

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

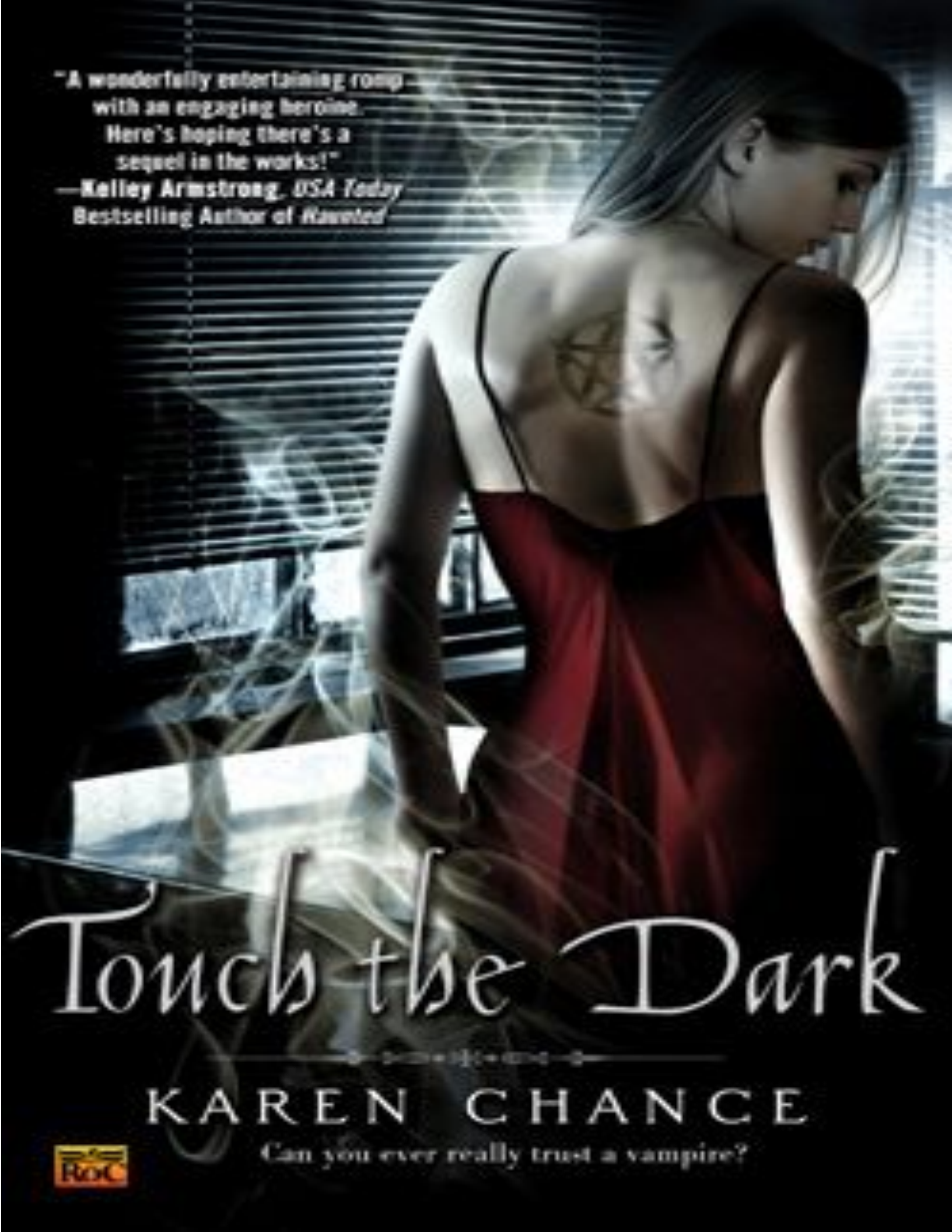
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A wonderfully entertaining romp
with an engaging heroine.
Here's hoping there's a
sequel in the works!"
—Kelley Armstrong, *USA Today*
Bestselling Author of *Hawnted*

Touch the Dark

KAREN CHANCE

Can you ever really trust a vampire?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Touch the Dark

KAREN CHANCE

A ROC BOOK

Touch the Dark

KAREN CHANCE

A ROC BOOK

OceanofPDF.com

Touch the Dark

NART N CHANCE

BİR ROC KİTABI

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[OceanofPDF.com](#)

"Cassie, bana bak."

Çocukluğumdan beri bir vampirin doğrudan gözlerinin içine bakmanın sizi kontrol etmesini kolaylaştırdığını bildiğim için onunla mücadele ettim, ama herkes bizi görmezden geldi, sanırım benim sadece kötü bir dansçı olduğum varsayımıyla.

Efsanenin aksine, vücudu benimkine karşı sıcak ve kaslı bir saten kadar pürüzsüzdü, ama tutuşunu kırmak için sahip olduğum tüm umutlar için çelikten oyulmuş da olabilirdi. Nabzım hızlandı ve başını eğip dudaklarının boynumda gezindiğini hissettiğimde bayılacağımı sandım. Sanki yüzeyin altındaki nabzın tadına bakar gibi derimi nazikçe öptüğünde kalbim gerçekten durdu. Sanki kanım onu hissedebiliyordu, sanki damarlarımda daha yavaş ve daha kalın hareket ediyor, onu serbest bırakmasını bekliyordu. Küçük bir yere sıkıştırılmış onca bedenin sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir ter içinde kaldım. Beni orada, birkaç yüz kişinin önünde mi öldürecekti? Tanıklar mı?

Böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim. Ne zaman birine güvensen, o bana ihanet etti; ne zaman birini sevsem, o öldü. Çoktan öldüğüne göre, modelin doğru olduğunu tahmin ettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ROC

Penguin Group (USA) Inc. 375 Hudson Street'in bir bölümü
olan New American Library tarafından yayımlanmıştır,
New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda
(Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi - 110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), cnr Airborne and Rosedale Roads, Albany, Auckland
1310, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü) Penguin
Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80
Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan New American Library'nin bir baskısı
olan Roc tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © Karen Chance, 2006
Tüm hakları saklıdır

TESCILLI TİCARİ MARKA - MARCA REGISTRADA ISBN :

978-1-101-12869-5

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif
hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir
biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca yetkili Elektronik baskılar ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

<http://us.penguingroup.com>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İlk taslağı yazım hatalarıyla dolu dehşeti içinde düzelttiği için Mary'ye ve ben cilalarken yatacak bir yer sağladığı için Marlin'e teşekkür etmek istiyorum. Harika bir editör olan Anne Sowards'a (kalan tüm hatalar bana aittir) ve mükemmel başlığı düşündüğü için Louisa Edwards'a da teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Ölüm ilanını görür görmez başımın belada olduğunu anladım. Üzerinde adımın yazıyor olması bir çeşit ipucuydu. Bilmediğim şey ise beni nasıl buldukları ve mizah anlayışı olan adamın kim olduğuydu. Antonio hiçbir zaman komediden hoşlanmadı. Bunun ölü olmasıyla bir ilgisi var mı, yoksa her zaman asık suratlı bir orospu çocuğu muydu, hiç anlayamadım.

Ölüm ilanı, ofis bilgisayarımın ekranında her zamanki seyahat acentesi logosunun yerinde duruyordu. Bir gazete sayfasının bir kısmı taranmış ve bilgisayarın duvar kağıdı olarak ayarlanmış gibi görünüyordu ve yarım saat önce salata almaya gittiğimde orada değildi. Eğer bu kadar korkmamış olsaydım, etkilenirdim. Tony'nin adamlarından herhangi birinin bilgisayarın ne olduğunu bildiğini bile bilmiyordum.

Joker'in o akşamki korkunç ölümümle ilgili açıklamasını okurken silahımı bulmak için bir dosya dolabını karıştırdım. Evimde birkaç başka sürprizle birlikte daha iyi bir silahım vardı ama oraya geri dönmek muhtemelen en iyi hamlem değildi. Ve gizli taşıma riskine degecek kadar bela beklemediğim sürece, çantamda bulundurduğum tek şey potansiyel gaspçılar için küçük bir göz yaşartıcı gaz kutusuydu. Daha sonra Üç yıllık göreceli güvenlikten sonra buna bile ihtiyacım olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Dikkatsiz davranmaya başlamıştım ve bunun beni öldürmemesini ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

Adımın altında benim, kimliği belirsiz bir tüfekçinin ve kafama iki kurşunun isabet ettiği talihsiz bir olayın paragraflar halinde açıklaması yer alıyordu. Gazetede yarının tarihi vardı ama vurulma olayı bu gece saat 8:43'te Peachtree Caddesi'nde gerçekleşecekti. Saatile baktım; sekize yirmi vardı, yani bana bir saat avans verilmişti. Bu Tony için fazla cömertçe görünüyordu. Neden çoktan ölmediğime dair en iyi tahminim, her zaman insanları öldürten bir adam için beni öldürmenin çok kolay olduğuydu. Benim durumumda, özel bir şey istiyordu.

Sonunda Smith & Wesson 3913'ümü Rio'ya bir gemi seyahati ilanının altında buldum. Bunun bir işaret olup olmadığını merak ettim. Yine de ülke dışına çıkacak kadar param yoktu ve tombul yanaklı, mavi gözlü bir sarışın, tüm o sümüklü gözlü senhoritaların yanında biraz açık görünebilirdi. Ayrıca, ben

Tony'nin Brezilya'da tanıdıkları var mıydı bilmiyorum ama bunu ona hiç yakıştıramadım. Michelangelo'yu masanın altında içtiğinizi hatırlayacak kadar uzun süre buralarda olduğunuzda, birkaç bağlantı kurarsınız.

Çantamdaki silah bölmesinden bir paket sakız çıkardım ve Smith & Wesson'ı içine soktum. Sanki onun için yapılmış gibi duruyordu, ki öyleydi. İlk silahım olan bu silahı ve üç el çantasını neredeyse dört yıl önce almıştım. Yıllar önce Jerry Sydell adında bir federalin tavsiyesi üzerine. Pek çok insan gibi o da benim bir kaçık olduğumu düşünüyordu ama Philly'deki en büyük suç ailelerinden birinin çökertilmesine yardım ettiğim için bana ücretsiz tavsiye vermeye hazırdı. Ellerim için yeterince küçük bir kabza ile iki ayaklı her şeyi caydırarak gücü bir araya getiren 9 mm yarı otomatik tabancayı seçmeme yardım etti. "Hayaletler ve hortlaklar hariç," demişti sırtarak. "Onlarla tek başınasın." Ayrıca beni bir antrenmana götürmüştü.

İki hafta boyunca her gün menzile girdim ve beni öyle bir noktaya getirdi ki, hala bir ahırın kenarına vuramasam bile, onu çok fazla kaçırmıyordum. Atış yapmaya devam ettim.

Param yettiğince pratik yapıyordum, yani artık bir ahır keskinlikle vurabiliyordum - eğer büyük bir ahırsa ve yaklaşık üç metre yakınında duruyorsam. İçten içe bir hedeften başka bir şeye ateş etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. İşlerin bu şekilde yürümemesi benim suçum değildi.

Sanırım Jerry benden hoşlanıyordu - ona en büyük çocuğunu hatırlatıyordum - ve benim doğru yola girdiğimi görmek istiyordu. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençken yanlış kalabalığa karıştığımı düşündü, ki bu onun bildiğinden daha doğrudu, sonra akıllandı ve devletin kanıtını değiştirmeye karar verdi. Yirmi yaşında bir yetimin büyük bir suç ailesinin iç işleyişi hakkında her şeyi bilmesini nasıl açıkladığını asla bilemeyeceğim, ama bunun 'o büyücülüğe' olan inanç olmadığı kesindi. kendi deyimiyle "saçmalık". Jerry doğaüstü şeylere inanmazdı - hiçbirine. Beni küçük bir hücreye kapatmasını istemediğim için, gördüklerimden ya da hayalet ve hortlak yorumuna ne kadar yaklaştığından bahsetmedim.

Her zaman bir tür hayalet mıknaatısı olmuşumdur. Belki de tüm bu Durugörü olayı; bilmiyorum. Tony ne çalışmama izin verdiği konusunda her zaman dikkatliydi - sanırım bu yeteneğimi kullanmanın bir yolunu bulacağımdan korkuyordu.

Çok fazla şey bilseydim yeteneklerimi ona karşı kullanabilirdim - bu yüzden yeteneklerim hakkında pek bilgili değilim. Tabii ki, ruhlar dünyasına olan çekiciliğim sadece onları görebildiğim için olabilir: bu bir moral bozucu musallat olmalı

Orada olduğunu bile bilmeyen biri. Tam olarak bana musallat olduklarından değil, ama ben etraftayken gösteriş yapmayı seviyorlar.

Bazen bu kötü bir şey değildir, tıpkı genç bir kaçakken bir ara sokakta karşılaştığım yaşlı kadın gibi. Hayaletleri çoğu zaman katı olarak görme eğilimindeyim, özellikle de yeni ve güçlülerse, bu yüzden onun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yetiştirilmesine yardım ettiği torunu üzerinde bir tür koruyucu melek gibi davranmak için oradaydı. Torunu on yaşındayken ölmüş ve kızının erkek arkadaşı, onlarla yaşamaya başlar başlamaz onu dövmeye başlamış. Çocuk bir aydan kısa bir süre içinde kaçmış. Bana on yılını onu terk etmek için harcamadığını ve Tanrı'nın onu biraz beklemekten rahatsız olmayacağından emin olduğunu söyledi. Onun isteği üzerine, yoluma devam etmeden önce San Diego'daki kız kardeşinin evine giden bir otobüse binmesine yetecek kadar para verdim. Doğal olarak bu tür şeylerden Jerry'ye bahsetmedim. Göremediği, dokunamadığı ya da kurşun sıkamadığı hiçbir şeye inanmazdı, bu da konuşulacak konuları kısıtlıyordu. Söylemeye gerek yok, vampirlere de inanmıyordu, en azından Tony'nin adamlarından birkaçı bir gece onu yakalayıp boğazını parçalayana kadar.

Jerry'ye ne olacağını biliyordum çünkü son birkaç gününü gördüm. Banyoya girerken saniyeler içinde. Her zamanki gibi, katliamın canlı, tam renkli, yakından ve kişisel bir biletini aldım, bu da neredeyse kaygan banyo zemininde kaymama ve boynumu kırmama neden oluyordu. Telefon tutabilecek kadar titremem geçtikten sonra Tanık Koruma Programı'nın acil durum numarasını aradım, ancak telefonu açan temsilci Neler olacağını nasıl bildiğimi. Jerry'ye bir mesaj ileteceğini söyledi ama hafta sonunu mahvetme konusunda pek hevesli görünmüyordu. Ben de Tony'nin baş haydutunu - Alphonse adında bir vampir - aradım ve ona hükümetin beni nereye sakladığını bulması gerektiğini, hiçbir şey bilmeyen insanları öldürerek Senato'yu kızdırma riskini almaması gerektiğini hatırlattım. Jerry onlar için işe yaramazdı çünkü verdiği bilgi eski bir haber olmak üzereydi.

İmgelemlerimin sonuçlarını değiştirmekte hiç başarılı olamamıştım ama Senato'nun adını kullanmanın Alphonse iki kere düşün. Senato, daha az güçlü olanların uymak zorunda olduğu yasaları çıkaran gerçekten yaşlı vampirlerden oluşan bir gruptur. Onlar hiçbir şey düşünmezken İnsanları Tony'den daha çok seviyorlar, sadece bir efsane olmanın özgürlüğünü seviyorlar ve ölümlülerin dikkatini çekmemek için çok fazla zahmete giriyorlar. FBI ajanlarını öldürmek

Onları kızdıracak türden bir şey. Ama Alphonse'un tek yaptığı, adamları aramanın izini sürerken beni her zamanki gibi oyalamak oldu. Sonunda yapabildiğim tek şey, birileri kapıma geldiğinde çoktan şehir dışına giden bir otobüse binmiş olduğumdan emin olmaktı. Hükümet vampirlerin var olduğunu bile kabul etmediğine göre, beni onlardan koruma şansının çok yüksek olmadığını düşündüm. Kendi başıma şansımın daha yüksek olduğunu düşündüm ve üç yıldan fazla bir süredir haklıydım. Ta ki şimdiye kadar.

Ofisten silah dışında bir şey almaya zahmet etmedim: Hayatınız için kaçmanın bir özelliği var - önceliklerinizi gerçekten daraltıyor. Dokuz mm'lik silahım bir vampire pek bir şey yapmazdı ama Tony ufak tefek işler için genellikle insan haydutları kullanırdı. Umarım beni gerçek bir yetenek olarak çağırmaya değer bulmamıştır. Beynime birkaç kurşun yeme fikri beni heyecanlandırmıyordu ama kalıcı olarak satın aldığı kişilerden biri olma ihtimali daha da az hoşuma gidiyordu. Beni dönüştürmesine asla izin vermemişti çünkü bir keresinde vampire dönüşen ve sonrasında tamamen psi kör olan bir medyumu olmuştu ve benim yeteneğimin riske atılamayacak kadar faydalı olduğunu düşünüyordu. Şimdi de kumar oynamasından endişeleniyordum. Değişimden sonra yeteneğimi kaybedersem, bana kazık atabilir ve ona yaşattığım cehennemin bir kısmının intikamını alabilirdi. Eğer kaybetmezsem, sadakati garanti olan ölümsüz bir ustaya sahip olacaktı, çünkü sizi yaratan vampirin isteklerine karşı gelmek gerçekten zordu. Bu onun açısından bir kazan-kazan durumuydu, tabii bunu anlayacak kadar öfkesini geride bıraktığını varsayarsak. Silahı kontrol ettim ve şarjörünün dolu olduğundan emin oldum. Beni yakalarlarsa, savaşmadan ölmeyecektim ve daha kötüsü olursa, o piç kurusuna efendi demeden önce son mermiyi de yerdim.

Geçen seferkinden farklı olarak, yeni bir hayata daha atılmadan önce yapmam gereken bir şey vardı. En kısa zamanda ajanstan kaçtım, Tony'nin Çocuklar son teslim tarihini biraz geçiştirmeye karar verdiler ve banyo penceresinden kıvrılarak ön kapıdan kaçtılar. Her zaman çok kolay görünüyor İnsanlar bunu televizyonda yapıyor. Küfür etmemeye çalışmaktan kalçam sıyrıldı, hortumum yırtıldı ve dudağım ısırıldı. Sonunda başardım, pis bir ara sokaktan bir otoparka doğru koştum ve bir Waffle House'a geçtim. Yolculuk kısa ama sinir bozucuydu. Tanıdık sokaklar birdenbire Tony'nin haydutları için mükemmel saklanma yerleri gibi görünmeye başladı ve her gürültü sanki bir silah çekiliyormuş gibi geliyordu.

Waffle House'un otoparkında parlak halojen ışıklar vardı ve otoparktan geçerken kendimi çok açıkta hissetmeme neden oldu. Neyse ki, telefon bankası binanın bir tarafına yakın bir yerde gölgede kalıyordu. Kendimi bir tanesinin önüne park ettim

ve çantamdan biraz bozukluk çıkardım ama kulüpten kimse açmadı. Telefonun yirmi kez çalmasına izin verirken dudağımı ısırđım ve kendime bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Cuma gecesi idi - muhtemelen kimse gürültüden telefon sesini duyamazdı ya da duysa bile cevap verecek zamanı olmazdı.

Oraya yürüyerek gitmem biraz zaman aldı, çünkü gözden uzak kalmaya ve yeni, diz üstü, yüksek topuklu botlarımla bileğimi kırmamaya çalışıyordum. Onları bir tezgâhtar kızın beni ikna ettiğı sevimli deri mini etekle uyumlu oldukları için almıştım ve işten sonra kulüpte onlara hayran kalmayı planlamıştım ama tam olarak hız için yapılmamışlardı. Güçlü bir kahin olmam gerekiyordu ama tenis ayakkabısı ya da en azından düz ayakkabı giymek aklıma geldi mi dersiniz? Tabii ki hayır. Sadece sanki hiç piyango kazanmamışım gibi. Gördüğüm tek şey, kabusların ve ciddi içki sorunlarının yapıldığı türden bir şey.

Havanın teninizi ağır bir battaniye gibi sardığı ve nemin tavan yaptığı o sıcak Georgia gecelerinden biriydi. Lamba direklerinin ışıltısında ince bir sis görünüyordu ama mevcut ışığın çoğı yağmurdan kayganlaşmış sokaklarda parıltıdan ve su birikintilerini gümüşe çeviren aydan geliyordu. Gece, şehir merkezindeki binaların rengini ağartmıştı, Gölgelere karışan ve gökdelenlerin tepelerini gizleyen yumuşak bir gri renkte soluyorlardı. Tarihi bölge o gece zamanın dışında bir şey gibiydi, özellikle de Batı Peachtree'deki Margaret Mitchell Evi'nin önünden geçerken. Atların çektiğı arabalardan birinin Turist ticareti yapan at arabaları köşeden dönüyordu - tek fark dört nala gidiyordu ve neredeyse beni eziyordu.

Araba kaldırımdan sekip caddede gözden kaybolmadan önce arka koltukta can havliyle bekleyen turistlerin korkmuş yüzlerini görebilmek için bir saniyem vardı. Çamura bulanmış benliğimi oluktan çıkardım ve şüpheyile etrafıma bakındım. Arkamdan gelen neşeli kahkahalar, o yaşlı ve şişman atın yeni bir hız rekoru denemeye nasıl ikna edildiğini açıklıyordu. Bir sis izi, neredeyse hafif yağmurdan ayırt edilemeyecek şekilde sürüklendi. Metafiziksel olarak konuşursak, onu yakaladım.

"Portia! Bu hiç komik değildi!"

Kahkaha tekrar çınladı ve sallanan çember etekleriyle güzel bir güneyli dilber önümde belirdi. "Oh, evet, öyleydi. Sen de mi

Yüzlerini gördün mü?" Bir zamanlar benimkinden daha mavi olan gözlerinde neşe parlıyordu. Bu gece tepelerinde çalkalanan bulutların rengindeydiler.

Botlarımı silmek için çantamda bir mendil aradım. "Artık bunu yapmayacağını sanıyordum. Eğer turistleri korkutursanız, kiminle oynayacaksınız?" Atlanta'nın Savannah ya da Charleston gibi tarihi bir bölgeye sahip olduğunu iddia etmek isteyen pek fazla şirket yok. atlı turları değerli kılacaktı. Portia oyunlarına devam ederse, World of Coca-Cola, CNN Center ve Underground Atlanta alışveriş merkezi gibi zamanın gözdelelerini sunan kentsel yayılmadan kurtulmayı başaran güney cazibesi yok olacaktı.

Portia bana o kadar çekici bir dudak büküşü yaptı ki, hayattayken ayna karşısında bunun provasını yapmış olmalıydı. "Hiç eğlenceli değilsin Cassie."

Çamur sıçramış deriyi temizlemeye çalışırken ona mutsuz bir bakış attım ama tek başardığım deriyi çizmek oldu. Bir kez bile şık görünerek kaçmamıştım. "Ben çok eğlenceliyim, sadece bu gece değil." Yağmur başlamıştı ve damlacıklar Portia'nın üzerinden düşerek betona sıçırıyordu. Bundan nefret ediyorum; televizyona çok fazla parazitte bakmak gibi bir şey. "Billy Joe'yu görmedin, değil mi?"

Billy Joe'ya koruyucu ruhum diyorum ama bu tam olarak doğru değil. O daha çok ara sıra işe yarayan bir baş belası, ama o sırada kendimi seçici hissetmiyordum. Billy, bir İrlandalı Amerikalı'dan geriye kalan 1858'de doğru kâğıt elini kaybetmeyi başaramayan kumarbaz. Hile yapıldığını düşünen birkaç öfkeli kovboy onu bir çuvala doldurup Mississippi'ye atmış. Şansına, kısa bir süre önce kendisini ziyarete gelen bir kontesten, bir tür doğaüstü pil görevi gören, doğal dünyadan büyümlü enerji toplayan ve ihtiyaç duyulana kadar depolayan büyük, çirkin bir kolyeyi almıştı. Ruhu bedenini terk ettiğinde, diğer hayaletlerin mahzen gibi daha geleneksel şeylere yaptıkları gibi musallat olduğu kolyede dinlenmeye başladı. Kolye ona varlığını sürdürmesi için yeterli gücü veriyordu ama onu bu kadar hareketli kılan benim ara sıra yaptığım yaşam enerjisi bağışlarıydı. Kolyeyi on yedi yaşımıdayken bir hurdacıda bulmuştum ve o zamandan beri Billy ile bir takım olmuştuk. Elbette benim için kulübe bir mesaj götüremezdi, bu yüzden şahsen gitmek zorunda değildim, ama kötü adamların çok yaklaşması durumunda gözcü olarak hizmet edebilirdi. Tabii onu bulabileceğimi varsayarsak, bu biraz hayalet yardımı gerektiren bir şeydi.

Atlanta'da çok sayıda hayalet var ve bunların çoğu sıradan, hadi sorunlarımızı çözene kadar bir şeylerin peşine düşelim ya da kaybolup gidelim

Billy Joe gibi tipler. Ayrıca birkaç koruyucu ruh ve ara sıra psişik izler de vardır, ancak bunlar teknik olarak hayalet sayılmaz. İzler, siz çılgılık atmak isteyene kadar aynı filmi tekrar tekrar gösteren doğaüstü bir sinema gibidir. Genellikle travmatik bir şey olduğu için, biriyle karşılaşmak eğlenceli değildir. Taşındıktan sonra birkaç ay boyunca boş zamanımı bölgedeki sokakları öğrenerek geçirdim ve aradığım ana şeylerden biri de iz bölgeleriydi. İç Savaş sırasında şehrin yakılmasıyla ilgili yaklaşık elli tane bulmuştum, ama çoğu bana bir sızıdan fazlasını veremeyecek kadar zayıftı. Ama dairemle bir zamanlar bir kölenin bir köpek sürüsü tarafından parçalandığı ajans arasında büyük bir tane vardı. Bir gün oraya yakalandıktan sonra uzun yoldan gitmeye başladım. Unutmak istediğim pek çok anım var; başkalarının kâbuslarına ihtiyacım yok.

Ancak Portia bir iz değil. Bazen onun daha kötü olduğunu düşündüm. Portia, hayatlarının trajik kısımlarını tekrar tekrar yaşayan hayaletlerden biri, ama akılsız bir film gibi değil. Günde elli kez ellerini yıkamak isteyen takıntılı bir insana benzer şekilde, takıntıları olan musallatlardır. Ve hareketlidirler, bu yüzden sizi takip edebilir ve 7/24 onları rahatsız eden şey hakkında konuşabilirler. Billy Joe'yu bundan erken kurtardım - genç yaşta öldüğü için üzgün, ama huysuzlanmaya başlamadan önce "sahip olmam gereken hayat" korosuna ancak bu kadar dayanabilirim.

Ne yazık ki Portia'yı konuşkan bir ruh hali içinde yakalamıştım ve bunu anlamam on dakikadan fazla sürdü - fildişinin ayrıntılı bir tarifinden sonra hiç kullanılmamış gelinliğine diktığı düğmeler - Billy Joe'yu görmemişti. Tipik bir durum. Zamanımın çoğunu gitmesini dileyerek geçiriyorum, ama ona ihtiyacım olana kadar asla kaybolmuyor. Kızgınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Portia, iki memurun son sırayı kapmak için kavga ettiği bir partiyle ilgili hikâyenin ortasında durdu.

dans kartı. Bu onun en sevdiği danslardan biriydi ve dikkatimin dağıldığını görmekten hiç memnun olmadığı belliydi. "Dinlemiyorsun Cassie. Bir sorun mu var?" Dantel kenarlı küçük yelpazesini öfkeyle şaklattığında bir şey olsa iyi olurdu.

"Tony beni buldu ve şehirden çıkmam gerekiyor. Ama önce kulübe uğramalıyım ve bir gözcüye ihtiyacım var."

Bunu söyler söylemez çenemi kapalı tutmam gerektiğini anladım. Portia'nın gözleri daha da büyüdü ve zarif eldivenli ellerini sevinçle birbirine vurdu. "Oh, ne eğlenceli! Yardım edeceğim!"

"Gerçekten çok cömertsin Portia, ama sanırım Yani, kulübe girmenin pek çok yolu var ve sen hepsini kapsayamazsın." Ama Portia'nın gözlerinde tanıdık, çelik gibi bir parıltı vardı ve ben hemen vazgeçtim.

Çoğu zaman şeker gibi tatlıydı, ama size kızdığında işler hızla kötüye gidebilirdi.

"Yardım bulacağım," diye söz verdi. "Parti gibi olacak!" Bir kombinezon girdabının içinde kayboldu ve ben iç çektim. Portia'nın bazı arkadaşları ondan bile daha sinir bozucuydu, ama herhangi bir gözcü hiç olmamasından daha iyiydi. Tony'nin adamlarının onları fark etmesinden endişe etmeme de gerek yoktu. Vampirleri göndermiş olsa bile, hiçbir şey göremezlerdi.

Kulağa garip gelse de, doğaüstü camiasındaki pek çok insan hayaletlere inanmaz. Bazıları, kaçınılmaz sonu kabullenmeden önce bir süre mezarının etrafında dolaşan sorunlu ruhlar olduğunu kabul edecektir, ancak onlara ölümden sonra kaç ruhun etrafta dolaştığını, kaç farklı tür olduğunu ve ne kadar aktif olduklarını söylesem çok azı kabul eder.

bazıları olabilir. Portia ve Billy Joe gibi ruhlar, doğaüstü topluluk için vampirlerin insanlar için olduğu gibidir - eski hikayeler ve

Kanıt olmadan reddedilen efsaneler. Ne diyebilirim ki? Burası tuhaf bir dünya.

Birkaç dakika sonra nefes nefese ve kemerlerim ağrıyarak ama sağlam bir şekilde kulübe vardım. Elbette oraya gitmek gerçekten kötü bir fikirdi. Kimse beni takip etmemiş olsa bile, ajanstaki ve apartmanımdaki bir düzine insan orada yarı zamanlı çalıştığını biliyordu. Ayrıca Peachtree'den sadece bir blok ötedeydi ki bu hoşuma giden bir tesadüf değildi. Eğer sonunda öldürülürsem, geri dönüp Tony'ye musallat olmayı planlıyordum. Ama oda arkadaşımı uyarmadan ve onun için bir tür düzenleme yapmadan gidemezdim. Zaten yeterince suçluluk duyuyordum, bir de buna berbat bir hayat daha eklememeliydim.

Kulüp, açıkta bırakılmış çelik bağlantılardan oluşan yüksek tavanı, grafiti kaplı

Beton duvarlar ve devasa dans pisti, çoğu yerden daha büyüktü ama o gece, asılı disko ışıklarının altında neredeyse klostrofobik hale getirecek kadar çok dönen figür vardı. Birinin beni fark etme ihtimalini azalttığı için bu ezilmeye minnettardım. Arka kapıdan girdim ve

herhangi bir sorunla karşılaşmadı - en azından silah sallayan, cinayet işleyen türden değil.

Barmenlerden biri hastaymış, bu yüzden eleman eksikleri varmış ve Mike beni görür görmez yerime geçmem için ikna etmeye çalıştı. Normalde umurumda olmazdı, çünkü her zamanki işim onun tuhaf gösterilerinden biri olarak fazla bahşış getirmiyordu. Kartları hiç sevmememe rağmen haftada üç gece tarot okuyorum. Onları kullandım çünkü beklenen buydu, ama ne olacağını bilmek için arkaik resimlere gözlerimi kısarak bakmama gerek yok. Benim hayallerim Technicolor ve surround ses ile geliyor ve çok daha eksiksiz. Ama çoğu

İnsanlar standart bir okumayı benim verdiğime tercih ederdi. Dediğim gibi, kötü şeyleri görmekte daha iyiyim. Bu gece, yine de birkaç dolar kazanma şansı. Son saatimi barmenlik yaparak geçirmek istemedim.

"Ne diyorsunuz?" Mike neşeyle bana bağırdı ve kalabalığın gürültülü beğenisi karşısında içki şişeleriyle Tom Cruise taklidi yaptı.

İçimi çektim ve çantamı karıştırdım. Parmaklarım, eski mürebbiyem Eugenie'nin onuncu doğum günü hediyesi olan yağlı tarot destesinin etrafında kenetlendi. Espri anlayışı olan bir cadı tarafından kartların üzerine bir tılsım yerleştirilmişti ve müşterileri eğlendirmek için iyi olduğu için yanımda tutuyordum. Ama bir tür karmik ruh hali yüzüğü gibi davranan kehanetlerin ürkütücü bir doğru çıkma alışkanlığı vardı. Onu kaldırdım ve içinden bir kart çıktı. Görmek istediğim bir şey değildi. "Kule," gümbür gümbür diye başladım, sonra onu tekrar çantamın içine soktum.

"Bu iyi mi?" Mike, güzel bir sarışının göğüs dekoltesiyle dikkati dağılmadan önce sordu. Sadece başımı salladım ve kendimi kalabalığın içinde kaybederek aceleyle uzaklaştım.

başka bir şey duymadan önce. Kalabalık çantamdan gelen ses sadece boğuk bir vıraklamaydı ama ne dediğini bilmek için duymama gerek yoktu. Kule, bir hayatı tamamen değiştiren türden büyük, dehşet verici bir değişimi ifade eder. Kendime daha kötüsünün de olabileceğini söylemeye çalıştım - Ölüm de olabilir - ama bu beni pek rahatlatmadı. Kule muhtemelen destedeki en korkulan karttır. Ölümün pek çok anlamı olabilir, çoğu gerçek anlamda değildir ama Kule her zaman sakın bir hayat isteyen herkes için belaya işaret eder. İçimi çektim - başka yeni ne vardı ki?

Sonunda Tomas'ı Zindan'da buldum - Mike'ın bodrum odası için taktığı isim - elinde bir tepsi kullanılmış bardakla siyah giyimli bedenler denizinde ilerliyordu. Her zamanki gibi yenilebilir görünüyordu, eğer ince kaslardan hoşlanıyorsanız,

Krem üzerine bal gibi bir cilt ve arkaya doğru toplamadığında beline kadar uzanan samur saçlar. Yüzü yakışıklı olamayacak kadar sert görünmeliydi, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü açıları vardı ama bazı yüz hatlarındaki incelik bunu telafi ediyordu. Saçları yüzünden uzakta kalın bir örgü halindeydi.

Gevşek olmayı tercih ettiği için çalıştığına dair kesin bir işaretti, ama birkaç parça serbest kalmış ve ince teller halinde başının etrafında dalgalanmıştı. Mike kıyafetini seçmişti: Örümcek ağı desenli, örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkaran siyah ipek bir gömlek, üzerine ikinci bir deri gibi oturan şık siyah bir kot pantolon ve kalçalarının yarısına kadar tırmanan siyah deri botlar. Garsonluk yapmak yerine bir striptiz kulübünde assolistlik yapması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama

Egzotik, ağızda eriyen seksapel Gotlar için birçok düğmeye bastı. Gözlerimi de pek zorlamadı.

Mike yaklaşık bir yıl önce Atlanta'da yeterince country ve western bar olduğuna karar vermiş ve aileden kalma içki mekânını üst katta ilerici bir cennete, bodrum katında ise bir Goth rüyasına dönüştürmüştü. Bazı yerliler homurdandı ama genç kalabalık buna bayıldı. Tomas, bu bar için tasarlanmış gibi görünüyordu.

Dekorla uyumlu bir yerdı ve çok iş getiriyordu ama her gecenin yarısını teklifleri savuşturarak geçirmesi beni endişelendiriyordu. En azından, kimseyi eve geri getirmediği için onları savuşturduğunu varsayıyordum. Ama bazen, geçmiş göz önüne alındığında, ona o işi vermemin aptalca bir hareket olup olmadığını merak ediyordum.

Tomas onu ilk gördüğümde çok daha iyi görünüyordu, kendi sokak günlerimden aşına olduğum türden ölü gözlerle yerel barınakta takılıyordu. Lisa Porter, buranın yöneticisi ve kendi deyimiyle anaç tavuğu, düzensiz gönüllü seanslarımdan biri için uğradığımda bizi tanıştırdı. Bağışlanan en yeni kıyafetleri ayırırken konuşmaya başladık.

Kullanılabilir, onarılması gereken ve sadece temizlik için iyi olan paçavra yığınları. Bu

O gece Mike'a ondan bahsetmem ve ertesi gün kısa bir mülakattan sonra işe alınması Tomas'ın kişiliği hakkında bir şeyler söylüyor. Mike onun şimdiye kadar işe aldığı en zeki kişi olduğunu söyledi - hiç hastalanmamıştı, hiç şikayet etmemişti ve rüya gibi görünüyordu. Son kısımdan pek emin değildim:

Görünüşü çarpıcıydı ama şahsen onu daha gerçekçi göstermek için o soluk altın rengi teninde bir sivilce ya da yara izine ihtiyacı olduğunu düşündüm. Tanıdığım çoğu vampirden daha çok ölümsüzlere benziyordu ve onların bilinçsiz duruşuna ve sessiz güvencesine sahipti. Ama yaşıyordu ve

Cidden uğursuz olan benliğimi ondan uzak tuttuğum sürece, muhtemelen o şekilde kalacaktı.

"Tomas, bir dakikan var mı?"

DJ'in acı verecek kadar yüksek tuttuğu müzikten beni duyduğunu sanmıyordum ama başını salladı. Henüz orada olmamam gerekiyordu, yani bir şeyler olduğunu biliyordu. Kalabalığın arasından bir yol açtı, bu da bana mor saçlı ve siyah rujlu bir kadının ana cazibeyi çaldığım için pis bir bakışını kazandırdı. Ya da belki de mutlu yüzlü tişörtüm ve küpelerden hoşlanmazdı. Genelde Goth tarzı giyinirdim, ya da gerçekten berbat görünmeden olabildiğince yaklaşırdım - çilek sarışınlar siyahı iyi giymezler - ama o zamanlar çalışıyordum. Pastel renklerle ortaya çıkan bir falcıyı kimsenin ciddiye almadığını çok erken öğrendim. Ama izin günlerimde cenazeye gidiyormuş gibi görünmeme hakkımı saklı tuttum. Benim

Hayat yardım olmadan da yeterince bunaltıcı.

Barın arkasına, arka odaya saklandık. Orası daha sessizdi, bu da yakın durup bağırırsak birbirimizi duyabileceğimiz anlamına geliyordu, ama gürültü Tomas'ın yüzüne bakıp ne söyleyeceğimizi düşünmekten daha az sorun yaratıyordu. O da benim gibi erkenden sokağa çıkmıştı. Benden farklı olarak, kendisinden başka takas edecek bir şeyi yoktu. Ne zaman geçmişini sorsam gözlerinde beliren bakıştan hoşlanmazdım, bu yüzden normalde bundan kaçınırdım, ama bu muhtemelen her zamanki temanın bir varyasyonuydu. Çoğu sokak çocuğunun anlatacak aynı hikâyesi vardır; kullanılma, istismar edilme ve çöplerle birlikte atılma etrafında döner. Ona bir iyilik yaptığımı, boş odamda kalmasına izin verdiğimi ve değişiklik olsun diye gerçek bir iş bulmasını sağladığımı düşünmüştüm ama Tony'nin gazabını paylaşmak altı aylık istikrar için ödenecek yüksek bir bedeldi.

İlişkimiz, Tomas'ı yüzüstü bırakıyormuşum gibi görünmeden onu nasıl güvende tutacağımı anlamama yardımcı olacak kadar yakın değildi. Sorunun bir kısmı ikimizin de açılmayı sevmemesiydi ve zor bir başlangıç yapmış olmamız da buna yardımcı olmuyordu. Buraya taşındığı gece banyodan çıktığımda onu yatağımda çıırılçıplak uzanırken buldum, saçları beyaz çarşaflarıma mürekkep lekesi gibi yayılmıştı. Ben orada durmuş, Winnie the Pooh havlumu tutmuş, ağzım açık ona bakarken, o kuş tüyü yorganımın üzerinde büyük bir kedi gibi uzanıyordu, tüm zarif kasları ve kemiksiz zarafetiyle. Kendinden tamamen habersizdi ve bunun nedenini anlayabiliyordum; kesinlikle açlıktan ölmek üzere olan bir sokak çocuğuna benzemiyordu. Yaşını hiç sormamıştım ama benden daha genç olduğunu tahmin ediyordum. Bu da onu gözlerindeki o özel bakış için çok genç yapıyordu.

Meme uçlarından kasıklarına kadar vücudunun yan taraflarında bir çizgi çizerken uzun parmaklı elinin izlediği yolu takip etmekten kendimi alamamıştım. Bu bariz bir davetti ve salyalarımın akmasını durdurup neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Sonunda odanın parasını her zamanki gibi ödemesi gerektiğini düşündüğünü anladım. Sokaklarda bedava diye bir şey yoktur, bu yüzden para almayı reddettiğimde, başka türlü bir ödeme istediğimi varsaydı. Açıklamaya çalışmalıyım, ona tüm hayatımın kullanılmakla geçtiğini ve bunu başkasına yapmayacağıma emin olduğumu söylemeliydim. Belki de öyle yapsaydım konuşmaya başlar ve bazı şeyleri açıklığa kavuştururduk. Ne yazık ki, bunun yerine yaptığım şey çıldırmak ve Onu yatak odasından dışarı attım, hemen üzerine attığım battaniyeyle birlikte. Bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum, çünkü o geceyi hiç konuşmadık. Sonunda az çok rahat bir rutine girdik, ev işlerini, yemek yapmayı ve alışverişi iki oda arkadaşı gibi paylaştık, ama ikimiz de sırlarımızı koruduk. Bazen beni tuhaf bir ifadeyle izlerken yakalıyordum ve herkes gibi onu da terk etmemi beklediğini düşünüyordum. Tam da bunu yapmak üzere olduğum için bundan gerçekten nefret ediyordum.

"Erken mi çıktın?" Yanağıma dokundu ve o güven dolu gözlerden uzaklaşmak isteyerek geri adım attım. Yapmam gerekenden kaçış yoktu ama yüzünün kapandığını görmeyi ve insanlara karşı yeniden kazandığı inancın benim yüzümden yok olup gitmesini izlemeyi dört gözle beklemiyordum.

"Hayır." Ayaklarımı kaydırdım ve bunu nasıl reddetme gibi göstermeyeceğimi düşünmeye çalıştım. Hayatımın tuvalete dönmesi onun suçu değildi.

Tekrar. "Sana önemli bir şey söylemem gerekiyor ve beni dinleyip dediklerimi yapmalısın, tamam mı?"

"Gidiyorsun." Nereden bildi bilmiyorum. Belki de o bakışa sahiptim. Muhtemelen daha önce de görmüştü.

"Başka seçeneğim yok." Karşılıklı rıza ile arka kapıdan sokak seviyesine çıkan merdivenleri çevreleyen asfalt yüzeye taşındık. Pek bir şey değil ama en azından daha sessizdi. Hava yağmur kokuyordu ama öğleden beri devam eden sağanak yağış durmuştu. Acele edersem belki sıırıslıklam olmadan otobüs durağına varabilirdim. "Sana bir süre önce başıma kötü şeyler geldiğini söylemiştim ya?"

"Evet, ama şu anda endişelenecek bir şey yok. Ben buradayım." Gülümsedi ve gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Benden hoşlanmasını istemiyordum.

Beni özlemesini. Kahretsin, bu hiç iyi gitmiyordu. Kurnazlık yapmaya çalışmaktan vazgeçmeye karar verdim; bu benim güçlü yanımdı değil.

"Yakında çok ciddi şeyler olacak ve benim gitmem gerekiyor.

" Pek bir açıklama sayılmazdı ama birine sizi yetiştiren ve yok etmek için elinizden geleni yaptığınız vampir gangsterin başınıza ödül koyduğunu nasıl söylersiniz? Tomas'ın benim geldiğim dünyayı anlamasına imkân yoktu, hele ki açıklamak için dünya kadar zamanım olsa bile. "Dairedeki eşyaları alabilirsin, ama benim

barınağa gönder. Lisa onları iyi bir şekilde kullanacaktır." Özenle bir araya getirdiğim gardırobum için bir anlık acı duydum ama yapacak bir şey yoktu.

"Cass . . ."

"Gitmeden önce Mike'la konuşacağım. Eminim bir ya da iki hafta burada kalmana izin verecektir, belki birileri beni aramak için daireye uğrar. Bir süreliğine oraya geri dönmen senin için iyi olmaz." Binanın üst katında, ev sahiplerinin evlerini sattıkları dönemden kalma bir stüdyo daire vardı. bazen işlerinin üzerinde yaşarlardı. Mike onu yakın zamanda kullanmış, yani iyi durumda olmalı. Ve kesinlikle daha iyi hissederdim.

Tomas orada kalıyordu. Bir grup öfkeli vampirin beni aramak için evimize inmesi ve onun yerine onu bulması fikri hoşuma gitmedi.

"Cassie." Tomas sanki elimi çekip almamdan korkuyormuş gibi elimi dikkatle tuttu. O ilk yanlış anlamadan beri dokunulma konusunda gergin olduğumu düşünüyordu. Onu hiç düzeltmemiştim çünkü yanlış bir izlenim vermek istemiyordum ve açıkçası, kendimi tutarsam daha kolay davranabiliyordum.

Aramızda biraz mesafe vardı. İş yerinde olduğu kadar evde de dayak yemeye ihtiyacı yoktu. "Ben de seninle geliyorum." Bunu sakince, sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi söyledi.

Onu incitmek istemiyordum ama peşimde bir suikastçı varken orada durup bu konuyu tartışamazdım. "Yapamazsın. Üzgünüm ama iki kişiyi bulmak bir kişiyi bulmaktan daha kolay ve ayrıca yakalanırsam ..." Durdum çünkü ona bunun ne kadar kötü olacağını nasıl söyleyeceğimi ve deli gibi konuşmayacağımı bilemiyordum. Elbette, muhtemelen sokaklarda vampirler hakkında konuşmaya başlayan herkese uyuşturucu bağımlısı ya da psikopat muamelesi yapan polislerden daha açık fikirli olmasını sağlayacak kadar tuhaf şey görmüştü. Ama ona söylemenin bir yolunu bulabilsem bile, zamanım yoktu.

"Üzgünüm, gitmem gerek." Bu şekilde veda etmek istemezdim.

Tomas'a söylemediğim pek çok şey vardı çünkü

sanki ona asılmışım gibi geliyordu. Ve şimdi, ne istersem söyleyebileceksen, gitmek zorundaydım.

Geri çekilmeye başladım ama elimi tuttu ve tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Beni bırakması için ısrar edemeden, çok tanıdık ve hiç de hoş olmayan bir his üzerime çöktü. Gecenin bunaltıcı havası aniden yerini daha soğuk, daha karanlık ve çok daha az dost canlısı bir şeye bıraktı. Duyarlı olmayanların vampirlerin yanında ne hissettiğini bilmiyorum ama hayatım boyunca

yakın olduklarını söyleyebiliyorum. İnsanların birinin mezarlarının üzerinde yürüdüğünü söylemesi gibi - bir şeylerin yanlış olduğu hissiyle birlikte omurgada bir tür ürperti. Normlar gibi hayaletlerin yanında asla böyle hissetmem.

Ama her seferinde beni vampirlerle vuruyor. Başımı kaldırıp baktığımda sokak lambalarının parıltısında bir anlığına siluet halinde beliren karanlık bir şekil gördüm, sonra gecenin içinde eriyip kayboldu.

"Lanet olsun!" Silahımı çektim ve Tomas'ı depoya geri ittim. Bunun pek faydası olmadı; Tony peşime vampirleri taktıysa, basit bir kapının sağlayabileceğinden daha fazla korumaya ihtiyacımız vardı. Tony'nin narin, yüzük kaplı ellerinin tek bir hareketiyle sağlam bir meşe tahtayı menteşelerinden söktüğünü görmüştüm, sırf anahtarını bulamadığı ve canı sıkkın olduğu için.

"Ne oldu?"

"Görmek istemediğim biri." Tomas'a baktım ve gözümün önüne Yüzü kan içindeydi ve sakın bakışları ölümden bomboştu. Bu bir öngörü değildi, sadece beynimin her zamanki en kötü senaryosuydu ama önceliklerimi belirlememe yardımcı olmaya yetti. Vampirler içeri girip beni ararken kulübün yarısını katletmezlerdi. Tony Senato'dan toplu katliamı onaylamayacak kadar korkuyordu ama yoluna çıkan bir sokak çocuğunu ortadan kaldırmak için iki kere düşünmezdi. Yeteneklerim üzerinde tam kontrol sağlamak için beni dört yaşında yetim bıraktığında da aynı tavrı sergilemişti. Ailem hırsının önünde bir engeldi, bu yüzden onları ortadan kaldırdı. Bu kadar basit. Senato da sıradan bir çete faaliyeti olarak geçirilebilecek bir şey için yaygara koparmayacaktı. O halde bir numaralı öncelik Tomas'ı ateş hattından çıkarmaktı. "Buradan çıkmam gerek yoksa herkesi tehlikeye atacağım. Ama şimdi bizi konuşurken gördükleri için senin peşine düşebilirler. Nereye gittiğimi bildiğini düşünecekler."

Düşünmeye çalışarak onu depoya doğru sürükledim. Buraya gelmekle, Tomas'la beni birlikte görmelerine izin vermekle aptallık etmişim. Söylenmesine rağmen

Aksi takdirde, kulüpteki insanların yarısı onun benim

Aşık. Tony'nin haydutları onu sormaya başlarsa ve biri onlara bunu söylerse, beni bulmak için ona ölene kadar işkence yaparlardı. Biriyle platonik olarak bile ilişki kurmamam gerektiğini bilmeliydim. Bir tür zehir gibiydim - yanıma yaklaşırsan ölürsen şanslısın.

Bir şekilde Tomas'ı da kendim gibi uzaklaştırmak zorundaydım ve o da benim gibi asla geri dönmeyi umut edemezdi. Kurmasına yardım ettiğim bir hayat.

Bir de vampirin bizi bırakmış olması sorunu vardı. Rüzgârda eriyip gitmiş gibi göründüklerini görmüştüm, çok hızlı hareket edebiliyorlardı. O birkaç saniye içinde bir yılan gibi hızla saldırmak ya da beni güzel, güvenli bir mesafeden vurmak için fazlasıyla zamanı vardı. Vampirlerin ölümlülere karşı silaha ihtiyacı yoktu ama Senato vuruşların mümkün olduğunca doğal görünmesini tercih ederdi, bu yüzden Tony'nin adamlarının çoğu silah taşırdı. Benim de silahlı olduğumdan şüphelenmiş olabilirdi ama ne kadar kötü bir nişancı olduğumu bilmeseydi bile silahımdan korktuğundan şüpheliydim. En fazla onu yavaşlatmayı umabilirdim. Hayır, hayattaydım çünkü dışarıda her kim varsa oyunu oynaması emredilmişti. Ölüm ilanında 8:43 yazıyordu ve 8:43 olacaktı. Tony'nin ailesine, peygamberi için son bir görüşme ayarladığını ve bu sefer işi kendisinin yapmasına bile gerek kalmadığını söylediğini duyabiliyordum. Acaba beni burada öldürüp Peachtree'ye mi götürmeyi planlıyorlardı, yoksa zihnimi dumura uğratıp kurbanlık koyun gibi oraya mı götüreceklerdi? Her iki plana da pek hevesli değildim.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Tamam, al. Bunu giy ve ceketini al. Saçını topla." Mike birçok beyzbol şapkasından birini Depo rafından aldım ama o kadar saçın onun altına girmesine imkân yoktu. "Ödünç alabileceğin kapüşonlu bir paltosu olan birini bulmalıyız. Seni tanımak çok kolay." Belki Gotlardan biri bize bir pelerin ödünç verebilirdi. Tomas'ı yeterince farklı gösterebilirim, vampirler bana odaklanmışken gizlice kaçabilirdi.

"Cassie, dinle. Orada - " Tomas'ın ne söylemek üzere olduğunu asla öğrenemedim, çünkü az önce girdiğimiz kapı sanki kilidi yokmuş gibi çarparak açıldı ve beş dev vampir odaya daldı. Bir grunge grubuna katılmış bir grup defans oyuncusuna benziyorlardı - hepsi şişkin kaslar ve omuz hizasında, yağlı saçlar.

Donmuş bir an boyunca hepimiz birbirimize baktık. Ölümsüz olduğunuzda boyutun pek önemi yoktur ama Tony onları büyük seviyor, sanırım korkutma faktörü için. İşe yaradı. Gözüm korkmuştu. Gerçek şu ki

gerçek yüzlerini kibar maskeler altında saklama zahmetine girmemeleri de yardımcı olmadı. Bir vampirin avlanırken nasıl görüldüğünü biliyordum - yeterince görmüştüm.

- Ama yine de kâbus gibiydi. Onlar bir hareket bulanıklığı içinde hareket etmeden önce kötü rüyalar hakkında endişelenmem gerekecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımı merak edecek zamanım oldu. Bir tanesini kalbinin tam ortasından vurdum ama bu onu durdurmadı. Durduracağını düşünmemiştim. Fark etmezdi: Beş vampir suikastçıyı sıralamayı beklemiyordum ve bu ihtimallerle başa çıkmam mümkün değildi. Tony düşündüğümünden daha da kızmış olmalı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Silah elimden kapıldı ve yüzüstü duvara çarpıldım. Aynı anda kolum arkamdan öyle bir çekildi ki kırılacağından korktum. O anda ne olduğunu göremedim çünkü yüzüme beton dökmekle meşguldüm, ama bir ses duydum Sanki mekandaki tüm metal raflar ters çevrilmiş gibiydi. Biri öfkeyle kükredi, sonra bir güç dalgası sıcak bir rüzgâr gibi odaya yayıldı ve bir kıvılcım yağmuru halinde tenime çarptı. Yeterince nefes almış olsaydım, Hem bu hissi hem de bu küçüklük karşısında çılgılık atabilirdim. Bana en ufak bir kaçış şansı bile vermeyen o piç kurusu. Tony peşime koca bir vampir ekibi yollamakla kalmamıştı, en azından bir tanesi usta olmalıydı. Başka hiç kimse, birlikte çalışan beş sıradan vampir bile bu tür bir gücü toplayamazdı. Ve bu herhangi bir usta da değildi.

Vampirlerin çoğu ölümsüz yaşamlarını köleden biraz daha fazlası olarak geçirir, kendilerini yaratana hizmet ederler, kaçma ya da bir görevi reddetme yetenekleri yoktur. Ancak bazıları, genellikle hayatta en güçlü iradeye sahip olanlar, zamanla güç kazanır. Efendi seviyesine ulaştıklarında, diğer vampirlere hizmet ederler ve genellikle yaratıcıları tarafından bir miktar özerklik verilir. Yedinci seviye en düşük usta rütbesidir ve çoğu bunu asla geçemez, ancak bunu yapanlar için merdivenin her bir basamağı onlara yeni yetenekler ve daha fazla özgürlük kazandırır. Hayatım boyunca Tony gibi üçüncü seviyedekilere kadar usta vampirlerle birlikte olmuştum ve pek çoğunun öfkesine yenik düştüğünü görmüştüm. Ama daha önce hiç güçlerinin gerçekten yakabileceğini hissetmemiştim.

Derimde delikler vardı. Tony'nin ikinci ya da birinci seviyeden kıdemli bir vampiri bu iğrenç suikastı üstlenmeye ikna etmiş olması imkânsız görünüyordu - beni öldürmek pek de zor bir iş değildi - ama başka bir açıklaması da yoktu.

Hiçbir işe yaramayacağını bile bile Tomas'a kaçması için bağırdım ve vampirim bu kadar ses çıkarabildiğime göre yeterince acı çekmediğime karar verdi.

Başımın arkasını tutan elini boynuma indirdi ve sıktı. Şanslı olsaydım, beni boğarak öldüreceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

beni buraya getirmeyi hatırladı. Benim için harika bir gece olmadı ama Tony'nin çirkin suratına sonsuza kadar bakmaktan daha iyiydi.

Bir saniye sonra, görüşümün etrafında dönen noktaları görmeye ve kulaklarımda bir uğultu duymaya başladığımda, vampir tiz bir çığlık attı ve basınç aniden azaldı. Nefesim kesildi ve dizlerimin üzerine çöktüm, yanan boğazımdan derin bir nefes almak için çabalıyordum, o ise tam anlamıyla parçalanıyormuş gibi çığlık atarak önümde çırpınıyordu. Onun nesi olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı, çünkü bu her gün olan bir şey değildi. En büyük ipucu sırtımda orantısız bir pentagramı takip eden sıcak, neredeyse sıvı hissiydi, sanki biri cildimin üzerine ısıtılmış yağ gezdirmiş gibiydi. Bir başka ipucu da vampirin kolunun ve göğsünün bir kısmının, cızırdayıp patlarken altın renginde parlayan ve kemikle aralarındaki eti pişiren çizgilerle kaplı olmasıydı. Ben izlerken, erimiş yaralardan biri göğsünün üzerinde kurşunun girip çıkmaya devam ettiği küçük girintiyi gizliyordu. Felç olmuş bir şok içinde ona baktım. O andan itibaren İzlerin şeklinden, koğuşumun hayata döndüğü oldukça açıktı.

Bu ironik bir durumdu, zira dövmeyi derime ilk işleyen kişi Tony olmalıydı. Her zaman onun kandırıldığını düşünmüştümdür: orijinal pentagram şekli ben büyüdükçe esnemiş ve sonuçta sırtımın yarısını ve sol omzumun bir kısmını kaplayan çirkin bir dövmeye sahip olmuştum. Ama artık çok iyi görünen bir tasarım olmasa da, oldukça iyi çalışıyor gibi görünüyordu. Bununla birlikte, bana saldıran vampir bir usta değildi - o enerji dalgası arkamızda bir yerden gelmişti - ve korumamın büyük çocuklardan birine karşı nasıl davranacağı açık bir soruydu. Bu kadarını yapabilmiş olması beni oldukça etkilemişti; daha önce alevlendiği tek seferde bu kadar büyük bir gösteri yapmamıştı. Sadece soyguncunun kolunu yakmış ve onu kaçmama yetecek kadar yakmıştı. Tabii o zaman da kafamı koparmaya çalışan bir insan olmuştu. Belki de savaştığı kişinin gücüne bağlı olarak daha güçlü hale geliyordu? Bunu öğreneceğime dair içimde kötü bir his vardı.

Tony evinin ve işyerlerinin etrafındaki büyülü koruma kalesini korumak için her zaman iki koğuş ustası bulundurduğundan, koğuşlar hakkında bir şeyler biliyorum. Onlardan üç ana kategori olduğunu öğrenmiştim: çevre korumaları, enerji korumaları ve koruma korumaları. Çevre korumaları Tony'nin yasadışı bir iş çevirdiğinde kamuflaj olarak kullandığı şeylerdir - başka bir deyişle, sürekli olarak. Enerji korumaları daha karmaşıktır: en iyi halleriyle

Stresi azaltmada ve insanların duygusal sorunlarını çözmelerine yardımcı olmada Prozac'tan daha iyi. En kötü hallerinde, ki bu Tony'nin onları genellikle kullanma şeklidir, önemli iş görüşmelerini etkilemesine izin verebilirler. Korumaların çevresindeki herkes kendini çok yumuşak hissetmeye başlar ve Tony'nin istediği her şeyi yapabilecekken aniden acımasız taktiklerin çok fazla sorun olduğuna karar verir. İki tür koruma koğuşı vardır: kişisel kalkanlar ve muhafızlar. Eugenie bana çocukken ilk türünü öğretmişti. Onlar olmadan, hayaletlerin hayaletlerini bile hissedebiliyordum - bir harita üzerinde parlayan çizgiler gibi zamanda geriye uzanan ince enerji izleri, bana bir zamanlar, belki yüzlerce yıl önce bir ruhun geçtiğini söylüyordu. Yaşım ilerledikçe, belki de Tony'nin eski malikânesi bir Kızılderili mezarlığı ile bir sömürge mezarlığı arasına sıkıştığı için, izlenimlerden daha çok rahatsız oluyordum. Eugenie sonunda dersler sırasında zihnimin dolaşmasından bıkmıştı ve bana bunlara karşı kalkan olacak araçlar verdi. Bana enerji alanımı, bazılarının aura dediği şeyi, hissetmeyi, sonra da koruma için etrafına bir çit örmek üzere gücümü kullanmayı öğretti. Sonunda kalkanlarım otomatik hale geldi ve şu anda ve burada aktif olan ruhlar dışında her şeyi filtrelemeye başladı.

Ancak kalkanlar yalnızca onları inşa eden kişi kadar güçlüdür, çünkü genellikle kişisel güçten yararlanırlar ve çoğu büyük bir ruhani veya fiziksel saldırıyı engellemek için yeterli değildir. İşte burada muhafızlar devreye girer. Bir grup büyü kullanıcısı tarafından üretilen bu büyüler bir kişiyi, nesneyi veya yeri zarardan korumak için tasarlanmıştır. Tehlikeyi savuşturmak için ayarlanabilirler, genellikle

Kötü niyetin gönderene geri dönmesi ya da benimki gibi durumlarda, bana zarar verme niyetiyle dokunan herkesin acı içinde çılgılık atmasını sağlamak.

Bu tür koğuşlar doğaüstü topluluklarda büyük bir iş. Tony bir keresinde yasadışı maddeler taşıyan bir gemi konvoyuna özel bir çevre koruma kombinasyonu yapması için bir koğuş ustasına küçük bir servet ödemişti. Gözlemcilere eski çöp gibi görünmelerini sağlaması gerekiyordu - yetkililerin çok derinlemesine araştırmaktan hoşlanacağı türden bir şey değil. Ancak demirci genç ve dikkatsizdi ve gemiler limana doğru ilerlerken - neredeyse bir Sahil Güvenlik devriyesinin önünde - korumalar başarısız oldu. Tony kargoyu, demirci de hayatını kaybetti. Koğuşum tamamlandığında bu deneyimi hatırlayamayacak kadar küçüktüm, ama onu her kim yaptıysa ne yaptığını biliyordu. Tony bu iş için epey para ödemiş olmalı.

Her ne kadar bu muhtemelen keşke daha düşük bir fiyatla çalışsaydım dediği bir durum olsa da.

Kızarmış vampir eti kokusundan gözlerim sulanmaya başlamıştı, her gün koklayabileceğiniz bir şey değildi ve aniden tekrar hareket edebildiğimi fark etmeden önce bir an için öğürdüm. Silahımı bulmak için çılgınca etrafıma bakındım, sonra hemen pes ettim ve bir raf ünitesinin kenarı. Dokuz mm'lik silahımdan eser yoktu ve o olmadan kapıya ulaşmamın imkânı yoktu. Saklanma yerim için üzücü bir bahane oluşturan ünitelerdeki birkaç kutu da kimseyi uzun süre kandıramayacaktı. Silah yok, saklanmanın bir yolu yok ve korunmak için sadece çarpık bir koğuş. Kaçmak ve saklanmak olarak da bilinen cesaretin en iyi tarafına karar verdim ve koridorda geri geri gitmeye başladım.

Eğer ana vampirden bir dakikalığına kaçabilirsem, belki bodrumun bitmemiş kısmına açılan küçük kapıya ulaşabilirdim. Hiç yoktu. Kulübün geri kalanına açılan kapıdan giriyordum ama barın uzak ucunun arkasındaki duvara dayanmışım. Gözden kaybolursam, vampirin duyularının beni fark etmemesi için küçük bir şans vardı. kafası karışacak ve yine bara girdiğimi düşünecekti. Bu da bana arkadan sıvışmak için birkaç saniye kazandırabilirdi, tabii akıllıca bir şey yapıp adamlarından birini gözcülük yapması için bırakmazsa. Elbette, öyle yapsa bile, korumam başka bir düşük seviye vampiri haklayabilir. Ama olmayabilir de.

Sonunda rafların sonundaki yarım boy kapıya ulaştım ama daha kapıyı açmamıştım ki arkamda bir çarpma sesi ve insanlık dışı bir çığlık duydum. Omzumun üzerinden baktım, bir ya da daha fazla katil vampirin bana doğru geldiğini görmeyi bekliyordum. Panik içindeki beynimin koridorda süzülen kişinin Portia olduğunu ve kavga sesinin birkaç koridor öteden geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

"Sana yardım getireceğimi söylemiştim, Cassie!" Yüzü heyecanla parlıyordu ve başının iki yanındaki küçük bukleler, dramatik bir şekilde arkasını işaret etmek için döndüğünde sallanıyordu. Bütün bir Konfederasyon tugayı depoya dolmuş gibi görünüyordu, oysa o kadar insanı almasına imkân yoktu. Bu numarayı daha önce de görmüştüm - metafizik, normal fiziğe defolup gitmesini söylüyordu. bazen - ama yine de etkileyiciydi.

Uzun bıyıklı, gösterişli bir subay beni selamladı. "Yüzbaşı Beauregard Lewis, hizmetinizdeyim, hanımefendi." Custer'a benziyordu, eğer ben olsaydım bu gözlemim muhtemelen pek hoş karşılanmazdı.

Bunu yapabilecek kadar aptaldım. Ama ben daha bir şey söyleyemedim bir vampir rafların arasından ve kaptanın cılız ortasından uzanıp beni boğazımdan yakaladı.

Beauregard kılıcını kınından çıkardı ve ne yapacağını düşündüğünü merak etmek için yarım saniyem vardı ki kılıç parlayan bir kavisle inerek vampirin kolunu dirseğinden kopardı. O bağırdı ve ben de bağırdım, benim durumumda Çünkü üzerime ılık bir kan tabakası püskürtülmüştü ve kopan kol hâlâ boğazımı sıkıca sarmış, parmakları nefes borumu kazıyordu. Vampir bedenleri hem başları hem de kalpleri yok edilmedikçe ölmezler, bu yüzden kol kendisine verilen son emri yerine getirmeye ve beni boğarak öldürmeye çalışıyordu. Beauregard onu çıkarmaya çalıştı ama eli tam içimden geçti.

"Çok üzgünüm hanımefendi," dedi, görüşüm o gece ikinci kez kararma tehlikesi geçirirken. "Ama enerjimin çoğunu o darbeye kullandım." Başını üzüntüyle salladı. "Zaman bizim üzücü bir şekilde azalmamıza neden oldu." Bir şey söylememi bekliyormuş gibi görünüyordu ama bunu yapmak biraz zordu.

Nefes alamadığınızda ve göz kapaklarınızın arkasında havai fişekler patladığında sizi anlıyorum.

Vampir bana doğru bir hamle daha yaptı ama Portia şemsiyesiyle onu çelmelemeyi başardı. "Yakalayın onu!" diye bağırdı ve o ana kadar sadece sahneyi izleyen tabur, çalkalanan, devasa bir gri nehir gibi hareket etti. Bu, beyniniz onlara gördüklerini söyledikleri şeyi göremediklerini söylerken gözlerinizin şaşlı olduğu anlardan biriydi. Binlerce asker aynı noktada birleşmiş, tıpkı bir kanalda kaybolan su gibi içine düşüyordu. Ancak söz konusu gider bu tür bir şey için tasarlanmamıştı ve kesinlikle bundan hoşlanmıyordu. Vampir raflardan sekmeye başladı, Bir kolu sanki istilayı bir şekilde savuşturabilecekmiş gibi sallanırken, derisi morun benekli bir tonuna dönüştü.

Boynumdaki parmakları gevşetmeyi başardığımda ve Kolunu yere attığında hareket etmeyi bırakmış, koridorun sonunda bir heykel gibi donup kalmıştı. Ona göz kulak olmaya çalıştım ama kopan kol dikkatimi dağıtmıştı, yerde sürünerek beni yakalamaya çalışıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım ama en iyi tahminim, her hayaletin vampirin küçük bir parçasını dondurarak onu büyük, çirkin bir buzlu şeker haline getirdiğiydi. Tüm bu hayaletlerin bir araya gelmesiyle ne olacağını merak etmeye başlamıştım.

Patlama sırasında ruhlar artık boyun eğmeyen bedeninden kaçmaya çalışıyordu.

geldi. Elime bir şarap şişesi alıp koluma vurmaya başlamıştım, bu yüzden büyük olayı kaçırdım. Tek bildiğim, minik dolu taneleri gibi bana çarpan buzlu vampir eti parçalarıyla kaplandığım.

Portia iğrenç zemine dokunmayarak oraya doğru sürüklendi. Dantelli şemsiyesini döndürdü ve bana gülümsedi. "Gitmeliyiz Cassie. Çocuklar çok yoruldu ve dinlenmeye ihtiyaçları var. Ama çok güzel vakit geçirdiğimizi bilmenizi isteriz!" Beauregard'ın koluna girdi ve reverans yaptı. bir selam daha verdi; sonra vampirin kalıntılarından akan kalabalıkla birlikte gözden kayboldular.

Harekete geçemeyecek kadar sersemlemiş bir halde eriyen yapışkanın ortasına oturdum ve boynumu ovuşturdum. Yüzüm vampir parçalarının fırtınasının bana vurduğu yerden acıyordu, ama boğazım daha büyük bir sorundu. Yutkunamıyor gibiydim ve bu beni endişelendiriyordu. Bir süre orada oturup vampir parçalarının eriyip raflardan düşmesini izleyebilirdim ama Tomas koridorun sonunda belirdi.

"Acele et!" Beni bileğimden yakaladı ve odanın ana kısmına doğru sürükledi. Acı içinde bağırdım - vampirin neredeyse koparmak üzere olduğu bileğimi tutmuştu - ve onu canlı gördüğüm için şaşkınlık içindeydim. İkimizi de hemen hemen gözden çıkarmıştım ama şimdi aklıma Portia'nın grubu benimle birlikteyse vampirlerle kimin savaştığını merak etmek geldi. Elinden kan damlıyordu ve bir an için onun eli olduğunu düşündüm ama bir yara göremedim. Bağırışım onu ürkütmüş olmalıydı, çünkü aniden bıraktı ve ben yere yığıldım, hırıltılı bir ses çıkardım ve çığlığım boğazımı zorladığı için boğuldum. İşte o zaman, bileğimi göğsüme bastırıp hasta olmamaya çalışırken cesetleri fark ettim.

Şu anda bir kolu olmayan ve koğuş göğsünü yedikçe guruldama sesleri çıkaran ilk saldırganım dışında, hala hareket eden tek kişi, duvardan koparılıp üzerine atılmış gibi görünen bir raf ünitesinin altında sıkışmıştı. Mike'ın kulüpte yaptığı kentsel depo temasından arta kalan ve yıkılmış bir fabrikadan kurtarılan bir grup metal levha içeriyordu. Bunlar bir tasarımcının şık metal kaplama fikri değil, Mike'ın monte ederken çok dikkatli olması gereken kalın, jilet gibi kenarlı gerçek parçalardı.

Görünüşe göre raflar savrulduğunda biraz ivme kazanmışlar ve vampiri bir somun ekmek gibi dilimleyen ölümcül mermilere dönüşmüşlerdi. Yakın zamanda beslenmiş olmalıydı, çünkü yeterince kan

çok sayıda yarıktan akarak kıpkırmızı bir battaniye gibi yere yayılmıştı.

Ancak şeritlerden hiçbirini kafasını koparmamış ya da kalbini delmemişti, bu yüzden korkunç yaralarına rağmen yaşamaya devam etti. Bana doğru baktı ve bir elinde tuttuğu silahı kaldırmak için çabaladığını gördüm.

Tomas bunu fark etti ve hiç tereddüt etmeden vampirin karnına gömülü metal levhayı çıkardı. Ben ağzım açık bir şaşkınlıkla ona bakarken, o bir dizi hızlı, etli ses çıkaran gümbürtüyle indirdi. Birkaç saniye içinde, yerdeki şey bir yığını andırıyordu
çiğ hamburger bir insandan daha fazla.

Vampirin gözleri nefretle bana bakmaya devam etti, o katledilirken bile neler olduğunu farkındaydı ve ben çılgılık atamadım, hiçbir şey yapamadım. Daha önce de zor durumlara düşmüştüm ama artık öyle yaşamak zorunda olmadığınızda sinirleriniz her gün her dakika gergin kalmanın ne demek olduğunu unutuyor. Tomas'ın vampirin kafasını son bir sarsıntıyla bedeninden ayırmasını izledim ve tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi bıraktım. Yaşıyorduk. Buna inanamıyordum ve kesinlikle anlamıyordum.

Tony'nin evinde büyümek bana şiddete karşı oldukça yüksek bir tolerans kazandırmıştı, bu yüzden dördüncü ve beşinci vampirlerin cesetlerinin kalplerinin olması gereken yerde açık, yırtık delikler olduğunu fark edene kadar bir şeyleri bir arada tutuyordum.

olmuştur. Bir vampirle başa çıkmanın geleneksel ve hâlâ en popüler yolu kazığa oturtmaktır ama sanırım kalbi elle sökmek de işe yarıyor, yine de bu şekilde yapıldığını hiç görmemiştim. Bunu bir daha görmeden yaşayabileceğimi düşünüyordum ki Tomas'a baktım ve birden oda dağıldı.

Normalde, bir imgelem görmek üzere olduğumda bir tür uyarı alırım. Onları durdurabildiğimden değil, ama onlardan önce gelen otuz saniye kadar şaşkınlık bana diğer insanların görüş alanından çıkmam ve zihinsel olarak hazırlanmam için zaman verir. Bu sefer elimde hiçbir şey yoktu. Sanki yer yarıldı ve ben uzun, karanlık bir tünelden aşağı düştüm. Yere indiğimde Tomas

Soluk mavi bir gökyüzünün altında sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen çimenli bir düzlükte benden altı metre uzaktaydı. Teni güneşten öpülmüş krem yerine yanmış bronzdu ve Goth şıklığı yerine kolsuz, kirli, yünlü bir tunik giymişti, ama kesinlikle oydu. Gözleri vahşiydi, yüzünde iki kara mücevher gibi parlıyordu ve ifadesi zafer kazanmış gibiydi. Benzer şekilde giyinmiş bir grup adam

etrafını sarmış, hepsi de tuttıkları takım Super Bowl'u kazanmış gibi görünüyordu.

Dalgalar yakındaki kayalık bir kıyıya çarptı, renkleri neredeyse siyah olacak kadar koyu bir yeşildi ve buz gibi esintilerle iç kesimlere soğuk bir esinti gönderdi. Etrafta yatan birkaç düzine ceset olmasaydı, sade ama güzel bir manzara olurdu. Çoğu Avrupalıya benziyordu, en yakını yetersiz finanse edilmiş bir korsan filminden çıkabilecek bir kıyafet giymişti: tam kollu beyaz pamuklu gömlek, kahverengi keten diz pantolonu ve kirli beyaz hortum. Adam ayakkabılarını kaybetmişti ve saçları da ifadesi kadar vahşiydi.

Ben dehşet içinde izlerken Tomas kaba bir bronz bıçağı adamın hâlâ sallanan göğsüne sapladı ve boynundan karnına kadar derin bir kesik açtı. Yaradan gelen ısı soğuk havayla karışarak bir buhar bulutunun yükselmesine neden oldu ama bu buhar, adamın kaburgalarını dal kırar gibi kıldığını görmemi engelleyecek kadar yoğun değildi. Titreyen kalbi çıkarıp havada tutarken elini parlak kan damlacıklarıyla yıkadı; sonra yavaşça, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi kalbi ağzına götürmeye başladı. Dişleri hâlâ atmaya çalışan, titreyen ete battı, sonra nabız gibi atan bir damarı yırttı ve kan fişkırmaya başladı.

Yüzüne ve çenesine. Çağlayan boğazındaki çukurda birikti, ardından kırmızı parmaklarını göğsünden aşağıya tuniğine doğru gönderdi ve arkasında soyut desenler bırakarak savaş boyası sürmüş gibi görünmesini sağladı. Boğazı kasıldı ve yutkundu, bu da onu izleyen savaşçılardan bir tezahürat yükselmesine neden oldu.

Bir tür ses çıkarmış olmalıyım, çünkü bana baktı ve kırmızı lekeli dişlerini korkunç bir gülümseme parodisiyle göstererek, paylaşmayı teklif edercesine tüyler ürpertici et yığınınını uzattı. Öne doğru bir adım attı ve ben olduğum yere çakılıp kaldığımı, onu durduramadığımı, kaçamadığımı fark ettim, çünkü o korkunç teklifiyle damlayan el yaklaşıyordu. Felç halim sonunda kırıldı ve çığlık attım.

Boğazımı acıttı ama kendimi tutmamın imkânı yoktu. Görüntü paramparça oldu ve tekrar kanlı depodaydım, bir anlığına eskisinin üzerine bindirilmiş olan yeni Tomas'a çılgınca bakıyordum. Onun Ağzının köşesindeki küçük bir kırmızı damlayı yalamak için dili dışarı kayd, o kadar küçüktü ki dikkatini çekene kadar fark edilmemişti. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başlamadan hemen önce eski alışkanlıkların zor öldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

Bana doğru bir adım attı, ellerini ne kadar zararsız olduğunu göstermek istercesine önüne uzattı ve neredeyse yeniden temizlendiklerini gördüm. Yaklaştıkça, bir avucunun iç yüzeyindeki son leke de çözüldü ve çöl kumuna karışan bir su damlası gibi derisinin içinde kayboldu. Bir yengeç gibi geriye doğru sıçradığımı, ağladığımı ve küfrettiğimi fark ettim ama umurumda değildi. Kanlar içinde kayıp yere düştüm ve bacaklarımın kırmızıya boyandığını, hortumumda ve botlarımda güller açtığını gördüğümde daha güçlü bir çığlık attım. Tomas yavaşça bana doğru geldi, sanki ürkek bir taymışım gibi sakince konuşuyordu. evcilleştirmeye çalışıyordu. "Cassie, lütfen dinle. Biraz zaman kazandık ama gitmeliyiz. Başkaları da olacak."

Tekrar kaydım ve kırımın üzerine düşerek sert bir şeye çarptım. Beynimin hala tutarlı olan bir kısmı nesnenin şeklini tanıdı ve silahımı altımdan kaptım. "Daha fazla yaklaşma yoksa seni öldürürüm." Silahı Tomas'a doğrulttum ve pek de istikrarlı olmayan tutuşumda çılgınca sallanmasına rağmen, bunu kastettiğimi anladığını söyleyebilirdim. Genelde yumuşak, sıcak ve açık olan gözleri şimdi donuk siyah aynalar gibiydi. Onların ötesinde hiçbir şey göremiyordum ve görmek de istemiyordum. Tanrım, istemiyordum.

"Cassie, beni dinlemelisin." O yakışıklı yüze baktım ve bir parçam başka bir illüzyonun paramparça olup ölmesini izlemek için kendini ayırdı. I Sonunda iyi bir şey yaptığımı, yaptığım her şeyin ya benim ya da bir başkasının acısıyla sonuçlanmasını izlemek yerine gerçekten birine yardım ettiğimi, birini kurtardığımı düşündüm. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu, onun çok iyi olduğunu bilmeliydim. Sırtım kapıya çarparken, bu *iş seni aşar Cassie, kızım*, diye düşündüm. *Belki de bir dahaki sefere daha küçükten başlamalı, bir kedi yavrusu evlat edinmelisin* - ama bir dahaki seferin olma ihtimalinin çok az olduğunu biliyordum.

Kapıdan kulüpten gelen müziğin gümbürtüsünü duyabiliyordum, tekno ile karışık bir tür ilahiydi ve kulağa cennet gibi geliyordu. Kendimi kalabalığın içinde kaybetmek, sokağa çıkmak ve deli gibi koşmak istiyordum. Saklanma şampiyonuydum ve turistik bölgede Cuma gecesi mutlu kalabalığın anonim bir üyesi olmak kolay olacaktı. Başka bir sahte isim altında ayrı bir banka hesabım ve otobüs durağındaki bir dolapta acil durum kıyafet zulam vardı ve on beş blok yarıçapındaki her arka sokağı ezberlemiştim. Pekâlâ kaçabilirdim, yeter ki

Tomas'ı kaybet.

Kendimi sabitlemek için kapıyı kullanarak ve yüksek topuklu ayakkabılarıma lanet ederek yavaşça kapıdan yukarı kaydım. Eteğim yukarı sıyrılmıştı ama düzeltmeye zahmet etmedim; Tomas'ı teşhir etmek endişeleneceğim en son şeydi. Kanla kayganlaşmış bir elimle arkamı yokladım ve sonunda kapı kolunu buldum. Dengesiz bacaklarımın üzerinde açıklıktan içeri düştüm, kapıyı arkamdan çarptım ve barın etrafından dolandım. Derin bir nefes alamıyordum ve vücudum hasta olmak istercesine kasılıyordu ama dayanmaya çalıştım. Şimdi bunun için zamanım yoktu.

Işık gösterisi başlamıştı ve zıplayan, dönen dansçı kitlesi flaşların kör edici patlamalarıyla kesiliyordu. Titreşen ritim ve kalabalığın gürültüsü beni hemen sağır etti ama Tomas'ın orada olduğunu bilmek için onu duymama gerek yoktu. Strobolar üzerimdeki kanın rengini sıyrıp, dönüşümlü olarak siyah ve gümüşe çeviriyordu. Normal görüldüğümünden şüphe etsem de, düşük ışık izdihama neden olmadan ortama karışmamı sağladı. Her açıklıktan kayarak geçtim, koşarken düşünmeye çalıştım ama yüksek beynim evde değildi ve içgüdülerimin tek söylediği "Daha hızlı!" oldu. Denedim, çünkü beni yakalamasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu, ama bunun yeterli olmayacağını zaten biliyordum.

Tomas beni yakaladığında dans pistini yarılamıştım. Yüzümü ona dönmem için beni çevirdi ve bir elin tişörtümün yanmış arka kısmından kayarak vücutlarımızı birleştirdiğini hissettim. Muhtemelen herkese dans ediyormuşuz gibi görünüyordu; sadece geri çekilemeyeceğimi biliyordum. Silah tutan elimi demir gibi kavramış, silahı yanıma indirmeye ve kendisinden uzaklaştırmaya zorluyordu. Zaten ateş etmeye çalışmazdım. Avuç içim o kadar terlemişti ki silahı tutmakta bile zorlanıyordum ve etrafta ateş etme riskini göze alamayacak kadar çok insan vardı. Ayrıca, tahminimde yanılmadıysam, bir kurşun onu rahatsız etmekten fazlasını yapmazdı.

Parmakları çıplak omurgamdan yukarı, koğuşumun dış hatlarına doğru kaydı. Neredeyse saygıyla kenarlarını çizdi. "Bununla ilgili hikâyeler duydum ama asla inanmadım. onları." Sesi huşu gibi bir şeyle doluydu. Sağır edici müziğe rağmen bir şekilde onu duymamı sağladı ama konuşmakla ilgilenmiyordum. Tutuşunu kırmak için nafile bir çaba sarf ederek iki büküm oldum ve işe yaramaz bir koruma. Bir önceki dövüşten dolayı bitkin düşmüş olmalıydı ya da onun seviyesindekilere karşı işe yaramıyordu çünkü dokunuşuna hiçbir tepki vermiyordu.

"Cassie, bana bak."

Çocukluğumdan beri bir vampirin doğrudan gözlerinin içine bakmanın sizi kontrol etmesini kolaylaştırdığını bildiğim için onunla savaştım. Depodaki sahneden sonra, onun ne olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı ve umutsuzca onu kafamın içinde istemiyordum. Aylardır vampir radarıma yakalanmadığı ve insan kılığına girdiği düşünülürse, karşımda üçüncü seviye bir ustadan daha azı, hatta muhtemelen daha yükseği olma ihtimali yoktu. Nadiren de olsa, Tony'nin bile güneş yanığından çok daha kötü bir riske girmeden yapamayacağı şekilde, onu gün ışığında dolaşırken gördüğümü düşünürsek, muhtemelen diyebiliriz. Seviyesi önemli değildi; eğer isterse, herhangi bir usta bir bakışla beni tavuk gibi gıdaktı.

Bir zamanlar bu tür şeylerden belli bir seviyede korunuyordum, ama eski savunucum ölmemi istediğine göre, adil bir avdım; kimse bana gelecek bir zararın intikamını bile almayacaktı. Tek bildiğim, Tomas'ın beni yakalattığı için bir ödül alacağı. Tony intikam için para ödemekten çekinmezdi ve ona ne kadara mal olduğumu düşünürsek, muhtemelen gülümseyerek ödeyecekti. Tomas diğer vampirleri bu yüzden mi öldürmüştü, onları ödülü için rakip olarak mı görüyordu? Tony benim için ne kadar teklif etmişti ki? Ve Tomas neden paraya çevirmek için bu kadar beklemişti?

Mücadele ettim ama herkes bizi görmezden geldi, sanırım benim sadece kötü bir dansçı olduğumu varsayıyorlardı. Tomas bana daha sıkı sarıldı. Ona ne kadar nadiren dokunduğumu düşünürsek, şimdi bu kadar yakından sarılmak garip hissettiriyordu. Onun Tomas olduğunu hatırlamak zordu. Beynim onu sıkı sıkıya arkadaş kategorisine koymuştu ve onu psiko-suikastçı vampir olarak etiketlenmiş dosyaya taşımaya direniyordu. Beni tutuş şekli de kafa karışıklığına yardımcı olmuyordu - eli neredeyse çıplak olan sırtımda aşağı yukarı kayarken dostça olmaktan çok daha fazlasını hissettiriyor, beni müziğin gerektirdiğinden çok daha yavaş ve şehvetli bir dansa çekiyordu.

Efsanenin aksine, vücudu benimkine karşı sıcak ve kaslı bir saten kadar pürüzsüzdü, ama tutuşunu kırmak için sahip olduğum tüm umutlar için çelikten oyulmuş da olabilirdi. Nabzım hızlandı ve başını eğip dudaklarının boynumda gezindiğini hissettiğimde bayılacağımı sandım. Sanki yüzeyin altındaki nabzın tadına bakar gibi derimi nazikçe öptüğünde kalbim gerçekten durdu. Sanki kanım onu hissedebiliyordu, sanki damarlarımda daha yavaş ve daha kalın hareket ediyor, onu serbest bırakmasını bekliyordu. Küçük bir yere tıkıştırılmış onca bedenin sıcaklığıyla hiç ilgisi olmayan bir ter içinde kaldım. Beni orada, birkaç yüz kişinin önünde mi öldürecekti?

Tanık mı? Muhtemelen bundan kurtulabileceğini fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Kesinlikle cesedimi taşıyabilirdi ve kimse bu konuda bir şey düşünmezdi; tek görecekları Tomas'ın sıcaktan bayılan oda arkadaşıyla ilgilendiğiydi. Ne centilmen ama.

Böyle bir şey olacağını bilmeliydim. Her Ne zaman birine güvensen, o bana ihanet etti; ne zaman birini sevsem, o öldü. Tomas çoktan öldüğüne göre, bu modelin geçerli olduğunu tahmin ediyordum.

"Lütfen benimle kavga etme." Nemli tenimin üzerindeki nefesi beni ürpertti. Telkin damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolaşıyor, beni rahat, pembe bir ışıltıyla yıkıyor, korkunun bir kısmını ve acının çoğunu yok ediyor ama aynı zamanda düşünmeyi de zorlaştırıyordu. Göz teması kurmuş kadar güçlü değildi ama yine de etrafımda hava yerine ağır bir su varmış gibi hissetmeme neden oluyordu, her küçük hareketim olması gerekenden daha fazla mücadele gerektiriyordu. Bunun bir önemi yoktu: çabalarım Ağrıyan bileğime donuk acılar gönderiyor ve onu heyecanlandırıyordu. Yüzünde hiçbir şey görünmüyordu ama vücudu tamamen kontrol altında değildi ve kot pantolonuna karşı gergin ve sıkı olduğunu hissedebiliyordum.

Sıcak dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Sana zarar vermek niyetinde değilim," diye fısıldadı. Eğer bir anlamı olsaydı, suikastı kendisi de yapsa, beni Tony'ye de teslim etse, sonucun aynı olacağını hatırlatırdım. Ama dudakları tekrar dudaklarımın üzerinde gezinmeden önce bir şey söyleyecek zamanım olmadı; sonra aniden kontrolü kırıldı ve önceki nezaketten hiçbir şey içermeyen morartıcı bir öpücükle ağızımı kapladı.

Kolları sıkılaştı, beni her santimine doğru bastırdı, ziyafetteki aç bir adam gibi neredeyse umutsuzca öptü. O güçlü eli sırtımdan aşağı doğru kayarak kısa deri eteğimin kenarını buldu ve yukarı doğru itti. Aniden beni yerden tamamen kaldırdı ve beline yasladı, böylece bacaklarımı ona dolamak ya da düşmek zorunda kaldım ve duyusal aşırı yüklenme, bizi depoya doğru dans ettiğini fark etmem bir dakikamı aldı. Görünüşe göre cinayetlerinin özel olmasını tercih ediyordu.

Üzerinden yayılan ilk enerji patlaması parmak uçlarıma kadar bir ürperti gönderdiğinde hâlâ beni öpüyordu. Ya bir şey konsantrasyonunu bozmuştu ya da artık kendini korumaya zahmet etmiyordu. Neden yapsın ki? Muhtemelen oradaki tek hassas kişi bendim ve onun ne yaptığını zaten biliyordum.

öyleydi. Herkese aynı görünebilirdi, ama bana sanki derisi erimiş altına batırılmış gibi geliyordu, bu da onun bir altın gibi parlamasına neden oluyordu.

Karanlık odada minyatür bir güneş. Ondan akan enerji miktarı, etrafımızda dönüp çatırdarken kollarımdaki ve ensemdeki küçük tüyleri kaldırdı. Hava, fırtına kopmadan hemen önce olduğu gibi ağırlık kazanmış gibiydi - her şey aniden daha net, daha parlak ve daha keskin kenarlıydı. Tüm bu güç kısa sürede bir odak noktası buldu. Beni okyanustaki gelgit gibi vurdu, gücünün dalgaları içinde sıırıslıklam etti, neden savaştığımı ya da başka bir şeyi hatırlamamı zorlaştırdı.

Öpüşmeyi kesti ve ağzını tekrar boynuma doğru kaydırmadan önce küçük, istemsiz bir protesto sesi çıkardım. Ama bu sefer yapmadım. Beynimin küçük bir kısmı saçlarının harap olmuş gömleğimin üzerine düştüğünü ve barın yakınındaki daha parlak ışıklardan gizlendiğini fark etse de, bu sefer ilginç bir şekilde şefkatli bir jest gibi görünüyordu. Lucille, bir çiftin siparişini dolduruyordu.

Tezgâhın arkasına geçerken bana şaşkın bir başparmak işareti yaptı. Yardım çağırmaya çalışmadım. Lucille'in bırakın bir efendiyi, bebek bir vampire karşı bile ne yapabileceğini sorarak bunu mantıklı hale getirdim. Gerçek şu ki, umurumda bile değildi. Ama Tomas aptallık etmek üzere olduğumu düşünmüş olmalıydı ya da belki de riske girmek istemiyordu. Beni tekrar öptü ve nedeni ne olursa olsun, ne yaptığını bildiğine hiç şüphe yoktu. Dudaklarının ipeksi hissi düşüncelerimi daha da bulandırdı ve nihayet ayrıldığımızda, bakışlarını yakalamamayı hatırlayamayacak kadar sersemlemiştim. Zihnim bir anda dondu, Tomas dışındaki tüm düşünceler sanki beynimde bir şalter atmış gibi artık yoktu. Tomas'ın

Tek görebildiğim onun yüzü ve tek duyabildiğim kulaklarımdaki nabız atışları olana kadar ışık söndü ve müzik azaldı.

Gözlerinin yukarıya doğru o kadar cazip bir şekilde eğildiğini neden hiç fark etmemiştim?

Kirpikleri, barın aydınlatmasının gözbebeklerinde dans etmesine neden olduğu küçük alevlerin etrafındaki siyah ipek bir saçaktı. Bu bakışta gördüğüm ısıya içimden bir şey tepki verdi, çünkü ellerim kendi iradesini kazandı ve gömleğinin dayanıksız bariyerinden karnının düz düzlemlerini izlemeye başladı. Önemli olan tek şey o ipeksi tenin altındaki sert kasları hissetmekti; tek istediğim boynuna doğru ilerlemek ve Ellerimi gece yarısı parıldayan saçlarına daldırdım, görüldüğü kadar yumuşak, kalın ve ağır olup olmadığını görmek için. Ama sonra gömleğindeki pek çok boşluktan birinden görünen esmer bir göğüs ucuyla dikkatim dağıldı.

Sayamayacağım kadar çok kez dikkatimi dağıtmıştı. Tadının da görüldüğü kadar güzel olduğunu keşfettim, her zaman bildiğim kadar güzeldi ve sanki dokunuşumu özlemiş gibi dudaklarımın ve dişlerimin çabaları altında güzelce gerildi. Her şey göz önüne alındığında, Tomas beni depoya geri götürüp kapıyı ayağıyla kapattığında fark etmedim bile.

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve yavaşça benden uzaklaştı. Bir süre sonra her zamanki ses tonundan tamamen farklı, boğuk bir sesle konuştu. "Silahı bana ver Cassie. Yanlışıklıkla ateş alırsa biri yaralanabilir." Sesinin sert ve tuhaf bir şekilde düz olması kafamı biraz dağıttı. İlk saldırganımı görmek de yardımcı oldu. Üç parça halinde yatıyordu, koğuş tarafından tamamen ikiye bölünmüştü. Vücudunun enkazı arasından, orantısız bir pentagramın bir kısmının ahşap zemine yakıldığı kararmış kıymıkları görebiliyordum. Hafif başım dönmüş ve çok tuhaf hissederek manzaraya baktım. Birdenbire şakayı anladım: *Birileri yaralanabilirdi*. İşte bu komikti.

Düşmemek için Tomas'ı kavradım, silahım sırtında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Silahı gevşek elimden aldı ve bir yere sakladı. Nereye koyduğunu görmedim; öylece kayboldu. Bana endişeyle bakıyordu ve birden bu da komik gelmeye başladı. Kıkırdamaya başladım. Tony'nin ona iyi para verdiğini umuyordum - tam bir şamatacıydı.

"Cassie, istersen seni taşıyabilirim ama gitmeliyiz." Duvardaki saate baktı. Saat 8:37'yi gösteriyordu.

"Bak, randevumuzu almak için vaktimiz var." Hâlâ kıkırdıyordum ve ses benimkine benzemiyordu. Hayal meyal fark ettim ki histerikleşti, sonra Tomas hareket etti. Bildiğim bir sonraki şey, tekrar kollarımdaydım ve dışarıdaydık, karanlık bir yolda o kadar hızlı koşuyorduk ki sokak lambaları uzun, gümüş bir çizgi halinde birbirine karışıyordu. Bir saniye sonra, her iki yanımızda iki karanlık şekil bize katıldı.

Dünya hızla akıp giderken Tomas, "Uyu," diye emretti. Çok yorgun olduğumu fark ettim ve uyumak çok iyi bir fikir gibi göründü. Kendimi sıcak ve rahat hissediyordum, ancak başım o kadar çok dönüyordu ki sanki gece gökyüzü bizi karşılamak için aşağıya inmiş ya da biz yıldızlara doğru uçuyormuşuz gibi görünüyordu. Uykuya dalmadan hemen önce hülyalı hülyalı düşündüğümü hatırlıyorum, Bu o kadar da kötü değildi.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Yorgun, ağrılı ve ciddi anlamda korkmuş bir şekilde uyandım. Tomas'ın tepemde belirmesi ve gördüğüm ilk şeyin onun boş, baş aşağı duran yüzü olması ruh halimi iyileştirmede. "Benden uzak dur!" Oturur pozisyona gelmek için çabalarken mırıldandım. Odanın hareketinin durması için birkaç dakika beklemem gerekti ve durduğunda gördüğüm şey beni pek de heyecanlandırmadı. Harika bir şeydi. Cehennem'in bekleme odasına atılmıştım. Küçük oda kırmızı kumtaşından oyulmuştu ve sadece birkaç korkutucu görünümlü duvar aplikleriyle aydınlatılıyordu. Birbirine kenetlenmiş bıçaklara benzeyen bu aplikler gerçek, kötü kokulu meşaleler tutuyordu. Bu bana hemen, elektrikle etkileşime girebilecek çok güçlü koğuşların olduğu bir yerde olduğumu söyledi. Hiç iyi değil.

Burası bir işkence odası olarak mükemmel olabilirdi, ancak demir bakireler ve parmaklı vidalar yerine, sadece yattığım çok rahatsız siyah deri kanepe ve birkaç derginin bulunduğu küçük bir yan masa ile döşenmişti. Bir tanesi, *Newsweek*'in sihir dünyasındaki karşılığı olan *Oracle*'ın bir kopyasıydı, ancak çoğu bekleme odası okuma materyali gibi, birkaç ay güncelliğini yitirmişti. Belli bir dergiye uğramıştım.

Diğer dünyamda yeni hayatımı etkileyebilecek bir şey olursa diye her hafta Atlanta'daki bir kahvehaneye gidip onu okuyordum. Bundan şüpheliydim. Bu sayının, Asya'dan ithal edilen ucuz ilaçların büyülü ilaçlar piyasasına etkisini konu alan kapak haberi bu kategoriye girerken, diğeri sadece bir skandal sayfasıydı. PYTHIA'NIN VARİSİ KAYIP! 3 inçlik başlık bu haftaki *Crystal Gazing*'de çılgılık attı. ZAMANIN AYARI KAÇTI! Gözlerimi devirdim ama acıdığı için durdum. Sanırım MARTIANS KIDNAP WITCHES hikayesi bir şekilde tükenmişti.

"*Mia stella*, Senato Tomas'ı koruman olarak atadı; seni bırakamaz," diye sitem etti tanıdık bir ses kapının yanından. "İşleri zorlaştırma."

"Ben değilim." Yaşadıklarımın sonu, mantığın kişileştiğini düşünmüştüm. Cidden midem bulanıyordu, o kadar yorgundum ki, kendimi zorladığımda sallanıyordum.

Ayağa kalkmak için kendimi zor tutuyordum ve gözlerim sanki çoktan istediğim gibi ağlamışım gibi yanıyordu. Ama kımıldamıyordum. "Onu yakınımda istemiyorum."

Tomas'ı ve on yedinci yüzyıldan kalma saray kıyafetleri giyen yabancı bir adamı görmezden geldim ve odada sahip olduğum tek arkadaşına odaklandım. Rafe'in burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla olmaktan memnun olmadığımın değil - bulabildiğim tüm arkadaşları kullanabilirdim - ama nereye uyduğunu bilmiyordum.

Rafe, 1520'de Floransalı zengin bir tüccarın siparişini geri çevirme hatasını yapana kadar Roma'nın gözdesi ve papalığın gözde sanatçısı olan Raphael'in kısaltmasıydı. Tony, Medicilerle sanatsal açıdan rekabet etmeye çalışıyordu: Onların Michelangelo'su vardı, bu yüzden Raphael'e ihtiyacı vardı. Rafe ona zaten üstesinden gelebileceğinden daha fazla sipariş aldığını ve zaten Papa için freskler çizdiğini söyledi. Sadece bir yemek odasını boyamak için Floransa'ya kadar gidecek değildi. Bu iyi bir hareket olmamıştı. O zamandan beri Rafe, Tony ne isterse onu boyuyordu, ben çocukken benim yatak odam da buna dahildi. Tavanımı o kadar gerçekçi görünen meleklerle doldurmuştu ki, yıllarca uyurken beni izlediklerini düşündüm. O

Tony'nin evinde ayrıldığıma pişman olduğum tek kişiydi, ama veda bile etmeden sıvışmışım. Başka seçeneğim yoktu: O Tony'ye aitti ve efendisi tarafından doğrudan bir soru sorulduğunda ona gerçeği söylemek zorundaydı. Yani şimdi buradaysa, Tony onu burada istediği içindi. Bu, yeniden bir araya gelme sevincimi biraz azalttı.

Tomas hiçbir şey söylemedi ama gitmedi de. Ona ters ters baktım ama belirgin bir etkisi olmadı. Bu bir sorundu çünkü kaçmam gerekiyordu ve ne kadar çok bebek bakıcısı olursa o kadar büyük bir zorluktu. Ayrıca ona bakmak bile içimde o kadar çok duygu dalgalanmasına neden oluyordu ki başım ağrımaya başlamıştı. Beni bu kadar rahatsız eden şey şiddet değildi. Büyürken yeterince şey görmüştüm, artık kulüpteki olayları görmezden gelebilirdim.

Tomas'ın bunları yapan kişi olmasının şokunu atlatmışım. Artık bir kan gölü içinde diz çökmüyor olmamın da yardımı oldu, öldürdüğü vampirlerin de bana aynı şeyi yapmaya çalıştıkları gerçeğinin de. Tavrım oldukça basit bir şekilde özetlenebilirdi: Ben hayattaydım, onlar değildi, hadi ben. Tony's'de hayatta kalmak insana bu konularda pratik olmayı öğretiyor.

Tomas'a hayatımı kurtardığı için de hak verdim, gerçi en başta onu uyarmaya gitmemiş olsaydım muhtemelen şu anda zarardan çok uzakta olurum. I

beni tek kelime açıklama yapmadan götürmesini bile görmezden gelmeye hazırdım.

Tartışma. Sonuç olarak, ihanet kısmı dışında neredeyse eşit olduğumuzu düşündüm. O başka bir şeydi. Yakın zamanda affedebileceğimi hiç sanmıyorum.

Tomas'ı açılmaya teşvik etmek için sokaklarda geçirdiğim zamanlardan kesitleri, kimseyle konuşmadığım şeyleri onunla paylaşmışım. Kulüpteki tüm ilgiye rağmen arkadaş edinemediği için endişelenmiş ve benimle aynı ilişki fobilerine sahip olup olmadığını merak etmişim. Ondan hoşlanmama izin vermişim, lanet olsun ve her zaman bana söylediği her şey yalandı. Vasiyetimi kasıtlı olarak çaldığı ve kendimi aptal yerine koymama neden olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, hala kızarmakla savaşıyordum. Bu tür şeyler vampir çevrelerinde ciddi şeyler olarak kabul edilir; Tony'nin iyi tarafında olsaydım, haksız yere hizmetkârı üzerindeki etkisi.

Tomas Rafe'ye, "Bırak onunla ben konuşayım," dedi. Ben itiraz edemeden, diğerleri bize mahremiyet görüntüsü vermek için odadan çıktılar. Hepsi göstermelikti; vampirlerin duyması bir şey fark ettirmiyordu.

Sesimi alçaltma zahmetine girmedim. "Şunu basitleştireyim," dedim öfkeyle. "Bana yalan söyledin ve bana ihanet ettin. Seni görmek, seninle konuşmak, hatta seninle aynı havayı solumak bile istemiyorum. Bir daha asla. Anladın mı?"

"Cassie, anlamalısın; ben sadece mecbur kaldığım şeyi yaptım."

Elinde bir şey olduğunu fark ettim. "Peki sen benim çantamla ne yapıyorsun?!" Çantamı karıştıracağını bilmeliydim -Tony ne gibi sürprizler sakladığını bilemezdi- ama söz konusu Tomas olduğu için bu da bir başka ihanet gibi geldi. "Bir şey aldın mı?"

"Hayır; bıraktığın gibi duruyor. Ama Cassie - "

"Geri ver onu!" Elime aldım ve neredeyse düşüyordum. "Hiç hakkın yoktu - "

"Kule! Kule! Kule! Kule!" Tarot destem yere düştü ve sanki sinir krizi geçiriyor gibiydi. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Sadece aptal bir kart destesiydi ama Eugenie'nin bana verdiği tek şeydi.

"Sen kırdın!"

Dağınık kartları toplamak için çabaladım ve Tomas yanımda diz çöktü. "Sorun buradaki koşullarda," dedi sessizce. "Çok fazla var - tılsıma engel oluyorlar. Biz gittikten sonra düzelir ya da senin için yeniden yaptırabilirim. Basit bir büyü."

Elini zavallı, kafası karışmış kartlarımdan uzaklaştırdım. Nasıl hissettiklerini biliyordum. "Dokunma onlara!" Beceriksizce, titreyen ellerimle onları geri koydum,

O da topuklarının üzerine oturup beni izledi.

"Özür dilerim Cassie," dedi sonunda. "Üzüleceğini biliyordum - "

"Üzülmek mi?!" Ona doğru döndüm, o kadar öfkeliydim ki zorlukla görebiliyordum. "Bana izin verdin

Senin arkadaşşa ihtiyacı olan zavallı, istismara uğramış bir çocuk olduğunu düşündüm ve aptal ben, buna kandım! Sana güvendim ve sen beni - " Durdum ve kendimi kaybetmeden önce derin bir nefes aldım. Ona beni ağlarken izleme zevkini tattırmayacaktım. Vermeyecektim. Kartları çantama geri koydum ve kontrolü tekrar ele almak için kendime zaman tanımak amacıyla içindekileri kontrol ettim. Bir dakika sonra başımı kaldırdım. "Bozulan her şey düzeltilemez, Tomas."

"Sana yalan söylemedim, Cassie; yemin ederim."

Samimi gözlerine baktığımda neredeyse ona inanacaktım. Neredeyse. "Ne yani, sen zavallı, istismara uğramış usta bir vampir misin? Lütfen."

"Yalan söylemedim," diye tekrarladi, daha vurgulu bir şekilde. "Bana seni güvende tutmam söylendi. Ben de bunu yaptım. Bunun için güvenini kazanmak zorundaydım ama bunu yapmak için yalan söylemedim. Sana istismara uğradığımı hiç söylemedim, söyleseydim de yeterince doğru olurdu. Alejandro'nun hizmetkârlarından herhangi biri bu iddiada bulunabilirdi."

Bunu yaptığına inanamıyordum. İçten bir özür beklemiyordum ama yaptıklarını kabul etmemesi bile çok fazlaydı. "Beni hasta ediyorsun," dedim ayağa kalkarak. Kapıya doğru yürüdüm ve başımı dışarı uzattım. Rafe koridordaydı ve her kelimeyi duymamış gibi görünmeye çalışıyordu. "Ya o gider, ya da benden hiçbir işbirliği alamazsın."

Bir saniye sonra Tomas'ın elleri kollarımın üst kısmındaydı, beni kendine doğru çekerken tutuşu acı verici olmaktan çok uzaktı. "Tomas hakkında ne biliyorsun?

İstismar mı?" diye sordu vahşi bir ses tonuyla. "Nasıl vampir olduğumu biliyor musun Cassie? Beni köyümün geri kalanıyla birlikte toplayıp Alejandro ve sarayı tarafından avlanmaya götürdüklerini söylesem beni daha mı çok seversin? Ölmemiş olmamın tek sebebinin saray mensuplarından birinin beni kendine saklayacak kadar çekici bulması olduğunu mu? Bu yüzden

Veba ve fetihle gelen, yıllarca ezici güçlülere karşı benim yanımda savaşan insanlar, bir deli tarafından hastalıklı eğlencesi için katledilsin mi? Duymak istediğin bu mu? Eğer affını kazanmak için yeterince korkunç değilse, inanın

bana, başka birçok hikâyem var. Onları değiştirebiliriz, ama sanırım benden önce biter. Sen

sokaklarda bir avuç yıl geçirdim; üç buçuk asır boyunca Alejandro ile birlikteydim!"

"Tomas, lütfen Matmazel Palmer'ı serbest bırak."

Şaşırtıcı bir şekilde, tuhaf giyimli adam araya girmişti. Restorasyon İngiltere'sinden çıkmış gibi göründüğünü düşünmüştüm ama şimdi kökenlerinin Manş Denizi'nin diğer tarafında olduğunu fark ettim. Aksanı zayıftı ama

belirgin bir şekilde Fransız. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Daha da tuhafı, Tomas hemen dediğini yaptı, sanki benimle teması onu yakmış gibi uzaklaştı, ama o siyah gözler bir cevap bekliyormuş gibi benimkilerde kaldı. Ne söylemem gerekiyordu? Zor zamanlar geçirdin, bu yüzden beni bana daha da kötüsünü yapabilecek insanlara teslim etmen sorun değil mi? Senin hayatın mahvoldu, benimkini de mahvetmen sorun değil mi? Eğer öyleyse, uzun süre bekleyecek.

"Belki bir süreliğine onu korumam için bana güvenebilirsiniz?" Bu bir soru olarak ifade edilmişti ama uzun boylu Fransız cevap beklemeden beni koridorun sonuna götürdü.

Çok geçmeden eski düşmanımı gördüm ama beklediğim gibi değildi. Tony'nin şişko yüzü her zamanki gibi görünüyordu, ki bu şaşırtıcı değildi çünkü 1513'ten beri kıyafetleri dışında hiç değişmemişti. İyi adam kıyafeti olarak düşünmekten hoşlandığım şeyi giyiyordu - ince çizgili bir Bir içki barındaki fedaiden çalmış gibi görünen bir numara, belki de çalmıştı. Takım elbiseyi seviyordu çünkü bir keresinde birisi ona dikey çizgilerin onu daha ince gösterdiğini söylemişti. Yalan söylemişlerdi. Tony üç yüz kilonun üzerinde ölmüştü, bu da bir metre beşlik bir bedende yaklaşık olarak bacakları olan bir futbol topu şeklinde olduğu anlamına geliyordu. Ve artık ne kadar diyet ve egzersiz yaparsa yapsın bunu değiştiremeyecekti.

Tony, aldığı kilolara ve moda anlayışına rağmen, her zamanki gibi efendisinin sol omzunun arkasında duran baş infazcısı Alphonse'dan daha iyi görünüyordu. Şu anda sadece büyük bir aynadaki yansımalar olmalarına rağmen, Philadelphia'daki eski kalede olduklarını söyleyebilirdim. Tony'nin bile bu kadar cesur olmasına, hemen geri dönmesine şaşırmıştım ama bilmeliydim; cesaret eksikliği onun kusurlarından biri değildi. Nerede olduklarını biliyordum çünkü Tony her zamanki koltuğuna kurulmuştu, oymalı ve yaldızlı bir piskopos sarayından gelme bir taht. bir şeydi. Sırt kısmı yerden bir metre kadar yüksekte bir noktaya geliyordu ama Alphonse'un onu görmek için gerinmesine gerek yoktu. Boyu da ona yardımcı olmuyordu.

Yine de görünüşü. Bir haydutun nasıl görünmesi gerektiğini bilen biri onu bir araya getirmiş gibi yapıydı, ama gördüğüm en korkunç yüzlerden birine sahipti. Bunu seksi, Hollywood kötü adamı anlamında söylemiyorum.

- Adam düpedüz çirkindi. Bir keresinde onun Baby'den biri olduğunu duymuştum.

Face Nelson dönüşmeden önce de adam dövmüştü, ama bana sanki yüzüne beyzbol sopasıyla defalarca vurulmuş gibi geldi. Çocukken, burnu Neandertal kaş çizgisinden daha fazla öne çıkmadığı için neredeyse hiç profili olmadığı gerçeğinden etkilenmiştim.

Filmler vampirleri muhteşem, seksi ve pahalı kıyafetlerle dolu sonsuz bir dolaba sahip olarak tasvir ettiğinde hep gülüyorum. Gerçek şu ki, öldüğünüzde, yaşarken nasılsanız hemen hemen aynı şekilde görünürsünüz. Yüzlerce yıl bir insana birkaç güzellik hilesi öğretebilir, sanırım, ama çoğu vampir buna zahmet etmez. Gençlerden bazıları avlanmayı kolaylaştırdığı için çaba gösteriyor ama yaşlıların çoğunun umurunda bile değil. Yapabildiğin zaman Sadece bir öneriyle Marilyn Monroe'dan Brad Pitt'e kadar her şeye benzeyebileceğine inanan biri için makyaj para kaybı gibi görünmeye başlar.

Hem Tony'nin hem de evcil katilinin büyüğü ayna aracılığıyla yanımda olmalarına rağmen keyfim yerindeydi. Parçalanmış gömleğimden dışarı fırlayan pembe sütyenim, kan sızan sıyrık yüzüm ve botlarımdan damlayan erimiş vampir yapışkanıyla ikisinden de çok daha itibarsız görünüyordum. Ama hayattaydım, hâlâ insandım ve Tony mutsuz görünüyordu. Bundan daha iyisi olamazdı. Elbette görünürdeki tek sorun Tony değildi ama buraya kadar gelebildiğime göre savaşma şansım olduğunu düşündüm. Eğer Senato ölmemi isteseydi, casusları beni son altı ay içinde herhangi bir zamanda öldürebilirdi.

Tomas'ın girdiği büyük odaya göz gezdirdim. Kapının yanında duruyordu, teknik olarak uzak durma isteğime uyuyordu ama bana uyacak kadar uzak değildi. Oda muhafızlarından biriyle konuşuyordu; geniş sırtlarına asılı savaş baltaları ve küçük burun korumaları olan miğferleriyle bir ortaçağ duvar halısından fırlamış gibi görünen, 1.80 boylarında dört sarışından oluşan uyumlu bir takım. Kulüp kıyafetinin üzerine siyah bir kot ceket giydiğini fark ettim; kotla uyumluydu ama onu

Motosikletli bir kabadayı gibi. Yüzü gölgede olduğu için ifadesini göremedim ama muhtemelen bu bana bir şey anlatmazdı. En azından görmek istediğim bir şey.

Ona gitmemek için nasıl mücadele ettiğim, başkaları için hiç yapmadığı şekilde benim için aydınlandığını görmeyi, her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymayı nasıl umutsuzca istediğim tüyler ürperticiydi. Onun ne olduğunu biliyordum,

Nasıl yalan söylediğini biliyordum ama yine de bir parçam ona güvenmek istiyordu. Bunun sadece daha önceki zihinsel istilanın kalıcı bir etkisi olduğunu umdum ve kendime bunu aşmamı söyledim. Gözlerim onun benim Tomas'ıma benzeyebileceği ama benzemediği gerçeğine alışmak zorunda kalacaktı; tanıdığımı sandığım adam hayal gücümün dışında asla var olmamıştı.

Dikkatimi asıl olaya geri çektim, ki sergilenen şey düşünüldüğünde bu o kadar da zor olmamalıydı. Kalın maun bir levha oyulmuş ve dikdörtgen bir masanın içine yerleştirilmişti.

Uzak taraftaki koltuklar, odadaki tek mobilyaydı. Yaklaşık bir ton ağırlığında gibi görünüyordu ve bir dizi pırıl pırıl basamakla ulaşılan aynı derecede devasa siyah mermer bir platform üzerinde yükseliyordu. Senato'yu, alçakgönüllü dilekçe sahiplerinin ya da benim durumumda mahkumların durmasına izin verilen yerden bir metre kadar yukarı kaldırıyordu. Odanın geri kalanı -ya da sonradan yerin birkaç kat altında olduğunu öğrendiğim mağara-kırmızı kumtaşından oyulmuş ve devasa siyah demir avizeler tarafından zıplayan alevlerle boyanmıştı. Masanın solunda duran ayna uyumsuz ve çirkin bir notaydı ama bunun tek nedeni Tony'nin yüzünü yansıtıyor olmasıydı. Bunun dışındaki süslemeler, Senato üyelerinin her birinin koltuğunun arkasında asılı olan parlak pankartlar ve armalardan oluşuyordu. Bu armalardan dördü siyah renkteydi ve

Önlerindeki ağır, brokarlı sandalyeler duvara dönüktü. Bu iyi görünmüyordu.

"Tazminat talep ediyorum!" Dikkatimi, talebini en az beşinci kez tekrarlayan Tony'ye çevirdim. "Onlar pes edene kadar fikrini tekrarla" tartışma ekolüne aitti, çünkü çok fazla pratik yapmamıştı. Ailesindeki hiç kimse eğilip bükülmekten başka bir şey yapmıyor ve yüzlerce yıl bu tür şeyler yaptıktan sonra, bu insanın keskinliğini köreltiyor. "Onu yanıma aldım, büyüttüm, bizden biri gibi davrandım ve o beni kandırdı! Onun kalbini istemeye hakkım var!"

Vampir olmadığım için beni kazığa oturtmanın ama daha önemli konulara odaklanmayı tercih ettim. Senato'nun Tony'nin iş anlaşmalarını umursayacağını sanmıyordum ama bu, o sümsüğü azarlamak için bulunmaz bir fırsattı ve bunu kaçırmak niyetinde değildim. "Annemle babamı öldürttün, böylece ailemi tekeline alabilecektin.

yetenek. Bana öngörülerimin gördüğüm felaketlerden kaçınmanıza yardımcı olduğunu ve başkalarını uyarmak için aktarıldığını söylediniz, bu arada onlardan her zaman kâr ediyordunuz. Sana biraz paraya mal olduğum için kızgın mısın? Eğer bir gün

Yeterince yaklaşırsan kafanı keserim." Tony'yi öldürmek eski bir hayalim olduğu ve bunu gerçekleştirme şansım pek olmadığı için bunu gayet açık bir şekilde söyledim.

Tony patlamamdan dolayı çok üzgün görünmüyordu, ki beklediğim de buydu. İnsanlar onu yüzyıllardır tehdit ediyordu ama o hâlâ buradaydı. Bir keresinde bana, hayatta kalmanın onun için daha anlamlı bir cevap olduğunu söylemişti.

ve sanırım hâlâ da öyledir. "O talihsiz olayla bir ilgim olduğuna dair elinde hiçbir kanıt yok. Burada oturup hakarete mi uğradın?"

"Gördüm!"

Resmi adı Konsolos olan Senato başkanına döndüm, derdimi anlatmak niyetindeydim ama vücudunu iki kez saracak kadar büyük bir kobrayı okşuyordu ve bu bana oldukça dikkat dağıtıcı geldi. Evcil görünüyordu ama yine de gözümü ondan ayırmadım. Vampirler, zehirli bir yılanın ısırması gibi kendileri için can sıkıcı olabilecek bir şeyin, onlarla çalışan ölümlüler için biraz daha ciddi olabileceğini unutmaya meyillidirler. Yeterince uzun süre hayatta kalanlarımız gerçekten dikkatli olmayı öğrendi.

Tony tombul beyaz ellerini masumca açarak, "Kadın hayal görüyor," diye itiraz ediyordu. "Her zaman tehlikeli derecede dengesiz olmuştur."

"O halde onun tahminlerine güvenmenize şaşırdım."

Konsolos'un sesi odanın içinde geziniyor, tenimde neredeyse elle tutulur bir varlık oluşturunuyordu. Gücünün taşmasından ürperdim ve bana yönelmediğine şükrettim. En azından şimdilik. Artık beyaz ketenler ve altın başlıklar giymiyordu ama sanırım bu kadar güçlü olduğunuzda gösteriş yapmanıza gerek kalmıyor. Yine de hayal kırıklığına uğramadım, kıyafetinin çoğunlukla üzerinde sürünen ve kıvrılan çok renkli yılanlardan oluştuğunu düşünürsek, o kadar kalındı ki, sadece ara sıra bir parça

Çıplak derisi görünüyordu. Pulları meşalenin ışığını yakalıyor ve sanki canlı mücevherler giymiş gibi parlıyordu: oniks, yeşim ve zümrüt, arada bir de yakut gözleri parlıyordu. Gerçi dikkati çeken kıyafetinden fazlasıydı; sesindeki otorite ve o koyu renk gözlerindeki zekâ, bazı açılardan hâlâ bir kraliçe olduğunu gösteriyordu. Onu tanımamıştım ve kimse kendini tanıtmaya zahmetine girmemişti ama Rafe, sanırım moral desteği için arkamdaydı, yaklaşıırken kulağıma bir isim fısıldamıştı

Masaya. Şaşkın bakışlarım karşısında her zamanki hoyrat gülümsemesini takınırken koyu renk sakallarının arasından dişleri parladı. "Onu ısırın bir aspir değildi, *mia stella*."

"Ona bel bağlamadım," diye yalan söylüyordu Tony. "O sadece bir kolaylıktı."

Rafe'in kolumdaki eli sıkılaştı ve dudağımı ısırdım. Tekrarlanan patlamalar Konsolosu kızdırabilirdi - akıllıca bir hareket değildi - ama sessiz kalmak zordu. Küçük kurbağaya yıllar boyunca ne kadar para kazandırdığımı bilmiyordum ama çok fazlaydı. Bir dizi doğal afet Kaliforniya portakal mahsulünü mahvetmeden ve fiyatların fırlamasına neden olmadan hemen önce narenciye vadeli işlemlerini satın aldığında en az on milyonu temizlediğini biliyordum. Bu her gün olan bir şey değildi ama münferit bir olay da değildi.

Tony'nin para hırsı hiçbir zaman onunla olan temel sorunum olmamıştı. Ailem hakkında öğrendiklerimin yanı sıra sinirlenmeme neden olan şey, bölgede ucuza gayrimenkul satın almak istediği için yangının bir şehir bloğunu tahrip etmesine izin vermesiydi. Ona bunu bir hafta önceden söylemişim, uyarıda bulunması için bolca zamanı vardı ama tabii ki yapmamıştı. Yanmış çocuk cesetlerinin gazete fotoğraflarına dehşet içinde baktım ve o ampul anlarından birini yaşadım. Bazı kontroller zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı: yeteneğimi plan yapmasına yardım etmek için kullanmıştı.

suikastlar, siyasi darbeler planlamak ve yetkilileri atlatarak uyuşturucu ve yasadışı silahları başarılı bir şekilde yürütmek. Ve bunlar sadece benim bildiğim şeylerdi. Sonunda tüm parçaları bir araya getirdiğim gün, bir şekilde ona bunu ödeteceğime dair kendime söz vermişim. Ödetti de ama bence yeterince değil.

"O zaman büyük bir kayıp sayılmaz. Alacaklarınız için size ödeme yapılacaktır."

"Konsül, tüm saygımla söylüyorum, istediğim tek şey onun bana geri verilmesi. Ben onun gerçek efendisiyim, eminim ki ben de aynı fikirdeyim."

"Hayır." Karanlık bakışları bir an bana kaydı ve birden bir tavşanın kafasını kaldırıp bir şahin gördüğünde ne hissettiğini anladım. "Onun için planlarımız var."

Tony söylenmeye devam etti ve Alphonse'un zor durumdaki işverenine yardım etmek için hiçbir çaba göstermediğini fark etmeye başladım. Onun hakkındaki tahminim

İstihbarat yürüyüşe çıktı. Eğer Tony gecikmiş bir mezara girdiğini iddia ederse -bu sefer kalıcı olarak- Alphonse operasyonun kontrolünü ele geçirme şansı yakalayacaktı ve bu benim işime yarayacaktı. Alphonse ve ben tam

olarak arkadaş değildik ama bildiğim kadarıyla ölmemi istemesi için bir nedeni yoktu.

Aslında Tony sipariş etmişti. Sırıttım; konuşmaya devam et Tony. Ne yazık ki, Konsolos'un koltuğunu çevreleyen leopar derisi peştamallı iki dev vampirden biri öne çıktı ve bir dakika sonra aynayı kaldırdı. Çok kötü oldu; eğlenmeye başlamıştım.

Rafe'in elinin baskısı yüzümü boş bir ifadeyle tutmam konusunda beni uyardı. Tıpkı bir mahkeme durumunda korku ya da zayıflık göstermenin iyi bir fikir olmadığı gibi - ve

burası hemen hemen mahkemelerin mahkemesiydi - çok fazla eğlence göstermek de parlak değildi. Birileri bunu bir meydan okuma olarak algılayabilirdi ve bu da

çok kötü olabilir. Yüz ifademi hızla, büyürken kullandığım poker suratıma geri döndürdüm. Zor olmadı: Senato'ya geri döndüğümde toparlayabildiğim küçük neşe zaten yok olacaktı. Etrafta dikkatlerini dağıtacak Tony kalmadığından, herkesin dikkati bir anda benim üzerimdeydi ve bu, düzenli olarak aile toplantılarına katılan biri için bile sinir bozucuydu.

Toplantılar. Tony, asistan telepatı dönüştürüldükten ve güçlerini kaybettikten sonra, özellikle rakip aileler temsilci gönderecekse orada olmam konusunda ısrar etmişti. Nedenini bilmiyorum. Zihin okuyamıyorum ve orada bulunan herhangi biri hakkında bir şey görme ihtimalim çok düşüktü. Ona yüzlerce kez söyledim, hediye bir televizyonu açar gibi açamam ve geldiğinde de kanalı seçemem. Beni görmezden geldi, belki de eğitilmiş bir köpek gibi yanında kişisel kahinini bulundurmanın prestiji. Her neyse, gördüğüm çok sayıda korkutucu insandan sonra, hiçbir şeyin beni etkileyemeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Konsolosunkinin yanı sıra masada on iki yer vardı. Yarısından fazlası boştu ama dolu olanlar bunu telafi ediyordu. En yakınımda uzun kadife bir elbise giymiş siyah saçlı bir kadın oturuyordu. Başparmağım kadar büyük incilerle süslü küçük bir şapka yüzünü çerçeveliyordu ve ağır altın işlemeler bordo eteklerine kadar uzanıyordu. Cildi yüzyıllardır güneş görmemiş, doğal olarak solgun bir cildin opalesan parlaklığına sahipti ve sadece boğazının etrafında ipek bir kurdelenin tam olarak gizleyemediği bir yara dokusu çıkıntısıyla gölgelenmişti. Birisi bu güzelliğe kafasını koparacak kadar yaklaşmış ama bunun tek başına bir vampiri öldürmeyeceğini duymamıştı. Kalp sağlamsa, vücut iyileşecektir, ancak böyle bir yarayı iyileştirmek için harcanan çabanın miktarı karşısında irkildim.

Onun yanında masada tanıdığım tek kişi oturuyordu. Tony her fırsatta ünlü Dracula soyuyla olan bağıyla övündüğü ve duvarda üç kardeşin de portreleri asılı olduğu için bunu yapmamam pek mümkün değildi

taht odasında. Efsanelerin Drakula'sı Vlad III Tepes tarafından değil, büyük adamın ağabeyi Mircea tarafından yapılmıştı. Ben on bir yaşımdayken onu Philadelphia'da ağırlamıştık. Pek çok çocuk gibi ben de iyi bir hikayeyi severdim, ki bu büyük bir şanstı çünkü Mircea'nın eski kötü günleri anlatmaktan daha çok sevdiği çok az şey vardı. Bana, küçük kardeşleri Vlad ve Radu rehine olarak Edirne'deyken -Osmanlı sultanı babalarının anlaşmaya uyacağına güvenmiyordu- Mircea'nın nasıl intikamcı bir çingeneyle karşılaştığını anlatmıştı. Drakula'nın annesi olan kız kardeşini baştan çıkarıp bir kenara attığı için babasından nefret ediyordu, bu yüzden Mircea'yı vampirlikle lanetledi. Bence amaç aile soyunu sona erdirmektir, çünkü bir vampir çocuk sahibi olamazdı ve herkes rehinelerin geri gelmeyeceğini varsaymıştı. Ama Mircea'nın da belirttiği gibi, aslında ona bir iyilik yaptı. Kısa bir süre sonra, bazı yerel soylularla birlikte çalışan Macar suikastçılar onu yakaladı, işkence etti ve diri diri gömdü; zaten ölmemiş olsaydı bu gerçekten üzücü bir şey olabilirdi. Bu koşullar altında, bu her şeyden çok bir rahatsızlıktı.

Onunla tanıştıgımda, bana Romen halk masalları anlatan yakışıklı genç adamın aslında Tony'den yaklaşık bir asır daha yaşlı olduğunu fark edemeyecek kadar gençtim. Beş yüz yıldır otuz yaşında görünen yüzünden bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Ben de kendime rağmen gülümsedim; o kahverengi kadife gözlere ilk kez vurulmuştum ve nasıl olduğunu unutmuştum.

Çekici biriydi. Aynı özellikler daha uzun ömürlü kardeşi Radu'ya on altıncı yüzyılda "Yakışıklı" unvanını kazandırmıştı. Mircea sık siyah takım elbisesinin üzerindeki tüyleri temizlemek için durakladı. Daha gündelik bir şıklığı tercih eden Rafe dışında, Mircea modern modayı önemseyen tanıdığım tek vampirdi. Belki de bu yüzden onu eski Eflak'ın saray kıyafetlerini giyerken hiç görmemiştim ya da o zamanki kıyafetleri berbattı. Her halükârda, şu an tamamen güncel görünüyordu.

uzun, siyah at kuyruğu. Onu gördüğüme sevinmişim ama beni sevgiyle hatırladığını varsaysam bile, bir oyun bana pek yararı olacağından şüpheliydim.

Gardiobu yenileme ihtiyacından bahsetmişken, Mircea'nın yanındaki vampir -bekleme odasında dolaşan vampirle aynıydı- on yedinci yüzyılda basılmış bir *GQ* dergisinin reklamına benziyordu.

Bir Goth kulübünde çok zaman geçirdiğimi düşünürsek, giydiğı işlemeli frak, köpüklü gömlek ve diz altı pantolona itiraz etmedim. Daha tuhaf kıyafetler görmüştüm ve en azından bu iltifat ediyordu - ipek hortum şovları

bacakları çoğu modern stilden daha iyi kapatır ve onunki oynamaya değeri. Takıldığım nokta ise her şeyin düğün çiçeği sarısı satenden yapılmış olmasıydı. Üzgünüm ama sarı giymiş bir vampir çok yanlış, özellikle de parlak mavi gözleri ve sırtının yarısına kadar inen parlak kumral bukleleri de eklerseniz. Çok yakışıklıydı, otomatik olarak güvendiğiniz o açık, dürüst yüzlerden birine sahipti. Bu yüzün bir vampire ait olması beni gerçekten rahatsız ediyordu. Yine de bir zararı olmayacağı düşüncesiyle ona belli belirsiz bir gülümseme verdim ve belki de odadaki tek sarı giysili kişi olduğum için bir brownie puanı alabileceğimi düşündüm. Tabii ki mutlu surat T'm şu anda pek iyi görünmüyordu, bu da belki onun neden gülümsemediğini açıklıyor. Beni neredeyse açlıkla izliyordu, bakışlarının ağırlığı o kadar yoğundu ki çoktan yemek yemiş olmasını ummak için bir an düşündüm. Birine ayaklı bir ordövr gibi bakmaya başlamadan önce bu kanı üzerimden atmam gerekiyordu.

Konsolosun uzak tarafında kalan iki vampir birbirine o kadar benziyordu ki, akraba olmaları gerektiğini düşündüm. Sonradan bunun bir tesadüf olduğunu öğrendim. Adam neredeyse Konsül kadar yaşlıydı, annesi İtalya'dan çok daha kuzeyde bir yerde esir alınmış bir köle olmasına rağmen Nero'nun korumalarından biri olarak hayata başlamıştı. Efendisinden bile daha sadist zevklere sahip olduğu için imparatorun gözdelelerinden biri olmuştu: Roma'yı gerçekten kimin yaktığını tahmin etmek ister misiniz? Portia'ya o kadar benziyordu ki bir an duraksadım, bu kadın antebellum Güney'inde doğmuştu. Ailesinin evinin yirmi mil kadar çevresinde Konfederasyon ordusunun öldürdüğünden daha fazla Birlik askeri öldürdüğü ve savaşın sona ermesinin ve bununla birlikte gelen kolay avlanmanın yasını tuttuğu söyleniyordu. Yani, farklı dönemler, ülkeler ve geçmişler, ama süt gibi tenleri ve dalgalı siyah saçlarıyla ikiz gibi görünüyordlardı. Göz renkleri bile benzerdi, sonbahar yapraklarının arasından süzülen ışık gibi açık kahverengimsi altın rengindeydi ve birbirini tamamlayan beyaz ve gümüş rengi kıyafetler giymişlerdi. Kuşkusuz, onunki bir togaydı, kız ise Savannah balosuna gidiyormuş gibi görünüyordu, ama birlikte iyi görünüyordlardı.

Konsolos konuşmadan önce herkesi süzmem için bana zaman tanıdı ama konuşmaya başladığında başka hiçbir yere bakmak istemedim. Sürmeli çerçeveli bakışları nereye düşse, tenimde minik iğneler batıyormuş gibi hissediyordum. Bu his çok acı verici değildi ama iğnelerin çok kolay bir şekilde kılıca dönüşebileceği izlenimine kapıldım. "Kaç koltuğumuzun boş olduğunu görüyorsunuz, kaç ses susturuldu." Şaşkınlıkla göz kırptım. Bir sorun olduğunu düşünmüştüm ama

Dört eski vampiri öldürmek kolay değildir. Ama o bunu doğruladı. "Büyük ölçüde zayıflamış durumdayız. Aramızdaki en büyüklerden bazılarının kaybı bu odadaki herkes tarafından şiddetle hissediliyor, ancak bu devam ederse, tüm dünyada yankılanacak dünya."

Durdu, ilk başta dramatik bir duraklama olduğunu düşündüm ama sonra beni unuttu. Gerçekten yaşlı olanlardan bazıları bazen bunu yapar, bir dakika, bir saat ya da bir gün boyunca kendi içine çekilir ve başka birinin var olduğunu unutur. Tony ile küçük molalara alışmıştım, bu yüzden beni rahatsız etmesine izin vermedim. Tomas'a kapıda tanımadığım başka bir adamın daha eşlik ettiğini fark ettim. Yanında gerçek boyutlarda bir heykele benzeyen bir şey duruyordu, kilden dış yüzeyini kaplayacak boyası olmayan oldukça kaba bir heykel ve kötü tanımlanmış özellikler. Tomas ve yeni adam bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler ama sesleri duyulamayacak kadar kısıktı. Kısa bir an için Tony'nin seyirci salonu için nostalji, orada bulunanların çoğu katil pisliklerdi ama en azından isimlerini biliyordum. Karanlıkta çalışmak zorunda kalmadan, bir düşünceyle beni öldürebilecek kadar güçlü bir grup vampirin önünde kana bulanmış kıyafetlerle durmak beni yeterince ürkütüyordu. Rafe arkamda durarak beni rahatlatıyordu ama Uzmanlık alanı daha çok silah ve bıçak olan biri.

Konsolos aniden, "Sayımızdan altı kişi kayıp," diye devam etti. "Dördü kurtarılamaz durumda ve diğer ikisi de uçurumun kenarında geziniyor. Bildiğimiz herhangi bir güç onları geri getirebilirse, bu yapılacaktır. Ama boşuna çaballıyor olabiliriz, çünkü düşmanımız son zamanlarda yeni bir silah elde etti, bu da bizi daha başlangıçta yıkabilir." Bu konuyu benden daha iyi takip ettiğini umduğum Rafe'e dönüp bakma isteğime direndim. Konsolos bir anlam veremezse belki o beni daha sonra bilgilendirebilirdi.

"Tomas, bize katıl." Konuşmasını ancak bitirmişti ki Tomas yanımda belirdi. "İşe yarayabilir mi?" Kararlı bir şekilde bana bakmıyordu. Ona bağırarak, bana ihanet ederken nasıl bir korkağın bakışlarımı bile tutamadığını sormak istedim, ama Rafe'nin parmakları neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı ve kontrolümü yeniden kazandım.

"Sanırım öyle. Orada kimse yokmuş gibi görüldüğünde ara sıra konuşuyor ve bu gece Suikastçılardan birine ne olduğunu açıklayamıyorum. Beş kişilerdi. Üçünü ben öldürdüm, bir diğerini de vasisi halletti; ama sonuncusuna gelince..."

"Tomas, yapma." Bu cümleyi bitirmesini kesinlikle istemiyordum. Senato'nun benim bir tehdit olduğuma karar vermesi iyi olmazdı ve patlayan vampiri öğrenirlerse kendilerini biraz gergin hissedebilirlerdi. Kadim bir usta bile göremediği ya da hissedemediği bir şeye karşı nasıl savaşabilir? Elbette Portia'nın müdahalesi bir tesadüftü - bir hayalet ordusuyla dolaşmıyorum ve karşılaştığım hiçbirine benim için savaşmalarını emredemem - ama Senato'nun bunu bilmesine imkân yoktu. Bir şekilde benim sözüme inanacaklarından şüpheliydim. Çoğu hayalet Portia'nın arkadaşlarının başardığını yapamayacak kadar zayıftır; mezarlıktaki tüm aktif ruhları çağırmış olmalıydı ve birlikte çalışsalar bile güçleri ancak yetmişti. Bu benim kopyalayabileceğim bir şey değildi, ama Senato buna inanmazsa, bu beni öldürtebilirdi.

Tomas'ın çenesi gerildi ama bana bakmadı. Büyük sürpriz. "Son suikastçının nasıl öldüğünden emin değilim. Cassandra onu öldürmüş olmalı ama nasıl olduğunu görmedim." Bu doğrudu ama donmuş vampir parçalarını kesinlikle görmüştü.

ve oraya ulaşmaları için çok fazla yol yoktu.

Cevabını benim için saklamasına şaşırmıştım ama önemli değildi. Konsolos'a bir bakış bile onun aptal olmadığını göstermeye yetmişti.

O bunu ona söyleyemeden, kapı aralığından kulak misafiri olan kısa boylu sarışın aniden muhafızların etrafından dolanarak bize doğru koşmaya başladı. Endişelenmemiştim; hareket ediş tarzından bunu anlamak kolaydı ve Yanaklarındaki güneş yanığından bunun bir vampir olmadığı anlaşılıyordu. Muhafızlardan ikisi onu takip etti, o kadar hızlıydılar ki kırmızı kumtaşı duvarlarda sadece renk lekeleri vardı, sonra onu geçtiler. Önce onlar bize ulaştı ve

Kendilerini Rafe ve benimle yeni gelen arasında tuttular ama onu engellemeye çalışmadılar. Aslında, daha çok bana göz kulak olmakla ilgileniyor gibiydiler.

"Ben konuşacağım Konsolos, siz en iyisi hizmetkârlarınıza bu işi savaşa kadar götürmek istemiyorsanız bana el kaldırmamalarını söyleyin!" Sarışın adamın gür sesi iyi eğitilmiş bir İngiliz'e aitti ama kıyafeti buna uymuyordu. Saçları onunla ilgili tek normal şeydi - yakın kesilmiş ve belirgin bir tarzı yoktu. Ama tişörtünde bir müfreze yok etmeye yetecek kadar mühimmat vardı ve kalçasında bir kayışla birlikte aşağıya doğru sarkan bir alet kemeri vardı.

Sırtında, piyasadaki her türden el silahından birini taşıyor gibiydi. Bir pala, iki bıçak, testereyle kesilmiş bir av tüfeği, bir yaylı tüfek, iki tabanca - biri kalçasına bağlı - ve bir çift

gerçek el bombaları. Tanımlayamadığım başka şeyler de vardı; kemerinin ön tarafında bir sıra mantar kapaklı şişe de buna dahildi. Çılgın bilim adamının Rambo'yla buluşması gibi olan bu kıyafet beni gülümsetebilirdi, ancak bu kadar çok donanım taşıyan birine saygı gösterilmesi gerektiğine inanıyorum.

"Burada acı çekerek bulunuyorsun, Pritkin. Bunu sakın unutma."

Konsolosun sesi sıkılmış gibiydi ama yılanlarından birkaçı adama doğru tısladı.

Adam dudak büktü ve parlak yeşil gözleri küçümseyiciydi. Ölmek isteyip istemediğini merak ettim ve Rafe'e doğru geri çekildim. Kolları belime dolandı ve kendimi biraz daha iyi hissettim. "O vampir değil - onun adına konuşmaya hakkın yok!"

"Bu kolayca düzeltilebilir." Alçak, cızırtılı bir ses kulağımın dibinde konuşurken sıçradım. Yağlı siyah saçları ve parıldayan böcek gözleriyle uzun boylu, kadavra gibi bir vampirin bana doğru eğildiğini görmek için Rafe'in pençesinde döndüm. Onunla daha önce sadece bir kez karşılaşmışım ve pek anlaşılamamıştık. Nedense bu sefer de farklı olacağını düşünmemiştim.

Hâlâ bazen meşhur lakabıyla anılan Jack'in Londra sokaklarındaki ilk kariyeri, şu anda kayıp olan Senato üyesi Augusta ile Avrupa tatilinde tanışmasıyla aniden sona ermişti. Onu buraya getirmeden önce gerçekten iyi vakit geçirmenin ne demek olduğunu göstermişti. Kısa bir süre önce Senato'ya terfi etmişti ama neredeyse onu göreve getirdiğinden beri gayri resmi işkencecileri olarak hizmet ediyordu. O da

Bir keresinde Philly'ye serbest çalışmak için gelmiş ve Tony'nin iyi yapılmış bir iş için beni ikramiye olarak içeri atmayı reddetmesinden hoşlanmamıştı. Geldiğimde onu Senato odasında görmediğim için rahatlamışım ve odanın o tarafında giriş yoktu. Ama nereden geldiğini bulmak, dudaklarının neden geriye kıvrıldığını ve uzun, pis dişlerinin neden tamamen açıldığını merak etmek kadar büyük bir öncelik değildi.

Rafe beni uzaklaştırdı ve Tomas iki yeni geleni de izleyebilmek için yer değiştirdi. İşler daha da ilginçleşmeden Konsolos araya girdi. "Otur Jack. Bildiğin gibi o Lord Mircea'ya ait." Mircea bana gülümsedi, görünüşe göre etkilenmemişti. Ya Jack'e benden çok daha fazla güveniyordu ya da Tony'nin efendisi olduğu ve vampir yasalarına göre benim de efendim olduğu gerçeği onun için pek bir şey ifade etmiyordu. Şansımı bildiğim için ikincisi üzerine bahse girmiştim.

Jack geri çekildi ama bu hiç hoşuna gitmedi. Yerine otururken ödülün mahrum bırakılmış bir çocuk gibi mızızlandı. "Sürtük gibi görünüyor."

"Cenaze levazımatçısı gibi olmaktan iyidir." Bu doğrudu - onun ağır Viktorya

Giysiler bir cenaze salonunda mükemmel bir şekilde evde görünebilirdi - ama bunu söylememin nedeni bu değildi. Korkunun güç olduğunu erken öğrenmişim ve Jack'ten ölesiye korkuyordum. Hayattayken bile bir canavardı; şimdi ise vampirlerin bile uzak durduğu türden biriydi. Ama beni nasıl etkilediğini bilerek ona avantaj sağlamayacaktım. Dehşetin onun için bir afrodisyak olduğundan bahsetmiyorum bile - Tony kurbanlarının korkularını acılarına tercih ettiğini söylemişti - ve ben ona bu zevki tattırmayacaktım. Cevap olarak dişlerini bana doğru tekrar gösterdi. Bu bir gülümseme olabilirdi ama bundan şüpheliydim.

"Büyücüler onur konusunda tekel değildir, Pritkin," diye devam etti Konsolos, Jack ve beni bir misafirin önünde yaramazlık yapan iki çocukmuşuz gibi görmezden gelerek. "Eğer onlar da bizimle olan anlaşmalarına sadık kalırlarsa biz de onlarla olan anlaşmamıza sadık kalırız."

Başladım ve adama - hayır, büyücüye - bir bakış daha attım. Tanışmıştım Daha önce de büyücüler vardı ama sadece Tony için ara sıra iş yapan örneklerdi. Beni hiçbir zaman çok etkilememişlerdi. Çoğunun şu ya da bu yasadışı maddeye ciddi bağımlılıkları vardı - sürekli ölüm tehdidi altında yaşamamanın bir yan ürünü - ve alışkanlıkları onları iş için istekli tuttuğundan Tony'nin onayını almıştı. Ama daha önce hiç iyi durumda birini görmemişim, özellikle de

Çember üyesiydi, eğer öyleyse. Tony hem Gümüş Çember'den hem de Siyahlar'dan korkardı, bu yüzden onları hep merak etmişimdir. Üyelerinin sadece beyaz büyü yaptığı varsayılan Gümüş Çember hakkında dolaşan söylentiler korkutucuydu, ancak Siyah hakkında hiç konuşulmuyordu. Vampirler bile bir grubu dedikodu yapmak için fazla ürkütücü buluyorsa, muhtemelen en iyisi o gruptan uzak durmaktır. Hangi tip olduğunu merak ettim, ama hiçbir işaret ya da

O garip kıyafetin herhangi bir yerinde görebildiğim bir amblem.

Eliyle beni işaret etti. "O bir insan ve büyü kullanıcısı; bu da onun kaderine bizim karar vermemizi sağlıyor." Ellerini bir şey tutacakmış gibi esnetti, Belki bir silah, belki ben, belki de ikisi birden. "Onu bana ver, yemin ederim pişman olman için bir nedenin olmayacak."

Mircea ona, iyi bir ev kadınının yeni temizlediği mutfak zemininde sürünen bir böceğe baktığı gibi bakıyordu. "Ama Cassie olabilir, değil mi?" diye sordu her zamanki yumuşak sesiyle. Neredeyse bir yıldır Tony'nin yanında kalmasına rağmen sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

Konsolos bronz bir heykel kadar soğukkanlı görünüyordu ama bir güç dalgası, içinde küçük asit damlaları olan ılık bir yaz esintisi gibi yanımdan geçti. İrkildim ve derimi silme isteğime direndim. Büyücü bunu fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi. "Kimin daha iyi bir iddiaya sahip olduğunu henüz belirlemedik, Pritkin."

"Tartışacak bir şey yok. Pythia haydutun kendisine iade edilmesini istiyor. Onu getirmek için gönderildim ve anlaşmamız gereği buna karışmaya hakkınız yok. O kendi halkına ait."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geleceğimle bu kadar ilgili görünmesi tuhafıma gitmişti. Onunla hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım ve Tony'ye gelen büyücülerin hiçbirinin bana ikinci bir bakış bile atmamış olması kafamın karışmasına yardımcı olmamıştı. Sadece vampirin evcil kâhini olarak hor görülüyordum. Büyü camiasında benden daha fazla statüsü olmayan dışlanmışların bana karnavaldaki bir şarlatan gibi davranması beni rahatsız etmişti. Ama şu anda biraz küçümseyici kayıtsızlığı memnuniyetle kabul ederdim. Tüm seans, bir kemik için kavga eden bir grup köpek gibi hissettirmeye başlamıştı, kemik de bendim. Hoşuma gitmiyordu ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"O, kendisini ve yeteneğini en iyi şekilde savunabilecek kişilerin yanına ait." Konsolos sakinliğini iyi koruyordu. Acaba bu doğal bir yetenek miydi yoksa iki bin küsur yıllık yaşamı ona soğukkanlılığı öğretmiş miydi? Belki ikisi de. "Çemberinizin şimdi onu korumaktan bahsetmesini ilginç buluyorum, Pritkin."

Kısa bir süre önce onu ölü ya da diri bulmak için bizden yardım istemiştiniz.

Sarışının gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Kelimeleri Çember'in ağzına koymaya cüret etme! Tehlikenin farkında değilsiniz. Sadece Çember onu koruyabilir ve diğerlerini ondan koruyabilir." İlk kez baktı Doğrudan bana bakıyordu ve eğer bir vampir olsaydı yüzündeki hırıltı dişlerini gösterecekti. Bu haliyle bana endişelenmem gereken başka bir düşmanım olduğunu söylüyordu. Bakışları bir kırbaç gibi üzerimde gezindi ve gördükleri hoşuna gitmemiş gibiydi. "O ona kontrolü öğretebilecek herkesten koparılarak okulsuz bir şekilde olgunlaşmasına izin verildi. Bu bir felaket reçetesidir."

Daralmış yeşil gözleriyle karşılaştım ve bir an için neredeyse korkuya benzeyen bir şey geçti gözlerinden. Eli bileğindeki kılıfta duran bıçağa gitti ve bir an için onu bana fırlatacağını sandım. Rafe de öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü gerilmişti ama kimse kıpırdayamadan Konsolos'un sesi araya girdi. "Gümüş Çember

Bir zamanlar harikaydın, Pritkin. Bize sırf ağılın dışında dolaşıyor diye kendinizden birini koruyamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Bu kadar mı zayıfladınız?"

Yüzü öfkeyle karardı ve eli, küçük deri kabında durmasına rağmen bıçağı okşamaya devam etti. O kristal yeşili gözlere baktım ve birdenbire resim bir araya geldi. Onun kim ya da en azından ne olduğunu biliyordum. Gümüş Çember'de bir grup büyücünün olduğu söylenirdi.

hem insani hem de büyülü savaş teknikleri konusunda eğitilmiş, iradelerini uygulayan kişilerdi. Tony's'teki büyücüler onlardan ölesiye korkuyorlardı çünkü serseri büyü kullanıcılarını gördükleri yerde öldürme yetkileri vardı. Çember'i kızdıran büyücülerin bir daha büyü yapmasına izin verilmezdi; eğer yaparlarsa ve fark edilirlerse, bu ölüm cezası demekti. Ama Gümüş Çember neden peşime lanet olası bir savaş büyücüsü göndermişti? Büyü camiasında bile çoğu insan durugörülere bir Cadılar Bayramı cadısından daha fazla yeteneği olmayan sahtekârlar gibi davranıyor; onlar için radara bile girmiyoruz. Ancak çok sayıda dolandırıcı olması, bazılarımızın gerçek olmadığı anlamına gelmez. Merak ediyorum da

Circle da sonunda bu sonuca varmış ve benimle başlayarak güçlerine rakip olanları ortadan kaldırmaya karar vermişti. Benim şansıma benziyordu.

Senato'nun koruması altındayken büyücü bana saldırırsa, onu öldürebileceklerinden ve bundan kurtulabileceklerinden oldukça emindim. Gümüş Çember bile kendi üyelerinden birinin ölümüne itiraz edemezdi, eğer bunu kendisi yapmışsa. O halde beni öldürmeme ihtimali yüksekti ama yine de Tomas'a ters ters baktım. Oraya vardığımızda silahımı geri verebilirdi. Deneyecek kadar deli olsam bile onunla Senato'dan birine zarar veremezdim ve bu beni rahatlatırdı. Özellikle de savaş büyücülerinin tepeden tırnağa silahlı gelmesine izin vermeyi planladıysa.

"O zaten bizim en büyük korumamızı taşıyor. Bu gece hepimizden güç aldı; onu kurtaran sadece senin vampirin değildi!"

"Hayır, tüm bu girişimde olduğu gibi bu da ortak bir çabaydı," diye araya girdi GQ. Birinin Konsül adına konuşmaya cüret etmesine şaşırmıştım ama kimse ona karşı çıkmadı ya da bunu yadırgamadı. Belki de Senato demokratik bir gruptu, ama öyleyse, bu kategoriye uyan tanıdığım ilk vampirler onlar olurdu. Tony's'deki hiyerarşi güce dayanıyordu.

"doğru yapar" hemen hemen tek kural. Diğer aileler de aynıydı, Bildiğim kadarıyla. Senato karar verdi, çünkü korkutacak kadar güçlüydüler.

Tony gibi vampirler bile, bu da kızıl saçlı adamın görüldüğü kadar zararsız olamayacağı anlamına geliyordu, yoksa onu yıllar önce canlı canlı yemiş olurlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, GQ benim hakkımda bir mobilya parçasıymışım gibi konuşmak yerine odada olduğumu kabul etti. "İzin verin Kendimi tanıtayım. Ben Louis-César," dedi ve çok iyi bir Selam. "*Hizmetinizdeyim, matmazel.*" Bana bakarken gözleri dikkatliydi ama biraz yumuşamıştı. Artık menüde olabileceğim izlenimine kapılmamıştım.

Yirmi birinci yüzyıl kadınlarının çoğunun aksine, resmi bir selamlamaya nasıl karşılık verileceğini biliyorum. Tony'nin bana atadığı hem mürebbiye hem de başöğretmen Viktorya döneminde doğmuşlardı, bu yüzden en iyileriyle bile reverans yapabilirim. Bu erken eğitimin çoğunu unuttuğumu sanıyordum ama Louis-César'la ilgili bir şey her şeyin geri gelmesine neden oldu. Kan sıçramış dört inçlik go-go botlar ve bir mikromini içinde dadı standartlarına uymaya çalışmamın şüphesiz eğlenceli görüntüsünü kaçırdı çünkü yine Konsolos'a bakıyordu.

Yüksek masadaki sahneye o kadar odaklanmıştım ki, o gece hayatıma yönelik ikinci girişimi tamamen fark edemedim. İlk ipucum, bir kum fırtınası aniden patlamış gibi bir güç dalgasının bana çarpmasıydı. Tomas, Rafe'i kenara itip beni yakalamadan önce bir an için yanaklarımı sıcak, yakıcı lekeler sardı, yere çarptığımızda ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sertti. Yüzüm yukarı dönüktü, bu da odanın ortasında hareketsiz duran iki oda muhafızını görmemi sağladı, etleri görünmez böcekler tarafından yeniyormuş gibi kemiklerinden yavaşça buharlaşıyordu. Bir saniye sonra çıplak iskeletler yere çakıldı, kalpleri ve beyinleri yumuşak dokularının geri kalanıyla birlikte yok olmuştu.

Sonrasında ne olduğunu zar zor görebildim çünkü hiçbiri normal insan hızında değildi ve Pritkin yolumun üzerindeydi. Bir elinde kötü görünümlü bir bıçak, diğerinde bir silahla çömelmiş bir halde yanımdaydı. Bir başka bıçak ve birkaç küçük şişe de sanki birileri tarafından tutulmuş gibi başının yanında havada asılı duruyordu.

Görünmez ipler. Bir saniyeliğine, beni

Bütün Senato izliyordu ama o bana bakmıyordu. Daha önce kapının yanında gördüğüm heykel aniden yanımda belirdi. Gözleri belli belirsiz girintili çıkıntılı olmasına rağmen, sanki emir bekliyormuş gibi Pritkin'e bakıyor gibiydi. Daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, hareket ettiğini görünce ne olduğunu anladım. Golemler, Tony'nin savaş büyücülerinden biraz daha az istihdam ettiği büyücüler tarafından korkulan şeylerdi. Canlandırılmış kil figürlerdi.

Eski İbrani Kabala büyüü tarafından. Başlangıçta, onları yaratacak kadar güçlü hahamların ayak işlerini yapıyorlardı. Belki bazıları hâlâ yapıyordu ama bugünlerde çoğu, savaş büyücülerini olarak adlandırılan şövalyelere hizmet ediyordu.

Pritkin beni işaret etti ve golem boş bakışlarını bana doğru çevirdi. "Onu koru!" Golem yerini aldı, efendisi dövüşe katılırken boş gözleri bana sabitlendi. Beni suikastçılardan daha çok ürküten yaratıktan uzaklaşıp Jack'in kalan muhafızlardan birine doğru yaklaştığını gördüm. Muhafız bir hayvan gibi boğazından hırıliyordu ama Jack Noel sabahı kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle bir çocuk gibi görünüyordu. Pritkin'e sabırsız bir şekilde el salladı. *"Bu benim"* diyen bir jest.

Diğer muhafız, sanki ağır zincir zırhı orada değilmiş gibi, tamamen içine saplanmış olan mızrağın etrafından kan fişkırarak göğsünü pençeleyerek görüntüden çıkmıştı. Kılıcı sırtından neredeyse bir karış dışarı çıkmış, avizelerin titrek ışığında donuk bir kırmızıyla parlıyordu. Rapiyerlerin hep zarif, neredeyse kadınsı olduğunu düşünmüşümdür.

filmlerde gördüğüm şeylerdi, ama görünüşe göre yanılmışım.

Bu seferki hınzır bir bıçağa sahipti, sanki çift ağızlı bir hançer bir inç genişliğinde ve üç ayak uzunluğunda uzatılmıştı. Ben nefes almak için mücadele ederken Louis-César bıçağı vampirin göğsünden çıkardı ve aynı akıcı hareketle başını kesti. Akıcı bir hızla yapmıştı bu işi.

bir an için ıskaladığına inandı. Sonra kafa boynundan düştü ve yerde sekti.

Miğferi mucizevi bir şekilde hâlâ takılıyken, kafası benden bir adım ötede durduğunda vampirin göz kapakları çırpınıyor ve dişleri ortaya çıkıyordu.

Ağzının hareket ettiğine yemin edebilirim, sanki boynuma ulaşmaya çalışıyormuş gibi boş havayı çekiştiriyordu, hatta hayatının kanı genişleyen bir leke halinde etrafına yayılırken bile. Bir tür boğulma sesi çıkarıyor olmalıydım, ya da golem kafayı bir tehdit olarak algıladı, çünkü hızla tekmeleyerek uzaklaştırdı. Bu iyi bir şey olabilirdi, ancak ağırlığı abartıp kafayı Senato masasının üzerinden uçurarak, dilberin özenle yapılmış saçının arkasındaki duvara ıslak bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Önündeki parlak masanın üzerinde bir kan izi belirdi ve saçlarına küçük yakutlar gibi parıldayan damlacıklar düştü. Kafayı masanın altından çıkardı ve kibarca arkadaşına uzattı, o da aynı şekilde kibarca reddetti. Adam masayı temizlemekle meşguldü.

elini dökülen kanın üzerinde tutarak masaya vurdu. Damlacıklar sanki demirmiş ve o da bir mıknaatılmış gibi avucuyla buluşmak üzere havalandı. Daha önce Tomas'ta olduğu gibi, losyon gibi cildinde kayboldular. "Bu tür şeyler giderek

yorucu," dedi ve dilber, ödülünün yıkık boynundan dışarı fırlayan parlak omurgayı yalarken başını salladı.

Bir an için gözlerimi kapatmak ve midemi yerinde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım ama en azından çılgılık atmıyordum. Birincisi, Senato'nun önünde güçlü görünmezdi ve bu kötü olurdu. İkincisi, boğazım hâlâ

Az önce neredeyse boğuluyordum. Üçüncüsü, Tomas'ın ağırlığı yüzünden yeterince hava alamıyordum. Onu bir tarafa kaydırmaya çalıştım ama bu mermer bir heykeli hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Ben acı içinde haykırana kadar sadece daha fazla bastırdı; sonra vücudu yumuşadı, sıcak bir saten gibi üzerimde eridi

yorgan. Derin nefes alamıyor ya da hareket edemiyor olmam ve Jack ile diğer muhafızın tehlikeli bir şekilde yakınımnda dans etmeleri dışında rahatlatıcı olabilirdi.

Muhafızı neden kimsenin öldürmediğini anlamıyordum, özellikle de kocaman savaş baltasını çekmiş ve çoğu erkeğin Playboy kanalı için ayırdığı tek fikirli konsantrasyonla bana bakarken. Eğer

Senato beni öldürmek istiyordu, Tony'nin bunu onlar için yapmasına izin vermek daha kolay olmaz mıydı? Ve eğer yapmadılarsa, Louis-César neden orada öylece durmak yerine önceki performansını tekrarlamıyordu? Belki de muhafızların Pritkin, Rafe ve Tomas'ı geçemeyeceğini düşünmüştü ama ben öyle düşünmüyordum.

Elbette. Balta bıçağı bana çok keskin göründü ve vampirlerin ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyordum. Muhafızın tek ihtiyacı olan bir saniyeydi ve Bayan Georgia 1860 mezesini bitirdiğinde ana yemek ben olacaktım.

Ama Tomas dışında kimse bir şey yapmadı ve o da sadece vücudumda daha yukarılara tırmandı, öyle ki istenseydi sütyenimdeki dantel deseni hakkında ayrıntılı bir rapor verebilirdi. Sakin görünüyordu ama kalbinin tenime çarptığını hissedebiliyordum. Onun da endişeli olduğunu bilmek rahatlatıcı değildi.

Karanlık kafasının arkasından, mumların alevlerinin baltanın devasa bıçağı boyunca dans ettiği yere baktım; balta yaklaşık dört metre uzaktaydı. Ben bakarken, muhafız köşeye sıkışmış bir kaplan gibi dişlerini gıcırdatarak bana doğru hamle yaptı ve her şey başladığı gibi aniden bitti. Jack çirkin, koyu yeşil kumaştan bir çizgi ve soluk ellerin parıltısıydı. Gözlerimi kırptım ve muhafız yerdeydi, uzuvları etine saplanmış dört büyük bıçak tarafından alttaki taş

sıkıştırılmıştı. İki tanesi oldukça sağlamdı.

Eski ahşap saplı, bir zamanlar mutfak aleti olabilecek şeyler. Diğerleri büyücüye ait parlak gümüş parçalardı ve Jack tutsağı kontrol altına aldıktan sonra bir hareketle onları kendisine geri çağırdı. Duyulabilir bir yırtılma sesiyle vampirden kopup ona doğru uçtular, biri bilek kılıfına yerleşti ve diğeri aşağı doğru kayboldu botunu. Belindekileri kullanma zahmetine bile girmemişti. O ve golem, Tomas'ın beni ayağa kaldırmasına izin vermek için çekildiler. Az önce hayatımı kurtarmış olmasına rağmen, bana baktığında gözleri yeşil buz parçaları gibi soğuktu.

Konsolos bu durumdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu, ancak küçük bir kaş çatma ifadesi mükemmel yüzünü gölgeledi. "Dikkatli ol Jack. Ben cevap istiyorum, ceset değil."

Jack ona sevinçle gülümsedi. "İkisini de alacaksın," diye söz verdi ve cesede doğru eğildi. Gözlerimi hızla kaçırdım ama et parçalama ve kemik kırma seslerini duydum. Bıçaklarını geri aldığını ve bu sırada kurbanının uzuvlarını kırdığını tahmin ettim. Birkaç kez sertçe yutkundum. Mahkeme hayatının ne kadar ilginç olabileceğini unutmuştum.

"Dediğim gibi, madam, *matmazel* belli ki iyi değil. Belki de dinlenmeye fırsat bulduktan sonra ona bazı şeyleri açıklayabiliriz?" Louis-César sanki son birkaç dakikadaki olaylar hiç yaşanmamış gibi rahatça konuştu. Bu sırada Jack cebinden çıkardığı bir çantadan bir dizi pırıl pırıl cerrahi alet çıkarmıştı. Onları yavaşça yatağın kenarına dizdi.

çırpınan kurbanı, bunu yaparken yumuşak, tıslayan bir kahkaha attı. Harika; en azından birileri eğleniyordu.

"Kaybedecek zamanımız yok, Louis-César, bildiğin gibi."

"*Hanımefendi*, şu an dünya kadar vaktimiz var." Birbirlerine baktılar ama ben yorumlayamadım. "Eğer önerebilirim, Matmazel Palmer'a ikilemimizi açıklayabilir ve şafaktan önce rapor verebilirim. Bu size sorgulamayı tamamlamak için zaman kazandırır." Bana şöyle bir baktı ve az önce güçlü bir vampiri şişlemiş bir adamla yalnız kalma düşüncesi karşısında yaşadığım panik belli olmuş olmalıydı. Hemen ekledi, "Raphael bize eşlik edebilir elbette."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesi hoşuma gitmiyordu ama yanımda bir arkadaşımın olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. En azından Jack'in vampirin açık bağırsağından uzun, pırıl pırıl bir bağırsak kordonu çıkarıp kolunun üzerine bir dizi sosis gibi sarkıtmaya başladığını görene kadar. Parmaklarını yalamak için durakladı.

Dondurma yiyen bir çocuk gibi, sonra başını kaldırıp bana göz kırptı.
Omuzlarımla arasındaki deri sanki başka bir yere gitmek istiyormuş gibi
ürperdi. İşin içinde kim olursa olsun bu konuşmadan zevk almayacağıma
karar verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Sonunda Louis-César, Rafe ve Mircea'nın odama kadar bana eşlik edip bilgi vermelerine karar verildi. Pritkin bundan hoşlanmamıştı ama Konsolos'un kararına karşı çıkmaya da hazır değildi. Bunun onunla bir düelloda karşı karşıya gelmek anlamına geleceğini düşününce, bunu duymak beni rahatlatmıştı. Bir gece için katlanabileceğim kadar dövüşmüştüm; ayrıca, Gümüş Çember'den bir savaş büyücüsü iki bin yaşındaki bir vampirle karşı karşıya gelirse ne olacağını bilmiyordum ama bu görmek istediğim bir gösteri değildi.

Yoldaşlarımın üçte ikisi dostum ya da en azından dostane tarafsızlar olduğu için minnettardım ama bu beni de endişelendiriyordu. Senato şüpheli bir şekilde iyi davranıyor, beni olası suikastçılara karşı koruyor, Tony'ye ya da Çember'e teslim etmiyor, sağlığımla ilgileniyor ve yoldaşlarımın seveceğim kişiler olduğundan emin oluyordu. Ne istediklerini ve bunu onlara vermekten ne kadar hoşlanmayacağımı merak ediyordum.

Sadece bir dakika sonra, korumamı bırakmanın iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildim. Aşağı inerken bir kurt adamla karşılaştığımızda ikinci kat merdivenin yarısına gelmiştik. Karakteristik uzun ağzı ve jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzıyla devasa gri ve siyah bir örnekti. Chartreuse gözleri bir saniyeliğine benimkilere kilitlendi ve bir ayağım bir sonraki basamağın yarısındayken donup kaldım. Daha önce sadece bir kurt adam görmüştüm, o da hiç bu kadar yakından olmamıştı ama içgüdüsel olarak onun ne olduğunu biliyordum. Cüssesinden öte bir şeydi; o gözlerde hiçbir hayvanın sahip olamayacağı bir zekâ vardı. Anlayamadığım şey ise orada ne yapıyordu.

Vampirler ve werelerin iyi geçinemediğini söylemek gülünç bir hafifletme olur. Belki bunun ikisinin de yırtıcı olmasıyla bir ilgisi vardır ya da belki de Tony, werelerin vampirleri kışkırdığı konusunda ısrar ederken haklıydı. vampirlerin ölümsüzlüğü. Sebep ne olursa olsun, yağ ve su gibidirler. Ya da daha sık olarak, kan ve kürk, ikisi de karşılaştıklarında uçuşurlar. Eskortlarımdan birinden ya da birkaçından bir tepki, muhtemelen şiddetli bir tepki bekliyordum ama fark ettiğim tek şey Rafe'in elinin bileğimi hafifçe sıkmasıydı.

Louis-César sanki merdivenlerde düzenli olarak dev kurtlarla karşılaşmış gibi başıyla selam verdi. "Sebastian, seni gördüğüme sevindim." Varlıklar

Elbette hayvan formunda olduğu için cevap verdi, ama bize meydan okumadan yanımızdan geçip gitti. Gerçekten gerçeküstü bir deneyimdi. Ayrıca bana artık Kansas'ta ya da Atlanta'da olmadığını da söyledi.

Merdivenlerden yer üstündeki alanlara çıktığımızda nihayet bir pencereden dışarı bakabildim ve nerede olursam olayım kuzeyde olmadığını teyit ettim.

Gürcistan. Manzara Konsolos'un zaman konusunda neden endişelendiğini de açıklıyordu. Tomas'ın beni kuşatmasından sonra düşündüğümde daha fazla saat kaybetmiş olmalıyım, sadece eyaletin öbür ucuna değil, başka bir yere taşınmama yetecek kadar. Renkler

Pencerenin dışında Georgia'nın herhangi bir yerinde görebileceğinizden farklı bir palet vardı: Derin Güney'in benekli yeşilleri ve grileri yerini gece yarısı mavisi gökyüzüne ve çivit rengi bulutlara bırakmıştı. Tepede siyah, yıldızlarla dolu bir gölgelik uzanıyordu ama ufuk boyunca uzanan koyu mor çizgi çölün günü hatırlamaya başladığını gösteriyordu.

"Yakında şafak sökecek."

Louis-César bir kapıyı açarken bakışlarımı takip etti. "Bir süre daha değil," diye cevap verdi kolayca. Bu kayıtsız ses tonu karşısında gözlerimi kısıtım. Rafe bile, ne kadar yaşlı olursa olsun, şafak yaklaştıkça gerginleşir, çok fazla konuşma ve bir şeyleri ağzından kaçırma eğilimi gösterirdi. Vampir ne kadar gençse, o kadar erken başlardı. Kimsenin yanmadığından emin olmak için bir tür yerleşik güvenlik ağıydı ve hiç kimsenin tamamen etkilenmediğini görmemiştim. Yine de Fransız gayet rahat görünüyordu. Ya tanıdığım vampirlerden çok daha güçlüydü ya da harika bir oyuncuydu; her iki durumda da bu beni daha iyi hissettirmedi.

Onun yanından geçtim ve kendimi pencerelerden gündüz manzarasının nasıl olacağını hayal ettiğim şekilde dekore edilmiş bir süitin oturma alanında buldum. Soluk turkuaz duvarlar yanık umber, turkuaz ve Navajo kırmızısı Kızılderili battaniyeleriyle kaplanmış, sert ahşap zeminin üzerine uyumlu bir halı serilmiş ve şöminenin etrafı pişmiş toprak karolarla kaplanmıştı. Deri kanepeler, sandalyeler ve sedir koyu kırmızının tamamlayıcı bir tonundaydı ve rahat görünmeleri için yeterince yıpranmışlardı. Garip bir şekilde neşeli bir odaydı; anlaşılan Senato Tony'nin Gotik aşkını paylaşmıyordu.

"Lütfen, *matmazel*, bakar mısınız?" Louis-César ayağa kalktı Şöminenin yanındaki dolgu koltuğun yanında. Rafe'e baktım, ama o kararlı bir şekilde durmuş manzaraya bakıyordu. Elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti ve omuzları gergindi. Evet, tam zamanında: Şafak söküyordu. Tek istediğim onu sürükleyip

ama havasında olduğunu varsaysak bile, bana bu şansı vermedi.

Mircea dirseğimin altına hafif bir el koydu, beni sandalyeye yönlendirmeye yetecek bir dokunuştı bu. "Louis-César bir hanımefendi ayaktayken oturmaz, *dulceață*." Canım benim: dizine oturup hikâyelerini dinlediğimde benim için kullandığı en sevdiği terim. Umarım bunu kastetmiştir; eğer Rafe odadaki tek arkadaşımса başım beladaydı.

Ben yere çöktüm ve Fransız önümde diz çöktü. Güven verici bir şekilde gülümsedi. Gözlerimi kırptım. Adamın - hayır, usta vampirin - gamzeleri vardı. Büyük gamzeleri. "Yaranızla ilgilenmek istiyorum. İzin verirsiniz?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım, bir vampirin kanı temizlemek için en iyi kişi olduğuna ikna olmamıştım, özellikle de daha önce oldukça aç görünen birinin. Ama kurutulmuş çeşitlilik onlara çekici gelmiyordu ve ayrıca başka seçeneğim de yoktu. Kibar davranıyor, sanki ne söylediğim önemliymiş gibi iznimi istiyordu ama ben daha iyi biliyordum. Odada iki Senato üyesi vardı; onlar da

Onları eğlendirdiği sürece centilmenlik yapabilirdim, ama iş başa düştüğünde, ne isterlerse yapardım. Bunu onlar da biliyordu, ben de biliyordum.

Louis-César onaylarcasına gülümsedi ve birden beni neden ürküttüğünü anladım. Bu kadar yakından, şimdiye kadar gördüğüm en insan görünümlü vampirlerden biri olduğunu söyleyebilirdim. Mümkün olduğunca insan gibi görünmek için bir nedeni olan Tomas hariç, çoğu vampir nefes almak, kalplerinin atmasını sağlamak ve tenlerini yeni yağmış kardan daha inandırıcı bir renge dönüştürmek gibi küçük şeyleri unuttur. Oldukça inandırıcı olan Rafe bile genellikle saatte sadece birkaç kez göz kırpmayı hatırlıyordu. Ama bunun yanından sokakta geçerken onu insan sanabilirdim.

gardirop değişimi. Kaçırdığı bir şey var mı diye kendimi nefesler arasındaki saniyeleri sayarken buldum. Kaçırmadı.

Büyürken dünyanın dört bir yanından binlerce vampir görmüştüm, bazıları Konsolos kadar gösterişli ve uhreviydi, bazıları da Rafe kadar normal görünüyordu. Bugünden önce birini nerede görsem tanıyacağıma yemin edebilirdim ama Tomas beni aylarca yakın mesafeden kandırmıştı ve Louis-César

o da isteseydi aynısını yapardı. Bu hoşuma gitmedi - kendimi duyarsız biri gibi, doğaüstü dünyadan korunamayan milyonlardan biri gibi hissetmeme neden oldu çünkü orada olduğunu bile hissedemiyorlardı. Vampirlerin etrafında büyümüştüm ama Senato üyelerinin yaydığı güç

hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Başka neleri gözden kaçırdığımı merak ediyordum ve bu düşünce beni üşütüyordu.

Louis-César yüzümü yavaşça inceliyordu, sanırım daha çok bana bir fikir vermek için.

gerçek bir ihtiyaçtan ziyade ona alışmak için bir şans. İşe yaramadı. Boynundaki kümeden kurtulan parlak kahverengi bir bukle omzuma değdiğinde, sanki bana tokat atmış gibi sıçradım. Saçıma uzanan eli hemen durdu. "*Mille pardons, mademoiselle*. Ama belki benim için saçınızı geriye doğru çekersiniz? Yaranın boyutunu görmeme yardımcı olur."

Bana kendi saçından çıkardığı altın bir tokayı uzattı. Parmaklarını benimkilere değdirmemeye dikkat ederek tokayı aldım. Saçlarım ancak omuz hizasındaydı ama o beni izlerken çoğunu dağınık bir at kuyruğu yaptım. Geçirmekte olduğum neredeyse panik ataktan kurtulmak için kendimle konuşmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Akıldan daha eski, iyi aydınlatılmış odalarda söylenen kibar cümlelerden daha eski bir içgüdü kaçıp saklanmamı istiyordu. Elbette bu yaşadığım geceye bir tepki de olabilirdi ama bir yanımda kesinlikle onun bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordum. Muayenesini bitirdiğinde kendimi kıpırdamadan oturmaya, kollarımın tüyleri diken diken olmamış ve nabzım sanki hayatım için kaçıyormuşum gibi damarlarımda hızla atmıyormuş gibi davranmaya zorladım. Tepkimi anlamıyordum ama acı tecrübelerim bana içgüdülerime güvenmem gerektiğini öğretmişti ve her biri yüksek sesle kaçmam için yalvarıyordu. "*Ah, bon. Ce n'est pas très grave,*" diye mırıldandı. Yüz ifademi görünce gülümsedi ve bu gülümseme gözlerini bile aydınlattı. "Ciddi bir şey değil," diye tercüme etti. Çılgılık atmamak için mücadele ettim.

Louis-César ayağa kalktı ve yakındaki bir masaya doğru yürüdü. Tekrar nefes al. Beni bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım ama elle tutulur bir şey yoktu. Hoş, dostane çizgilerle belirlenmiş yüzü, benden belki beş altı yaş büyük bir adamın yüzüne benziyordu, ancak kıyafetlerine bakılırsa yüzyıllardır buralardaydı. Gözleri yumuşaktı - beni etkilemeye çalışmayan gri benekli sakın bir maviydi - ve hareketleri zarif olsa da, sıradan bir ölümlünün taklit edemeyeceği bir şey değildi. Kuşkusuz sinirlerim çok iyi durumda değildi - ben bile aynı gecede neredeyse iki kez öldürülmeye alışık değildim - ama bu, tüm olası adaylar arasında beni korkutanın neden Louis-César olduğunu açıklamıyordu.

Geri döndü ve attığı her adımda paniğim daha da arttı. Onu küçük bir hayvanın yırtıcı bir hayvana yaptığı gibi izledim, sessiz kalarak, zar zor nefes alarak, büyük, kötü şeyin saldırmayacağını umarak. Bir su birikintisinin içinde tekrar diz çöktü.

Saten ve danteller pırıl pırıl parlıyordu ve tepedeki ışıklar saçlarının arasından geçen birkaç kumral telin üzerinde parlıyordu. Bir ilk yardım çantası getirmişti ve şöminenin önündeki fayansların üzerine bir antiseptik, birkaç gazlı bez ve bir paket bebek mendili dizdi. "Yarayı temizleyeceğim *matmazel* ve Senin için bandajlarım. Yarın bir hemşire gelecek ve benim beceriksiz çabalarımı geliştirecek." Rahattı, hatta neşeliydi ama kapıya doğru koşmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Beyaz dantellerle çerçevelenmiş solgun, ince bir el benim kirli, kan lekeli elimi sardı. Parmakları serin ve tutuşu hafifti, sanki dokunuşunun güven vereceğini düşünüyordu. Ama olmadı. Ne kadar dikkatli olursa olsun, o tutuşun bir anda sıkılaşabileceğini ve beni çelik bir kelepçe kadar güvenli bir şekilde hapsedebileceğini biliyordum. Diğer elinin parmaklarının kazınmış derimin üzerinde ustalıkla gezindiğini hissettim, ardından temizlemeye başlarken bezin hafifçe fırçalandığını. Antiseptik hafifçe acıtmasına rağmen ürperdim ve gözlerimi kapattım. Başıma gelecekleri bildiğime dair içimde çok kötü bir his vardı.

"*Matmazel*, hasta mısınız?" Sesi uzaktan geliyordu ve kulaklarımda boş bir şekilde yankılanıyordu. Tanıdık bir şaşkınlık hissinin üzerime çöktüğünü hissettim ve sahip olduğum her şeyle onunla savaştım. Her zamankinden daha fazla mücadele ettim, onu genellikle içimde tutan parçamın içine geri itmeye çalıştım ve uykuya geri dönmesi için yalvardım. Bana göstermek istediği her neyse, onu görmek istemediğimden kesinlikle emindim. Ancak, her zaman olduğu gibi, hediye benden daha güçlüydü; her zaman öyleydi. Yüzümde soğuk bir ürperti hissettiğimde kaçınılmaz olana teslim oldum. Oturma odası soğuk değildi ama bir parçam artık orada değildi. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Serinlik, geceye kısmen açık bir pencereden geliyordu. Esinti çıplak tenimi ısıtıyor, açıkta kalan her yerimde tüylerimi diken diken ediyordu.

Et. Pencere bir tür vitray gibi görünüyordu, ancak birçok camın bir araya getirildiği küçük baklava şekilleri dışında renk ve desen yoktu. Cam, Philadelphia'daki bazı tarihi evlerde olduğu gibi kalın ve dalgalıydı ve sadece belli belirsiz bir yansıma veriyordu. Ama daha hızlı nefes almaya başlamam için yeterliydi.

Panik içinde etrafıma bakındım ve gözlerim odanın karşısındaki aynaya takıldı. Aynanın verdiği görüntü de loştu, ama daha çok zayıf ışık nedeniyle

birkaç mum ve az yanan bir ateşten kaynaklanıyordu, kötü bir yapıdan değil. Aslında bu ayna bir şaheserdi; devasa, yaldızlı çerçeveli, ağır, oymalı ahşap mobilyaların geri kalanı gibi gösterişliydi. Odada lüks bir hava vardı: Dört direkli büyük yatağın koyu kirazı mermer şömineden yansıyan alevlerle parlıyor ve gölgeliğin ağır kadife perdelerinin rengini yansıtıyordu. Duvarlar taştandı ama duvar halıları asılıydı, renkleri sanki o gün tamamlanmış gibi parlak ve canlıydı. Yakındaki bir masanın üzerinde, boyalı bir porselen kâsenin içinde koyu kırmızı güllerden oluşan bir buket duruyordu. Yine de bu manzarayı takdir edecek durumda değildim, aynadaki yansımam dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Bir adam yatağın üzerinde, benim olmam gereken yere yakın bir yerde diz çöktü. Kim olduğunu anlayamadım çünkü siyah kadife bir maske, gözler için kesikler dışında yüzünün çoğunu kaplıyordu. Kötü bir Cadılar Bayramı kostümünün parçası gibi komik görünüyordu ama içimden gülmek gelmiyordu. Belki de giydiği tek şey o olduğu içindir. Uzun kumral bukleler kadifenin altından sarkıyor, vücudunun üst kısmına yapıştıyordu ve mum ışığında bronz teller ve altın rengi ipuçlarıyla parlıyorlardı. Odanın ılık, hafif altın rengi ışığı onu sıırıslıkla etmiş, kaslı göğsünden karnının düz düzlemlerine ve göbeğinin hafif girintisine kadar teninden aşağı damlamıştı. Küçük bedeninde parlıyordu.

Pencereden gelen serinliğin henüz kurutamadığı ter damlaları gövdesini ıslatıyordu, bu yüzden minik elmaslarla dizilmiş şeffaf bir gömlek giymiş gibi görünüyordu. Canlanmış yaldızlı bir heykel gibiydi, heykellerin genellikle dik durmaması dışında. Ben yutkundum, o da yutkundu ve aynadaki mavi gözler farkına vardıkça genişledi.

Ama bu çığlıncaydı, imkansızdan bahsetmiyorum bile. İmgelemlerimde yıldız değildim.

Bir hayalet kadar görünmeyen ve müdahil olmayan, kenarda duran bir izleyiciydim. Ya da en azından bu geceye kadar öyleydim. Ne yapacağımı düşünmeye bile başlayamadan, çok özel bir yerimde sıcak bir elin üzerime kapandığını hissettim ve şok içinde aşağıya baktığımda altımda yatan, neredeyse yataktaki battaniye yığınının gömülmüş esmer genç bir kadın buldum. Oda seks kokuyordu, küflü ve ağırdı ve şimdi nedenini biliyordum.

Narin, küçük bir el emin bir dokunuşla etimin -onun- üzerinde oynadı. Beni tekrar okşadı, bu sefer daha sertti ve daha önce hiç sahip olmadığım anatomik bir parçanın elinin altında daha da uzamasını dehşete yakın bir şeyle izledim. Bu çok tanıdık olmayan ekipmandan, bana ait olmadığından kesinlikle emin olduğum düşüncelerle birlikte tanıdık bir his seli geldi. O

Ona doğru kıvrılan pembe ucun üzerinde bir tırnağımı gezdirdim ve neredeyse çığlık atacaktım. Uyarılma hiç böyle hissettirmemişti. Tabii ki, benim deneyimim tam olarak kapsamlı değildi ve madalyonun diğer tarafından geliyordu, ama

bu neredeyse dayanılmazdı. Yavaş yavaş oluşan ve merkezimden damarlarım boyunca yayılan durgun bir ısıya alışkındım, onun beyaz vücuduna olabildiğince derinden itmek için bu umutsuz ihtiyaca değil.

Çıplak tenimize karşı kalın ve yumuşak duran battaniyelerin içinde kıvrandı. "Sorun nedir, yakışıklı? Şimdiden ilgini kaybettiğini söyleme bana!" Hızını artırdı ve birden nefes almakta zorlandım. "Üçte birini yapabilirsin; bunu biliyorum."

Yaklaşıp dudaklarını ıslattığında neredeyse transım bozuldu ve kendimi geriye attım. Hem bırakmadan önce bir saniye tereddüt ettiği için hem de ödünç aldığım bedenimin serbest bırakılma talebinden dolayı acı içinde bağırdım. O kadar uyarılmıştı ki acı veriyordu, ama sunulan şeyle hiçbir şekilde ilgilenmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun şaşkın ifadesinden giydiğim inkar edilemez erkek formuna bakarken hasta olacağımı düşündüm. Hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyorum - tam bir kafa karışıklığı ve güvensizlik bunu fazlasıyla özlüyor.

Ellerim maskenin kenarına gitti ve onu yukarı çekti. Aynadan bana bakan Louis-César'ın yüzü şoktan bembeyaz olmuştu. Bunu durdurması, içimden çıkması için ona bağırma istedim ama bunun tam tersi olduğunu biliyordum. Bir şekilde onu işgal etmişim ve bunu nasıl yaptığımı ya da nasıl geri alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kadın bir çığlık attı ve maskeyi tuttu, elimden çekip aldı ve tekrar yerine takmaya çalıştı.

"Risk almayın, *mösyö*! Bekçilerinizin ne kadar gerçekçi olabileceğini biliyorsunuz.

- asla çıkarmayacağım." Bana hınzırca gülümsedi. "Ayrıca, sevişirken bunu takman hoşuma gidiyor." Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekmeye çalıştı. "Senin sıcaklığın olmadan üşüyorum. Öp beni."

Ondan uzaklaştım ve yatağın ucuna doğru koştum, görüşümün kenarındaki siyah sise teslim olup bayılırsam ne olacağını merak ediyordum. Ait olduğum yerde mi uyanacaktım yoksa burada mı sıkışıp kalacaktım? Bu son olasılığı düşünmemeye karar verdim. Bir süre sonra kadın iç çekti ve küçük göğüslerini hafifçe okşayarak yatağa uzandı.

Meme uçları teninin beyazına karşı çok kahverengiydi ve beni bilmiş bir gülümsemeyle izledi. "Yoruldu mu aşkım?" Eli aşağıya doğru indi,

Kasıklarındaki koyu renkli kıllara dolanırken sırtıttı. "Bahse girerim seni yeniden canlandırabilirim."

Aşırı yüklenmiş beynimi bir cevap bulmaya ikna etmeye bile çalışmadan, ağır meşe kapı açıldı ve dört muhafız tarafından kuşatılmış orta yaşlı bir kadın içeri girdi. Yüz ifadesinden, Tanrı'ya şükür, bana katılmaya gelmediği anlaşılıyordu. "Kaldırın onu." Gardiyanlardan ikisi beni yataktan sürükleyerek çıkardı ve son zamanlarda çok iyi tanıdığım kadın çılgık atarak yorganı çenesine kadar çekti.

"Marie! Ne yapıyorsun? Hemen çık dışarı! Çık dışarı, çık dışarı!"

Yaşlı kadın onu görmezden geldi ve bana baktı, zaten çirkin olan yüzündeki küçümseme görünüşünü iyileştirmiyordu. Gözleri küçümseyerek üzerimde gezindi. "Her zaman hazırsın, görüyorum. Bunu babandan almışsın." Muhafızlara baktı. "Getirin onu."

Giyinmeye fırsat bulamadan odadan zorla çıkarıldım. Esmer kadın bana ağır brokarlı bir bornoz fırlattı, ben de utanç verici elbisemin üzerine geçirdim. Ama ayakkabı ya da pantolon almaya bile vakit yoktu. Yataktaki kız arkamızdan garip küfürler savurdu, çoğu yaşlı kadına yönelikti. Onu mükemmel bir şekilde anlayabilmeme rağmen İngilizce konuşmadığını fark ettim. Ya da belki bu beden anlayabiliyordu ve bir şekilde benim için tercüme ediyordu. Bunu merak edecek vaktim yoktu çünkü uzun taş bir koridordan aşağıya, bir dizi merdivene doğru sürüklendim.

Her basamağın ortasında, yüzlerce yıl boyunca binlerce ayağın yürüdüğü derin oyuklar vardı. Aşağısı karanlıktı ve yukarı çıkan hava dondurucuydu, öyle ki nefesimi yüzümün önünde göremediğime şaşırdım.

Kadın merdivenin başında durakladı ve bana döndü. Artık küçümser görünmüyordu; kara gözlerindeki duygu korkuya daha yakındı. "Daha ileri gitmeyeceğim. Seni neyin beklediğini zaten gördüm ve bunu tekrar yapmak istemiyorum." İfadesi acıma gibi bir şeye dönüştü. "Hayatın boyunca sessizliğin getirdiği ödülleri deneyimledin. Bu gece bunu bozmanın cezasını öğreneceksin."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve muhafızlar beni o kara deliğe doğru itmeye başladı. Bu bedende daha güçlüydüm ama bu adamlarla başa çıkmamı sağlayacak kadar güçlü değildim. Çılgınca kadına baktım ama o çoktan uzaklaşmıştı, dut rengi elbisesinin altında omurgası sert ve dikti. "Lütfen! *Hanımefendi*! Bunu neden yapıyorsun? Ben

hiçbir şey söylemedim, yemin ederim!" Kelimeler bana ait değildi - dudaklarımdan davetsizce döküldüler - ve onu durdurmadılar.

"Bu geceki iş için kime güveneceğini bilmek istiyorsan, kardeşine sor," diye omzunun üzerinden fırlattı ve bir odaya girip kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce. Bu çok son bir sestti.

Merdivenler beni esir alanların kollarımı tutamayacakları kadar dardı ama arkamda oldukları ve aşağıdan başka gidecek yer olmadığı için bunun pek önemi yoktu. Neredeyse hiç ışık yoktu; inerken gülünç derecede dar pencerelerden içeri sadece birkaç ince ay ışığı süzülüyordu. Basamaklar nemden kayganlaşmıştı ve

Ortası, özellikle de ayakkabısızken ayaklarımın yere basmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ayrıca bornoza rağmen rahatsız edici derecede üşümüşüm, gerçi en azından bu durum devam eden uyarılmayı ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Ama bacaklarımın arasında hiç de alışık olmadığım bir ağırlık, bağırmaya başlamamı ve bir daha durmamamı her şeyden çok isteyen, istenmeyen ve yabancı bir his vardı. Yolun yarısında ayak parmağımı yere vurdum ama bunun için neredeyse minnettardım.

Acı; tamamen kaybetmeme çok az kalmıştı ve ayağımdaki zonklama bana düşünecek başka bir şey verdi.

Nihayet aşağıya indiğimizde merdivenlerde fener ışığı titriyor, gölgeler her şeyin üzerinde dans ediyor ve duvarlardan sızan sıvı izlerini parlatıyordu. Birdenbire hava artık soğuk değildi; sanki damarlarımdaki kan buza dönüşmüş gibi soğuktu. Duvarları saran kırağları görmediğime şaşırdım ama nemli damlalar serbestçe akıyordu.

Yakıcı soğuktan ya da çevreden çok daha kötüsü, acınası Birkaç metre ilerideki demir bantlı bir kapının arkasından gelen feryatlar. Sesler yumuşaktı, kalın tahta yüzünden boğuklaşmıştı ama yine de insanın içini acıtıyordu. Bu kadar çığ, bu kadar umutsuzluk dolu ve çağırdıkları yardımın asla gelmeyeceğinden bu kadar emin sesler duymak acı vericiydi. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım, yakındaki bir lambanın yaydığı ışık birikintisine doğru ilerliyordum ki sert bir el beni ileri doğru itti. Tökezledim ve dizlerimi düz olmayan taş zemine çarptım.

Kat.

"İçeride."

Emre yavaşça itaat ediyordum ama kaburgalarımın gelen bir tekme beni sersemletti ve sert bir el beni ayağa kaldırdı. Aşağıya baktım ve kel, kilolu, kan lekeli bir önlük ve kaba, kirli yün pantolon giyen bir adam gördüm. Boyum 1.80, pek çok erkeğe tepeden bakmaya alışık değilim ve gözümü kırptım

ona acı ve şaşkınlıkla baktım. Etli dudakları gri dişlerle dolu bir ağzı göstererek sırttı ve ben de irkilerek geri çekildim. Bu onu memnun etmiş benziyordu. "Güzel. Korkun, *M'sieur le Tour*. Unutmayın, bu gece prens değilsiniz." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yakında adının hakkını verip vermediğini göreceğiz. Bu gece, sen benimsin!"

Büyük bir demir anahtar kilide takıldı ve kapı açıldı. Kalın taş duvarları ve yüksek tavanı olan geniş, kare bir odaya kısa bir bakış attım. itilmeden önce tavanlar. Tekrar düştüm, bu sefer idrar ve daha kötü kokan ve sert zemini yumuşatmak için çok az şey yapan pis samanların üzerine. Bir parçam bu kaba adamın bana davranış biçimine öfkeleni ama bir an sonra korku dışındaki tüm duygularım eridi. Bir askıya inanılmaz derecede sıkı bir şekilde gerilmiş, bir deri bir kemik kalmış, çıplak kadının gözleriyle karşılaştım ve başka tarafa bakamıyordu. İşkence görmüş bedeninden oluk oluk kan akmış ve derisinde kalın, yapışkan nehirler halinde kurumuştı; altındaki zemini kahverengi lekeler kaplamıştı. O kadar çok kan vardı ki, hepsini tek bir beden taşıdığına inanamıyordum.

Duvarlar boyunca zincirlenmiş adamlar ağlıyor, onları kurtarmam için bana yalvarıyorlardı ama ben fark etmedim bile. Hiç ses çıkarmamasına rağmen tüm dikkatim kadının üzerindeydi. Meşale ışığı açık gözlerinde yansıyor ve bunun ışığın bir oyunu mu olduğunu yoksa içinde hâlâ bir canlının yanıp yanmadığını anlayamıyordum. Onun iyiliği için, öyle olmamasını umuyordum. Adam bakışlarımın yönünü gördü ve ona doğru yürüdü. "Evet, arkadaşın daha fazla eğlenemeyecek." Ellerini bağlayan iplerden birini kontrol etti ve tırnaklarının olmadığını gördüm. Parmaklarının uçları parçalanmış ya da bir hayvan tarafından yenmiş gibi görünüyordu ve eklemeleri o kadar şişmişti ki, özgür olsaydı bile ellerini kapatması mümkün değildi.

Yıllar boyunca Tony'nin yerinde çok şey görmüştüm ama şiddet genellikle hızlı ve beklenmedik olurdu, tıpkı bu gece yaşadığım gibi. Ben tepki verme şansı bulana kadar, normalde her şey bitmişti. Tony zaman zaman işkence uygulardı ama ben bunu görmemiştim. Eugenie bu konuda çok katıydı ve ben de nedenini anlamaya başlamıştım. Bu bildiğim vahşetten daha kötüydü: çok sıradan, çok gerçekçi, çok çalışılmıştı. Arkasında öfke yoktu, onu hafifletecek ya da en azından anlaşılabilir kılacak kişisel hiçbir şey yoktu. Onun acısı sadece işin bir parçasıydı.

"Yine de bir gösteri için iş görür," diye devam etti adam. Rafta çalışan bir çift adamdan birine işaret etti ve o da kirli bir

şarap şişesi. "Kralı kızdıran herkesin başına bu gelir. İzle ve hatırla, piç kurusu."

Ben hiçbir şey söylemeden donup kalmışken, adam şarabı kadının başından, yüzünden ve boynundan aşağı döktü. Şarap kadının saçlarını ıslattı. Altındaki taş zemin ince kırmızı bir su birikintisine dönüştü. Neyin geldiğini anladığımda yaşadığım şoktan kurtuldum.

Eli bir mum izmaritine uzandı ve ben de kıpırdandım. "Hayır! Yapamazsın! Lütfen,

m'sieur, size yalvarıyorum . . ." Adamın yüzündeki sevinç ifadesinden Ona tam da istediği tepkiyi verdiğimi ve durmaya niyeti olmadığını yüzüme vurdu. Mumu yakındaki bir meşaleye tutarken yüzümü neşeye benzer bir şeyle izledi. Neredeyse sönüyordu, ama yine de mum fitilinde küçük bir alev yakalandı. Onunla tekrar tartışmaya çalışmadım ama yanan mumu yakalamak için kendimi ileri attım. Mumu elinden aldım ama iki işkenceci kollarımdan tutup beni adamın üzerinden sürükledi. Baş gardiyan olduğunu tahmin ettiğim adam, içinde çok az insanlık kalmış gözlerini bana çevirdi; sonra gülümsedi. Eğildi ve çok yavaş bir şekilde mum izmaritini alıp yeniden yaktı.

Adam yaklaşırken kadına baktım; kendimi tutamadım. Açık kahverengi gözlerinde bir damla yaş vardı, bir kez göz kırptı, kirpiklerinden şarap damlaları düştü, sonra adamın bedeni görüş alanımı kapattı. Zihnimin bir kısmı onun kısa keseceğini, bunu yapmayacağını, yapamayacağını söylüyordu. Kafamın içinde bir ses konuştu, beni korkutmak istediğini, bunun sahne beni daha sonra daha uysal yapmak için sahnelenmişti ve bu doğru olabilirdi. Ama bu onu kurtarmadı.

Önümdeki sahne dalgalandı ve tanımadığım düşünceler zihnime dolmaya başladı. Gözlerimin önünden başka yerlerin, başka insanların sahneleri geçti, sanki önümdeki şeffaf perdeye bir film yansıtılıyordu. Tüm bunların arasında kadını ve işkenceciyi görebiliyordum, imkânsız olan gerçekleşmeden bir saniye önce donmuşlardı.

Kafamın içindeki o ses yine yükseldi, esaret altında büyüdüğümü ama gerçek zulmü hiç bilmediğimi söyleyip duruyordu. İnce keten giyindim ve El yapımı dantellerde ısrar ediyordu; kitaplarım, gitarım ve kendimi eğlendirebileceğim boyalarım vardı; gardiyanlarım odama girdiklerinde eğiliyor ve ben izin vermedikçe yanımda oturmuyorlardı. Damarlarımda kraliyet kanı akıyordu ve bunu hiç kimse unutmadı. Hiç böyle bir vahşet görmemiştım; hiç böyle bir korku tanımamıştım. Ve hemen arkasından da

saf öfkenin kırmızı bir telaşı. Bu adalet değildi, barışı ya da ülkenin istikrarını korumak için gerekli değildi ya da şu anda kullandıkları yüksek sesli ifadeler her neyse. Bu, kendi adına kapalı kapılar ardında böyle şeyler yapılırken, sarayda ellerini bembeyaz tutan sadist bir korkağın eylemleriydi. Ve bana iğrenç dediler.

Başımı salladım ve sesin susmasını sağlamaya çalıştım. örümcek ağları görüşümü kapattı; bir saniye sonra işe yaradı. Ama sonra tekrar kâbusun içindeydim ve mumun hedefine doğru ilerleyişini net bir şekilde görebiliyordum. İşkencececinin küçük alevi birkaç metreye kadar tutmasını hayretler içinde izledim.

Kadının şarapla ıslanmış saç telleri. Sesli bir vınlamayla tutuştu ve alevler hevesle kadının başının ve omuzlarının geri kalanına yayıldı. Saniyeler içinde, vücudunun üst kısmı dans eden bir ateş perdesinin içinde sadece karanlık bir taslak haline geldi. Başka bir şey yapamadığım için çığlık attım. Diğer Oda feryatlarla dolana ve zincirlerin sesi boyun eğmeyen taşa faydasızca vurana kadar mahkûmlar çığlığa devam etti. Onun için başka bir şey yapamazdık, bu yüzden çığlıklarımız neredeyse duvarları sarsacaktı, ama kadının kendisi yanarken hiç ses çıkarmadı.

"Mademoiselle Palmer, ne oldu? Sorun nedir?" Louis-César'ın yüzü gözlerimin önünde belirdi ve belli belirsiz birinin beni sarstığını hissettim. Hücrenin tiz, umutsuz çığlığı odayı doldurdu ve benden geldiğini anlamam bir dakika sürdü.

"*Mia Stella*, sakin ol, sakin ol!" Rafe Fransız'ı itti ve beni göğsüne doğru çekti. Ellerimi kaşmir kumaşının altında gezdirdim. kazağını giydim, onu olabildiğince yakınıma çektim ve yüzümü gömleğinin yumuşak ipeğine gömdüm. Rafe'in kolonyasının tanıdık kokusunu derin derin içime çektim ama bu koku idrarla ıslanmış hapislinin ve bir zamanlar benden biraz daha yaşlı bir kadının pişmiş etinin kokusunu bastıramadı.

Bir dakika sonra başımı kaldırdım ve Louis-César'ın gözleriyle karşılaştım. "Bana onun çoktan öldüğünü, bilmediğini söyle!" Sesim çaresizdi ve şöminenin üzerindeki aynadaki yüzümde geniş, perili gözler vardı. Kadının kilere benziyorlardı, ama onunkiler benimkilerden çok daha kötü şeyler görmüştü.

"*Matmazel*, sizi temin ederim; size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım, ama ne istediğinizi anlamıyorum."

Rafe saçlarımı okşuyor ve sırtıma rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Bu bir hayaldi, *mia stella*, sadece bir hayal," diye fısıldadı. "Bunları daha önce de yaşadın; görüntülerin zamanla kaybolacağını biliyorsun."

Başımı salladım ve beni daha yakına çekene kadar kollarında titredim. Ona o kadar sıkı sarıldım ki, eğer insan olsaydı acı çekerdi. "Böyle değil. Asla böyle olmadı. Ona işkence ettiler ve sonra onu diri diri yaktılar ve ben yapamadım. Orada öylece durdum. . ." Dişlerim takırdamak istedi ama dudağımı ısırdım ve buna izin vermedim. Bu bana o yerin korkunç soğuşunu hatırlatırdı ve o zaman aklıma sadece ısı kaynağı. Bunu düşünmeyecektim; düşünmeyecektim ve geçecekti. Ama Rafe'in sözlerini tekrarlariken bile yalan söylediğimi biliyordum.

Hayatım boyunca binlerce imgelem görmüştüm, bazıları geçmişe, bazıları geleceğe aitti ve hiçbirisi pek hoş değildi. Her türlü korkunç şeyi görmüştüm ama hiçbirisi beni bu kadar etkilememişti. Zamanla ve pratik yaparak, gördüklerimi unutmayı, diğer insanların televizyondaki rahatsız edici haber raporlarına davrandığı gibi davranmayı öğrendim - uzak ve tam olarak gerçek değil. Ama sonra, ben asla daha önce eylemin bir parçası olmuş, kokuları koklamış ve korkuyu tatmış olayları yaşamış biri. Acımasız bir araba kazasının yanından geçmekle içinde olmak arasındaki fark gibiydi. O kadının bakışlarını yakın zamanda unutacağımı sanmıyordum.

"*Mon Dieu*, Françoise'ı gördün mü?" Louis-César bize doğru bir adım attı, kederli görünüyordu ve ben irkildim.

"Dokunma bana!" Daha önce belli belirsiz pahalı bir kolonya gibi kokuyordu ama şimdi kadının pişen etinin kokusunu alıyor gibiydi. Sadece bana dokunmasını değil, aynı odada bulunmasını bile istemiyordum.

Geri çekildi ve kaşları daha da çatıldı. "En içten özürlerimi sunarım, *Matmazel*. Buna tanık olmanızı istemezdim, ne olursa olsun."

Rafe başımın üzerinden ona baktı. "Tatmin oldunuz *mu sinyor*? Size Gözyaşları'nı henüz kullanmamamız gerektiğini, zaten üzgün ya da hasta olduğunda, imgelemlerin hoş olmadığını söyledim. Ama kimse dinlemiyor. Belki şimdi

anlıyorum." Mircea dirseğimde belirip ona kısa kristal bir bardak uzattığında durakladı.

"Bunu içmesine izin ver," diye emretti ve Rafe hemen itaat etti. "Ama ben yapmadım," diye itiraz etti Louis-César. "Onları yanımda bile taşımıyorum.

Ben."

Rafe onu görmezden geldi. "İç bunu, *mia stella*; sana iyi gelecek." Büyük koltuğa yanıma yerleşti ve ben viskiyi birkaç yudum içtim. nefesim normale dönene kadar dakikalar geçti. O kadar güçlüydü ki

Aşağı inerken boğazımı kazımış gibiydi ama bu his hoşuma gitti. Anıları uzaklaştıracak herhangi bir şey olabilir. Rafe'in bir zamanlar tertemiz olan kaşmir kazağına bir yumruk attığımı fark ettim, kazağı ıslak, pamuklanmış bir karmaşaya dönüştürmüştüm. Bıraktım ve o da gülümsedi. "Başkaları da var Cassie. Sen

iyisin ve ben buradayım. Bunu düşünün, her ne gördüyseniz onu değil."

İyi bir tavsiyeydi ama uygulamakta zorlanıyordum. Louis-César'a her bakışında, görüntüler beni yeniden ele geçirmekle tehdit ediyordu. Senato neden bu gece bir şey görmemi, özellikle de böyle bir şey görmemi istemişti? Bana ne yapmıştı da imgelemim bu kadar farklı olmuştu?

"Banyoya ihtiyacım var," dedim aniden. Esasen Louis-César'dan uzaklaşmak için bir yoldu, ama bir tane kullanabileceğime şüphe yoktu.

Mircea elimi tuttu ve beni girişin karşısındaki kapıya götürdü. "İçeride bir banyo var ve içinde bir bornoz olmalı. Siz yıkanırken yemek getireceğim ve hazır olduğunuzda konuşacağız. Eğer sen Bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme." Başımı salladım, neredeyse boş olan bardağı ona geri verdim ve banyonun serin, mavi fayanslı vahasına kaçtım.

Küvet sauna sayılabilecek kadar büyüktü ve mahvolmuş kıyafetlerimi çıkardıktan sonra minnetle içine girdim. Suyu gidebildiği kadar sıcak hale getirdim ve arkama yaslandım, o kadar yorgundum ki bir dakika boyunca sadece sabuna baktım, belli belirsiz birinin sırtımı yıkamasını diledim. Neyse ki duygularım bir yerlere kaçmış ve beni boşlukta bırakmıştı. Fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve şimdi zihinsel durumum da pek iyi değildi.

Sonunda kurumuş kanı vücudumdan ve saçlarımdan temizleme işlemine başladım. Kendi kendime gördüğüm şeyin modern dünyayla hiçbir ilgisi olmadığını, o zavallı kadının ben daha doğmadan yüzyıllar önce acı çekip öldüğünü söyledim. Her ne kadar korkunç olsa da, yaklaşan bir felaketin uyarısı ya da yapabileceğim başka bir şey değildi. Denedim Travmatik koşullar altında kalmış çok eski şeylere dokunduğumda bazen yaşadığım psişik hıçkırıklardan birinin daha yoğun bir versiyonu olduğuna inanıyordum ama öyle hissetmemiştim.

Olumsuz psişik titreşimlere karşı dikkatli olmayı erkenden öğrenmiştim. Alphonse her türlü eski silahı toplardı ve bir keresinde çocukken yanlışlıkla onun yeni edindiği ve temizleme işlemi. Hemen onun kullanıldığı mafya katliamına göz attım ve gördüklerim haftalarca kâbus görmeme neden oldu. Genellikle ben

Bir eşyaya dokunmadan önce sorun çıkarıp çıkarmayacağını anlayabiliyordum, sanki dikkat edersem hissedebileceğim bir uyarı veriyordu. Ama çok az

Louis-César gibi yüzyıllardır trajediden payını almış olanlar bile bu tepkiyi tetikliyordu. Yine de yabancılarla tokalaşmaktan kaçınmayı alışkanlık haline getirmiştım, böylece yanlışlıkla kim olduğunu öğrenmeyecektim.

karısını aldattığını ya da bir suç işlemek üzere olduğunu söyledi. Ve ben Tony'ye asla ama asla dokunmadım, laf arasında bile. Her ne pahasına olursa olsun uzak durulması gerekenler listesine yeni bir ismin girdiğine karar verdim.

Durulandım, kanlı banyo suyunu dışarı attım ve baştan başladım. Kendimi temiz hissetmek istiyordum ve içimden bir ses bunun çok uzun zaman alacağını söylüyordu. Küvetin kenarlarından taşan köpüklerin yere akmasına yetecek kadar köpük banyosu yaptım. Umurumda değildi. Tek düşüncem gün ağarana kadar banyoda takılıp Senato'nun benim için planladığı şeyi duymayı erteleyip erteleyemeyeceğimi merak etmektir. Beni korudukları için minnettardım ama bu yardımın ağır bir bedel ödemedenden geleceğinden şüpheliydim. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Nerede olduğumu bilmiyordum ve kaçsam bile Tony'yle birlikte bu karmaşanın içine geri dönecektim. Senato ne isterse istesin, muhtemelen ödemek zorunda kalacaktım.

Sorun şu ki, Tony ve fedailerinin söz konusu olduğu durumlar dışında, yeteneklerimin bir daha asla kimseye zarar vermek için kullanılmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Hiçbir fikrim yoktu -

gerçekten minnettar olduğum bir gerçek - kaç tane

Slime King için çalışırken dolaylı olarak zarar verdiğim ya da öldürdüğüm insanlar vardı ama bu sayının az olmadığını biliyordum. O zamanlar bazı imgelemlerimin ne için kullanıldığını bilmiyordum ama bu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlamadı. Nükleer bombaları yapan insanlar, bu politikaları belirlemiyorlar.

ne zaman kullanacaklarına karar veriyorlar, ama acaba bu geceleri uyumalarına yardımcı oluyor mu? Uzun zamandır iyi uyuyamıyordum. Eğer Senato'nun istediği şey başkalarına zarar verecekse, ki öyle görünüyordu, ilkelerimin benim için ne kadar değerli olduğunu tam olarak öğrenmek üzereydim.

Bölüm 5

Sol bileğimin burkulduğuna ama kırılmadığına ve yanağımdaki sıyrığın ilk başta düşündüğüm kadar kötü olmadığına karar verdim. Depoda silahımın üzerine düştüğümde avuç içim büyüklüğünde bir çürük oluşmuş ve mor bir renge dönüşmüştü. Harika. Boynumdaki parmak izleriyle uyuşuyordu, yani en azından koordineliydim.

Billy Joe pencereden içeri süzülürken teftişi henüz bitirmiştim. Kapıya baktım, onu azarlamak istiyordum ama seyirci fikrinden hoşlanmamıştım. Billy benim son kozumdu ve buradan çıkmak için en iyi şansımdı. Kimsenin onun buralarda olduğunu bilmesini istemiyordum.

Yüz ifademi gördü ve sırıttı. "Merak etme. Birileri bu odalara müthiş bir susturma büyüü yapmış. Her ne planlıyorlarsa, duyulmama konusunda ciddiler."

"Peki, bu durumda: hangi cehennemdeydin?" Sanki daha önce beni ortada bırakmamış gibi rahat görünmeye çalıştığını görünce duygularım sel gibi geri geldi.

Hayattayken çok içen, puro içen bir kumarbaz olan Billy Joe, uzun yıllar önce öldüğü için artık tek dostumdu. Ama bu sefer çuvallamıştı ve o da bunu biliyordu. Büyük, sert kumarbaz küçük kravatıyla oynadı ve utanmış görünüyordu. Tepkisinin gerçek olduğunu ve onun taklitlerinden biri olmadığını biliyordum çünkü henüz kıyafetsizliğimle ilgili şehvet düşkününü bir yorum yapmamıştı.

"Portia'ya rastladım ve bana neler olduğunu anlattı. Seni aramak için kulübe gittim ama sen çoktan gitmiştin." Stetson'ını neredeyse şeffaf bir parmağıyla yukarı itti, sonra biraz daha sertleşti. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Arka oda darmadağındı ve her yerde polisler geziniyordu."

"Evet, beş vampiri öldürdükten sonra cesetleri polise bırakmak gibi bir alışkanlığım var." Doğaüstü topluluklar arasındaki standart politika kendi pisliğinizi temizlemektir. Bazı durumlarda, cesetleri ortalıkta bıraktığınız için başınız daha fazla belaya girebilirdi.

gerçek cinayetlerden ziyade bir patoloğun kalp çarpıntısına yol açabilecek cinsten. Eskiden durum böyle değildi, bu eski efsanelerin çoğunun böyle başladığını tahmin ediyorum, ancak insan nüfusu arttıkça, politika daha hayati hale geldi. Senato, bazı insan bilim adamları sonsuz yaşamın sırrını çözmeye çalışırken vampirlerin laboratuvarlarda doğranması ya da çıldırmış hükümetlerin Engizisyon'un modern bir versiyonunu başlatması fikrini umursamadı.

"Hangi cesetler?" Billy Joe o kadar sertleşmişti ki şık fırfırlı gömleğindeki kırmızıyı görebiliyordum - kovboyların ona Mississippi'nin dibini yakından ve kişisel olarak gezdirdiği 1858 yılı için modaydı zaten. "Her yerde kan vardı ve sanki bir kasırga esmiş gibi görünüyordu ama hiç ceset yoktu."

Omuz silktim. Tomas'ın temizlik ekibi çağıran bir ortağı olduğunu bilmekle gerçekten ilgilenmiyordum. Eğer güvendiğim diğer insanlardan herhangi biri bana yalan söylüyorsa, bunu bilmek istemiştim. "Harika, az kalsın öldürülmeme izin verdiğin için telafi et. Buradaki sorunum hakkında ne biliyorsun?"

Billy Joe bir tomar hayalet tütünü banyo duvarına tükürdü. Aşağı kayarken yapışkan bir ektoplazma izi bıraktı ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yapma şunu."

"Hey, altında çıplak mısın?" Küvetin kenarına oturdu ve kabarcıklarına etkisiz bir şekilde vurdu. Konsantre olursa bir şeyleri hareket ettirebilirdi, ama sadece oynuyordu, bu yüzden eli geçti. Ben dışarı çıkıp kurulanırken onu arkamı dönmeye zorladım. Aptalca olduğunu biliyorum ama Billy Joe 150 yıldır bir kadınla birlikte olmadı ve bazen dikkati dağılıyor. Aklının dağılmasına izin vermemek en iyisi.

"Konuş benimle. Ne biliyorsun?"

"Çok değil. Seni bulmakta zorlandım. Nevada'da olduğunu biliyor musun?" "Nasıl bilebilirim ki... dur bir dakika. Neden beni bulmakta zorlandın?"

Çoğu hayalet tek bir yere bağlıdır - genellikle bir ev ya da bir mahzen - ama Billy Joe on yedi yaşındayken bir eskiciden aldığı kolyeye musallat oluyor, yani daha hareketli. Onu satın almıştım çünkü Eugenie'nin doğum günü için işe yarayabilecek bir Viktorya dönemi pastışı olduğunu düşünmüştüm. Yanında ne geleceğini bilseydim, onu çantada bırakmaz mıydım emin değilim. Gerçi ben takmadığıma ve her zamanki gibi taktığıma göre, yerimi tespit etmekte sorun yaşamaması gerekirdi. Yolculuk süresine gelince, diyelim ki daha doğrudan bir yol.

"Buralarda bir şeyleri kontrol etmek yerine ne yapıyordun?" Billy Joe suçlu görünüyordu ama bu durum onu havluma bakmaya çalışmaktan alıkoymadı. "Kes şunu." Bir aydınlanma yaşadım. "Bekle. Biz Vegas yakınlarında bir yerdeyiz, değil mi?"

"Evet, yaklaşık otuz mil uzakta. Burası bir çiftliğe benziyor ama atlar yok, turistler yok ve çiftlik sahipleri biraz tuhaf giyiniyor. Tabii, insanların gördüğü tek şey bir sürü uzak durun tabelası olan büyük, çıplak bir kanyon olduğu için bunun bir önemi yok."

"Otuz mil mi?" Billy kolyesindeki depolanmış rezervlerden elli mile kadar enerji çekebiliyordu. "Sakın bana, ben kuşatılmış, ülkenin öbür ucuna taşınmış, tehdit edilmiş ve hapsedilmişken, senin kumarhanelerde olduğunu söyleme!"

"Şimdi, Cassie sevgilim ..."

"Buna inanamıyorum!" Çoğunlukla zaman kaybı olduğu için ona sık sık kızmıyorum - o iflah olmazın tanımıdır - ama bu bardağı taşıran son damla oldu. "Neredeyse öldürülüyordum! İki kez! Bunu umursamıyorsan, biri beni vurursa ya da boğazımı keserse değerli kolyene ne olacağını düşün. Senin için heceleyeyim: Kolyenin sonu ABD'nin Podunk kentinde, hiçbir yerden yüz mil uzakta yaşlı bir kadının mücevher kutusunda biter!"

Billy Joe sinirli görünüyordu ama bunun suçluluk duygusundan kaynaklandığından şüpheliydim.

benim başıma geldi. Ana üssünden çok uzun süre uzak kalamıyor, yoksa gücü tükeniyor - bu yüzden er ya da geç geleceğini biliyordum. Kaynaktan ne kadar uzaklaşırsa gücü o kadar hızlı tükeniyor. Kabusu, ulaşabileceği hiçbir bar, striptiz kulübü ya da kumarhane olmayan kırsal, tek atlı bir kasabada sıkışıp kalmak. Bu onun için cehennemle eşdeğer. Küçük bir kasabada saklanmak zor olduğu için benimle birlikte şehir ortamını garantilemiş oldu. Ayrıca daha da önemli bir şeye sahipti.

Zamanla bir tür simbiyotik ilişki geliştirdik. Billy Joe Bir vampir gibi, canlı bir donörden enerji emebilen ruhlardan biri. Vampirler yaşam enerjisini kan yoluyla alırlar; kan, büyümlü terimlerle bir kişinin yaşam gücünün deposudur. Beslendiklerinde, donörün yaşamının bir kısmını alırlar ve bu da en azından bir süreliğine, diğer tarafa geçtiklerinde kaybettiklerinin yerine geçer. Bazı hayaletler de aynı şeyi yapabilir ve vampirler gibi her zaman önce sormazlar. Ama Billy Joe istekli bir donörü tercih ediyor, "vuruşun" benden çok daha uzun süreli olduğunu söylemesi de cabası

bir sebepten dolayı. Ona zaman zaman ek enerji vermeyi kabul etmemin karşılığında, Tony'nin yaklaşan dönüşünün işaretlerini izlemeyi kabul etmişti. O anda kendimi aldatılmış hissettim.

"Eğer bir işe yaramayacaksan, bu çirkin şeyi satmalıyım." Aynanın buharını biraz sildim ve boynumdaki ucubeye bir göz attım. Elle işlenmiş altındı, ağır ve karmaşıktı, ortasındaki kabaşon yakutun etrafında bir yığın sarmaşık ve çiçek vardı. Hurdacı bunun cam olduğunu düşünmüştü, çünkü yüzeysiz mücevherler görmeye alışık değildi ve yılların birikmiş kiriyle kaplanmıştı. Hatta tüm

Temizlendiğinde, hiç şüphesiz gördüğüm en çirkin kolyelerden biriydi. Genellikle kıyafetlerimin içine takardım.

"Bunu bir kontesten kazandığımı bilmenizi isterim!"

"Ve tüm rehin işaretlerine bakılırsa, sizin için gerçekten önemliydi, değil mi?"

"Onu her zaman kurtardım, değil mi?" Billy Joe somurtmaya başlamıştı, ben de onu rahat bırakmaya karar verdim. Eğer bir şey öğreneceksem onun işbirliğine ihtiyacım vardı.

"Kavga istemiyorum. Bu gece buna hazır değilim. Sadece Senato'nun beni neden yakaladığı ve ... gibi bazı şeyleri bilmem gerekiyor."

Billy Joe elini kaldırdı. "Lütfen, ben işimi biliyorum." Ben dizlerimi incelerken o küvete yerleşti ve konuşmaya başladı. Çiğ görünümlü sıyrıklar ve Botlarımın yüksekliğine rağmen her ikisinde de yarına kadar sertlik vaat eden çürükler oluşmuştu. Ağrılı bir karmaşa içinde hayatta kaldığım için kendimi şanslı hissetmem gerektiğini biliyordum ama nedense bu düşünce beni neşelendirmeyi başaramadı.

Belki de bu şekilde uzun süre kalacağımı düşünmediğim içindir. "Şu dışarıdaki vampir, Louis-César, Avrupa'dan kiralık. Bir çeşit düello şampiyonu. Hiç dövüş kaybetmediği söyleniyor ve duyduğuma göre yüzlerce dövüş katılmış."

"Bu geceden sonra toplamına bir tane daha ekleyebilir." Muhafız pek meydan okuyacak gibi görünmüyordu ama adamın başını kestiğine göre sayılırdı sanırım. "Tony'nin beni Senato'nun önünde öldürmesi için bazı delilere rüşvet verdiğini biliyor muydun?"

"Bu delilik. Mircea onu öldürür."

Hafifçe parladım. Bu şekilde düşünmemiştim. Eğer hayatıma yönelik ikinci girişimin arkasında Tony varsa, Mircea'yı kötü göstermiş olurdu, Çünkü vampir çevrelerinde itibarınızı hiçbir şey bu kadar çabuk düşüremez.

bir astı kontrol etmek için. Genelde ondan hoşlansam da, Mircea'nın karşısına çıkılacak kötü bir insan olduğu izlenimini edinmişim hep.

"Sadece öyle olmasını umabiliriz."

"Evet, bana pek Tony'nin tarzı gibi gelmedi." Omuz silktim. Bana göre Tony'nin hiç tarzı yoktu. "Her neyse, Louis-César'ın Avrupa Senatosu'nda ikinci sırada olduğunu öğrenince senin için biraz araştırma yaptım."

"Harika. Bana önemsedığım bir şey söyle."

Billy Joe uzun uzun iç geçirdi. "Pekâlâ. Sen ana binadasın MAGIC'in merkezi, Büyük Türler Arası İşbirliği için Metafiziksel İttifak, daha iyi bilinen ismiyle Gece."

"Bunu biliyorum." Aslında, sanırım en azından bilinçaltımda bunu anlamıştım. Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama başka nerede bir büyücü Senato toplantısını basabilir ve bir vampir eski bir dost gibi selam verebilirdi ki? Bunu düşünecek zamanım olmamıştı ve doğaüstü BM hakkında çok şey bildiğim de söylenemezdi. Tony sorunları konuşarak çözmekle ilgilenmezdi. O daha çok "kazıkla ve unut" tipinde biriydi.

Vampirlerden çok daha fazlası üzerinde işe yarayan bir uygulama. MAGIC'in vurgulamayı seçmediği türler arasındaki benzerliklerden biri de budur: hiçbir şey kalbine saplanmış büyük bir tahta parçasıyla çok iyi yaşayamaz.

"Belki de bilmediğin bir şey vardır. Senato bu konuda önde gidiyor çünkü sorun çıkaran bir vampir ama herkes üzgün. Tony'nin eskiden iş yaptığı Rus ustayı biliyor musun, Moskova'daki haraçların yarısını yöneten adam?"

"Rasputin?" Tüm Rusya'nın son çarı Nicholas II'nin eski danışmanı, kraliyet ailesi üzerinde çok fazla etkisi olduğunu düşünen bir prens tarafından zehirlenmiş, vurulmuş, bıçaklanmış ve boğulmuştu. Haklıydı: Çariçe bu dağınık, kendini keşiş ilan eden adamı seviyordu çünkü oğlu hemofili hastasıydı ve sadece Rasputin'in hipnotik bakışları onu iyileştirebiliyordu. Karşılığında Rasputin güç kazandı ve birçok arkadaşı önemli devlet görevlerine atandı. Prens ve kasabadaki yeni gücü ortadan kaldırmasına yardım etmeleri için ikna ettiği bir grup soylu, zehir, bıçak ve kurşun yaralarının Rasputin'i etkilememiş gibi görünmesine gerçekten şaşırmışlardı. Ta ki bir köprüden düşene ve görünüşe göre cansız bedenini cesedi dondurucu sudan çıkardıklarında tatmin olmuşlardı. Tarihçiler

O zamandan beri ölmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü tartışıyorlar. Rus mafyası onlara şunu söylemiş olabilir: Zaten ölmüş birini öldürmek zordur.

"Evet, işte o. Rasputin'in canı sıkıldı çünkü senato koltuğu Mei Ling'e gitmek istedi. Avrupa Senatosu'na girme şansı yok - o çılgın orospu çocuklarının çoğu onu bile yumuşak gösteriyor - ama burada seçilebileceğini düşünüyordu. Söylentiye göre, reddedilmeyi pek iyi karşılamamış. Bir süre ortadan kaybolmuş, sonra altı ay kadar tekrar ortaya çıktı ve Senato üyelerine saldırmaya başladı. Dördünü öldürdü ve diğer ikisini öyle kötü yaraladı ki, kimse kurtulup kurtulamayacaklarını bilmiyor ve şimdi de Konsolosu düelloya davet ederek her şeyi ele geçirmeye çalışıyor. Avrupa'daki Konsolos'tan bir iyilik istedi ve bu Louis-César'ı şampiyonu olarak getirdi. Ama tabii ki bu Mei Ling'i mutlu etmedi."

"Eminim." Yedi yaşındayken Konsolos'un ikincisiyle tanışmıştım; 1.80 boyunda ve seksen beş kilo ağırlığında minik bir Çinli Amerikalı güzeldi. Oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı. Yardımcının pozisyonu bir Amerikan başkan yardımcısının gibi değildir. Konsolos öldürüldüğünde görevi devralmak için orada bulunmaz - bir düello karar vermediği sürece kalan Senato üyeleri yerine geçecek kişiyi oylayacaktır, bu durumda kazanan hepsini alır. Bu unvan, sahibinin Senato'daki en güçlü ikinci üye olduğu anlamına da gelmez - bu mümkündür, ancak bu bir iş gerekliliği değildir. Her Senato üyesinin o organ için özel bir işlevi vardır, bir nevi başkanlık kabinesi gibi. İkincilerin atanmasının tek bir nedeni vardır: korkutucu olmaları. Bu görevi yürüten kişi aynı zamanda "İnfazcı" olarak da bilinir. Çünkü Senato'nun kararlarını ne gerekiyorsa o şekilde uyguluyor. Bunlar diplomasiden şiddete kadar her şeyi içerebilir, ancak Mei Ling'in ikincisini tercih ettiği bilinmektedir.

Tony'nin izleyici salonuna gidip vampirlerinden birini sorgulamaya götürdüğü gün bunu açıkça belirtmişti. Adam her ne yaptıysa, kesinlikle Senato'yla bu konuda konuşmak istemiyordu. Hatta bu fikre o kadar karşıydı ki bir meydan okuma yayınladı. Mei Ling bu pozisyonda yeniydi ve fazla bir ünü yoktu; ayrıca sadece 120 yaşındaydı ve bir Çin bebeğine benziyordu, bu yüzden sanırım onu alt edebileceğini düşündü.

Yaşlı vampirlerin bile bazen önemli olanın boyut değil güç olduğunu unutmaları beni şaşırtıyor ve bu genellikle yaşla ilişkili olsa da her zaman değil.

Mei Ling'den yüzyıllarca daha yaşlı olan bazı vampirler asla onun gücüne sahip olamayacak ve bir çocuğun bakışıyla dizlerinin üstüne çökmek zorunda kalan iri yarı cesurlar gördüm. Vampirliğe geçiş sizi sade olsaydınız muhteşem, aptal olsaydınız zeki ya da zayıf olsaydınız güçlü yapmaz: hayatta kaybeden, ölümsüzlüğünü başkasına hizmet ederek geçiren ezik bir vampirdir. Bu durumun en büyük dezavantajlarından biri, filmlerin asla vurgulamadığı bir şey. Ancak bazen bir ölümlü olarak göz ardı edilen birine parlama şansı veriyor. O gün küçücük, kırılğan görünümlü bir çiçeğin bir vampiri kelimenin tam anlamıyla kanlı parçalara ayırdığını gördüm. Ayrıca bundan ne kadar zevk aldığını, kara gözlerinin bunu yapabildiği için nasıl şiddetli bir sevinçle parladığını, bir kez daha bir adamın onu hafife aldığını ve bu sefer bunun bedelini ödeyeceğini gördüm.

Benim gördüğüm kadarıyla onu hiç öldürmedi. Senato'ya götürülmek üzere parçaların sepetlere doldurulmasını emrettiğinde kafası sağlamdı ve çılgılık atıyordu. Daha sonra onu hiç görmedim ve bildiğim kadarıyla o gün orada bulunan hiç kimse Mei Ling'e bir daha meydan okumadı.

"Konsolos neden bir zilci getirdi? Onun ya da Mei Ling'in basit bir meydan okumayla başa çıkabileceğini düşünürdüm."

"Konsül güçlüdür ama bir düelloocu değildir. Mei Ling de Rasputin'in tecrübesine sahip değil. Rusya'da yönetimi ele geçirmeye çalıştığında zaten yaşlıydı; söylentilere göre hiçbir kavgada yenilmedi ve nasıl kazandığını da pek umursamıyor. Ölü senatörlerle olan kavgaları kimse görmedi ama Saldırıya uğrayan ilk iki kişi hâlâ hayatta. Ve Marlowe, onu bulduktan sonra Rasputin'in

Bir şekilde kendi vampirlerinden üçünü ona karşı kışkırttı ve bunlardan biri iki yüz yıldan fazla bir süredir onunla birlikteydi."

Dağınık birkaç yapboz parçası bir araya gelmeye başladı. Billy Joe'ya en son kaçışımı anlattım ve düşünceli görünüyordu. "Evet, bu mantıklı. Senato muhafızlarının nasıl seçildiğini bilmiyorum ama üyelerden birinin ahırından olduğu neredeyse kesin, çünkü içlerinden birinin dönüşeceğini kim düşünebilir ki?"

"Ama Rasputin neden ölmemi istesin ki?" Titredim ve bu soğuktan değildi. Tony'nin beni öldürmek istediği fikrine alışmıştım ama birdenbire bu fikre atlamaya çalışan bir sürü yeni insan ortaya çıkmıştı. Ve bunlardan herhangi biri akli başında bir insana ciddi bir paranoya vakası yaşatmaya yeter.

"Beni yener." Billy Joe çok neşeli görünüyordu ve ben de ona ters ters baktım. O da

iyi bir dövüşü anlatmaktan en az içinde olmak kadar hoşlanır, ama ben onun eğlencesi değildim. Aceleyle devam etti. "Ama henüz en iyisini duymadın. Marlowe bayılmadan önce birkaç saldırganı öldürdü ve yedekleri ortaya çıktığında cesetler geride bırakıldı. Ama kimse ölü vampirleri teşhis edemiyor. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibiler."

"Bu imkansız."

Chris Marlowe'un öldürülmesinin zor olduğu kısmından şüphe etmedim. Karşı tarafa geçmeden önce Elizabeth dönemi İngiltere'sinin kötü çocuğuydu ve dönemin en iyi oyunlarından bazılarını yazarken birkaç yüz bar kavgasına karışmıştı. Herkesin onlara rakip olduğunu düşündüğü tek oyun, Marlowe'un geçişinden birkaç yıl sonra ortaya çıkan ve gerçekten benzer bir yazım tarzına sahip olan Shakespeare adında bir adam tarafından yazılmıştı. Sonunda, paravan olarak kurduğu iki aktör öldüğünde, Marlowe eğlence için diğer hobisine yöneldi. Hayattayken kraliçenin hükümeti için casusluk yapmıştı ve daha sonra bu hünerlerine yenilerini ekledi. Artık Senato'nun istihbarat şefiydi ve vampir ailesini genel olarak doğaüstü topluluk ve özellikle de diğer senatolar üzerinde casus olarak kullanıyordu. Senato'da Bu da Tony'nin neden Mei Ling'den çok Marlowe için endişelendiğini açıklayabilirdi. Onu gördüğüm tek seferde, ziyareti sırasında bir gece Mircea'yla konuşmak için uğradığında, gülen kara gözleri, dağınık bukleleri ve şaraba bulaştırdığı keçi sakalıyla oldukça hoş görüldüğünü düşünmüştüm. Ama tabii ki Konsolosu öldürmeyi planlamamıştım. Öyle olsaydı, önce ona da vurabilirdim.

Billy Joe'nun hikayesinde inanmakta zorlandığım kısım, kimliği belirsiz iki vampirdi. Bu kelimenin tam anlamıyla imkansızdı. Tüm vampirler bir efendinin kontrolü altındadır, ya onları yapan ya da onları yapan kişiden satın alan ya da bir düelloda kazanan kişinin. Bir efendiye sahip olmamanın tek yolu, kendinizin birinci seviye efendi gücüne ulaşmasıdır. Kendi üstadınızı öldürmek de dahil olmak üzere başka hiçbir şey işe yaramayacaktır; başka biri sizi ona bağlayacaktır. Dünyada yüzden az sayıda birinci derece usta olduğundan ve bunlar çoğunlukla altı kraliyetten birinde yer aldığından vampir senatoları, bu güzel bir hiyerarşik yapı oluşturur ve herkesin organize olmasını sağlar. Çoğu efendi daha güçlü takipçilerine biraz özgürlük tanır, ancak gelirlerinin belirli bir kısmı yıllık "hediye" olarak gönderilir.

ve yaptıkları tüm hizmetkârlar efendilerinin kaprislerine tabidir. Efendiler de zaman zaman onları kontrol eder, tıpkı Mircea'nın Tony'ye yaptığı gibi,

Çünkü onlardan her zaman onlar sorumludur. Eğer Tony, Senato koruması altında olduğumu öğrendikten sonra bana bir saldırı emri vermiş olsaydı, onunla başa çıkması beklenen kişi Mircea olurdu.

En azından bir hükümet için oldukça karmaşık olmayan bir sistem, çünkü ahırlara sahip olacak kadar güçlü vampirler yok.

Takipçiler. Hollywood'un inandığının aksine, her vampir yeni bir vampir yaratamaz. Bir keresinde Alphonse'la birlikte eski bir Drakula filmi izlediğimizi ve mezardan çıkalı daha birkaç gün olmuş bir vampirin sözüm ona başka bir vampir yetiştirmesine gülmekten katıldığını hatırlıyorum. O günden sonra haftalarca mahkemedeki tüm zayıf vampirlere kendilerinden daha güçlü olan üç günlük bebek hakkında acımasızca takılmıştı. Ancak usta seviyesine ulaşan ve yeni vampirler yaratan herkes için, bunları kendi Senatolarına kaydetmeleri bir gerekliliktir. Sonuç olarak, etrafta dolaşan bilinmeyen vampir yoktur.

"Bebek miydiler?" Aklıma gelen tek şey buydu ama bu da mantıklı gelmiyordu. Yeni yapılmış bir çiftin ne yararı olabilirdi ki?

Bu yüzden zayıf vampirler, bırakın Marlowe'u, herhangi bir Senato üyesine karşı ne yapabilir? Bu, çocukları zırhlı bir tankla savaşmaya göndermek gibi bir şey olurdu. Ve hangi usta yaptığı yeni vampirleri bildirmeyerek başını ve kalbini riske atardı? Tüm senatolar kurallar konusunda çok katıydı, çünkü aksi bir durum bir efendinin gizlice bir ordu topladığı hayalini uyandırır ve neredeyse sürekli savaşın yaşandığı eski kötü günlerin anılarını canlandırır. Haliyle, bir kişinin aynı anda kontrolü altında bulundurabileceği vampir sayısı, güç dengesini korumak için sıkı bir şekilde düzenlenmişti.

"Hayır. Elimizde sadece cesetler varken bunu söylemek biraz zor ama ne kadar zarar verdiklerine bakılırsa, söylentilere göre ustalarmış." Yüz ifadem üzerine ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Hey, bana ne duyduğumu sordun, ben de sana söylüyorum."

"Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Mircea'nın maiyetindeki birkaç vampir." Billy Joe onlara sorduğunu kastetmemişti. İnsanların arasında gezinme ve onları zihinsel olarak dinleme, o anda ne düşünüyorlarsa onu alma yeteneğine sahiptir. Gerçek telepati kadar iyi değil, çünkü bilgi almak için kazı yapamıyor ama

şaşırtıcı derecede sık işe yarıyor. "Almak zor olmadı. Bugünlerde sohbetlerin ana konusu bu."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Anlamıyorum. Eğer Rasputin kurallarla oynayıp insanları pusuya düşürüyorsa, Konsül neden onunla savaşılmaya hazırlanıyor? Kuralları hiçe saydığında bu hakkını kaybetti, değil mi?" Bana öyle geliyordu ki Rasputin'in başı büyük beladaydı ve bu düşünce beni çok daha iyi hissettirdi. Eğer kendini öldürtürse, endişelenmem gereken bir kötü adam eksilmiş olacaktı.

Sorun senatörlere yapılan saldırılar değildi - bu tamamen yasaldı - daha ziyade bunları yapma şekliydi. Reformasyon sırasında, altı Senatolar sorunları çözmenin bir yolu olarak açık savaşı topluca yasaklamıştı. Dini bölünmeden sonra, hem Katolik hem de Protestan din adamları aşırı duyarlı davranmış, cemaatlerini Tanrı'nın lütfunu ellerinden alabilecek kötülere karşı uyanık olmaları konusunda uyarmışlardı. Din aynı zamanda Katolik güçlerin Protestan liderlere suikast düzenlemeye çalışması, Katolik bir donanmanın Protestan İngiltere'yi işgal etmeye çalışması ve büyük bir kutsal savaşın yaşanmasıyla büyük bir siyasi mesele haline gelmişti. Almanya'da devam ediyordu. Herkes herkesi gözetliyordu ve sonuç olarak daha fazla insan doğaüstü faaliyetleri fark etmeye başlamıştı. Suçlananların çoğu suçlayanlar kadar insan - ve genellikle daha masum - olsa da, yetkililerin şansı bazen yaver gidiyor ve gerçek bir vampiri kazığa oturtuyor ya da gerçek bir cadıyı yakıyorlardı. Senatolar arasındaki açık savaşlar ve hatta önde gelen evler arasındaki kan davaları doğaüstü topluluğun daha fazla dikkatini çekecekti. Bu yüzden düello, anlaşmazlıkları çözmenin yeni ve onaylanmış yolu haline geldi.

Elbette Tony küçük şişko boynunu açık bir savaşta riske atmak istemiyordu ve yetenekleri savaşa dayanmayan ve yeni sistemden hoşlanmayan pek çok kişi vardı. Böylece uygulama, bir savaşçı seçmeye dönüştü.

Kendiniz yapmak istemezseniz sizin için dövülecek şampiyonlar. İki düellocu üzerinde anlaşmaya varıldığında, kurallar neye izin verilir verilmeyeceği konusunda çok katıydı. Pusu kurmak kesinlikle yasaktı ve Rasputin'in yaptığı şey dünyanın neresinde olursa olsun ona otomatik olarak kazık atılmasını sağlardı. Kuzey Amerika Senatosu onu avlamaktan asla vazgeçmeyecek ve diğerleri de kendi bölgelerinde bu tür şeyleri engellemek için ellerinden geleni yapacaklardı. Onun ya deli ya da gerçekten çok aptal olduğuna karar verdim.

"Sanırım bunun insanları teker teker seçmesine izin vermekten daha iyi olduğunu düşünüyor. Ayrıca, Marlowe ya da Ismitta tanıklık edecek kadar başarılı olmadıkça, hile yaptığının gerçeğe bir kanıt yok. Şu anda onlara meydan okuduğunu ve adil bir şekilde kaybettiklerini söyleyebilir."

"Ama Konsolosla tüm MAGIC konseyinin önünde görüşmesi gerekiyorsa, hile yapamaz."

"Bingo. Ayrıca, çok fazla seçeneği yok. Ol' Ras terk etti Senato, onun öfkesi yüzünden diplomatik bir kabusla karşı karşıya. Feyler çok öfkeli ve vampirler bununla başa çıkamazsa kendilerinin başa çıkacağını söylüyorlar. Çapraz ateşte soylularından birini kaybettiler. bu tür şeyler hakkında nasıl olduklarını." Aslında bilmiyordum. Daha önce hiç elf görmemiştim ya da gören biriyle konuşmamıştım. Tony'nin yerindeki vampirlerden bazıları onların varlığına bile inanmıyordu. Söylentiye göre onlar

Büyücülerin, vampirleri güçlü müttefiklere sahip olduklarına ikna etmek için yüzyıllardır oynadıkları ayrıntılı bir şakaydı. "Nedenini bilmesem de büyücü çevresi de çok kızgın ve Rasputin'in kellesini bir tepside istiyorlar. Konsolos bu işi bir an önce halletmeli yoksa insanlar onun zayıf olduğunu düşünmeye başlayacak. Mei Ling iyi biri ama bu durum durdurulmazsa ortaya çıkacak tüm meydan okuyucularla mücadele edemez."

"Ama Rasputin'le savaşıyor."

"Hayır ve dediğim gibi, bundan memnun değil. Söylentiye göre, bu yüzden burada değil - onu avlamaya gitti. Zamanı neredeyse dolmak üzere. Düello yarın gece yarısı için ayarlandı. Sanırım o zamana kadar adamın kellesini bir mızrağın ucunda getirmeyi planlıyor."

"Tamam, ona şans diliyorum. Ama tüm bunların benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ söylemediniz."

"Çünkü bilmiyorum, tatlım." Billy Joe'nun güneyli olmasından nefret ediyorum. Ya şaka yapıyor ya da iğneleyici konuşuyor demektir ve ben ikisiyle de uğraşmak istemem. Her zamanki aksanı Mississippi aksanıyla, Emerald Adası'nda açlıkla geçen çocukluğundan kalan İrlanda aksanının birleşiminden oluşuyordu. Göç etmiş, adını değiştirmiş ve Yeni Dünya'da yeni bir hayat kurmuştu ama aksanını asla tamamen kaybetmemişti. Ona ters ters baktım. Artık bu tavırlara katlanmamın imkanı yoktu. Oldukça iyi iş çıkarmıştı ama Tony'nin dönüşünü tamamen kaçırmasına kızmıştım. Ne de olsa asıl işi buydu.

"Başka ne biliyorsun? Her şey bu kadar mı?" Billy Joe'nun çok iyi bir casus olduğunu ama ona güvenilemeyeceğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Bana hiç yalan söylemedi -bildiğim kadarıyla- ama başına bela açabilecek bir şeyi atlayabilirse, bunu yapar.

"Tomas'la olanlardan sonra sana söyleyip söylememekte kararsızdım. Muhtemelen şu anda başka bir dalkavuk hakkında bir şeyler duymak istemezsin."

"Bana neyi anlatacaksın?" Billy Joe'nun hiçbir zaman sevmediği Tomas'a yaptığı iğnelemeyi görmezden geldim, çünkü ona katılıyordum. Bir zamanlar pahalı olan kulüp kıyafetlerimi gözden geçirmeye başladım ve ikisi de deri olan botlarımla eteğimin kurtarılabilceğine karar verdim. Ama gömleğim mahvolmuştu ve sutyenim kısmen yanmıştı, yine de sırtım iyi hissediyordu. Vücudumun acımayan birkaç yerinden biriydi. Yerine koyacak bir şeyim olmaması ve oturma odasına bornozdan başka bir şey giymeden dönmeyi tercih etmemem dışında gömlek büyük bir kayıp değildi. Aslında oraya geri dönmeyi hiç istemiyordum ama bundan kaçınmak için iyi bir bahane bulamıyordum.

"Sıçan Jimmy şehirde."

Eteğimdeki kurumuş kanı temizlemeye çalışmayı bıraktım ve yavaşça başımı kaldırdım. Neredeyse yedi yıldır Billy'ye neden katlandığımı anlıyor musun? Arada bir ekmeğini hak ediyor. "Nereye?"

"Şimdi, Cassie, tatlım, çılgınca bir şey yapma."

"Ben değilim." Jimmy, Tony'nin en sevdiği tetikçiydi. Ailemin arabasına bombayı onun eliyle yerleştirmiş ve böylece normal bir hayat sürme şansına son vermişti. Tony'den ayrılmadan önce bile onu arıyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde ele geçirilemez olduğunu kanıtlamıştı. Beni tekrar atlatmasına niyetim yoktu. "Onu nerede gördün?"

Billy Joe elini bir zamanlar kestane rengi olan buklelerinde gezdirdi ve derin bir iç çekti. Bu bir hayalet için otomatik bir şey değil; bunu bilerek yapıyor. "Strip'teki Dante'nin yerinde, Tony'nin yeni mekanlarından biri. O orada bir bar işletiyor. Ama onu şaşırtmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Orası muhtemelen Tony'nin haydutlarıyla kaynıyordur. Las Vegas onun operasyonlarında Philly'den sonra ikinci sırada."

"Birlikte büyüdüğüm iş hakkında bana ders verme." Neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak anlayabilmek için Billy'nin Sin City'yi doğru dürüst gezmek yerine turistik yerlerini gezmesi hakkında atıp tutmadan önce durdum. Kumar bağımlılığı, ellerimi Jimmy'nin boynuna dolayabilmemle sonuçlansaydı çok şeyi affederdim. "Bir gömleğe ve şehre girecek bir yola ihtiyacım var, artı

Tomas silahımı aldı. Onu geri istiyorum."

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin." Billy kaypak kaypak baktı ve ben inledim. "Ne? Daha fazlası mı var? Çıkar ağzındaki baklayı!"

Etrafına bakındı ama görünürde yardım edecek kimse yoktu. "Artık Jimmy için endişelenmene gerek yok. Tony'yi üzecek bir şey yaptı ve ben ayrıldığımda bodruma götürülüyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, muhtemelen çoktan ortadan kayboldu ya da yakında kaybolacak, o yüzden kaçmak için bir neden yok. En azından o yöne değil. Belki Reno'yu düşünüyordum. . ."

"Onun öldüğünü bilmiyorsun. Aşağıda bir yerde olabilir. makineler falan." Bodrum, Tony'nin Philadelphia'daki yeraltı işkence odaları için kullanılan bir örtmeceydi ama burada tam olarak söylediği anlama geliyor olabilirdi. "Ayrıca, onu benden başka kimse öldüremez."

Gerçekte, bunu kesinlikle hak etmesine rağmen, Jimmy dahil herhangi birini öldürebileceğim konusunda ciddi şüphelerim vardı. Ama bu onu görmek istemem için bir neden olmadığı anlamına gelmiyordu. Tony ailem hakkında hiçbir şey öğrenmemem için elinden geleni yapmıştı: Elimde ne fotoğraf, ne mektup, ne de lise yıllığı vardı. Kahretsin, isimlerini öğrenmem bile yıllarımı almıştı, ölümleriyle ilgili eski gazete haberlerinden, okumak için korumalarımın etrafından gizlice dolaşmak zorunda kalmıştım. Eugenie ve hocalarımın hepsi, saraya gelmemden kısa bir süre sonra Tony'nin başka efendilerden edindiği kişilerdi ve

O zamana kadar operasyon hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yıllardır Tony ile birlikte olan ve bir şeyler bilme ihtimali olan vampirler o kadar ketumdu ki, benimle konuşmamaları konusunda uyarıldıklarını sormadan biliyordum. Sırf sevgimi ona odaklamak için bu kadar zahmete girdiğine inanacak kadar aptal değildim, özellikle de beni kazanmak için nadiren çaba gösterdiğinden beri.

Hayır, Tony'nin ailemle ilgili bilmemi istemediği bir şey vardı.

Jimmy'yle gerçekten kavga etmiş olsalardı, sonunda bunu bana anlatacak birini bulabilirdim.

Billy Joe tabii ki söyleniyordu, ama ben çok meşguldüm.

Kıyafetimin kurtarılabilir bir parçasının bakım için sunulması. Sonunda pes etti. "İyi ama getir götür oynamamı bekliyorsan enerji çekmem gerekecek. Zor bir gece oldu ve harcayacak enerjim yok."

Hiç memnun değildim. Kendimi bok gibi hissediyordum ve Vegas'ta birinden ayrılmak zorunda kaldım; buna ihtiyacım yoktu. Ama MAGIC'in etrafında keşif yapmaya gidemezdim.

Ben de her zamanki gibi telaşlanmadan onu yanıma çağırdım. Billy Joe elini göğsüne koydu. "Sakin ol kalbim."

"Sadece yap."

Bir sis bulutunun hissedebileceğini varsayarak, birleştığımızda beni hissettiğine yemin edebilirim. Onu tanıdığım için, hissedebileceğine eminim. Bana doğru üfledi ve her zaman olduğu gibi onun hissi yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı. Duyduğuma göre

Normlar hayaletlerin arkadaşlığını korkunç ya da en iyi ihtimalle ürpertici bulur; benim için her zaman sıcak bir günde serin bir esinti gibi olmuşlardır. altında

Koşullar gereği, onu öylece açıp karşılamadım; hayaletlerle bir araya gelen bir parçam onu, oyuncak ayısına sarılan korkmuş bir çocuk gibi içeri çekti.

Bir an için onun hayatından kesitler gördüm: Gemimiz uzak bir kıyıdan uzaklaştı ve gri, rüzgârlı sahilin gözyaşları arasında gözden kayboluşunu izledik; belki on beş yaşında, çok fazla makyaj yapmış ve dans salonu kostümü giymiş güzel bir kız bize bilerek gülümsedi; genç bir dolandırıcı bizi dolandırmaya çalıştı ve botundan ası çıkarırken güldük, sonra suç ortağının fırlattığı bıçaktan kaçmak zorunda kaldık. Sık sık böyle olurdu ve yıllar boyunca Billy'nin bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırarak kadar çok mini haber filmi izlemiştim.

Sonunda rahatladı ve çekmeye başladı. Genelde tatsız bir deneyim değildi, sadece yorucuydu, ama bu sefer başlar başlamaz vücudumda acı alevlendi. Ezici değildi, daha çok kapı kolundaki statik elektrik patlaması gibiydi, ama göz kapaklarımın arkasında gümüş parıltılar titreşene kadar damarlarım boyunca cızırdadı. Ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey ürkek bir hırıltı oldu. Bir saniye sonra, bu his görüşümde olumsuz izler bırakacak kadar parlak bir şekilde parladı. Sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Üzerimden ılık bir rüzgâr geçti, o kadar yoğun ki sıvı gibi hissediyordum; sonra Billy Joe içimden fırladı ve tavanın etrafında birkaç kez zum yaptı.

"Woo-hoo! *İşte* ben buna yemek derim!" Gözleri ıslık ıslık ve rengi olması gerekenden daha parlaktı.

Doğrudum ve uzun zamandır ilk kez yere yığılacak gibi hissetmedim. Yorgun ve biraz huysuz olmak yerine - Billy Joe'nun atıştırma seanslarına her zamanki tepkim - kendimi harika, gençleşmiş hissettim. Tüm gece uykusunu birkaç dakikaya sıkıştırmak gibiydi ve kesinlikle normal değildi. "Şikayet ettiğimden değil, ama az önce olanlar Burada mı?"

Billy Joe sırttı. "Bir vampir senin gücünü emiyordu, sevgilim, muhtemelen kaçmaya çalışmanı engellemek için. Enerjinin çoğunu bir tür metafiziksel tutma kabına boşalttı ve seni serbest bırakana kadar ona erişemeyesin diye kendi enerjisinin bir kısmıyla korudu. Senden bir şey almaya çalışırken yanlışlıkla koşulları kırdım ve müthiş bir heyecan yaşadım." O

Kaşlarını bana doğru salladı, neredeyse hayattayken olduğu kadar kahverengi ve serttiler. "Kahretsin, hadi parti yapalım!"

"Parti sonra. Şu anda eşyalarımın ihtiyacım var."

Billy Joe şık bir selam verdi ve ışıltılı bir kuyruklu yıldız gibi pencereden dışarı süzüldü. Küvetin kenarına oturdum ve bunu yapanın kim olduğunu merak ettim.

hokus pokus. Önemli olduğundan değil; bu bana kimseye güvenmemem için bir neden daha verdi. Bunu planladığımdan değil.

Billy Joe dönene kadar temizliği bitirmiştim. Pencereden içeri süzüldü, kaşları çatıktı ve elleri boştu. "Her şeyi dışarıda bıraktım. Bu şey sorun yaratacak."

"Ne şeyi?" Sadece külotumla etrafta dolaşmamak için bir havlu kaptım ve pencereye doğru yürüdüm. Elim mandala uzanır uzanmaz ne demek istediğini anladım ve çığlık atmaya çalıştı. Havlunun ucunu yeni edindiğim ağzına soktum ve sinirle ona baktım. Enerjime koruma koymaları, kapımın önüne bir grup usta seviyesindeki vampiri park etmeleri ve beni şehrin ortasında bir yerde mahsur bırakmaları yeterli değil miydi?

Çöl mü? Pencerede de bir tılsıma ihtiyaçları var mıydı gerçekten? Görünüşe göre, birileri öyle olduğunu düşünmüş.

Billy, "Biri üzerine bir Marley atmış," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alaycı bir tavırla sordum, daha yakından incelemek için çömeldim. Eski moda, soğanlı mandal birdenbire bir çift boncuk gibi küçük göz ve büyük, şişman bir ağız büyütmüştü. Havlumu tükürmeye çalışıyordu ki bağırarak bir uyarıda bulunabilsin; hiç şüphesiz susturma büyüsünü yarıp geçecek ve dış odadaki herkesi uyaracak bir uyarı. Onu yerinde tutmak için tutmaya çalıştığımda, ellerimden kaçarak pencerenin uzunluğu boyunca ileri geri kaymaya başladı. Yüzündeki ifadeye bakınca, eğer yapabilseydi beni ısıracağını düşündüm. Gözlerimi ona diktim. "Bana biraz tuvalet kağıdı getir," dedim Billy'ye. "Hem de çok."

Birkaç dakika ve bir sürü sessiz küfürden sonra, küçük Marley hareketsiz bir şekilde oturuyordu, ağzına bir rulo tuvalet kağıdı tıklırmıştı ve

Pencere panjurlarından gelen kordonlar etrafına yaklaşık dokuz kez bağlanmıştı. Minik alarm öfkeyle titreşirken Billy kuşkuyla, "Bu onu uzun süre tutmaz," dedi. Biz izlerken ağzından birkaç kâğıt parçası süzülerek yere düştü.

"Buna gerek yok." Kanadı kaldırdım ve Billy'nin lavabonun altında bulduğu pistonla sıkıştırarak açtım. "Yakında kaçtığımızı anlayacaklar."

Her neyse, burası cehenneme kadar korumalı."

Pencereden içeri sürüklediği yığını hızla ayıklamaya başladım ve genel olarak iyi bir iş çıkardığına karar verdim. Silahım geri gelmişti ve hatta bir yerlerden topladığı fazladan bir şarjörüm bile vardı, ayrıca gömleklerin üzerine bir dizi araba anahtarı bırakmıştı. İşin kötü tarafı, üstler tam olarak benim seçeceğim gibi değildi. Fahişe kıyafeti olmamasını belirtmeliydim ama bir kadın her şeyi düşünemez. Üstümü yeterince örttüğümde botlarım ve minim şirin ve küstah görünüyordu; en

Billy Joe'nun bulduklarının muhafazakârlığıyla, saat başına ücret almam gerekiyormuş gibi görünüyordum. Louis-César'ın tokasını kullanarak saçlarımı at kuyruğu yaptım, ama daha düzgün olmasına rağmen beni daha masum göstermedi. Aynadaki görüntüme son bir kez baktım, iç geçirdim ve anahtarları cebime attım. Garajı bulur bulmaz günün stresini eski bir tanıdığımdan çıkaracak ve muhtemelen kendimi çok daha iyi hissedecektim.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Tony pisliğin teki ama iş anlayışını suçlayamam. Dante's, Luxor'un yakınındaki en iyi arazide, sabahın dört buçuğunda bile kalabalıktı. Şaşırmadım: Las Vegas için mükemmel. Las Vegas için mükemmel. *İlahi Komedya*, her biri Dante Aligheri'nin dokuz Cehennem çemberinden birine karşılık gelen bir temaya sahip dokuz farklı alana sahiptir. Ziyaretçiler, acı içinde kıvranan bazalt heykeller ve ünlü ABANDON HOPE, ALL YE WHO ENTER HERE (UMUDUNU KAYBET, BURAYA GİREN HERKES) ibaresiyle süslenmiş bir dizi devasa ferforje kapıdan girerler. Daha sonra gri cüppeli birkaç kişiden biri tarafından sık bir nehir boyunca kürek çekilirler. Charons ve mağaraya benzeyen giriş holüne bırakılmış, burada duvarda kırmızı ve altın renkli bir yerleşim planı resmedilmiştir.

Kral Minos gibi giyinmiş bir adam - günahkârlara cezalarını veren kişi olduğunu açıklayan uygun bir isim etiketi ile - geldiğimde haritanın kâğıt kopyalarını dağıtıyordu, ancak bir tanesine ihtiyacım yoktu.

Düzen mantıklı sayılırdı: örneğin büfe, oburluk günahının cezalandırıldığı üçüncü çemberdeydi. Jimmy'yi nerede arayacağımızı bulmak zor değildi; şehvet günahından suçlu olanların cezalandırıldığı ikinci çemberden başka nerede gerçek, canlı bir satir bulabilirdik ki?

Elbette Pan'ın Flütü ikinci çemberin su içtiği yerd. Lobideki cehennem ve lanet temasını bir şekilde kaçırdıysanız, bar biraz daha barizdi. Daha önce de benzer odalar gördüğüm için içeri girerken pek irkilmedim. Ancak biraz daha hassas biri için, neredeyse tamamen parçalanmış iskeletlerle dekore edilmiş bir odaya girmek bir şok olmuş olmalı. Tony'nin doğduğu Rönesans İtalya'sında düzenli olarak veba salgınları yaşanıyordu. Onların Arkadaşların ve ailenin ölmesi ve bütün köylerin yok olduğunu duymak insanları biraz marazi yapıyordu. Ossuariler, yani tamamen ölenlerin kemiklerinden inşa edilen şapeller, dönemin en uç noktalarıydı ve Tony'nin saygı duruşu da bir istisna değildi. İnsan kemiğine benzeyen -ve Tony'yi tanıyorsam muhtemelen öyleydi- şeylerden yapılmış özenli avizeler tavandan sallanıyor, aralarına kafataslarından oluşan çelenkler serpiştiriliyordu. Daha fazla ölü kafası

mumluklar ve içecekler kafatası şeklindeki kadehlerde servis edilirdi. Onlar

Gözleri yapışkan cam "yakut" olan sahtelerdi ama diğerlerinden o kadar emin değildim. Peçetelerde kırmızı zemin üzerine siyah renkle *Ölüm Dansı* resmedilmişti ve sırttan bir iskelet günahkârları cehenneme doğru götürüyordu. Konuklar tüm bunlara alıştıktan sonra, sanırım garsonlar o kadar da büyük bir sürpriz değildi.

Toga ve kürklü pantolon giyen insanlar bekliyordum ama girişte beni karşılayan yaratık gerçektir. İnsanları garsonlarının sadece özenle hazırlanmış kostümler giydiğine nasıl ikna ettiklerini asla bilemeyeceğim. Satirin maun buklelerden oluşan yuvasından çıkan ilkel boynuzlar, akantus yapraklarından oluşan halka kadar sahte olabilir.

giyiyordu, ama sadece aşırı gergin bir deri G-string'den oluşan kostümü, açıkça gerçek kürk kaplı kalçalarını ve parlak siyah toynaklarını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Ayrıca, benim çalıntı siyah spandex üstümün dalan yakasını onayladığını da şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu. Satirler genellikle dişi olan ve nefes alan herkesi onayladığından, bunu bir iltifat olarak kabul etmedim.

"Jimmy'i görmeye geldim."

Satirin zevkle parlayan iri kahverengi gözleri hafifçe bulutlandı. Beni kendine çekmek için kolumu tuttu ama ben geri çekildim. Elbette o da beni takip etti. Genç ve yakışıklıydı, eğer yarı keçi olması çılgılık atarak kaçmak istemenize neden olmasaydı. Satirler insan standartlarına göre iyi donanımlı olma eğilimindedir ve onlardan biri için bile yetenekliydi. Satir toplumunda cinsel hüner belirleyici bir unsur olduğundan, muhtemelen çok fazla ilgi görmeye alışkındı. Benim için pek bir şey yapmadı ama kaba görünmek istemedim. Satirler, hatta yaşlı ve kel olanları bile, Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduklarını düşünürler ve onların mutlu fantezilerini bozmak kötü sonuçlar doğurabilir. Şiddete başvurdıklarından değil -

Savaşmaktansa kaçma olasılıkları daha yüksektir - ama depresif bir satir sefil bir manzaradır. Sarhoş olurlar, hüznü şarkılar çalarlar ve kadınların ikiyüzlülüğünden yüksek sesle şikayet ederler. Bir kez başladılar mı, bayılana kadar durmazlar ve ben bilgi istedim.

Birkaç dakika boyunca bana ne kadar güzel olduğumu söylemesine izin verdim. Bu onu mutlu etmiş görünüyordu ve sonunda Jimmy'nin güzel olup olmadığına bakmayı kabul etti.

Patron ve benim sadece arkadaş olduğumuza yemin ettikten sonra. Billy'nin Jimmy'nin durumu hakkında bir kez olsun yanılmış olmasını umuyordum. Tony'nin cehennem versiyonunun alt katlarında koşturmak pek çekici gelmiyordu.

Buraya gelirken, Jimmy'nin hâlâ hayatta olduğunu ve bana bilgi verebileceğini varsayarak, istediğim bilgiye ulaşmamı sağlayacak bir plan düşünmüştüm. Onu gün ışığında birden fazla kez dışarıda gördüğüm için vampir olmadığından oldukça emindim.

Çoğu büyümlü yaratık dönüştürülemez.

Vampirler bana tatlarının çok kötü olduğunu söylemişti ama Jimmy'den o kadar emin değildim. Onun tam bir satir olmadığını biliyordum, çünkü insan bacakları vardı ve boynuzları

Sadece saçını çok yakından kestirirse fark edilebilir. Diğer yarısının olabileceği pek çok şey vardı, ama onu hiç etkileyici bir şey sergilerken görmemiştım.

ya da morarmaya falan başladığından yarı insan olduğundan emindim. Bu, Tony'nin bir kaç insan tutma alışkanlığına uygun olurdu.

Normal kasları uyurken işleri yönetmek için etrafta vampir olmayanlar vardı. Bir insan-satir melezinin dönüştürülemeyeceğinden tamamen emin değildim ve en güçlü vampirlerden bazıları, bu ayrıcalık için çok fazla enerji harcamaya istekliyse, küçük dozlarda gün ışığına dayanabilir. Ama birinci ya da ikinci seviye bir efendinin

Tony. Ayrıca Jimmy'nin yanında hiç o eski vampir hissine kapılmamıştım. Yani, Jimmy Pazar gününe kadar dokuz şekilde korunmadığı sürece, Billy Joe kısa bir ele geçirmeyi başarabilirdi.

Arabadan ne istediğimi açıkladığımda Billy bu fikirden hoşlanmamıştı. Bu, uzun zamandır hissettiği en güçlü andı ve eğer bunu bir mülk için harcayacaksa, Jimmy'nin ilk tercihi olmayacağını açıkça belirtmişti. Ama ona da söylediğim gibi, tek ihtiyacım olan eziğin bana bilmek istediklerimi anlatması ve ardından Vegas Polisi'ne günahlarını itiraf etmesi için yeterli zamandı. Daha sonra her şeyi inkar etse bile, bir dizi çözülmemiş olayla ilgili yeterince ayrıntı vermişse, adaletten kaçmakta zorlanacaktır. Ve eğer A planı işe yaramadı, onu her zaman vurabilirdim. Zaten Tony'den, müttefik ailelerinden, Gümüş Çember'den ve vampir Senatosu'ndan kaçıyordum; bundan sonra polisler beni pek korkutmuyordu.

Billy Joe ve ben barın sonunda oturuyorduk. Onu uzun zamandır bu kadar dinç görmemiştım - yediği o koğuşlar gerçekten bir şey olmalı. Neredeyse tamamen katı görünüyordu, öyle ki ölümünden bir ya da iki gün önce tıraş olmadığını söyleyebilirdim. Ama başka kimse onu fark etmemiş gibiydi, gerçi kimse taburesine oturmaya da çalışmamıştı. Otursalar bile, ki normal insanlardı, başlarından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissederlerdi. Bu yüzden herkesten uzakta bir yere oturduk.

"Neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?"

Etrafa göz gezdirdim ama kendi kendime konuşmaya başladığımı fark edecek kadar yakınımda kimse yoktu. Barın büyük bir kısmı, sadece kadın müşteriler garsonları süzmekle meşguldü, onlar da memnuniyetle karşılık veriyordu. Yakındaki yakışıklı siyah saçlı bir satir, müşterilerden birini "kostümünün" nerede başladığını bulup bulamayacağını görmesi için teşvik ediyordu. Bir süredir içki içen birinin cam gibi gözleri vardı ama Siyah, zarif böğründe gezdirdiği elleri oldukça sabitti. Kaşlarımı çattım; hâlâ Tony ile birlikte olsaydım onu ihbar ederdim. Resmen birilerinin bir şeyleri anlamasını ve çığlık atarak polise koşmasını istiyordu.

"Nedenini biliyorsun. Ailemi o öldürdü. Onlar hakkında bir şeyler biliyor olmalı."

"Senato'ya yakalanma riskini alıyorsunuz, ki sizi yine hafife almayacaklarını da eklemeliyim.

Hatırlamadığın insanlar mı? Bu adamı havaya uçurmayı planlamıyorsun, değil mi? Seninle uğraştığı için intikam mı alacaksın? Umursadığımdan değil ama dikkat çekebilir."

Soruyu duymazdan geldim ve küçük, kan kırmızısı bir servis kâsesinden biraz fıstık yedim. Jimmy'yi harcamak Tony'yi öldürmek kadar tatmin edici olmayacaktı ama en azından bir şey olacaktı. Evrene, insanların hayatımı mahvetmesinden bıktığımı gösteren bir işaret; bunu tek başıma yapabilecek kapasitedeydim. Tek sorun bu senaryonun öldürme kısmıydı ki açıkçası bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Eğer ele geçirme işi yolunda giderse bir dakika içinde ne yaptığını göreceksin."

"Bu büyük bir ihtimal. İblisler ele geçirme konusunda uzmandır; ben sadece alçakgönüllü bir hayaletim."

"Benimle hiç sorun yaşamıyorsun." Billy Joe hayatında şaraba, kadınlara ve şarkılara çok düşkündü, ilk ikisine çok önem verirdi. İkinci ihtiyacı konusunda ona pek yardımcı olamıyorum ve Elvis ve Hank Williams'a kadar uzanan müzik zevkinden de nefret ediyorum. Ama ara sıra, eğer son derece iyiye onu bir içkiyle ödüllendiriyorum ve tabii ki bu ona altılı paket almaktan biraz daha fazlasını ifade ediyor. Yine de bu durumlar gerçek bir sahiplenme değil.

Tat alma duyularımı kullanmasına izin versem de, kontrol tamamen bende.

Bu seyrek olaylar sırasında iyi davranıyor çünkü eğer davranmazsa, elektriği bittiğinde kolyesini ıssız bir yere gömüp çürümeye bırakacağını biliyor.

Ama kurallara uyduğu sürece, ona

Böylece o da benimle birlikte yiyip içebilir ve eğlenebilir. Kafayı bulup barları dağıtmak gibi bir alışkanlığım olmadığı için hiçbir zaman onun zevkine göre yeterince çılgın olmuyor ama hiç yoktan iyidir.

"Siz alışılmadık bir vakasınız. Diğer insanlarda bu çok daha zor. Her neyse, benimle dalga geç ve soruya cevap ver."

Küçük bir ölü başı çubuğuyla oynadım ve neden tereddüt ettiğimi merak ettim. Annemle babamın ölümleri hakkında konuşmak o kadar da zor değildi. Ben de

Sokakta geçirdiğim yıllara ait anılarımı asla tekrar hatırlamak istemezdim ama Billy Joe'nun da belirttiği gibi Tony vur emrini verdiğinde sadece dört yaşındaydım. Ondan önceki anılarım bulanık: Annem aslında her şeyden çok bir koku - sevdiği güllü talk pudrası - ve babam da bir sansasyon. Güçlü ellerinin beni havaya fırlattığını ve yakaladığında etrafında döndürdüğünü hatırlıyorum; gülüşünü de biliyorum, beni ayak parmaklarıma kadar ısıtan ve korunduğumu hissettiren derin, zengin bir kıkırdama. Güvende olmak çok sık hissettiğim bir şey değil, belki de bu yüzden anılarım bu kadar keskin. Bunun dışında, onlar hakkında tüm bildiklerim on dört yaşında gördüğüm bir imgelemden geliyor.

Ergenlikle birlikte, o yılki kozmik doğum günü hediyem, ailemin arabasının turuncu ve siyah bir alev topuyla patladığını görmektir; geriye bükülmüş metal ve yanan deri koltuklardan başka bir şey kalmamıştı. Patronla telefon görüşmesi yaparken Jimmy'nin arabasından izlemiştik. Bir sigara yaktı ve sakince ona suikastın planlandığı gibi gittiğini ve polisler beni aramaya başlamadan önce çocuğu bakıcıdan alması gerektiğini söyledi. Sonra sigara söndü ve ben Tony'nin malikanesindeki yatak odamda tek başıma tepkiden titriyordum. O gece benim için çocukluk hemen hemen sona ermişti. Bir saat sonra, şafak söküp tüm iyi küçük vampirler güvenli odalarına girer girmez kaçmıştım. Gideli üç yıl olmuştu.

Kaçışımı önceden planlama zahmetine katlanmadığım için, Federallerin ikinci seferde deneyimi hafifletmek için düşünceli bir şekilde sağladığı avantajlardan hiçbirine sahip değildim. Sahte bir sosyal güvenlik kartı ya da doğum belgesi, garantili bir iş ve işler ters gittiğinde başvurabileceğim kimse yoktu. Ayrıca Tony'nin mahkemesi dışında dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu; burada insanlar zaman zaman işkenceyle öldürülüyordu ama kimse kötü giyinmiyor ya da aç kalmıyordu. Beklenmedik bir kaynaktan yardım almamış olsaydım, asla başaramazdım.

Çocukken en iyi arkadaşım, Tony'nin geçen yüzyılın başında öldürdüğü bir ailenin en küçük kızının ruhu olan Laura'ydı. Ailesinin evi, altmış dönümlük güzel bir arazide yer alan Alman yapımı eski bir çiftlik eviydi. Philadelphia'nın dışında. Muhtemelen Ben Franklin'in yaşadığı zamanlardan kalma devasa ağaçları ve küçük bir derenin üzerinde taştan bir köprüsü vardı ama Tony için asıl cazip olan güzelliği değildi. Burayı mahremiyeti ve şehre sadece bir saatlik mesafede olması nedeniyle seviyordu ve ailenin satmayı reddetmesini pek iyi karşılamadı. Elbette bölgede başka bir ev satın alabilirdi ama bunun aklından bile geçtiğinden şüpheliyim. Sanırım Tony'nin hırsı yüzünden ailelerimizi kaybetmek Laura ile aramızda bir bağ oluşturdu. Sebep her ne olursa olsun, arka taraftaki eski ahırın altındaki mezarında kalmayı reddetmiş ve arazide istediği gibi dolaşmıştı.

Bu benim için büyük bir şanstı çünkü Tony'nin evindeki diğer tek küçük kız Christina'ydı. 180 yaşında bir vampir olan Christina'nın oyun zamanı anlayışı ne benimkiyle ne de akli başında herhangi bir insanınkiyle aynı değildi. Laura muhtemelen bir yüzyıla yakın bir yaştaydı ama her zaman altı yaşında gibi görünür ve davranırdı. Bu da onu bir Tony'lere ilk geldiğimde bana çamurlu turtaların ve eşek şakalarının keyfini öğreten bilge büyük kardeş. Yıllar sonra, bana babasının gizli kasasını - içinde Tony'nin gözden kaçırdığı on bin dolardan fazla para vardı - nerede bulacağımı gösterdi ve ilk kez kaçtığımda gözcülük yaptı. Neredeyse imkânsız bir görevi mümkün kılmıştı ama ona teşekkür etme şansım hiç olmadı. Ben döndüğümde o gitmişti. Sanırım işini bitirmiş ve yoluna devam etmişti.

On bin dolar - Tony'nin evinde öğrendiğim paranoya ile birlikte - sokaklarda hayatta kalmamı sağlamıştı ama yine de düşünmekten kaçınmaya çalıştığım bir dönemdi. Ancak beni geri dönmeye ikna eden şey maddi konfor eksikliği ve zaman zaman karşılaştığım tehlikeler değildi. Bu kararı, örgüt dışından asla intikam alamayacağımın farkına vararak vermiştim. Tony'nin yaptıklarından dolayı acı çekmesini isteseydim geri dönmek zorunda.

Şimdiye kadar yaptığım en zor şey olarak kolayca sıralanabilir, çünkü sadece ben değil

Tony'den çok nefret ediyordum ama aynı zamanda açgözlülüğünün öfkesinin önüne geçip geçmeyeceğini de bilmiyordum. Evet, ona çok para kazandırıyordum ve rakiplerinin başının üstünde tutabileceği kullanışlı bir silahtım. Ona onlar hakkında ne söyleyebileceğimi asla bilemezlerdi ve bu onları tamamen dürüst tutmasa da, daha bariz aldatmaları azalttı. Ama bu bana güven vermedi.

çok. Tony her zaman tahmin edilebilir değildir: zekidir ve genellikle Finansal olarak sağlam nedenlerle kararlar verir, ancak öfkesinin ondan uzaklaştığı zamanlar vardır.

Bir keresinde, iki tarafın müzakerecilerinin birkaç saatliğine bir araya gelmesiyle çözülebilecek küçük bir toprak anlaşmazlığı yüzünden başka bir efendiyi karşısına aldı. Bunun yerine, her zaman tehlikeli bir iş olan savaşa girdik (eğer

Senato bunu öğrenirse, kaybetmeniz de kaybetmeseniz de ölürsünüz) ve otuzdan fazla vampiri kaybetti. Bazıları ilk Tony'ler arasındaydı. yapılmış. Temizlik ekibi cesetleri bize geri getirdikten sonra cesetlerin başında ağladığını gördüm ama bir dahaki sefere bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum.

Hiçbir şey olmadı. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, açık kollar mı yoksa bodrumda bir seans mı beklemem gerektiğini bilmiyordum. İlki olmuştu, ama bunun Tony'yi iyi bir gününde yakaladığım için olduğu kadar, onun işine yaradığım için de olduğunu hissetmiştim hep.

Tony'nin operasyonunu insan adalet sistemi aracılığıyla yok etmek için yeterli kanıt toplamak çok uzun üç yıl sürdü. Tony'nin yaptığı hiçbir şey vampir yasalarını ihlal etmediği için Senato'ya gidemedim. Benimkini öldürmek

Ebeveynler için sorun yoktu, çünkü ikisi de başka bir ustanın desteğine sahip değildi ve vuruş insan suçluların yaptığı bir şeymiş gibi gösterilmişti.

Güçlerimin kötüye kullanılmasına gelince, muhtemelen onu alkışlardı. iş zekası. Onları görmeye gittiğimi varsaysak bile, beni uygun bir ceza için efendime geri göndereceklerdi. Ama vampirler hakkında konuşmaya başlarsam hiçbir insan savcı beni dinlemezdi, hele hele Tony's'de düzenli olarak yaşanan bazı şeyler hakkında.

Sonunda, onu Federallerin Capone'u yakaladığı şekilde tuzağa düşürmek zorunda kaldım. Onu yüz yıl hapse mahkum edecek kadar haraç ve vergi kaçırma suçundan içeri tıktık. Bu bir ölümsüz için o kadar da uzun bir süre değil, ama hücresinin penceresi olup olmadığı konusunda endişelenmek zorunda kalmadan çok önce, Senato'nun kendisine çok fazla dikkat çektiği için onu kazığa oturtacağını umuyordum.

Ama tuzak çöktüğünde, Tony hiçbir yerde bulunamamıştı. Federaller bazı insan hizmetkârlarını yakalayıp suçlamayı başardılar ama şişman adamın kendisinden hiçbir iz yoktu. Hem Philadelphia'daki depoları hem de taşradaki malikânesi boştu ve eski hemşirem bodrumda parçalara ayrılmış bir şekilde ölü bulunuyordu. Tony bana, içgüdülerinin onu bir şeylerin ters gittiği konusunda nasıl uyardığını, bu yüzden Jimmy'nin Eugenie'ye nasıl işkence ettiğini anlatan bir mektup bırakmıştı.

ne yaptığımı öğrenmek için. Vampirler çok fazla kötü muameleye dayanabilir ve Genie beni sevdi; onu kırmak uzun zaman aldı, ama Tony'nin dediği gibi, sabırlı bir tip. Cesedi bana bıraktığını yazdı, böylece cesetten düzgün bir şekilde kurtulabilirdim,

Çünkü onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve böylece bugünlerde neyi dört gözle beklemem gerektiğini bilecektim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim Billy'ye. "Ama öldürdüğü kişiler arasında benim için önemli olan tek kişi ailem değildi."

"Özür dilerim." Billy Joe ne zaman itmeyi bırakacağını biliyordu ve garson özür dileyerek dönene kadar sessizce oturduk. Patron bu akşam müsait değildi. Anlaşılan Jimmy baş ağrısıyla eve gitmişti.

Satirle birkaç saniye flört ettikten sonra onu bir içki daha içmesi için gönderdim. O giderken Billy kafasının içinden çıktı, huysuz görünüyordu. "Ben de kirli bir zihnim olduğunu sanırdım! Senin hakkında ne düşündüğünü bilmek bile istemezsin."

"Doğru anladım. Jimmy nerede?"

"Bodrum katında, sana söylediğim gibi. Son çeyrekte bir mağlubiyet aldılar, bu yüzden Jimmy ringe gönderiliyor."

Çocukça konuşuyorsun. Senato Tony'nin beni öldürmesine izin vermiyordu, o da hıncını başkasından çıkarıyordu. Ayağa kalktım ve çıkışa yöneldim. Orada

Jimmy gecenin eğlencesine katkıda bulunmadan önce ona sormak istediğim birkaç şey vardı. Ama acele etmem gerektiğini biliyordum. Ring, Tony'nin en sevdiği seyirlik spordu, ancak katılımcılar üzerinde zararlı bir etkisi olma eğilimindeydi. Bir asır önce, hoşuna gitmeyen birini öldürmenin utanç verici olduğuna karar vermiş ve bunun için bir boks ringi kurmuştu.

şeyler yerine. Ancak boks için kullanılmıyordu ve her şey dahil maçtan sonra sadece bir dövüşçü sağ çıkıyordu. Her zamanki Vegas dövüşlerinden çok daha iyiydi ve onlar gibi genellikle doğru kişinin kaybetmesi için hileliydi.

"Oraya nasıl inebilirim?"

Billy benim için bayanlar tuvaletinin yanında bir servis merdiveni bulurken, kendisi de önceden keşif yapmak için katlar arasında kayboldu. Alt katlara indiğimde pek de mutlu olmayan haberlerle tekrar ortaya çıktı. "Sırada Jimmy var ve onu bir kurt adamla eşleştirmişler. Sanırım Tony'nin birkaç yıl önce yakaladığı sürüden biri."

İrkildim. Harika. Tony, onları kendi bölgesinden çıkmaya teşvik etmek için alfalarının öldürülmesini emretmiş ve Jimmy de bu işi yapmıştı. Yani herhangi bir üye

O sürünün onu gördüğü yerde öldürmesi ya da denerken ölmesi gerekiyordu. Eğer ringe girerse, bir daha çıkamayacaktı.

Servis kapısına doğru uzandım ama Billy'nin yolu kapattığını gördüm. "Çekil. Seninle yürümekten hoşlanmadığımı biliyorsun." Bu gece onu bir kez doyurmuştum ve bu kadarı yeterliydi.

"Oraya girmiyorsun. Ciddiyim; bunu aklından bile geçirme."

"Bana ailem hakkında bilgi verebilecek tek kişi yenmek üzere. Çekil yolumdan!"

"Neden, ona katılabilesin diye mi?" Billy çok sağlam görünen bir parmağını işaret etti. "Şu kapının ardında bir koridor var. Koridorun sonunda iki silahlı muhafız var. Onlar insan, ama bir mucize olur da onları geçersen, diğer tarafta bir oda dolusu vampir var. Oraya girersen ölürsün ve sensiz ben de zarar veremeyecek kadar kaybolurum. Sonuç olarak Tony kazanır. İstedğin bu mu?"

Ona ters ters baktım. Haklı olmasından nefret ediyorum. "O zaman ne öneriyorsun? Onu görene kadar gitmiyorum."

Billy yüzünü buruşturdu. "O zaman bu tarafa gel, çabuk."

Koridordan ters yöne doğru kaçtık ve kısa süre sonra Billy'nin yol tarif etmek için orada olmasına sevindim. Burası, hepsi aynı endüstriyel griye boyanmış tünellerden oluşan bir tavşan yuvasıydı. Dakikalar içinde nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Birkaç kez durup odalara daldık; bu odaların çoğu temizlik malzemeleri, bozuk kumar makineleri ve bir tanesinde de duvarlar dolusu bilgisayarla doluydu. Sahip olmadıkları tek şey insanlardı - sanırım görevde olmayan herkes dövüşlerdeydi.

Billy başka bir duvarın içinde kaybolduğunda tekrar görülmekten kaçındığımızı düşündüm, bu yüzden kapıyı açmak için hiç zaman kaybetmedim. Bu sefer, tavana kadar doldurulmuş büyük bir odayla karşılaştım.

ekstra aksesuarlar ve süslemeler. Afrika maskeleri ve mızraklarından oluşan bir koleksiyon, bir bacağının alt yarısı eksik olan bir zırh takımının yanında duruyordu. Oldukça köhne görünen doldurulmuş bir aslan kafası, bir sihirbazlık gösterisinin reklamını yapan bir poster panosunu barındıracak şekilde modifiye edilmiş bir mumya kutusuna yaslanmıştı. Çakal başlı Mısır tanrısı Anubis'in devasa bir heykeli tarafından izleniyordu, Uzak köşede bir şeye bakıyor gibiydi. Cam gibi, sabit bakışlarının çizgisini takip ettim ve Jimmy'nin çirkin yüzünü ağır hizmet tipi güçlendirilmiş bir kafesten dışarı bakarken buldum. Sivri yüz hatları, geriye doğru kaymış siyah saçları ve kaypak gözleri hatırladığım yüz hatlarıydı.

Son zamanlarda oldukça iyiydi, çünkü her zamanki bol takımının yerini kendisi için yapılmış gibi görünen şık bir ten rengi almıştı.

Beni tanıması birkaç saniyesini aldı. Beni tanıdığında, saçlarım sırtımın alt kısmına kadar uzanıyordu ve Eugenie'nin genç bayanlar için uygun kıyafet versiyonunu giyiyordum, yani uzun etekler ve yüksek yakalı bluzlar. Saçlar daha pratik ve çok daha şık bir kıyafete feda edilmişti.

Tanık Koruma'ya gider gitmez daha az hatırlanır oldu. O zamandan beri biraz uzamıştı ama pek fark yaratacak kadar değil. Jimmy de beni bu deri kıyafetle hiç görmemişti. Kafam karıştıktan birkaç saniye sonra her şey yerine oturdu. Harika kılık değiştirmem buraya kadarmış.

"Cassandra! Lanet olsun, seni görmek ne güzel! Bir gün döneceğini hep biliyordum. Beni buradan çıkarır mısın? Büyük bir yanlış anlaşılma!"

"Yanlış anlama mı?" Gerçekten de örgüte geri döndüğümü düşündüğüne inanmakta güçlük çekiyordum. Tony on dört yaşında bir çocuğun ergenlik öfkesiyle kaçmasını affedebilirdi ama onu yok etmek için komplo kuran bir yetişkini affetmek başka bir meseleydi. Jimmy'yi olduğu yerde bırakmayı düşündüm ama parmaklıklar ardında güvende olması hoşuma gitse de Tony'nin haydutları tarafından rahatsız edilme olasılığı daha düşük bir yerde konuşmayı tercih ettim.

"Evet. Asistanlarımdan biri kolay yoldan yükselmeye çalışıyor ve patrona benim hakkımda yalan söylemiş. İşleri yoluna koyabilirim ama Tony ile konuşmam lazım."

"Kesinlikle zaman ayırmışsın." Küçük bir ses duyunca etrafıma bakındım ama bir şey göremedim. "Cadıları buldum ama vampirlerden biri beni yakaladı. Çıkarın beni!"

Billy'ye baktım. "Kim söyledi bunu?"

"Ben buradayım! Kör müsün sen?" Gıcırtıyı takip ederek küçük bir Tavus kuşu tüyünden bir yelpazenin arkasına neredeyse gizlenmiş bir kuş kafesi. İçinde yaklaşık beş santim boyunda ve eşek arısı kadar çılgın bir kadın vardı. Alev alev yanan kızıl saçları mükemmel bir Barbie bebek yüzünü ve bir çift kızgın lavanta rengi gözü çerçeveliyordu. Gözlerimi kırptım. Bar içkilerin içine ne koyuyordu?

"Bu bir peri, Cass," dedi Billy, mutsuz görünüyordu. Kafesinin önünde sürüklendi ve Cass ona kaşlarını çattı.

Minik yumruklar kafesinin parmaklıklarını kavradı ve öfkeyle salladı. "Sağır mısın, kadın?! Çıkar beni dedim! Ve o şeyi benden uzak tut!"

"Onu tanıyor musun?" Billy'ye şaşırarak sordum. Görünüşe göre düşündüğümünden daha ilginç bir sosyal hayatı vardı.

Başını iki yana salladı. "O değil ama başkalarıyla tanıştım. Onu dinleme Cass. Feylerin hiçbirisi beladan başka bir şey değildir."

"Muhtemelen yüzüğe doğru gidiyordur," diye itiraz ettim, Tony'nin Peri'ye girmenin bir yolunu bulduğu gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordum, ki bu bir efsane değildi.

"Bu parmaklıklar *demirden*, insan! Şimdiden midem bulanıyor. Beni *hemen* serbest bırak!" Küçük bir sesin böyle yankılanabilmesine şaşırarak gözlerimi kıptım.

"Yapma bunu Cass," diye uyardı Billy. "Fey'e iyilik yapmak asla iyi bir fikir değildir. Bu sana geri döner, hem de iyi bir şekilde değil." Küçük yüzü çirkin bir kırmızıya büründü ve benim bilmediğim ama onun bildiği belli olan bir dilde bir dizi küfür savurdu. "İğrenç, aşağılık yaratık!" diye homurdandı. "Ringe gitmesine izin verin ve kurtulun!"

İçimi çektim. Her ne ya da her kim olursa olsun, kimseyi o piç ya da adamlarına eğlence olsun diye bırakmayacaktım. "Eğer çıkmaya izin verirsem Yaptığım hiçbir şeye karışmayacağına söz ver," dedim ona sert bir şekilde. "Bizi ispiyonlamak yok, tamam mı?"

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi kesin bir ifadeyle. "Peki kıyafetlerini ne zaman değiştirdin? Burada neler oluyor?"

Ben de bunu bilmek istiyordum. "Seni tanıyor muyum?"

Minik yeşil ve eflatun kanatlar sırtında tedirgin bir şekilde uçuşuyordu. "Ben yapamam

Buna inanabiliyor musun?" dedi tiksintiyle. "Bir aptalla görevdeyim." Beni tararken gözleri kısıldı. "Oh, hayır. Sen benim Cassandra'm değilsin, değil mi?" Minicik ellerini havaya kaldırdı. "Biliyordum! Büyükbabamı dinlemeliydim: asla ama asla insanlarla çalışma!"

Jimmy arkamdan, "Hey, biraz yardım etsenize," diye seslendi.

"Sadece git," dedi peri bana. "Ve hayaleti ve fareyi de yanında götür. Bununla ben ilgileneceğim."

Neler olup bittiğini öğrenmem gerektiğini hissediyordum ama uzun bir konuşma için etrafta kalmak muhtemelen akıllıca değildi. Billy'nin yorumlarını görmezden gelerek kafesinin mandalını çektim ve Jimmy'nin yanına koştum. Ne yazık ki kaleminin üzerinde açmak için anahtar gerektiren bir kilit vardı. "Seni oradan nasıl çıkarabilirim?"

"İşte," Jimmy parmaklıkların yanına kaydı. "Üstümü aramayı unuttular. Anahtar ceketimin içinde. Acele et; her an dönebilirler!"

Ceketine uzandım ama elim parmaklıkların bir adım ötesinde durdu ve daha fazla yaklaşmayı reddetti. Sanki görünmez, kalın, yapışkan bir pekmez duvarı etrafını sarmıştı ve bu duvar gevşemek istemiyordu. Ben elimi geri çekmek için uğraşırken peri vızıldayarak yanıma geldi. "Cadıları serbest bırakacağım," dedi, "ama benim için bir kapı açman gerekiyor."

"Bunu bile açamıyorum," dedim ona, sol elimi kullanarak sağ elimi serbest bırakmaya çalıştım. Bu da geri tepti ve beni ileri gitmeyen ya da geri çekilmeyen iki elle baş başa bıraktı. İyice sıkışmıştım.

"Bu bir katran-bebek büyü," dedi Billy, endişeyle etrafta dolanarak. "Serbest bırakılmamız gerek."

"Bu bir ne?"

"Bu argoda *prehendo*'nun çok güçlü bir varyasyonu. Tahminimce kafesin belirli bir çevresine giren her şey sinek kağıdındaki bir böcek gibi yakalanacak ve ne kadar mücadele edersen o kadar sıkı sıkışacaksın. Hareket etmemeye çalışın."

"Şimdi sen söyle." Uyarısı, paniğe kapılıp ayağımla tekme atmamdan bir saniye sonra gelmişti ama o da yakalanmıştı. Bazen büyüden gerçekten *nefret ediyordum*. "Billy! Ne yapacağım ben?"

"Kıpırdama! Ben etrafa bakacağım. Buralarda bir yerde olmalı."

"Geri dön!" Zırh takımına doğru akarken arkasından bağırdım. "Çıkarın beni!"

Jimmy yemin etti. "Şu şey olmalı." dedi yukarı doğru işaret ederek. Şimdi bir zincire asılı bir haftalık pişmiş elmaya benzeyen şeyi fark ettim Kapının üstünde. Bir saniye sonra bunun lobideki hediyelik eşya dükkanında iskelet kravat iğneleri ve "Dante'de yaptım" tişörtleriyle birlikte satılan çirkin, büzülmüş kafalı anahtarlıklardan biri olduğunu fark ettim. Tony para kazanma konusunda hiç utanmıyor. "Burada olmaması gereken tek şey bu."

Peri onu incelemek için uçu ve bakmak için geri gelen Billy Joe ile neredeyse kafa kafaya çarpışıyordu. "Yolumdan çekil, kalıntı," diye emretti. Billy bir şeyler söylemek üzereydi - muhtemelen oldukça küfürlü - ama biri ondan önce davrandı. Buruşuk, kuru üzüm gibi bir göz kafasında açıldı ve periye kızgınlıkla baktı. "Bana bir daha öyle derssen Tinkerbelle, bu kapıyı asla açamazsın."

Orada öylece durdum, bir perinin küçülmüş bir kafayla konuşmasını izlediğime inanamıyordum. Sanırım o zaman mantıktan vazgeçtim ve sadece akışına bırakmaya karar verdim. Eğer şanslıysam, birisi

İçkime ilaç katmışlardı ve halüsinasyon görüyordum. Kimse bir şey söylemedi, ben de her şeyin bana bağlı olduğunu düşündüm. "Lütfen kapıyı açar mısınız?" Sakince sordum.

Gözü - sadece bir tanesi çalışıyor gibiydi - bana doğru döndü. "Duruma göre değişir. Benim için ne yapabilirsin?"

Ona baktım. Küçülmüş bir kafaydı. Seçenekler oldukça sınırlıydı. "Ne?"

"Hey, tanıdık geliyorsun. Voodoo bara hiç uğradın mı? Yedinci Daire'de, üst katta. Ben oranın yıldızıydım, bilirsin, bu eziğin düzenlediği o berbat yer gösterilerinden çok daha popülerdim. İnsanlar bana siparişlerini söylerlerdi, ben de barmenlere bağırırdım. Harika gidiyordu. Herkes benim sofistike bir ses-animatronik şey olduğumu düşünürdü.

Bazen şakalar da yapardım. Mesela, Bugsy Seigel vampir olsaydı ona ne derlerdi? Bir fangster!" Küçük şey manyakça kıkırdadı. "Kendimi gülmekten kırıp geçiriyorum, biliyor musun?"

"Bu şeytani bir şey," dedi peri açıkça. Başımı sallayarak onayladım. Elektrikle çalışan bir yerde kapsamlı bir koruma imkansızdı ama Tony'nin bulabildiği en iyi çözüm gerçekten bu muydu?

"Oh, bir heckler var, ha? Tamam, buna ne dersin? Adamın biri cehennemde bir bara girer ve bira ister. Barmen der ki, üzgünüm ama sadece burada ruhlara hizmet et!"

Billy Joe, "O haklı; bu şeytani bir şey," dedi.

Peri, kemerinden çıkardığı küçük bir kılıcın yassısıyla kafasına vurdu. "Onu bırak, yoksa seni paramparça ederim!"

Göz şaşırmış görünmeyi başardı. "Hey! Bunu yapamaman gerekiyordu! Neden onun gibi sıkışıp kalmadın?"

"Çünkü ben insan değilim," dedi peri dişlerini sıkarak. "Şimdi dediğimi yap ve oyalanmayı bırak!"

"İsterdim, gerçekten, ama iznim olmadan yapamam. Bir kez çuvalladım ve bakın beni nereye getirdi. Tek istediğim hızlı bir araba ve içine koyacak daha hızlı kadınlardı. Şimdi bedenimi geri istiyorum. Ama o voodoo kaltağı beni parçaladığından beri her yere dağıldı. Beni rahat bırak. Ödemelerimi biraz geciktirdim ama hadi ama."

"Tony'ye borcun vardı," diye tahmin ettim.

"Kartlarla ilgili kötü şans diyebileceğiniz bir şey yaşadım," dedi asaletle.

"Yani Tony seni bir vudu rahibesine mi sattı?" Bu beni şaşırtmadı. Tony "etin kilosu" deyimine yeni bir anlam kazandırmıştı.

"Sonra da beni aptal kumarhanesinde çalıştırdı," diye söyleniyordu. "Sonra birkaç ay önce, müdavimlerden biri benim sadece güzel bir yüz olmadığımın şüphelenmeye başlayınca endişelendiler ve ben de buraya tıkıldım kaldım. Artık parti yok, güzel kız yok, hiçbir şey yok. Çok iç karartıcıydı. Ama hey,

belki seni küçültürler ve birlikte takılabılırız. Tam anlamıyla. Ne yaparsın - "

Peri sözünü yerine getirip kafayı ikiye ayırarak tiradı durdurdu. İki yarım, her biri ince zincirin bir ucunda olmak üzere birkaç saniye boyunca serbestçe sallanırken baktım; sonra gözlerimin önünde kendilerini tekrar bir araya getirdiler. "Merhaba, zaten ölüyüm, unuttun mu?" dedi kafa test edercesine. "Bana zarar verebilirsin Tink, ama bu arkadaşlarına yardım etmek için yeterli olmayacak. Bunun için bir anlaşma yapmalıyız."

"Ne istiyorsun?" Çabucak sordum.

"Bedenim tabii ki. Bokor'un büyüsünü tersine çevirmek ve beni geri getirmek için o cadıları oraya getirin."

Çılgın küçük şeye baktım. "Bu delilik. Kimse böyle bir şeyi tersine çeviremez. Bir şekilde o voodoo kadınının bulsak bile, o bile -"

"Söz veriyorum," dedi peri sabırsızlıkla. "Şimdi onu serbest bırak."

Başı o kadar hızlı ona döndü ki, eğer hala bir boynu olsaydı kırbaçlanırdı. "Tekrar söyle."

Beni şaşırtacak kadar ciddi görünüyordu. "Seni Faerie'ye götüreceğim. Neye benzeyeceğiniz konusunda herhangi bir söz vermiyorum ama bir beden edinebilirsiniz. Bazı ruhlar orada fiziksel bir formda tezahür eder."

"Öyle mi?" Billy hoşlandığımdan daha büyük bir ilgiyle sordu. Peri onu görmezden geldi.

Baş durakladı. "Bunu düşünmeliyim," dedi ve aniden hareket etmeyi bıraktı.

"Bu şeyin altında neden 'Made in Taiwan' yazıyor?" Billy yaklaşık bir santim uzaktan bakarak sordu.

Karşılıklı bakiştık ve Billy'nin herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Kafasının içine girdi ve birkaç saniye sonra sinirli bir şekilde tekrar ortaya çıktı. "Orada bilinç yok Cass, plastik olduğundan bahsetmiyorum bile! Birisi katran bebeğe sıkışan olursa uyanması için büyü yapmış. Tahminimce

alarmı çalıştırmış ve birinin buraya gelmesi için bizi yeterince geciktirmeye çalışıyormuş."

"O zaman neden aniden sustu?"

"Tahmin edeceğiniz gibi, nasıl cevap vereceğini bilmediği bir teklifte bulunduk."

Gözlerimi kapattım ve kalp krizi geçirip Tony'nin ödöl parasını kurtarmadan önce kendimi sakinleşmeye zorladım. "Peki, ne yapmamız gerekiyor? Ona saldırmayı zaten denedik!"

"şifreye ihtiyacımız var Cass - serbest bırakma. Bazen dokunmanız gereken bir nesne ya da bir şifre olabilir. Ama burası bir sürü şeyle dolu! Hepsinin üstesinden gelmem biraz zaman alacak."

"Neler oluyor? Kiminle konuşuyorsun?" Jimmy talep etti. "Buralarda bir tetikleyici olması gerekiyordu, ya da bir kelime O şey beni serbest bıraktı," diye kısaca açıkladım. "O gerçek değil; büyü tarafından tetiklendi."

Jimmy şaşırmış görünüyordu. "Yani bu Danny değil mi?"

"Peki Danny olabilir mi?"

"Tony'nin kırklı yıllarda bir adamdan geriye kalanlardan yaptığı küültölmüş kafa. Onu anahtarlıklarımız için model yaptık." Sinirlenmiş görünüyordu. "Yani şu yeni kafalardan birini buraya mı koymuşlar? Ne yani, gerçeğine bile değer vermiyor muyum?"

İyi ki sıkışmıştım, yoksa ona vurmak isteyebilirdim. "Serbest bırakmanın ne olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

Omuz silkti, hâlâ kaşlarını atıyordu. "Banjo'yu dene. " Bunu söyler söylemez, beni yerimde tutan şey artık orada değildi. Her ne kadar işe yaramasa da kendimi geri çekiyordum ve bu momentum beni zaten morarmış olan kıkımın üzerine yere düşürdü. Jimmy beni parmaklıkların arasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Zaman kaybediyorsun!"

"Banjo?"

"Kısıtlı alanlar için birkaç haftada bir değiştirilen şifrelerimiz var. Yeni listeyi birkaç gün önce onayladım ve listedeki ilk kelime buydu." Yüz ifademi gördü. "ocuklar kas gücü için işe alınıyor, beyin için değil."

"Ama neden 'banjo'?"

"Neden olmasın? Bak, bunlardan yılda birkaç yüz tane bulmam gerekiyor, tamam mı? Abrakadabralarım uzun zaman önce bitti. Ayrıca, bunu tahmin edemezdin, değil mi?"

Sonunda Jimmy'nin takım elbisesinin içinde deri bir anahtarlık bulduğumda peri bana, "Hâlâ kapıyı açman gerekiyor," diye hatırlattı. Ellerim titriyordu ama kendini dışarı bırakamayacağı belliydi. Birinin kelepçesi bitmişti ya da belki de onu benim sevdiğimden daha fazla sevmiyorlardı. Her ikisi de Elleri parçalanmıştı ve sadece kırılmakla kalmamış, tek bir parmağı ya da eklemi bile çalışmayacak kadar harap olmuştu. Bahse girerim ki, bundan kurtulsa bile, son vuruşunu yapmıştı.

"Deniyorum!"

"O değil," dedi sabırsızlıkla. "Beni koydukları kafesin yanındaki." Küçük bir kasırğa gibi başımın etrafında döndü. "Uzak duvara karşı. Ellerim o büyük düğmeyi çevirecek kadar büyük değil."

"Bana bir dakika ver," dedim inatçı kilit nihayet açılırken. Jimmy hızla dışarı fırladı ve koridora yöneldi. Ondan talepkâr periye baktım. "Onu takip et," dedim Billy'ye. "Hemen geliyorum."

"Cass - "

"Sadece
yap!"

Billy hışımla gitti ve ben de minik virago'nun gösterdiği kapıyı açmak için acele ettim. Tam dönüp Billy'yi takip edecektim ki Tony'nin son iş girişiminin ne olduğunu öğrendim. Hepsi de benim yaşlarımda olan üç esmer kadın, pas rengi bir dairenin içinde sırt sırta yere oturmuşlardı. Eller ve ayakları bağlıydı ve ağızlarına derme çatma tıkaçlar tıkılmıştı. Gözlerimi diktim. "Aman Tanrım. Şimdi de kölelik mi yapıyor?" Tony için bile bu çok alçakçaydı.

"Hem de nasıl," diye cevap verdi peri, kadınların yanına uçarak. Yüzünü buruşturdu ve bana baktı. "Bu düşündüğümünden de kötü. Çemberle başa çıkabilirim ama onları serbest bırakamıyorum."

Jimmy'nin yüzüğündeki diğer anahtarlardan birinin işe yarayıp yaramayacağını merak ederek ileri doğru koştum ve sert bir duvar gibi hissettiren bir şeye çarptım. Orada bir şey varmış gibi görünmüyordu ama morarmış burnum aksini söylüyordu ve koğuşum alevlenerek odanın etrafına altın rengi ışık saçtı. Peri tedirgin bir şekilde konuşmaya başladı. "Aptal cadı! Bu bir güç çemberi! Ben onu yok edeceğim, sen de kadınlar!"

Geriye doğru hareket ettim ve koğuşum sakinleşti, ancak hâlâ sırtıma değdiğini hissedebiliyordum. "Ben cadı değilim," dedim kızgınlıkla, burnumun kırılıp kırılmadığını merak ederek.

Peri yere düştü ve çemberi ovmaya başladı. Yavaşça dökülen kurumuş bir maddeden yapılmıştı. "Tamam. Pythia bir

Cadı. Anladım."

"Acele edemez misin?" Bir dakika sonra Jimmy'nin bu durumda ne kadar ilerlediğini merak ederek sordum. "Ve benim adım Cassie."

Keskin lavanta rengi gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Seni bu kadar sinir bozucu yapan şeyin pozisyonun olduğunu düşünürdüm ama sen bu şekilde doğdun, değil mi?

Sen mi? Elimden geleni yapıyorum! Kan kurudu ve kolay kolay çıkmıyor."

"Kan mı?"

"Kara büyücüler nasıl büyü yapar sanıyorsun? Bir ölüm gerekiyor, aptal." Ben kendime sarılıp Tony'nin bir Fey üyesiyle ne yaptığını düşünmemeye çalışırken o başka bir dilde mırıldanmaya başladı, birkaç köle ve bir kan çemberi. İnsanların yanlış tarafındaydı. ama bu hem büyücü hem de vampir kurallarına aykırıydı. Ne zaman intihara meylettiğini bilmiyordum ama birdenbire kumarhaneden en kötü şekilde çıkmak istedim.

Sonunda küçük suç ortağım çemberin içinden geçen dar bir çizgiyi temizlemeyi bitirdi ve küçük bir patlama sesi duydum. "Bu kadar mı?" diye sordum. Bu biraz can sıkıcı görünüyordu.

Yere oturdu ve nefes nefese kaldı. "Peki, dene bakalım!"

Bu kez çekingen bir şekilde ilerledim ama hiçbir şey beni engellemedi. Hemen en yakındaki kadının yanına diz çöktüm ve anahtarları denemeye başladım. Neyse ki üçüncüsü işe yaradı. Ağzındaki tıkaçı çıkardım ve çığlık atmaya başladı. Tüm kumarhaneyi alarına geçirmeden önce ağzını tekrar tıkamaya başladım ama elimi yakaladı. Bileğimi ve ulaşabildiği diğer her şeyi öperken hızlı bir Fransızca dizisine başladı. Söylediklerinin çoğunu anlamıyordum - diğer tek modern dilim İtalyanca ve ikisi arasında çok fazla geçiş yok - ama bana neredeyse taparcasına bakan açık kahverengi gözler bir şeyler çağırıyordu.

Midemde garip bir his vardı. Bu kadını tanıyordum. Daha tombuldu ve çok daha az bitkin görünüyordu, ama onun dışında, alevlerle sarılmış bir askıya uzandığını gördüğümünden beri çok az şey değişmişti. İki kere baktım ama inkar edemezdim. O yüz hafızama kazınmıştı ve parmak uçlarına baktığımda ağır yara izleri olduğunu gördüm. Ne kadar imkânsız olsa da, on yedinci yüzyıldan kalma bir cadı günümüz Vegas'ında bir kumarhanede oturuyordu.

Muhtemelen ölü bir cadıydı, çünkü ona yaşatılanlara kimse dayanamazdı.

Başka bir gün olsa, ciddi ciddi

bayılmak üzereyken anahtarı eline tutuşturdum ve geri çekildim.

"Gitmem gerek," dedim kısaca ve kaçtım. Planım basitti: Jimmy'yi bulmak, sorgulamak, polise teslim etmek ve sonra da deli gibi kaçmak. Diğer Onsuz da yapabileceğim komplikasyonlar.

Geldiğimiz yoldan geri dönmenin iyi bir fikir olmadığını anlaması için Billy'ye ihtiyacım yoktu. Jimmy için gelen biri varsa, bu yolu kullanacaktı ve benim tek silahım Tony'nin haydutlarının taşıdığı türden silahlara karşı pek işe yaramayacaktı. Alt katlara indiğimden beri kaslı ya da başka türlü bir çalışan görmemiştim, bu da beni endişelendirmeye başlamıştı. Sabahın erken saatleriydi elbette ama böyle bir yer asla uyumazdı. Etrafta insanlar olmalıydı, özellikle de bu gece ring varsa, ama

Koridorlar boş boş yankılanıyordu. Ayrıldığı yere gelene kadar koridoru takip ettim. Billy bir duvarın içinden süzölüp bana işaret edene kadar kafam karışmış bir şekilde durakladım. "Buraya gel."

Yakındaki bir kapıdan girdiğimde kendimi boş bir dinlenme odasında buldum. Jimmy bir gazoz makinesinin arkasına saklanmıştı. "Burada bir Kapı tokmağı," dedi beni görünce ve dirseğıyle duvarı işaret etti, "tam şurada. Ama bunlarla bir şey yapamam." Parçalanmış ellerini havaya kaldırdı ve ben de aceleyle ilerledim. Makinenin arkasında, odanın geri kalanını oluşturan kirli beyaz, hafif lekeli alçıpanın aynısı gibi görünen bir şey vardı. Ama kenarları dalgalanıyordu, gerçi bunu beklemesem fark etmezdim. Çevre koğıuşu eskimeye başlamıştı. Ellerimi duvar boyunca kaydırarak bir düğmeye benzeyen şeyi kavradım ve ittim.

Bir kapı, yerdeki toza bakılırsa pek kullanılmayan dar bir koridora açılıyordu. Bu bir sürpriz değildi. Tony'nin iş yerlerinde her zaman yarısı gizli olmak üzere birden fazla çıkış bulunurdu. Bir keresinde bana bunun, orduların düzenli olarak Roma'dan geçtiğı gençlik yıllarından kalma bir şey olduğunu söylemişti. Bazı İspanyol askerleri Roma'ya girdiğinde neredeyse yanarak ölüyordu.

V. Charles'ın ordusu 1530'larda villasını yağmalamıştı ve o zamandan beri paranoyaktı. İlk defa bunun için minnettardım.

Gizli koridordan aşağı koştuk ve sonunda bir merdivene tırmandık. Daha doğrusu ben tırmandım ve Jimmy'yi önümden ittim. Elleri büyük bir engeldi ama o dirseklerini kullandı, ben de aşağıdan ittim ve bir şekilde başardık. Bir kapıdan soyunma odasına fırladık. Bir insan

Payetli bir şeytan kostümü giyen adam bize göz kırptı ama soru sormadı. Tony için çalışıyordu, bu yüzden muhtemelen çeşitli tuhafliklara alışkındı.

Jimmy ayağa fırladı ve bir yük treni gibi şişerek kapıya doğru koştu, ben de daha iyi durumda değildim. Hayatım için koşup Tony'yi öldürdükten sonra yapılacaklar listeme kesinlikle spor salonu ziyaretlerini de eklemem gerekiyordu. Soyunma odası yine o düz gri koridorlardan birine açılıyordu ama neyse ki

kısa bir taneydi. Birkaç saniye sonra, nehre bakan sahte dikitlerden oluşan bir ormanın yakınında duruyorduk. Bir Charon, birkaç yorgun kumarbazlar birkaç metre ötedeki girişe doğru geri döndüler.

"Hey, nereye gittiğini sanıyorsun sen?!" Jimmy tek kelime etmeden yola koyulmuştu ve bağırışım karşısında irkilmedi bile. Onu yere yatırmak bir seçenek değildi ama neyse ki bunu yapabilecek bir şey biliyordum. "Billy, yakala onu!"

Jimmy'nin peşinden gittim ve Billy Joe'nun ılık bir esinti gibi yanımdan geçip gittiğini hissettim.

Genelde üşürdü ya da en azından üşütürdü ama bir vampirin koruyucularının etkisindeydi ve yakacak enerjisi vardı. Ama Jimmy girişe rekor bir sürede ulaştı ve kapılara doğru ilerliyordu ki aniden durdu ve geriye doğru tökezledi. Pritkin, Tomas ve Louis-César'ın ana girişten içeri girdiklerini görünce nedenini anladım. Beni nasıl buldukları ya da ne planladıkları konusunda endişelenmedim. Jimmy'nin şık takım elbisesinin paltosunu avuçladım ve onu koridora doğru sürükledim.

"Ailem hakkında konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun," diye onu bilgilendirdim. MAGIC'ten gelen üçlü ile aramızda bazı büyük dikitler vardı ve kısa bir süre görünmeden uzaklaştığımızı düşündüm. Sonra Tomas'ın adımı söylediğini duydum. Kahretsin, yakalanmışım.

Bölüm 7

İçinde bulunduğum durum tam bir şok değildi. Senato'nun MAGIC'teki her pencere ve kapıya paravan taktıracak ve muhtemelen araçlarına da paravan taktıracak kadar çok parası vardı. Billy Joe'nun bana araba anahtarlarını bu kadar çabuk vermesinden ilk başta etkilenmişim ama garaja vardığımda kapının hemen içinde asılı duran bir etiket panosu görmüştüm. Bu ve arabaları kimsenin korumadığı gerçeği bana

Koğuşların kalitesiyle ilgili bir şey. Banyo penceresinden sürünerek çıktığım, garaj kapısından geçtiğim ve şehre gitmek için güzel bir siyah Mercedes çaldığım için muhtemelen birden fazlasını kırmıştım, ama yine de beni takip etmeleri bundan daha uzun sürmeliydi.

İyi koğuşlar bir güvenlik alarmından daha iyidir çünkü size temel bilgileri verirler

İçeri girenin kim olduğuna dair gerçekler - insan ya da değil, işitsel iz - ve yeterince iyi bir tane alırsanız, evinizdeyken ne yaptıklarını. Ancak davetsiz misafirin ayrıldıktan sonra nereye gittiğini size söylemezler.

Bir koğuş ustası tarafından özel olarak üretilen gerçekten karmaşık, pahalı über koğuşlardan biri. Gümüş Çember'in üyeleri koğuş ustalarına lisans veren kişiler olduğundan, en iyilerini bulmaları zor olmazdı.

savunmalarını tasarlamak için MAGIC'in tesislerini herkes kadar kullanıyorlar. Ancak mevcut en iyi korumalar bile bir kişinin tam olarak nerede bulunabileceğini söylemez, sadece iz üzerinde sıcak ya da soğuk olup olmadığınızı söyler. Aksi takdirde, Tony'nin adamlarını büyülerinin etkisi geçene kadar atlatamazdım. Yani vampirler Vegas'ta olduğumu biliyorlardı ama tam olarak nerede olduğumu bulmaları saatler sürerdi. Beni iyi tanıyan ve Jimmy'nin burada olduğunu bilen biri onlara beni nerede aramaları gerektiğini söylemiş olmalı. Aksi takdirde havaalanını gözetliyor ve Strip'te dolaşılıyor olurlardı. Rafe'i bir daha görürsem onunla pek de dostça olmayan bir konuşma yapacaktım.

Jimmy kafasını topladı, elimden kurtuldu ve koridordan aşağıya fırladı. Tavandan gümüş bir bulut indi ve tam arkamızdaki SADECE ÇALIŞANLAR kapısı dışarıdan tekmelenirken onu takip etmeye başladı. İnsanları korkutmamak için çok fazla. Arkamı bile dönmedim, ama aşağı koştum.

kaçan tutsağımın peşinden koridora çıktım. Ben Senato'nun yardakçılarını ikna etmeye çalışırken onun kaçmasına asla izin veremezdim.

Pritkin'in küfrettiğini duydum ama o sırada soyunma odasının kapısına ulaşmıştım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Kapı onları bir saniye kadar tutacağı için Jimmy'yi hemen bulmam gerekiyordu. İblis kıyafeti giymiş yarı giyinik bir adamın sorusunu duymazdan geldim ve bankların ve açık dolapların yanından geçerek çıkışa doğru ilerledim. Dışarı çıktığımda ılık bir çöl havası saçlarımı karıştırdı ve binadan çıktığımı görmek için başımı kaldırdım. Bir kenarda, ön tarafın özenli dekorasyonunun yerini zincir çitle çevrili düz bir asfalt alana bıraktığı bir noktadaydım. Muhtemelen çalışanların park ettiği yerd. Sıra sıra dizilmiş araçların arasında Jimmy'yi bulmanın zor olacağını düşünerek küfrettim ama sonra onu otoparkın arkasına doğru koşarken gördüm. Billy'nin ışıltılı bulutu yanlış yerleştirilmiş bir hale gibi peşinden geliyordu.

Silahımı çektim ve takibe devam ettim. Jimmy kadar hak eden birini bile öldürüp öldüremeyeceğim konusunda hâlâ kararsızdım ama onu kesinlikle yaralayabilirdim. Ve bu Billy Joe'ya

sahip olma becerilerini deneme zamanı. Güvenliğimin hala açık olup olmadığını kontrol ettikten sonra bir sıra arabanın arasından ölü bir koşuyla geçtim. Herkesi zahmetten kurtarıp kendimi vurursam hiç komik olmazdı.

Daha sıranın yarısına bile gelmemiştim ki arkamdaki kapının menteşelerini kırarak kadar büyük bir güçle açıldığını duydum. Garip bir şekilde, Jimmy hızlanmak yerine aynı anda, sadece birkaç metre önümde kayarak durdu. Arabasına ulaştığını ve parçalanmış elleriyle anahtarlarını nasıl kullanacağını anlamaya çalıştığını düşündüm, ancak bir dakika sonra aslında bulunduğu şeyin destek olduğunu fark ettim. Birkaç düzine çirkin Adamlar buğday tarlasından fırlayan korkuluklar gibi arsadan yükseliyordu. Saymak için zaman ayırmadım ama en az beş ya da altısı vampirdi. Jimmy nasıl olmuştu da bir pusu kurmayı başarmıştı?

Tanıdık bir demir pençenin beni belimden yakalamasıyla aynı anda kayarak durdum. Bu biraz ironikti, gerçekten. Tomas'ın kollarında olmanın hayalini kurarak itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman geçirmiştim ama artık gecenin büyük bir kısmını orada geçirdiğim için bu hayal eskimeye başlamıştı. Tomas beni geriye doğru sürüklerken Pritkin görüş alanıma girdi. Tüfeğini çıkarmıştı ve berrak gözlerinde nefrete yakın bir şeyle bana bakıyordu.

Aslında omzumun üzerinden baktığını fark edene kadar bu beni sarstı. Jimmy'nin olduğu yerden yüksek bir gıcirtı ve patlama sesi geldi.

Sanki bir orman dolusu ağaç aynı anda devrilmeye karar vermiş gibi ayakta duruyordum ve başımı kaldırıp baktım. "Şaka yapıyor olmalısın," Tomas'tan önce ancak bu kadarını söyleyebildim.

Kendini üstüme attı ve bir yığın halinde yere düştük. Ellerimi asfalta sürterek biraz daha deri kaybettim ama bir mucize eseri silahı tutmaya devam ettim. Evet, kesinlikle yaşılanıyorum.

Tomas'ın saçlarından oluşan bir perdenin arkasından önümüzdeki manzarayı kısmen görebildim. Tony'nin yerindeki çetenin çoğunun takma adı vardı. Sanırım bu bir tür yazılı olmayan gangster kuralı, çünkü neredeyse herkesin

Biri ya en sevdikleri silaha ya da en belirgin fiziksel özelliklerine bağlıydı. Alphonse, sopayla yapabildiklerinden dolayı "Beyzbol "du ve elmastan bahsetmiyorlardı. Hep Jimmy'nin "Beyzbol" olduğunu düşünmüştüm.

Lakabı, fareye benzeyen görünüşünden ya da kişiliğinden geliyordu.

Yanılmışım. Görünüşe göre yarı satir Jimmy aynı zamanda kurt adam Jimmy'ymiş. Ya da öyle bir şey. Kurt adamlar uzmanlık alanım değildi ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Gözlerimi kısıtım. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım bile. Muhtemelen iyi bir nedeni vardı, çünkü böyle bir şey gören herkes bunu bir an önce unutmak isteyecektir.

Bu her neyse, devasa, tüylü bir vücudu vardı ve sanki yer yer deri değiştireliyormuş gibi görünüyordu. Dar kafasından keçi boynuzları çıkıyordu, büyük, yontulmuş dişleri paslı bir lavabo rengindeydi ve pembe kuyruğu benim baldırım kadar kalındı. Arka ayaklarında keçi toynakları vardı ve leş gibi kokuyordu. Jimmy her neye dönüştüyse, Dante'nin yerinde ciddi bir kayırmacılık yaşılanıyordu, çünkü akrabalarından oluşan bir kabile etrafını sarmıştı.

Beynim sürekli gözlerime bir şeyler gördüğünü söylüyordu. Birincisi, satirler zaten büyülü yaratıklardır ve bu nedenle

Bu yüzden gördüğüm şey teknik olarak imkansızdı. İkincisi, neden bir grup şeytan Tony için çalışsın ki? Böyle bir işbirliği olmazdı; bunu herkes biliyordu. Ama birkaç metre ötede tel tel siyah bıyıkları seğiren kanıtlarla tartışmak zordu.

"Fareler." Pritkin'in hafif bir kızgınlık ifade etmek yerine, karşı karşıya olduğumuz şekil değiştirenlerin türü hakkında yorum yaptığını anlamam bir saniye sürdü.

Tamam, haklıydım. Benim için bir puan. Kafam karışmıştı çünkü Ari DNA'sı satir genleriyle karışmış ve ortaya hiç de hoş olmayan bir görüntü çıkmıştı. Jimmy - O olduğunu varsaydım çünkü o giyiyordu

Bir zamanlar şık olan takım elbisesinin kalıntıları - kaslarla dolu kollarından sarkan üç inçlik pençeleri olan gri ve beyaz bir kürk kulesiydi. Değişim ellerine iyi gelmiş gibi görünüyordu. Hâlâ kanlıydılar ama sanki işlevsel olabilirlermiş gibi. Başka bir şey de değişmişti. Normal haliyle hiçbir zaman o kadar tehditkâr olmamıştı -insanlar onu hafife alma eğiliminde olduğu için iyi bir tetikçi olmasının nedenlerinden biri de buydu- ama şu anda oldukça iyi iş çıkarıyordu. Silahlıydım ama Tomas hem kolumu hem de silahımı altına sıkıştırmıştı. Jimmy tam önümde duruyordu ve ben onun boncuk gibi gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Mutlu değildim, ama başka kimse de değildi. Pritkin ateşli silahlarla ilgili düzenlemeleri dert etmemiş, koleksiyonunun üzerine deri bir trençkot geçirmişti. Bir elinde pompalı tüfek, diğerinde tabanca vardı ve ikisini de Jimmy'ye doğrultmuştu. Louis-César mızrağını çıkarmıştı ve MAGIC'in dışına çıkmak için daha normal görünen kıyafetler giydiği düşünüldüğünde bu gerçekten tuhaf görünüyordu. Dar bir tişört ve solmuş, neredeyse beyaz bir kot pantolon giymişti. Vücudunun alt kısmına o kadar sıkı oturuyordu ki boyanmış bile olabilirlerdi ve daha önce yanıldığıma karar verdim; modern kıyafetler fiziğini gayet iyi gösteriyordu. Sanki önce hangisini keseceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yaratıklara bakıyordu. Onlar da aynı şeyi düşünmüş olmalıydılar çünkü farelerin çoğunun dikkati benim yerime onun üzerindeydi.

"Tomas, Matmazel Palmer'ı süitine geri götür ve rahat ettiğinden emin ol. Biz de birazdan geleceğiz." Louis-César'ın sesi sanki Pritkin'le planladıkları tek şey birkaç kadeh içki içmek ve belki de biraz blackjack oynamakmış gibi sakindi.

İnsanların bana emir vermesinden gerçekten sıkılmaya başlamıştım. "Hayır! Buradan ayrılmamın hiçbir yolu yok."

"Onu ben alacağım." Pritkin de benimle aynı anda konuştu ve silahlarını fare sürüsüne ve vampir avcılarına doğrultmasına izin vermek için bir tür yana kayarak bana doğru ilerledi. Ona cehenneme gitmesini söylemek üzereydim - onunla ve cephaneliğiyle hiçbir yere gitmiyordum - Tomas beni kucağına alıp geri çekilmeye başladığında.

"Tomas, indir beni! Anlamıyorsun - yıllardır onu arıyorum!" Bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen konuşmaya zahmet etmesem de olurdu ve mücadele etmek sadece zaman kaybı olurdu. Pes ettim ve silahımı kaldırdım.

ve Jimmy'ye en azından birkaç atış yapmama izin verdi. Hem yeteneksizliğim hem de kurt adamlar yüzünden fazla hasar vereceğimi sanmıyordum. ama tek ihtiyacım olan Billy'nin işini yapabilmesi için onu yeterince yavaşlatmaktı. Bilmek istediklerimi öğrenip beni daha sonra bilgilendirebilirdi. Ama ben ateş edemedim Tomas beni bir koluma geçirdi ve diğeriyle silahı kaptı. Bunu yapmasından çok sıkılmaya başlamıştım ama silahlı olsun ya da olmasın, teslim olmayacaktım. Bu, Genie'nin katiliyle başa çıkmak için tek şansım olabilirdi ve bunu kaçırmak niyetinde değildim. "Billy Joe - ne

Ne bekliyorsun? Yap şunu artık!"

Havada asılı duran bulut kendini topladı ve bir taş gibi Jimmy'nin üzerine düştü.

Tomas beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ona karşı koydum. Beni incitmek istemiyordu ve bu onu biraz yavaşlattı. Bir saniye geçti, daha fazla değil; sonra Billy Joe Jimmy'nin içinden sanki bir toptan ateşlenmiş gibi fırladı ve doğruca bana çarptı. Ona karşı koymadım, belki de sahip olmak için yeterli enerjisi kalmamıştır ve bir beraberliğe ihtiyacı vardır diye düşündüm. süreci tamamlamak için. Ama güç, boğulacağımı düşünene kadar beni itmeye devam etti, sanki her zamankinden daha fazla vardı ve tenimin içinde ikimiz için de yer yoktu.

Muazzam bir patlama beni içten dışa, kabin basıncını kaybeden bir yolcu uçağı gibi sarsmadan önce tepki vermek bir yana düşünecek zamanım bile olmadı. Bir şeyin yırtıldığını hissettim ve bunun bluzum olduğunu düşündüm, ne kadar az kaldıysa. Mahvolmuş sütyenimi geride bırakmak zorunda kaldığım için içgüdüsel olarak ona sarıldım ama elim taytın altındaki tanıdık kıvrımlarımla karşılaşmadı. Onun yerine

Parmaklarım yıpranmış kotun üzerinde kayıyordu. Başımın üstünü görmek için aşağıya baktım. Gözlerimi kırptım ama görüntü değişmedi: Hâlâ kendimi göğsümde tutuyordum. Yönümü tamamen kaybetmiştim ama bununla uğraşacak zamanım yoktu.

çünkü Jimmy bana saldırmaya karar verdi ve kıyamet koptu.

Jimmy bıçak gibi dişleriyle koluma yapışarak kelimenin tam anlamıyla beni parçaladı. Çığlık attım ve taşıdığım cesedi yere düşürdüm. Bir çift kocaman mavi gözün şaşkınlıkla bana baktığını görecektim kadar zamanım vardı Jimmy kolumu koparmaya çalışarak başını sallamaya başlamadan önce. Hiç düşünmeden tepki verdim, acıdan uzaklaştım ve vücudu yanımdan geçip yakındaki bir arabaya çarparken şok içinde bakakaldım. Onu fırlatmak inanılmaz derecede kolay olmuştu, sanki bir oyuncak bebekten daha ağır değildi.

Etrafıma baktım ve sanki herkes ağır çekimde hareket ediyormuş gibi

görünüyordu. Pritkin'in basketbol topu büyüklüğünde bir delik açmasını izledim.

Jimmy'nin ben onu göndermeden önce önünde durduğu talihsiz araba. Silahın namlusundan çıkan patlamayı görebiliyordum ve ön camdan fırlayan cam, ağaçtan düşen yapraklar kadar yavaş bir şekilde yere süzülüyor gibiydi. Pritkin kendisine doğru gelen tüylü bedenlerin akıntısını karşılamak için aynı yavaşlıkta döndü.

Normal hızda hareket eden tek kişi Louis-César'dı, bir fareyi kalbinden şişledi ve ben izlerken bıçağını çıkarıp bir başkasına sapladı. "Beni duymadınız mı? Çıkarın onu buradan!" Bana bakıyordu ve ben de neden bahsettiğini merak ederek ona göz kırptım. Sonra kısa bir fırlatma bıçağı çıkardı ve ayaklarımın dibinde yatan cesede bir şekilde sızmış olan bir farenin boğazına sapladı. Bıçak onu ensesinden yakaladı ve sıçan ciyaklayarak bıçağı pençeledi.

Pençelerini kendi etini kesecek şekilde uzatmıştı. Saldırmak üzere olduğu kişiden yuvarlanarak uzaklaştı ve ben asfaltın üzerinde yatan kendime baktım.

Sonunda Jimmy'nin kemirdiği kanlı kolun bana ait olmadığını fark ettim. Acıyı hissediyordum, kanı görüyordum ama kanın altındaki et açık, hatta bal tonundaydı, sprej sıktırmadığım sürece elde edemeyeceğim bir renkti. El uzun parmaklıydı, kol kaslıydı ve bu yeni kolumu destekleyen göğüs bir erkeğinki kadar düzdü. Bunun bir erkeğe ait olduğunu ve Tomas'ın örümcek ağı gömleği ile kot ceketini giydiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Yakındaki bir Volkswagen'e doğru sendeledim ve ayaklarımın dibindeki ceset doğruldu.

"Cassie, neredesin?" Mavi gözlerim öfke ve korkuya benzer bir şeyle parlıyordu. Bunu söylemek zordu; kendi ifadelerimi okumaya alışık değildim. "Cevap ver bana, lanet olası!"

Bedenim olan şeyin yanında diz çöktüm ve o tanıdık gözlere baktım. Yüz bir an için yanlış göründü, ta ki kendimi her zamanki ayna görüntüsü yerine herkesin gördüğü gibi gördüğümü fark edene kadar. Bunu inkar etmenin hiçbir yolu yoktu: bir şekilde Tomas'ın bedenine girmiştim. Geriye şu soru kalıyordu: Benim bedenimde kim vardı?

"Sen de kimsin?" Jack'in son zamanlarda gardırobum konusunda haklı olduğunu fark etmemeye çalışarak kolumu tuttum ve vücudum bir çığlık attı.

"Kes şunu, lanet olası!" Eğer mavi gözler kıvılcım saçabiliyorsa, benimkiler oldukça iyi iş çıkarıyordu.

"Kimsin sen? İçeride kim var?" Ben cevap alamadan Jimmy ona indirdiğim darbeden kurtuldu ve tekrar üzerimize geldi. Tomas'ın belindeki silahımı alıp onu vurmak için bolca zamanım vardı. Göğsünde kıpkırmızı bir çiçeğin açtığını gördüm, kalbin biraz altında, eğer bir farenin kalbi bir insaninkiyle aynı yerdeyse, ama gelmeye devam etti. Onu tekrar vurdum, bu sefer kolundan. Bu bir hataydı - kafasına nişan almıştım - ama iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü silahını kaldırmaya çalışıyordu. Silahını düşürdü ve göğsünü tırmalamaya başladı, ben de elbisesinin kalan birkaç parçasında nereye silah sakladığına merak ederek diz çöktüm. Birkaç adım ötede durdu, bana işi bitirmem için bolca zaman verdi ama bana bakmıyordu.

"Evcil gorilini geri ek yoksa babanı asla bulamazsın." Ses kesinlikle Jimmy'nindi, böylece yeni bir şey daha öğrenmiş oldum - wereler değişmiş formlarında konuşabiliyorlardı ya da en azından yarı satirler konuşabiliyordu.

"Ne?" Parmağımı tetikten çektim ve Jimmy bana pis bir bakış fırlattı.

"Seninle konuşmuyordum." Vücudumda her kim varsa ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bir anlaşma yapabiliriz; aptal olma - onu geri ağır. Tony sana bilmek istediğin şeyi söylemeyecek. Rog'u olduğu yerde çok seviyor."

"Babam ld." Jimmy'nin ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum ama bu işe yaramayacaktı.

Sinirli görünüyordu ama bunun nedeni parmaklarının arasından sızan ve asfaltta sıçrayan kan olabilirdi. "Kahretsin, seninle konuşmuyorum!"

Bir patlama sesi başımı kaldırmama neden oldu ve Pritkin ile Louis-Csar'ın meşgul olduklarını gördüm. Arazide arabaların üzerine yayılmış ve yere yığılmış altı tüylü ceset vardı; bu sayı hâlâ aktif olanlarla hemen hemen aynıydı. Louis-Csar bir yandan kalan iki tanesini metodik bir şekilde doğruyor, bir yandan da başını koparmaya çalışan uçan penelerden kaçıyordu. Ancak Pritkin gerçekten de kendini kaybediyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa her dakikası. Başka bir arabayı havaya uçurdu ve yere yığılmadan önce şaşkınlıkla kayıp ortasına bakan iri bir kurtuğu vurdu. Ardından bir minibüsün tavanından üzerine atlayan bir diğerini, minibüsün havada alevler içinde kalmasına neden olan bir şey söyleyerek durdurdu. Alev alev

Pritkin'in kalkanlarına parçalar yağdı -nereye isabet etseler elektrik mavisıyla parladıklarını görebiliyordum- ama hiçbirini geçemedi.

Bardaki hiç kimsenin gürültü konusunda endişelenmediğine inanmadım. Tüfek patlamaları pek de sessiz sayılmazdı ve onlara eşlik eden homurdanmalar, ciyaklamalar ve itiş kakışlar da öyle. Vampirlerin saldırmamaları ama gitmemeleri de garipti. Beş tanesi etrafta durmuş, sanki bir şey bekliyormuş gibi olan biteni izliyordu.

"Tomas, arkada!" Louis-César önündeki dev farenin gövdesinin üzerinden atladı ve bana doğru gelmeye başladı. Yüzündeki ifade ve arkamdan gelen kendi sesimdeki lanet, dikkatimi dağıtmak için gerçekten kötü bir zaman seçtiğimi söylüyordu. Dönüp baktığımda Jimmy'nin vücudumu saçlarımdan yakaladığını ve üç inçlik pençelerinden birini boğazıma dayadığını gördüm. "Sana onu buradan çıkarmanı söylemiştim!" Louis-César Jimmy'ye bakıyordu ama benimle konuşuyordu. Daha doğrusu Tomas'la, ama o evde görünmüyordu. Yine de yanımdaki öfkeli vampir için fazla endişelenmiyordum; boğazımda ince bir çizgi oluşturan pençe tüm dikkatimi üzerinde tutuyordu.

Bedenimin ağzından çok yaratıcı küfürler döküldü, bazıları gerçekten tanıdık geliyordu. En azından evi kimin koruduğunu biliyordum. "Kapa çeneni, Billy. Bunu daha da kötüleştirme."

Mavi gözleri genişledi ve bana odaklandı. "Bekle bir dakika, sen *Orada* mı? Tanrım, öldüğünü sanmıştım! Düşündüm ki ..."

"Kapa çeneni dedim." Billy'nin nutuklarından birini dinleyecek havada değildim ve düşünmem gerekiyordu. Tamam, her seferinde bir sorun. Bu arada boğazı kesilen bedenimi nasıl geri alacağımı düşünmek pek işime yaramayacaktı, o yüzden Jimmy'yle şimdi ilgilenip sonra çıldırabilirdim.

"Ne istiyorsun, Jimmy?"

"Sessiz ol, Tomas! Bu gece yeterince zarar verdin. Bununla ben ilgileneneğim." Louis-César olayların gerisinde kalmış gibiydi ama onu hızlandırmak için zaman harcayacak değildim.

"Kapa çeneni," dedim ona ve yüzünde beliren kuşku ifadesi başka koşullarda komik olabilirdi. "Hadi ama Jimmy, onun gitmesine izin vermek için ne istiyorsun? Bir anlaşma istemiştin, hatırladın mı?" Bu *Orada* başka birinin bedeninde durup dev bir fareyle tartışmak gerçeküstüydü ama tek görebildiğim Billy Joe'nun korkmuş ifadesiyle kendi bedenimdi. Bizi bu durumdan kurtarması için ona güvenemezdim: daha otuz yaşına bile gelmemişti.

istenmeyen bir kedi yavrusu gibi boğulmadan önce.

"Buradan canlı çıkmak istiyorum; ne düşünüyorsun?" Jimmy bir bakış attı. Yanımdaki vampirlere, ama dövüşün etrafında uzananlara. Tamam, belki de onun arkadaşları değillerdi. "Ve buradaki tatlı da benimle geliyor. Eğer ona Cassie'yi götürürsem Tony küçük sorunumuzu unutacak ve tam da öyle olacak."

"Hayatta olmaz." Orada öylece durup Jimmy'nin beni götürmesine izin vermeyecektim. Tomas'ın vücuduyla ilgili fantezilerimin hiçbirisi kalıcı bir yer edinmeyi içermiyordu. "Tekrar dene."

"Peki, tamam. Boğazını kesmeme ne dersin? Böyle daha iyi değil mi? Tony onu canlı tercih ederdi, ama bahse girerim bir ceset bile beni köpek kulübesi."

"Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim ölmen günler sürecektir ve ölmeden önce ölüm için yalvaracaksın." Louis-César'ın sesi son derece ikna ediciydi ama Jimmy'yi öldürmek, ne kadar yavaş olursa olsun, beni hayata geri döndürmeyecekti.

"Haklı, Jimmy. Şu anda seni hayatta tutan tek şey Cassie. Eğer onu öldürürsen, Tony'nin eline fırsat geçmeden seninle ilgileniriz."

"Ne yani? Gitmesine izin verdim, sonra da beni öldürecek misin? Hiç sanmıyorum."

Louis-César, "Ölmenin birçok yolu olduğunu hatırlamalısın," diye söze girdi ve ben onu tekmeleyebilirdim.

"Sana daha kaç kere çeneni kapatmanı söylemem gerekiyor?" Sesimdeki panik tonunu duydum ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Şimdi kendimi kaybedersem, Güzel Çocuk ve Rambo'nun bizi bu işten vazgeçirmesine imkân yoktu. Özellikle de Pritkin ortadan kaybolmuş, muhtemelen kurt adamların peşine düşmüş gibi görüldüğünden beri.

"Bu iş bitince konuşuruz," dedi Louis-César sessizce. "Senin neyin var bilmiyorum. . ."

"Kesinlikle. Yapamazsın. Gerçekten, gerçekten yapamazsın."

Jimmy'ye gülümsedim ama bu sadece onu sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Nedenini bir saniye sonra bir diş dudağımı ısırduğında anladım. Tomas'ınki tamamen açılmıştı ama nasıl geri çekeceğimi bilmiyordum. Harika, peltek konuşarak hayatım için pazarlık yapmak - tam da benim şansım. "Tamam, şuna ne dersin Jimmy? Sen bize Cassie'yi ver, biz de sana avantaj sağlayalım. İki saat diyelim mi? Dikkatini dağıtacağıma bile söz veriyorum.

Oradaki vampirler senin kaçmana yetecek kadar uzun. Onlar Tony'nin adamları, değil mi? Orada durup seni öldürmemizi izleyecekler ya da bizi geçersen işi bitirecekler. Ama onları bir süreliğine meşgul edip seni rahat bırakabiliriz. Şimdi, bu adil, değil mi?"

Jimmy uzun, soluk diliyle ağzını yaladı ve küçük fare kulakları seğirdi. "Onu geri almak için her şeyi söylersin, sonra da beni öldürürsün ya da öldürmelerine izin verirsin. Ayrıca, onu Tony'ye götürmezsem zaten öleceğim."

Alay ettim. "Ne zamandan beri kurtlar vampirlerden emir alıyor? Bunca yıldır ona yalakalık yaptığına inanamıyorum!"

Jimmy ciyakladı; sanırım sinirlerime dokundum. "Yeni bir düzen geliyor vampir ve pek çok şey değişmek üzere. Yakında bizden emir almaya başlayabilirsin!"

Geri adım attım. Gururunu okşamak istiyordum, onu aptalca bir şey yapmaya kışkırtmak değil. "Belki, ama bunu görecektir kadar yaşamazsan sana pek bir faydası olmaz, değil mi? Beni tanımıyorsun, bu yüzden sözüme inanmayacaksın. Peki ya Cassie'ninki? Bizim iyiliğimizi garanti edeceğine söz verse nasıl olur?

davranışı?" Jimmy sanki bana gerçekten inanmak istiyormuş gibi kararsız görünüyordu ve ben bunun nedenini biliyordum. Kolundaki kurşun yarası çok kötü görünmüyordu ama gövdesindeki yara başka bir şeydi. Ön tarafındaki uzun beyaz kürk şeridi genişleyen kırmızı bir leke vardı ve nefesi zor ve biraz kabarcıklı geliyordu. Bire on akciğerini vurmuştum ve bir şekil değiştiren bile bunu iyileştirmekte zorlanacaktı.

"Hadi Jimmy. Alabileceğin en iyi teklif bu."

"Anlaşma istiyorsan kaslarına geri çekilmelerini söyle, yoksa kız ölür." Tehdidinin altını çizmek için ayaklarımın dibindeki yere tükürdü ve tükürüğünde kan vardı.

Jimmy'nin zamanı tükeniyordu ve o bunu fark eder etmez ben de fark ettim. Bıyıkları kıpırdadı ve ben de şaşkınlıkla onun korkusunun kokusunu alabildiğimi fark ettim. Bu elle tutulur bir şeydi, öyle ki onu dilimin üzerinde şarap gibi yuvarlayabileceğimi hissettim. Misk kokusu ve tatlı bir tat vardı, gerçi bu tat onun kanından geliyor olabilirdi. Artık bu yeni bedeninin artan duyularını fark ettiğime göre, çok dikkat dağıtıcı olduklarını kanıtlıyorlardı.

Birden Louis-César'ın kızgın değil, öfkeli olduğunu anladım: Üzerinden dalga dalga kaynayan, biberli bir koku yayılıyordu ve bu kokunun Jimmy'ye olduğu kadar bana da -daha doğrusu Tomas'a- yönelik olduğunu hissediyordum. Bu koku birdenbire her taraftan üzerime gelen sayısız kokuyla karıştı: Yerin altından akan kanalizasyonun belli belirsiz, uzak kokusu, otoparktan gelen mazot dumanı ve sigara izmaritleri ve bir çöplükteki bir günlük reuben'in lahana turşusu kokusu. Öte yandan vücudum güzel, gerçekten güzel kokuyordu ve ilk başta bunun tanıdık olduğu için olduğunu düşündüm. Sonra bir şokla fark ettim ki aslında en sevdiğim

Sıcak, taze ve yemeye hazır bir yemek. Kanın sıcak elmalı turtaya da soğuk bir günde dumanı tüten elma şarabı gibi tatlı koktuğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi kokuyordu. O tenin sıcaklığı altında akan kanı neredeyse tadabiliyor ve boğazımdan aşağı kayarken ne kadar zengin olacağını hissedebiliyordum. Tomas'a yemek gibi koktuğum fikri beni o kadar şaşırttı ki, yarısı bitene kadar önümde ne olduğunu göremedim.

Boğucu mavimsi bir gaz bulutu etrafımızı sarmış, otoparkı kapatmış ve gözlerimin yanmasına neden olmuştu. Birkaç el ateş edildi ve Louis-César'ın Pritkin'e geri çekilmesi için bağırdığını duydum. Sanırım kavgaya yeni bir açıdan yaklaşmak için etrafından dolaşan manyağın Jimmy yerine beni vuracağından korkuyordu. Ben de bu düşünceyi paylaştığım için müdahale etmedim. Tam maviliklere dalıp ölmeden önce beni bulmaya çalışacaktım ki, bedenim zehirli bulutun içinden sürünerek, ağlayarak ve nefes nefese çıktı. Nesi olduğunu anlamamıştım.

- Nefes almakta zorlanmıyordum - Tomas'ın nefes almak zorunda olmadığını ve onun içinde olduğum süre boyunca bunu yapmadığımı hatırlayana kadar. Bu beni bir balık gibi soluk soluğa bırakırken, bedenim sürünerek ayak bileklerimden yakaladı. "Yardım edin!"

"İyi miyim?" Dizlerimin üzerine çöktüm, neredeyse ikimizi de deviriyordum ve kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. "Bana kesilmeme izin vermediğini söyle!" Boğazımdaki nabızdan güçlkle konuşabiliyordum, ama istismara uğramış boynumdaki ince kenarlı yara ve sersemlemiş, sulanmış gözlerim dışında sağlam görünüyordum. "Burada kal," dedim kafası karışmış Billy Joe'ya. "Ben Jimmy'nin peşinden gidiyorum." Başımı salladım ve bir el bana doğru kanat çırpı. Billy'nin bluzunu bir şey dökülmeden önce yukarı kaldırmak için durakladım, sonra da sürünerek mücadelenin içine daldım.

Pritkin bir şeyler bağıırıyordu ama onu duyabilsem de diğer her şeyi duyabiliyordum, her şeyi demek istiyorum. Soyunma odasındaki konuşmalar sanki yarım otopark ötede yapılmıyormuş gibi netti.

Müzik, kumar makinelerinin sesi ve mutfaktaki şeflerden biriyle bir garson arasındaki tartışma çok net duyuluyordu. Hayatta kalan birkaç vampirin kalp atışları, bazılarının arabaların altına girmeye çalıştığını duyabiliyordum, etrafımdaki herkesin nefes alış veriş ve küçük bir kâğıt parçasının otoparka savrulma sesi Grand Central İstasyonu'ndaki sessiz geceyi yoğun bir saate dönüştürdü. Belki de vampirler nasıl

seçici olmak ve önemsiz şeyler ile daha önemli şeyler arasında ayırım yapmak

şeyler. Sanırım bunu yapmak zorundalar yoksa delirirler. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve Pritkin'in asık suratını görebilmeme rağmen neye kızdığını anlayamıyordum.

Girdap gibi dönen mavi miazmanın kalbine girdiğimde, Tomas'ın gözlerinin ana hatları görebildiğini ama belirgin özellikleri göremediğini fark ettim. Yine de dev bir farenin yere düşmüş bedenini seçmek çok zor olmadı. Lanet olsun. İş berbat edeceklerini biliyordum. Jimmy için gözyaşı dökcek değildim ama babam hakkında bana ne söyleyeceğine söz verdiğini bilmek istiyordum. Ayrıca, bir anlaşma yapmıştık ve sözde müttefiklerimin bana tek kelime bile etmeden anlaşmayı değiştirmeye kalkışmaları hiç hoşuma gitmemişti.

"Ölmemiş olsa iyi olur," diye başladım, Louis-César'ın kızarmış yüzü önümde belirirken. Daha ileri gidemedim çünkü eli uzandı ve beni bir insanın boğazını parçalayacak bir şekilde yakaladı. Her zamanki sesine pek benzemeyen sert bir tonda bir şeyler söylüyordu ama onu anlayamıyordum. Tanıdık oryantasyon bozukluğu üzerime çökmeden ve mavi kaybolmadan önce "*Kahretsin*" diye düşünmek için bir saniyem vardı. Gözlerimi kapattım, bunun gerçek olduğuna, her zaman olduğu gibi *şimdi* de bir imgelem göreceğime inanmak istemiyordum ama bunu inkar etmenin bir yolu yoktu. Birdenbire aynı sevimsiz, soğuk, taş koridora geri dönmüştüm ve hayal bile edilemeyecek bir umutsuzlukla dolu sesler duyuyordum.

Şok içinde dizlerimin üzerine çöktüm, çevremdekiler beni hiç hoş karşılamasa da sesler karşısında şok olmuştum. Daha önce bunun İşkence odasındaki insanlar tiz sesler çıkarıyordu ama şimdi öyle olmadığını biliyordum. Duvara zincirlenmiş adamlar sadece beni gördüklerinde ağlamaya başlamışlardı ve sesleri, çaresiz olmalarına rağmen, böyle çıkmamıştı. Bu yüzlerce, belki binlerce kişilik bir koroydu ve canlı değillerdi, en azından artık değillerdi.

Koridorun buz gibi soğğunun havadan ziyade, koridora dolmuş ruhların yarattığı pozitif miasmadan kaynaklandığını fark ettim. Duvarlara nüfuz eden ve havayı boğulma noktasına kadar dolduran ruhani bir sis gibi, aynı anda bir yerde hiç bu kadar çok hayalet hissetmemiştim. Umutsuzluk elle tutulur hale gelmişti, tıpkı yüzümdeki dondurucu yağ tabakasının boğazımdan aşağı akıp boğulacağımı sandığım ana kadar akması gibi. Bu kez yalnızdım ve dikkatimi dağıtacak bir gardiyan zorbası olmadan seslere konsantre olabildim. Yavaş yavaş biraz daha netleştiler. Hemen keşke olmasaydı dedim.

Burada kesin bir zekâ hissi vardı, birçok zihin vardı ve hiçbirisi mutlu değildi. İlk başta şeytani olabileceklerini düşündüm, Etrafta o kadar çok -daha güçlü bir kelime bulamadığım için- öfke dolaşıyordu. Ama tanıştığım birkaç iblis gibi değil, hayalet gibi hissediyordum. Birkaç dakika öfkelerini içime çektikten sonra nihayet anladım. Hayalet avcıları genellikle üç ana sorundan biriyle uğraşırlar: zamanından önce ölmüşlerdir, haksız yere ölmüşlerdir - genellikle, ancak her zaman değil, öldürülmüşlerdir - ya da hayati bir şey tamamlanmadan ölmüşlerdir. Bazen buna katkıda bulunan başka faktörler de vardır — Hayaletler de insanlar gibi aynı anda pek çok sorunla karşılaşabilirler — ama normalde üç büyüklerden biri oradadır. Hissettiğim şey Üç büyük sorunu da olan binlerce hayalet ve bunlara katkıda bulunan bir galaksi dolusu sorun. Eğer hala hayatta olsalardı, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm psikiyatristler gelecek yüzyıl boyunca onları çözmek için gece gündüz çalışabilirdi. Ama hayalet dünyasında psikiyatristleri yok. Sahip oldukları tek şey intikam.

İntikam meselelerinin yarattığı bir hayalet ya biraz tatmin olur, ya da ya da enerjisi bitene kadar onu arzulamak için etrafta dolanır. Çoğu hayaletin benim Billy Joe için yaptığım gibi düzenli enerji bağışçıları yoktur, bu yüzden zaman içinde kaybolurlar, sadece sesleri kalana kadar güçleri gittikçe azalır ve sonunda hayaletler nereye giderse oraya giderler. Bu kalabalıktan bazılarının enerjisinin tükenmek üzere olduğunu hissettim, diğerleri ise dün ölmüş gibi güçlüydü, ki belki de ölmüşlerdi. Bunun anlamı şaşırtıcıydı: nerede olursam olayım, en azından onlarca yıldır ve muhtemelen yüzyıllardır işkence için kullanılıyordu ve duyuları olmayanlar tarafından bile hissedilebilecek kadar ruhani karanlık enerji biriktiriyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, birileri olduğundan şüpheliydim.

Psşik dünyadan bihaber olan bu korku odasına girip de tüyleri diken diken olmayan kimse yoktur.

Etrafıma bakındım ama hâlâ sadece ben ve koro vardı. Ne yapacağımı bilemiyordum. İmgelemlerimin öngörülebilir bir şekilde davranmasına alışmıştım: geliyorlardı; beni bir yük treni gibi çarpıyorlardı; gidiyorlardı; ağlıyordum; üstesinden geliyordum. Ama son zamanlarda psşik yeteneklerim yeni ve rahatsız edici alanlara doğru dallanıp budaklanıyordu ve ben de evrenin aniden kuralları değiştirmeye karar vermesine içerliyordum. Özellikle de herhangi bir yerde mahsur kalacak olsaydım, kesinlikle burayı seçmezdim. Soğuk bir rüzgâr yüzümü tokatladı - sabırsızlanmaya başlamışlardı.

"Ne istiyorsun?" Zar zor fısıldadım ama bir sopa alıp eşek arısı yuvasını karıştırdığımı düşünebilirdiniz. Üzerime aynı anda o kadar çok ruh çöktü ki, sadece renk parıltıları, görüntü titreşimleri ve kulaklarımda sanki bir kasırga koridorda esmeye karar vermiş gibi bir uğultu duydum. "Dur! Kes şunu! Seni anlayamıyorum!"

Duvara sırtımı dayadım ve ancak duvardan düştüğümde bir bedenim olmadığını fark ettim, en azından cismani bir bedenim yoktu. Sersemlemiş bir anın ardından daha önce ziyaret ettiğim işkence odasını tanıdım ama bu sefer sadece kurbanlar oradaydı. Ayağa kalktım ve ileriye doğru birkaç deneme adımı attım. Kendimi çok sağlam hissediyordum. Ayaklarım beklediğim gibi taşın içinde kaybolmamıştı ve kolumu görebiliyordum. Neyse ki Tomas'ınki yerine benimkiydi; en azından ruhum hangi bedenin bana ait olduğunu biliyordu. Kolumu hissettim ve o da sağlamdı. Nabzımı ölçebiliyordum. Nefes alıyordum. Yine de mahkûmlardan hiçbiri beni fark etmemiş gibiydi.

Kumarhanede serbest bıraktığım kadın tam önümde yatıyordu, hatırladığım gibi rafa geri dönmüştü ama yanmamıştı. İyi görünmüyordu ama göğsünün hafifçe inip kalktığını ve kirpiklerinin ara sıra titrediğini görebiliyordum, yani yaşadığını biliyordum. Arkamda bir ses duydum ve omzumun üzerinden geriye baktığımda birkaç bin kişinin sessizce durup beni izlediğini gördüm. Odanın bu kadar insanı alması mümkün değildi ama Her neyse. Portia'nın tugayıyla yaşadığım deneyimin aksine, bu durum duyularıma zarar veriyor gibi görünmüyordu. Gözlerim kaymadan ya da kafamın içinden çıkmaya çalışmadan onları görebiliyordum; belki de buna alışıyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ama kimse bana bir ipucu vermedi.

Kadına döndüm ve onun doğrudan bana baktığını hayretle gördüm. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama çatlak dudaklarından ince bir mırıltı dışında hiçbir şey çıkmadı. Biri bana bir kepçe su uzattı. Sümüksü ve belli belirsiz yeşil bir şeydi ve ona şüpheyle baktım. "Bu şey iğrenç."

"Biliyorum ama başka bir şey yok gibi görünüyor." Bu, sesin ne olduğunu anlamamın en az beş saniye sürdüğünü gösteriyor. kişi.

Yavaşça başımı kaldırdım, sonra geriye sıçradım ve sümüksü suyu geniş bir kavis çizerek odanın diğer tarafına gönderdim. "Kahretsin! Tomas!" Yüreğimi ait olduğu yere geri çektim. "Ne yapıyorsun burada?" Elinde içinde daha fazla iğrenç su olan bir kova tutuyordu. Sağlam görünüyordu ama bu bir şey ifade etmiyordu. Ben de öyleydim ve az önce bir duvardan düşmüştüm.

"Bilmiyorum." Benim hissettiğim kadar sarsılmış görüldüğü için ona inanmaya meyilliydim. Sanırım bir vampir için bile bu garip sayılırdı. Kovadaki su tam olarak sabit olmayan bir tutuşla titriyordu ve konuştuğunda sesi de sabit değildi. "Bedenimin kontrolünü ele geçirdiğini, konuşamadığımı ya da tepki veremediğimi hatırlıyorum. Sonra birdenbire buradaydık." Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "Burası neresi?"

"Emin değilim."

"Burası daha önce gittiğin yer mi?" Yüz hatlarında heves gibi görünen bir şey belirdi. "Françoise mı o?" Şaşkınlığımı gördü. "Raphael bana seni üzen imgelemden bahsetti. Gördüğün kadın bu mu?"

"Sanırım." Hâlâ elinde tuttuğu kovaya bakıyordum, çünkü o kovanın onda olmaması gerektiği aklıma gelmişti. Eğer bir şekilde benim imgelemime sırtını dayamışsa, ikimiz de olağan kurallara bağlı olmalıydık. Aslında burada değildik; bu bir kayıttı, uzun zaman önce olmuş bir şeyin görüntüsüydü. Bir filmin izleyicilerinin ekranda olup bitenler karşısında ne kadar önemsizse bizim de o kadar önemsiz olmamız gerekirdi. Ama adam orada durmuş, elinde ağır bir tahta kova tutuyordu. "Nereden buldun bunu?"

Şaşkın görünüyordu. "Köşedeydi." Boştaki eliyle, samanların durumundan tuvalet olarak kullanıldığı belli olan bir yeri işaret etti. Tabii ki tüm oda açık bir kanalizasyon ile etlerin çok taze olmadığı ve kullanılmayan parçaların köşelerde çürümeye bırakıldığı bir kasap dükkânı arasında bir yer gibi kokuyordu. Hiç alakam olmadığı halde bu kokuyu almak zorunda kalmamın haksızlık olduğunu düşündüm.

bir vücuda sahip olmak. Eski imgelemlerim hiçbir zaman kokular ve hislerle tamamlanmamıştı ve ben bu şekilde olmasını tercih ediyordum.

"Ona bunu veremem." Metafiziği boş ver; onları sonra çözerdim. Eğer Tomas bir kovayı tutabiliyorsa, belli ki bu yerle en azından biraz etkileşime geçebilirdik. Ve eğer bu doğruysa, belki de ciddi şekilde yanlış giden -ya da gitmek üzere olan- birkaç şeyi değiştirebilirdik. İlk önceliğim kadını buradan çıkarmaktı ama içecek bir şey olmadan uzun süre dayanamazdı ve pis kovaya doğru özlem dolu bakışlar göndermeye devam etti. Böyle bir şeyin iyi görünmesi için ne kadar susamış olmanız gerektiğini merak ettim.

Tomas kokladı ve tatmak için parmağını daldırdı. Hoşnutsuz bir ses çıkarıp geri tükürdüğünde hislerinin ne kadar keskin olduğunu hatırladım. "Haklısın. Yaklaşık üçte bir tuz. Bu sadece başka bir işkence şekli."

Onu yere attı ve zehirli madde kuru samana karıştı. "Başka bir şey bulmaya çalışacağım."

"Hayır! Burada kalmalısn."

"Neden? Ben burada sadece bir ruh değil miyim? Ne olabilir ki?"

Bizi sessizce izleyen binlerce hayalete endiřeyle baktım ve ona söylemeli miyim diye dūřundım. Normalde ruhlar beni korkutmaz.

Billy gibi insanların enerjisinden sınırlı ölçüde beslenebilen nadir örnekler var, ancak ben onları her zaman istediğim zaman geri pūskūrtmeyi başardım. Ayrıca çođu, bir insana saldırmamın, bu işlemnden elde ettiklerinden daha fazla enerji gerektirdiğini fark eder, bu yūzden onları kızdırmadığınız sūrece genellikle rahatsız etmezler. Ama işler değişmişti. Burada, bir beden ve onunla birlikte gelen tūm savunmaların korumasına sahip değildim. Onların bölgesinde yabancı bir ruhtum ve bu konuda sinirlenmeye karar verirlerse başım būyk belaya girebilirdi. Billy bana hayaletlerin enerji için birbirlerini yiyebildiklerini söylemişti - görünüşe göre insan donör kullanmaktan çok daha kolaymış. Birden fazla kez soyulmuştu ve bir seferinde o kadar kötüydü ki hemen biraz g bağışlamam gerekmişti yoksa geri dönemeyecek kadar kaybolabilirdi. şimdi burada, bölgelerine izinsiz girdiğim için öfkelenmek için her türlü nedeni olan birkaç bin a hayaletle karşı karşıyaydım. şimdiye kadar bir hamle yapmamışlardı ama kalelerinin etrafında dolaşmamızdan hoşlanmayabilirlerdi. Bunu đrenmeye niyetim yoktu.

"Bilmek istemezsin," dedim ona kısaca.

İtiraz etmedi ama kadını incelerken kaşları birbirine yaklaştı.

Onun için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyordu, bu da ona karşı tutumumu biraz yumuşattı. Bu aynı zamanda onun da eşit derecede tehlikenin ta kendisiydi. Billy Joe bizim zamanımıza geri dönmüş, bedenime bakıcılık yapıyordu ama Tomas'ın şu anda ruhu yoktu - bu da öldüğünü söylemenin başka bir yoluydu. Tabii ki her gün güneş doğduğunda ölüyordu, ama bu her zamanki yol değildi. Geri döndüğümüzde kalıcı bir ceset bulmayacağımızı umuyordum.

"Hadi onu serbest bırakalım," dedim, onun olduğu kadar benim de dikkatimi dağıtmak için. Kadını askıdan indirmeye çalışmaya başladık ama bu göründüğünden daha zordu.

Ona zarar vermemeye çalışsam da, biraz zarar verdim. İpler etini kemirmiş ve kan neredeyse tutkal gibi etraflarında kurumuştu; ipleri bileklerinden ve ayak bileklerinden çektiğimde, kanlı doku parçaları da ıktı.

Başka bir su kaynağı görmeyi umarak odanın etrafına bakındım ama duvarlara zincirlenmiş adamlar dışında hiçbir şey yoktu. Bir tanesi yerden yaklaşık üç metre yükseklikteki bir taşa asılmıştı. Kolları bağlıydı. Arkasından korkunç bir açıyla yukarı çekilmiş ve ayaklarına ağırlıklar bağlanmıştı. Hareket etmiyordu ama gevşek bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu. Bir diğeri aşağıdaki samanlıkta yatıyor, hafifçe inliyordu. İki kez baktım; gerçekten haşlanmış gibi görünüyordu. Derisi korkunç bir alacalı kırmızıydı ve şeritler halinde soyuluyordu. Bir deri bir kemik kalmış diğer adamlarda da İşkenceciler onlarla çoktan vakit geçirmişlerdi. Sırtları çiğ çiğ dövülmüştü, elleri ve ayakları orada burada yoktu ve et parçaları oyulmuştu. Hastalanmadan önce geri döndüm.

Bir şey dirseğimi dürttü ve yere baktığımda yanımda havada süzülen bir şişe gördüm. Onu dikkatle elime aldım ve beni izleyen kalabalığa şüpheyile baktım. Ama hiçbir tehditkâr bir hareket yapmadı ve kap viski gibi kokuyordu. Suyu tercih ederdim ama alkol acısını hafifletebilirdi. "Al, bunu iç." Kadının başının yanında diz çöktüm ve şişeyi dudaklarına götürdüm. İçindekilerin bir kısmını yuttu, sonra da merhametle bayıldı.

Tomas'ı kadınla ilgilenmesi için bıraktım ve adamları kurtarmaya çalıştım ama kısa sürede bunun olmayacağı anlaşıldı. Kadın iplerle bağlanmıştı, sanırım zincirler iyi esnemediği için, ama adamlar demir içindeydi. Tomas'a baktım. Yardım istemek şöyle dursun, onunla konuşmak bile istemiyordum ama onları tek başıma kurtarmamın imkânı yoktu. "Bunları kırabilir misin?" Sonunda sordum.

"Deneyebilirim." Yanımıza geldi ve ikimiz de elimizden geleni yaptık ama hiçbir şey olmadı. Ağır zincirleri kırmak gibi yorucu bir işi başarmak bir yana, onları kaldırmak bile elimizden gelen tek şeydi. Geçiş sırasında çok fazla güç kaybetmiş gibiydik. Kadını çekip kurtarmak bile sanki üç saatimi yüksek ayarlı bir koşu bandında geçirmişim gibi hissettirmişti.

Genel olarak, işlerin iyi görünmediğine karar verdim. Nerede olduğumu, nasıl geri döneceğimi ya da işkencecilerin ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordum. Köşedeki bir sıçan bana doğru küçük bıyıklarını kıpırdattı ve ben de kepçeyi ona doğru tekmeledim. Evet, eğer ait olduğum yere geri dönersem, kazanacağımızdan tam olarak emin olmadığım bir kavganın ortasında kalacaktım. Benim için bile bu gerçekten kötü bir gün sayılırdı.

Tomas birkaç dakika sonra, "Bu işe yaramaz Cassie," dedi. "Burada bir insan kadar güçsüzüm ve gücüm hızla azalıyor. Yapabiliyorken kadına yardım etmeliyiz. Diğerleri için yapılacak bir şey yok."

İsteksizce kabul ettim. Kurtarmalar için benim gecem gibi görünüyordu. Bana sabırla bakan hayalet orduya baktım. "Buradan nasıl çıkacağımızı bilen var mı?"

Hayaletler önce bana, sonra birbirlerine baktılar. Biri kalabalığın arasından itilene kadar biraz itiş kakış oldu. Genç bir adamdı, belki on sekiz yaşındaydı, Louis-César'ınkinin kötü bir akrabası gibi görünen bir kıyafet giymişti. Mavi yünlüydü ve elinde, geniş kenarından sarı bir tüy sarkan kahverengi bir şapka vardı. Kravatı çok köpüklü, peruğu uzun ve kıvrık, devetüyü rengi deri ayakkabıları komik ve büyük olduğu için hayattayken bir züppe olduğunu tahmin ettim.

Üzerlerinde sarı fiyonklar vardı. Bir hayalet için oldukça renkliydi; tecrübelerime dayanarak öleli bir yıl ya da daha az olduğunu tahmin ettim.

Bir selam verdi ve Louis-César'ınki kadar kibar olmasa da aynı ifadeyi kullandı. "*Hizmetinizdeyim, matmazel.*"

Harika, sadece harika. Kadının yanında diz çökmüş nabzını kontrol eden Tomas'a baktım. "Sanırım Fransızca bilmiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç cümle var ama burada işe yarayacak bir şey yok." Acı dolu görünüyordu. "Senato merkezine girmeme nadiren izin veriliyor."

"Ne zamandan beri Vegas'ta Fransızca konuşuyorlar?"

Bana sabırsızlıkla baktı. "Avrupa Senatosu'nun merkezi Paris'te, Cassie."

"Onlarla birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Bilmediğin pek çok şey var."

Neden bahsettiğini anlamak için zamanım yoktu. Genç hayalete biraz kızgınlıkla baktım. Louis-César'ın bedenine geri dönmediğim için ne kadar minnettar olsam da, onun bilgilerine erişebilmeyi özlemiştim. "Fransızca konuşmuyoruz," dedim ona.

Genç adam şaşkın görünüyordu ve biraz daha karıştırıldı. Bu kez daha yaşlı olan ve daha sade bir şekilde açık kahverengi diz altı pantolon ve lacivert bir ceket giymiş olan başka bir adam öne itildi. Kel kafasını perukla örtme zahmetine katlanmamıştı ve bu haliyle bir

Saçma sapan bir tip. "Ben hayattayken şarap tüccarıydım, *matmazel*. Sık sık Angleterre'i ziyaret etmek için nedenim vardı; belki hizmet edebilirim?"

"Bakın, burada ne yaptığımı bilmiyorum. Ya da buranın nerede olduğunu. Ya da ne istediğinizi. Biraz bilgi yardımcı olur."

Şaşkın görünüyordu. "Affedersiniz *matmazel*, ama biz de ne yapacağımızı bilemiyoruz. Sizler ruhsunuz ama bizim gibi değilsiniz. Sonunda dualarımıza cevap olarak gönderilen melekler misiniz?"

Homurdandım. Hayatta pek çok şeyle karşılaştırılmışım ama asla bununla değil. Düşmüş melekler sayılmazsa Tomas'ın da bu sınıfa girmediği kesindi. "Hayır.

Pek sayılmaz." Genç adam bir şey söyledi ve yaşlı olan şok olmuş görünüyordu. "Ne dedi?"

Adam utanmış görünüyordu. "Sevgilisinin hayatından, onun da kendisi gibi, hepimiz gibi bu sonsuz acılar diyarında ölmesinden korkuyor. İntikam umuduyla geldiyseniz, *le diable*'dan, Şeytan'ın kendisinden olsanız bile umursamayacağını söyledi. Ama bunu kastetmemiştir."

Genç adamın yüzündeki öfkeye bakınca bundan şüphelendim. "Biz iblis değiliz. Biz ... bu biraz karışık. Sadece gardiyan geri dönmeden onu buradan çıkarmak istiyorum. Bana nerede olduğumu söyleyebilir misin?"

"Carcassonne'dasınız *matmazel*, cehennemin kapısındasınız."

"Peki burası neresi? Yani, burası Fransa mı?" Adam bana sanki ona hangi yılda olduğumuzu sormuşum gibi baktı, ki aslında bir sonraki sorum da buydu. Boş ver. Bir hayalete, hayır, aslında deli olmadığımı açıklayacak vaktim yoktu. En azından ben öyle düşünmüyordum. "Boş ver. Sadece onu nereye götüreceğimi söyle. Onu öldürecekler - kaçmak zorunda."

"Kimse kaçamaz." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Françoise'ın intikamını almak için burada değil misin?"

Biraz sinirlenmeye başlamıştım. Zaten çok fazla sabrım yoktu ve sahip olduğum sabır da neredeyse tükenmişti. "En başta ölmemesini tercih ederdim. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Söylediğim bir şey genç adama ulaştı, çünkü arkadaşıyla hızla konuşmaya başladı. Onlar ileri geri tartışırken kadın geldi ve kolunu okşadım, çünkü hiçbir yer yoktu bileklerinin altında onu incitmeden dokunabileceğim bir yer vardı. Bana kocaman gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi. İyi de oldu; ikimiz de yirmi soru soracak durumda değildik.

Yaşlı adam bana döndü ve onaylamaz bir ifadeyle baktı. "Size yardım etsek bile, o da diğerleri gibi ölebilir. O öldü diye intikam almaktan vazgeçer misin? birkaç gün yaşar mı?"

Kendimi kaybettim. Uzun bir gün olmuştu ve kesinlikle orada dikilip baş belası bir hayalet tarafından azarlanmak istemiyordum. Bunun için zaten Billy Joe vardı. "Ben lanet olası bir ölüm meleği değilim, tamam mı? Buraya senin intikamını almaya gelmedim. Eğer istiyorsanız, gidin kendiniz alın. Hayaletler böyle yapar. Şimdi ya bana yardım edin ya da yolumdan çekilin."

Yaşlı adam öfkeyle ayağa kalktı. "İntikamımızı alamayız, yoksa çoktan almış olurduk! Bu kale yüzyıllardır işkence için kullanılıyor ve ona bir şey yapılmış, bir büyü yapılmış, müdahale etmemizi imkansız hale getirmiş. Bunu yapabileceğimize gerçekten inanıyor musun? böyle bir vahşetin yaşanmasına seyirci mi kalacaktık? Eğer bir ruh değilsen, o zaman güçlü bir büyücü olmalısın. Bize yardım edin! Bize yardım et ve senin kölen olacağız." Tek dizinin üzerine çöktü ve aniden tüm grup diz çöktü. Bu tamamen haksızlıktı.

"Um, adın ne?" "Pierre,
mademoiselle."

"Tamam, Pierre. Ben bir cadı değilim; ben bir kahinim. Muhtemelen benden daha fazla büyü biliyorsundur. Senin için bir büyüyü, herhangi bir büyüyü bozamam. Tek bildiğim, eğer onu buradan çıkarmazsak o kadının çok yakında öleceği." Pek tatmin olmuş görünmüyordu ama yanındaki genç adam artık canına tak etmişti. Öne atılıp elimi çekmeye ve o kadar hızlı konuşmaya başladı ki, Fransızca bilseydim bile muhtemelen onu anlayamazdım.

Pierre bana olumsuz baktı ama genç hayaletin biraz ısrarından sonra tercüme etmeyi kabul etti. "Bir yeraltı geçidi var, *Matmazel*, kulelerden birinin dibinden Aude Nehri'ne kadar. Burası uzun zamandır sorunlu zamanlarda bir kaçış yolu olmuştur. Etienne size gösterebilir."

Tomas'a şüpheyle baktım. "Onu taşıyabilir misin?" Başını salladı ve onu kaldırmak için hareketlendi. Gözleri hafifçe açıldı ve ayağa kalkmadan önce tökezledi. "Ne oldu?"

"Beklediğimden daha ağır." Kaşlarını çattı. "Acele etmeliyiz Cassie, yoksa gücüm tamamen tükenebilir."

Kabul ettim ve kapı kolunu çekiştirdim. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra nihayet açıldı - elimi içinden geçirmeye devam ettim. Yeterince katılaşabildim ama Tomas haklıydı - gittikçe zorlaşıyordu. Koridora ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım ama duyacak kimse yoktu. Sanırım tüm işkenceciler kahve molasındaydı. Dante'ninkinin aksine,

Yine de insanların etrafta olduğunu ve yakında geleceklerini biliyordum.

Geçen sefer kullandığımdan farklı bir merdivenden inmeye başladığımızda genç hayalet bir görünüş bir kayboldu. Bu seferki daha parlak değildi ama şapkasındaki sarı tüy o eski hayalet ışıltısına sahipti ve onu bir mum gibi takip ettik. Bu sefer ayak parmağıma bir şey batmadı, ancak kısa süre sonra koşu seansımı bu kadar sık atlamamış olmayı diledim. Merdivenlerden inmek bile maraton koşmak gibi gelmeye başlamıştı. Billy Joe'dan bana bir şey getirmesini istediğim her seferinde onun orospuluk seanslarına sempati duymaya başlamıştım.

Merdivenin dibine geldiğimizde, kamçılanmıştım. Duvara yaslanmaya başladım ama neredeyse düşecekken durdum. "Daha ne kadar var?" Genç adam cevap vermedi, sadece umutsuzca ilerlememi işaret etti. Etrafıma bakındım ama koro gelmemişti. Üzgün değildim. Bir hayat kurtarmaktan çok birilerine zarar vermekle ilgileniyor gibiydiler, bu da onları bana sevdirmiyordu.

O kadar karanlık bir geçide girdik ki tek ışık rehberimizin şapkasında sallanan tüyden geliyordu. Devam ettikçe hava giderek daha nemli hale geldi, öyle ki kısa süre sonra göremediğimiz su birikintilerinin içinden geçmeye başladık, bunun nehre yaklaştığımız anlamına geldiğini umuyordum. Lanet tünel sonsuz görünüyordu ve onlarca yıllık örümcek ağları

ama onları fırçalayacak enerjim yoktu. Sonunda diğer tarafa çıktık, ama sadece küçük bir hilal ve üzerimizde yayılan Samanyolu manzaraya ışık veriyordu. Modern elektriğin olmadığı geceler çok karanlıktır ama tünelden sonra bana neredeyse aydınlık gibi geldi.

Kısa bir süre sonra Tomas'ın gücü tükendi ve ben de ona yardım etmek zorunda kaldım. Kadını aramıza aldık ve dar arnavut kaldırımlı yollarda sürükledik. Ona zarar verme riskini almak istemiyordum ama etrafta dolaşmak da iyi bir fikir değildi. O psikopat gardiyanın ne planladığını biliyordum. Kaçarken ölse bile, yanarak ölmekten çok daha iyiydi.

Kaleyi çevreleyen şehir geceleri gerçekten ürkütücüydü, evlerin sıraları yer yer yoldan o kadar uzağa eğiliyordu ki Sokağın karşı tarafındakiler el sıkışabilirdi. Ne zaman bir baykuş ötse ya da bir köpek havlasa yerimizden sıçradık ama yolumuza devam ettik. Konik çatıları karanlık gökyüzünde uğursuz siyah gölgeler oluşturan kalenin devasa dış hatlarına dönüp bakmamaya çalıştım. Umarım Feather'ın varacağı yer

çok yakındı. Bir ömür sürdü, sonsuza kadar sürdü, öyle ki tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve düşmemeye konsantre olmaktı. Sonunda, durmak ya da çökmek üzereyken, uzakta küçük bir ışık gördüm, o kadar sönüktü ki ilk başta hayal ettiğimi sandım. Yavaş yavaş daha parlak hale geldi ve bir muma dönüştü. küçük bir evin penceresi. Tüy ortaya çıkmadı, belki o da benim kadar bitkin olduğu için, ama yumruğumu vurmak yerine kapıyı çalacak kadar enerji topladım. Sonunda kapı açıldı ve karanlıktan sonra dayanılmaz derecede parlak görünen bir ışık yayıldı. Gözlerimi kısıtım ve açtığım da Louis-César'ın endişeli yüzüne bakıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Yerde yatıyordum. Hem doğru zamanda hem de kendi bedenimde olduğumu fark etmem bir saniye sürdü. Eğer gücüm olsaydı rahatlayarak ağlayabilirdim.

Billy Joe başımda toplandı ve kızgın görünüyordu. "Bunu yapabileceğini bana neden söylemedin? Orada kapana kısıldım! Ölebilirdim!"

Otmaya çalışmadım, çünkü asfalt altımda hulanın oldukça şiddetli bir versiyonunu yapıyor gibiydi. "Drama kraliçesi olma. Sen zaten öldü."

"Bu tamamen yersizdi."

"Ağla bana bir nehir." Billy Joe başka bir şey söyleyecekti ama Louis-César üzerime eğildiği için hareket etmek zorunda kaldı ve daha fazla cesedin arasında kalmak istemiyordu.

"Matmazel Palmer, iyi misiniz? Beni duyabiliyor musunuz?"

"Dokunma bana." Her şeye rağmen oturmak istediğime karar verdim, çünkü eteğim pembe dantel iç çamaşırlarımın görüldüğü noktaya kadar yükselmişti, ama onu hiçbir şekilde yanımda istemiyordum. Her dokunuşumuzda kendimi zamanın içinde savrulurken buluyordum. Duyularım beni daha önce uyarmaya çalışmıştı ama onun yarattığı korku ile benim yaşadığım korku arasındaki farkı anlamak imkânsızdı. yakınlık ve Senato tarafından yakalanmanın genel dehşeti. Her halükârda, çok uzun zamandır ihtiyacım olan tüm beden dışı deneyimleri yaşamıştım. "Tomas nerede?" Ondan hâlâ hoşnut değildim ama onu yanlışlıkla öldürmüş olabileceğim düşüncesi de hiç hoş değildi.

"O burada." Louis-César bir adım kadar uzaklaştı ve ben Tomas onun arkasında duruyordu. Fransız'a garip bir ifadeyle bakıyordu, sanki onu tanıımıyormuş gibi şaşkındı.

"İyi misin?" Ona endişeyle sordum. Umarım evde biri vardı, Çünkü gezgin bir ruhu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Uzun bir süre sonra Tomas başını salladı ama konuşmadı. Bunun iyi olmadığına karar verdim. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Oh, Tanrı aşkına!" Billy Joe kimseye dokunmamaya dikkat ederek aramıza girdi ve bana ters ters baktı. "O iyi. Birkaç dakika önce geldi."

Bize yeniden katılmaya karar verdiğinde." Kaşlarını çatı. "Ortada bir kriz varken tatile çıkmanın ne anlamı var?"

Onu görmezden geldim. "Bana yardım et." Tomas onunla konuştuğumu sanıp eğildi ve Billy Joe'yu yoldan çekilmeye zorladı. Oturdum ve etrafıma bakındım. Jimmy de dahil olmak üzere on bir ölü kurt faresi vardı. Cam gibi faresi

Gözleri dağılan dumanın arasından suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu ve ben yemin ettim. "Lanet olsun! Onunla konuşmak istiyordum!" Kollarını teatral bir şekilde kaldırmış, sanki bir şeyi itiyormuş gibi duran Pritkin'e doğru döndüm, ama orada havadan başka bir şey yoktu. "Babam hakkında soru sormadan onu öldürdün!"

Pritkin bana hiç dikkat etmiyordu. Gözleri çemberimizin dışına odaklanmıştı ve iyi görünmüyordu. Yüzü kızarmış, gözleri buğulanmıştı ve boynunun kenarlarındaki kordonlar şişkinleşmişti. Konuştuğunda boğuk bir fısıltıyla konuşuyordu. "Daha fazla dayanamayacağım." Etrafımızdaki havada hafif bir mavi renk fark edene kadar bir anlam ifade etmemişti. büyücünün kalkanlarının içinde duruyorduk. Kendi korumasını genişleterek etrafımızda bir savunma balonu yaratmıştı ama ince ve zayıf görünüyordu, eski kalkanlarına hiç benzemiyordu. Belki de çok fazla uzatmıştı; kişisel kalkanlar sadece bir kişi için tasarlanmıştı. Haklıydı; uzun sürmeyecekti.

"Cassie'yi buradan çıkarmalıyız," dedi Tomas ve yüzünün de gergin görüldüğünü fark ettim. Sanki birkaç yüz kiloluk bir ağırlık kaldırıyormuş gibi değil.

Pritkin'e benziyordu ama sanki dehşete kapılmış gibiydi. Yine de büyücüyü ya da onun ötesindeki herhangi bir şeyi izlemiyordu. Bana bakıyordu.

Louis-César normal görünen tek kişiydi, o hoş yüzünde hiçbir gerginlik belirtisi yoktu. "*Matmazel*, eğer yeterince iyileştirdiyseniz, MAGIC'e dönmenizi önerebilir miyim? Tomas sizi götürecektir sen."

Pritkin bir şeyler mırıldandı ve havada bir anlığına parlayan bir sembol belirdi, o kadar yakındı ki kalkanların içinde erimeden önce uzanıp dokunabilirdim. Ne yaptığını biliyordum çünkü

Tony'nin büyücüleri güç sözcüklerini kullanarak kasasının çevresine bir koruma oluşturmuşlardı. Konuşulan bir kelime gibi soyut bir şey üzerine koruyucu bir büyü inşa edebilmesi ilgimi çekmişti ama o bunu kendi enerjisi için bir odak olarak kullandığını açıklamıştı.

Büyü pek çok kaynaktan gelir. Feylerin ve çok daha az bir dereceye kadar likantropların büyülerini doğadan aldıkları söylenir.

Uzayda korkunç hızlarda hareket eden gezegenin enerjisi. Yerçekimi, güneş ışığı, ayın çekimi, eğer bilerseniz hepsi enerjiye dönüştürülebilir.

Nasıl? Hatta Dünya'nın tıpkı yerçekiminde olduğu gibi bir büyü alanı oluşturduğuna ve bir gün birilerinin buna nasıl dokunacağını bulacağına dair spekülasyonlar bile duydum. Gerçi bu modern büyü teorisinin kutsal kâsesi ve şimdiye kadar kimse bunu yapmayı başaramadı - her ne kadar sayısız saatler denenmiş olsa da. Gizem çözülene kadar, insan büyü kullanıcıları doğadan yalnızca küçük bir miktar ödünç alabilir; güçlerinin çoğu kendilerinden gelmek zorundadır. Başkalarının hayatlarını çalarak ya da cehennemden muazzam bir büyü enerjisi ödünç alabilen kara büyü kullanıcıları hariç, ancak onlar bunun için büyük bir bedel ödüyorlar.

Bazı büyücüler doğuştan diğerlerinden daha güçlüdür, ancak çoğu yeteneklerini geliştirmek için bir tür hile kullanır. Çoğu, Billy'nin kolyesinde olduğu gibi, büyücünün emriyle dağıtılmak üzere uzun süreler boyunca pil gibi doğal enerji toplayan tılsımlara sahiptir. Bazıları, Gümüş Çember gibi, ihtiyaç anında güç ödünç almalarını sağlayan diğer büyü kullanıcılarıyla bağlantılar kurar.

Diğerleri ise doğal enerjiyi onlardan daha iyi emebilen büyülü yaratıkları müttefik olarak alıyor. Pritkin'in kendi gücü dışında ne kullanıyor olabileceğini bilmiyordum ama pek de işe yarıyor gibi görünmüyordu. Sembol onlara dokunduktan sonra kalkanları biraz daha parladı ama hemen sonra tekrar sönükleşti. Bir şey güçlerini tüketiyordu, hem de çok hızlı bir şekilde.

Etrafa bakındım ama tehdidin kaynağını bulamadım. Park yeri tam olarak huzurlu olmasa da sessiz görünüyordu - yakındaki birkaç arabanın yanan gövdesi dağılan mavi dumanın arasından belli belirsiz görünüyordu.

Gözlerimi Louis-César'a diktim ama bana fazla bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim. Neyse ki ona ihtiyacım yoktu. "Billy? Neler oluyor?"

"Kiminle konuşuyorsun?" Louis-César ilk kez sakın görünmemeye başlamıştı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir," dedi Tomas'a. "Ona dikkat edin."

Onu görmezden geldim çünkü Billy Pritkin'in yanında yüzüyordu ve çılgınca önce ona, sonra etrafına, sonra da geceye doğru el kol hareketleri yapmaya başlamıştı. "Billy! Ne yapıyorsun sen böyle? Kimse seni duymuyor ki - çıkar ağzındaki baklayı!"

"Tanıdığın sana yardım edemez, Sybil." Ses karanlıktan geldi ve arsanın dış kenarlarında uzanan beş vampire bir arkadaşın daha katıldığını fark ettim. Şafak öncesi ışığında onu görmek zordu ama

Ondan yayılan his hiç hoş değildi. Yüzünü göremediğim için çok mutluydum. "Ona karşı koruma sağladım. Kimse sana yardım edemez ama zaten ihtiyacın da yok. Tehlikede değilsin Sybil. Benimle gelersen kimsenin sana zarar vermeyeceğini garanti ederim. Yeteneklerine değer veriyoruz ve onları geliştirmene yardımcı olmak istiyoruz, hayatın boyunca saklanıp korkmanı değil. Bana gel, ben de arkadaşlarının, eğer arkadaşlarsa, huzur içinde gitmelerine izin vereyim."

"Benim adım Cassie. Yanlış kızla birliktesin." Konuşmakla ilgilenmiyordum ama Billy Joe bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ve ben de Ona sessiz sinema oynaması için zaman ver.

"İsminiz de ilginç olmasına rağmen, size uygun olan unvanı kullandım, Bayan Palmer. Hiç kimse size bunun önemini söyledi mi?" Güldü. "Sakın bana tamamen cehalet içinde büyümene izin verdiklerini söyleme. Öngöründen ne kadar yoksunsunuz. Biz aynı hatayı yapmayacağız."

"Cassandra Yunan mitolojisinde bir kahindi. Apollo'nun sevgilisi." Eugenie okul ödevimin bir parçası olarak Yunan ve Roma mitlerini öğrenmemizi sağlamıştı - görünüşe göre bu onun zamanında genç bir hanımın eğitiminin önemli bir parçasıydı - ve ben de bunun eğlenceli olduğunu düşündüğüm için şikâyet etmemiştim. Çoğunu unutmuştum ama adaşımı hatırlıyordum. Şimdiye kadar Cassandra'nın bir kahin için iyi bir isim olduğunu düşünmüştüm.

"Pek sayılmaz, canım." Ses dolgun ve zengindi ve bana çürük meyveyi hatırlatan o belirsiz, alttan alta gelen şey eşlik etmeseydi çekici olabilirdi: olgunlaşmış ve etli. "Tüm kahinlerin tanrısı Apollon, güzel insan Cassandra'yı sevdi, ama o onun sevgisine karşılık verdi. Önceden bilme yeteneğini kazanacak kadar uzun süre sevmiş gibi yaptı; sonra kaçtı. Elbette sonunda onu buldu - senin gibi sonsuza kadar saklanamazdı - ve intikamını aldı. Hediyeinin onda kalabileceğini, ama sadece trajik olayları göreceğini ve kimsenin onu göremeyeceğini söyledi.

Çok geç olana kadar kehanette bulunduğunda ona inandım."

Titredim; elimde değildi. Sözleri kemiklerime biraz fazla yakındı. Bir şekilde isabet kaydettiğini anlamış gibiydi ve tekrar güldü. "Merak etme, sevgili Cassandra. Sana her şeyin içinde bir güzellik olabileceğini öğreteceğim.

karanlık."

"Neler oluyor?" Billy'ye tısladım, bir cevap beklediğimden çok o baştan çıkarıcı, korkunç sesi engellemek için.

Kara büyücü, o kadar uzaktaki bir fısıltıyı duymaması gerektiği halde cevap verdi. "Beyaz Şövalye'nin korumaları başarısız oluyor Sybil.

Yakında yüz yüze konuşacağız."

Bunun hoşuma gidecek bir konuşma olmadığına karar verdim. Billy Joe'ya baktım. "Philly'den son ayrılışımdan sonraki o üç günü hatırlıyor musun?" Bana bir an boş boş baktı, sonra şiddetle başını salladı ve çılgınca hareketler yapmaya başladı. Evet, gayet iyi hatırlıyordu.

Sadece bir güç sözcüğü biliyordum. Bir silah değildi ama acil durumlarda vücudun rezervlerinden -tüm rezervlerinden- yararlanarak dayanıklılık kazandırmak için tasarlanmıştı. Kullanımı tehlikeliydi, çünkü verdiği güç daha önce tükenirse

Tehdit sona erdiğinde, kötü adamlar sizi yakaladığında bir kedi yavrusu kadar zayıf olurdunuz, ancak sürdüğü sürece çok iyi bir yumruk attı. Tony'den ikinci kez kaçtıktan sonra üç günden fazla uyanık kalmak için kullanmışım. Bunu araştırmış ve saraydaki haydut büyücülerden biriyle pratik yapmışım, çünkü deneyimlerime dayanarak bunun yetmiş iki saat süreceğini biliyordum. Tony'nin koşularındaki tılsımların etkisinin geçmesi için. İlk ayrıldığımda şansım yaver gitmişti - otobüste uyuyakalmışım ve peşimdekiler kalabalık istasyondan ayrılan yarım düzine araçtan hangisinin benimki olduğunu anlayamamışlardı.

Onlar yola çıkana kadar ben uyanmış, paniklemiş ve otobüs değiştirmişim. Gereken üç gün boyunca onlardan uzak kalmayı başardım ama birkaç kez kıl payı kurtulmuştum ve bu numarayı ikinci kez denemek istemedim. Tony'nin adamları ilk kayboluşumda beni takip etme konusunda epey pratik yapmışlardı. bu sefer sürprizin değeri olmazdı.

Planım işe yaramıştı ama bedeli ağır olmuştu: Sarsıntının etkisi geçtiğinde bir hafta boyunca uyudum ve on kilo verdim. Muhtemelen çok daha fazlasını kaybederdim.

- Tıpkı benim hayatım gibi - Billy Joe ve benim aramızdaki enerji alışverişinin iki yönlü çalıştığını anlamamız dışında. Bana hem enerji verebiliyor hem de enerji alabiliyordu ve şu anda enerjisi tükenmişti.

Billy alçaldı, kolunu sallamayı ve kaşlarını çatmayı artırdı. Belli ki bana yüksek sesle konuşmak istemediğini söylemeye çalışıyordu ve orada tek bir alternatif vardı. İçimi çektim. "İçeri gel." Üzerime ılık bir su çöktü ve Billy içeri aktı, yerleşirken bana İrlanda'da annesinin mezarını kazısını hatırlattı.

"Aklını mı kaçırdın sen?!"

"Sadece işe yarayıp yaramayacağını söyle - kalkanları güçlendirebilir miyiz?" "Ne demek 'biz'?"

İçimi çektim. "Kaltaklık etme; bunu yapabileceğini biliyorsun! Yapabilir miyiz?"

"Biliyorsam ne olayım!" Billy en asitli halini takınmıştı. "Ben güç sözcükleriyle oynamam! Eğer bu şey geri teperse, kötü olabilir - gerçekten kötü."

"Geçen sefer işe yaramıştı."

"Geçen sefer neredeyse ölüyordun!"

"Neden, Billy, umursadığını bilmiyordum. Şimdi soruya cevap ver."

"Bilmiyorum," diye tekrarladı inatla. "Teorik olarak, gücü içe doğru değil de dışa doğru yönlendirebilmeliyim, ama - "

"Harika." Louis-César ve Tomas'ın bir tür tartışma yaşadığı gerçeğini görmezden gelerek parıldayan kalkanlara odaklandım. Bunu denemeyeli uzun zaman olmuştu ve eğer batırırsam bir daha şansım olmayabilirdi. Pritkin neredeyse morarmıştı ve sadece gözlerinin akı görünüyordu.

"Bekle! Bir dakika düşünmem lazım! Dur bakalım." Billy konuşmaya devam etti ama ben onu duymazdan geldim. Uzun bir tartışma için vaktimiz yoktu. Pritkin'in yaptığı gibi korumamı uzatamazdım; eğer kalkanları ben onları güçlendirmeden tamamen yok olursa, yandık demektir. Konsantre oldum ve bildiğim tek güç sözcüğünü söyledim.

Enerji içime öyle bir aktı ki, öleceğimi sandım. asfalttan havalandı. Bir saniye sonra Billy havada parlayan altın bir rün kazıdı ve bir dakika boyunca yüzümün önünde asılı kaldı, parlak, parlak ve mükemmeldi. Ama hayranlıkla bakacak fazla zamanım olmadı, çünkü Bir saniye sonra enerji, geldiği gibi aynı kemik sarsıcı telaşla beni terk ettiğinde kığımın üstüne düştüm. Aniden, canlı bir şekilde neden bu tür şeyleri sık sık yapmadığımı hatırladım.

Yan döndüm ve inledim, kusmamak için kendimi zor tuttum. Başaramayacağıma dair kesin bir his vardı içimde. Sonra Billy çaldığı gücün bir kısmını bana vermeye başladı. Bir şey hissetmeyi beklemiyordum - daha önce bana yardım ettiğinde, olaydan sonrasına kadar bunu bilmiyordum - ama bunu hissettim. İçimden pırıl pırıl, sıcak, harika bir enerji aktı ve aniden doğruldum. Lanet olsun! Buna bağımlı olabilirdim. Billy'nin kahkahası kafamın içinde yankılandı ve sııttım. Daha önce bir kuyruklu yıldız gibi etrafta zumlamasına şaşmamalı.

"Ne yaptın sen?" Pritkin de oturduğu yerden kalkmış, şaşkın görünüyordu. Bana odaklandı. "Kalkanlarımı mı güçlendirdin?" Ben ve Billy'nin el emeğine hayranlıkla bakarken o da şaşkınlıkla bakıyordu. Güzel mavi duvarlar, o kadar opak ki muhtemelen normlar tarafından görülebilirdi ve o kadar kalındı ki bir

Halojen ışıkların altında parıldayan halkalarının içindeki araba. Pritkin su ile korunuyor olmalı, çünkü hafif dalgalar gibi dalgalanmalar yayılıyordu.

"İyi iş çıkardık," diye yardımcımı tebrik ettim. "Ve artık kusacak gibi bile hissetmiyorum."

"Ne yaptın sen?!" Pritkin beni kollarımdan yakaladı ve koğuşum hafifçe cızırdadı. Bıraktı, öfkeyle baktı ve ellerini ovuşturdu. "O kadar güce sahip olamazsın - hiçbir insan olamaz!"

"Belki ödünç almışımdır."

Gözleri kısıldı. "Kimden ya da neyden?"

Açıklamaya çalışmak istemedim. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Kimse cevap veremedi kalkanlar tükürmeye ve tıslamaya başladı. Kara bir buluta benzeyen şey onları kemirmeye başlamıştı, o güzelim gücü küçük lokmalar halinde yutuyordu, tıpkı bir çayıra inen çekirge sürüsü gibi. Tamam, belki de henüz ormandan çıkmamıştık.

Burada bana gerçeği söyleyebilecek tek kişiden bazı cevaplar almaya karar verdim. İçeri girdim ve Billy'yi buldum. "Dökül bakalım."

"Bunu yaptığina *inanamıyorum!* O kadar gücü aynı anda kanalizasyon edemeseydim ne olurdu biliyor musun? Kalkanın içinden sekip hepimizi kızartabilirdi!"

Sözümü kestim. "Bana sonra bağırırsın. Sadece bana neler olduğunu anlat, çabuk."

"İki çemberden büyücüler savaşıyor ve biz ortada kaldık.

Bu nasıl bir özet?"

"Tamam, şimdi mantıklı olan versiyonu."

Garip bir ses duydum ve bunun dış gıcırdatmaya benzediğini fark ettim. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. "Sen bedenine geri döndükten sonra karanlık büyücüye doğru sürüklendim, ama o beni yakaladı ve bana karşı korudu. "Ben

Sanırım bunu tekrar yapabilirim. Ama beni kovmadan önce, Kara Çember'in statükodan memnun olmayan pek çok grupla birlikte Rasputin'le müttefik olduğunu öğrendim. Her şeyi almak için gerçek bir şans olduğunu düşünüyorlar ve ganimeti kaçırmak istemiyorlar. Ve daha da eğlencelisi Tony de onlarla kanka gibi görünüyor. Sihir kullanıcılarını ışık elflerine satıyor ve MAGIC'te birileri bunu öğrenirse, tek yapacakları şey onu kazığa oturtmak olursa şanslı olacağını biliyor."

"Ne? Mantıklı konuşmuyorsun." Faerie'nin bir efsane olmadığını daha yeni öğrenmiştim. Billy'nin anlattıklarını takip edecek kadar anlamadığım kesindi.

Saçma sapan şeyler.

"Bu uzun bir hikaye. Tek bilmen gereken Tony'nin koruma istediği. Kara elfler sorunun izini ona kadar sürdü ve bundan hiç memnun değiller. Aydınlık Feylerin kendilerinden daha fazla çoğalmasını göze alamazlar, ancak nüfus sıkıntısına yardımcı olacak verimli büyü kullanıcılarıyla, çok yakında olacak olan budur. Ve sonra ışık tüm Faerie'ye hükmedecek."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Anaokulu hikâyelerimin kaçının gerçeğe dayandığını bilmiyordum ama karanlık Fey gerçekten trollerden, ölüm perilerinden, goblinlerden ve benzerlerinden oluşuyorsa, ışığın kazanması daha iyi olmaz mıydı?

Billy iç çekti. "Sen ve ben bir ara uzun uzun konuşmalıyız. Hayır, bu iyi olmaz. Feylerin hiçbirine güvenmiyorum ama en azından karanlıkların kuralları var. Aydınlık son zamanlarda - yani son birkaç yüzyılda - giderek daha anarşik bir hal alıyor ve onları dengeleyecek bir şey olmazsa ne yapacakları belli olmaz. O kaçık peri de bu yüzden buradaydı. Normalde köleleştirilmiş insanlar umurunda bile değil ama bu ticaret ışığın yararına olacaksa, bunu durdurmak istiyor. Her neyse, bizim için önemli olan Rasputin'in seni öldürmesi karşılığında Tony'yi korumaya söz verdiğini söyledi. Zor bir satış değildi."

"Eminim." Böylece bir düşmanım daha oldu. Bir liste tutmaya başlamam gerekecekti. "Rasputin neden beni öldürmek istiyor?"

"Seni bir tehdit olarak görüyor ama nedenini bilmiyorum. Büyücü biliyor olabilir ama ben anlamadım. Ama Rasputin'in yaklaşık yarım saat önce Tony'nin adamlarını aradığını ve senin buraya doğru geldiğini söylediğini öğrendim. Muhtemelen Jimmy bu yüzden hâlâ hayattaydı. Seni yakalamak için kumarhanedeki bütün haydutları görevlendirmekle o kadar meşguldüler ki onu öldürmeye zahmet etmediler. Sadece kimse ön girişten elini kolunu sallayarak girmeni beklemiyordu. Yan ve arka girişleri izliyorlardı, sen de onları biraz şaşırttın." En azından bu, neden ıssız koridorlarda dolaşabildiğimi açıklıyordu.

Aklıma bir şey geldi. "Ayrılmadan hemen öncesine kadar geleceğimi bile bilmiyordum. Rasputin bunu nasıl anladı?"

"Güzel soru."

Şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim. "Ama Tony neden Mircea ve Çember'e kölelik gibi riskli bir şeyle karşı çıksın ki?" Büyü kullanıcılarının ticaretini yapmak bilinmeyen bir şey değildi ama çoğu insan güçlü telepatlar ya da büyücüler satarak elde edilecek büyük kârların

Çember sizi yakalarsa cezalar uygulanır. Tony'nin kendisinin bunun aptallar için bir oyun olduğunu söylediğini duymuştum. Peki fikrini değiştirecek ne olmuştu?

"Mircea onu öldürecek."

"Eğer Rasputin önce Mircea'yı ve Senato'nun geri kalanını öldürürse olmaz. Bu durumda,

Tony, efendisinin kontrolünden çıkarak bir Senato koltuğuna oturur ve artık aidat ödemek zorunda kalmaz. Güç ve zenginlik, olağan şüpheliler."

"Tony, Mircea olmadan bile tek başına ayakta duracak kadar güçlü değil. O en iyi ihtimalle üçüncü seviye; bunu biliyorsunuz."

"Belki Ras'ın ona yardım edeceğini düşünüyor. Ya da belki de kendini tutuyordur. Eğer bunu yapacaksa ikinci seviyeye geçecek yaşta. Belki de kimseye söylemedi, çünkü bu Mircea'nın onu daha yakından izlemesine neden olurdu. Ondan ayrılmak için bir fırsat kolluyor ama büyük bir müttefiki olmadan harekete geçmeye cesaret edemiyor olabilir."

"Şu anda sahip olduğu."

"Öyle görünüyor. Peki ortak, ne yapmak istiyorsun?" "Tam olarak neyle karşı karşıyayız?"

Billy Joe teatral bir şekilde iç çekti. Söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağını bildiği zaman çıkardığı sestir bu. "İki kara büyücü, burada beş vampir ve bölgeye yayılmış on beş vampir daha var ve en az altısı usta seviyesinde. Oh, ve tepeden tırnağa silahlı sekiz norm." "Ne?!"

"Ne bekliyordunuz ki? Vegas Tony'nin kalelerinden biri. Ve daha fazlası da gelecek - bodrumda yarım düzine norm ve sekiz ya da dokuz vampir daha gördüm. Senin görüldüğünü anlar anlamaz, onlar da gelecektir. Burası çok kalabalıklaşmak üzere."

Şaşkın bir şekilde orada oturdum. "Boku yedik."

"Fikir birliği bu yönde. Şu anki plan Tomas'ın seni alıp buradan uçarak gitmesi, Louis-César ve büyücünün ise geride kalıp herkesi senin kaçmana yetecek kadar yavaşlatmaya çalışması."

"Bu intihar!"

"Evet, en kötüsü de muhtemelen işe yaramayacak olması. Etrafımız sarıldı, hayatım. Tomas'ın hepsini geçmesine imkan yok."

"Kahretsin." Bir an düşündüm. "Peki ya takviye kuvvetler?"

Louis-César'ın kulağıma bağırmasıyla sözüm kesildi. "*Matmazel*, beni duyabiliyor musunuz?"

Bana dokunamadan sarsılarak uzaklaştım. "Ne istiyorsun? Biraz meşgulüm."

Bana tuhaf tuhaf baktı ama sesini yumuşattı. "Artık gitmen gerekiyor, *Matmazel*. Üzgünüm ama iyileşmeniz için size daha fazla zaman veremeyiz." "Hiçbir yere gitmiyorum. Tomas böyle bir eldiveni asla geçemez.

ve bunu biliyorsun. İki kara şövalye, altı efendi ve en az on dört vampir daha mı? Hadi ama."

Louis-César'ın biri soğukkanlılığını bozduğunda nasıl görüldüğünü öğrendim. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu nasıl bilebilirsin?"

"Hayalet hizmetkârı ona söylemiş," dedi Pritkin ve dizlerinin üzerine çökmüş, hızla buharlaşan kalkanlara konsantre olduğunu fark ettim.

"Billy'yi görebiliyor musun?" Şaşırmıştım. Çok az insan görebiliyordu.

"Hayır," dedi Pritkin sıkılmış dişlerinin arasından. Çenesi o kadar gergindi ki yan taraftaki küçük kas göze çarpıyordu. "Ama bana neler yapabileceğin söylendi. En azından bir kısmını." Ter yüzünden nehirler halinde akıyor, gömleğini ıslatıyordu.

umutsuzca bana baktı. "Eğer başka numaraların varsa, onları kullanmanı öneririm. Süreci sadece yavaşlatabilirim; durduramam."

İç çektim. Neden bundan pişman olacağımı düşünüyordum ki? "Bana bir dakika ver." Billy Joe'nun parlak fikirleri olup olmadığını öğrenmek için içeri döndüm. Vardı, ama bu hoşuma gitmedi. "Büyücüyü ele geçiremem çünkü bana karşı korumalı. Ama sen ruh formunda benden çok daha güçlüsün, çünkü yaşıyorsun. Eğer olanları kopyalayabilirsek - "

"Hayır! Başka birine sahip olmamın imkanı yok! Ya geri dönemezsem? Ya takılırsam? Başka bir şey bul." Louis-César olmaktan hiç hoşlanmıyordum ve kesinlikle bir arabanın içinde ne olduğunu öğrenmek istemiyordum.

karanlık büyü kullanıcısı gibi hissettim.

"Sıkışacağını sanmıyorum. O bir büyücü. İçeri girdiğinde, seni dışarı çıkmaya zorlamadan önce fazla zamanın olmayacak. Ama o kadar zamana da ihtiyacın olmayacak. Eğer dikkatini birkaç dakikalığına dağıtabilirseniz, bahse girerim üç kahramanımız vampirlerle başa çıkabilir."

"Üç karşı yirmi mi? Sence de bu biraz iyimserlik değil mi?" "Sadece bunu yapmak istemiyorsun."

"Aynen öyle."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Kalın bir şekilde yutkundum. Bir alternatif olmalıydı. Senato sadece beni Dante'den geri getirmek için üç güçlü ajan göndermişti.

beni çok istiyorlardı. Geri dönmediğimizde ve kimse rapor vermediğinde, takviye göndereceklerinden emindiler, ancak bunun ne kadar süreceğini söylemenin bir yolu yoktu. "Gün doğumu ne kadar uzakta? Belki Tony'nin adamları saklanmak zorunda kalana kadar onları oyalayabiliriz. Louis-César'ın

Biraz güneşe dayanabilir ve Tomas'ın da dayanabileceğini biliyorum."

Billy Joe güldü ama sesi mutlu gelmiyordu. "Tabii, büyücümüzün o kadar uzun süre dayanabileceğini mi sanıyorsun?"

Pritkin'e şöyle bir baktım ve ne demek istediğimi anlayamadım. Gözleri şişmiş ve birkaç kan damarı patlamış olmalıydı, çünkü kırmızı gözyaşları döküyor gibi görünüyordu. Ama ona yardım edebilecek durumda değildim. Çok şey görmüştüm.

Yıllar boyunca sihir işe yaramıştı ama ben bildiğim tek şeyi yapmıştım ve Billy Joe bu tür bir enerji kaybını iki kez yerine koyamazdı. Ama yakında bir şey yapmazsam, Jimmy'den intikam almak için çıktığım yolculuk üç kişinin hayatına mal olabilirdi.

"Tamam." Biraz hava yuttum. "Yap şunu."

İçimdeyken Billy Joe'yu göremiyordum, ama onu hissedebiliyordum. Duyguları yüzünü okuyabildiğimden daha iyiydi ve şüpheciydi. "Emin misin? Çünkü kalıcı olarak bir ruha dönüşürsen bunu sonsuza dek duymak istemiyorum. Seni tanıyorum. Bana musallat olursun."

"Bunun olmayacağını söylediğini sanıyordum!"

"Muhtemelen olmaz dedim. Bu işte yeniyim."

"Bana sorduğun gibi, başka bir planın var mı? Çünkü eğer yoksa - " Billy Joe oyun kurucuya çalım atan bir defans oyuncusu gibi bana çarpmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim. Her şeyi iptal edene, o korkunç baskıyı durdurmak için herhangi bir şey yapana, herhangi bir şey söyleyene kadar itmeye devam etti, ancak hareket edemiyordum. Sanki bir buharlı silindir ile Gidecek hiçbir yer yoktu. Basınç durmazsa öleceğime karar verdikten bir saniye sonra aniden özgürce uçmaya başladım. Bu büyük bir rahatlamaydı, ancak tuğla duvar gibi hissettiren bir şeye çarpmadan önce güzel, süzülme hissi sadece bir saniye sürdü. Canım o kadar çok yandı ki vücudumdaki her kemiğin kırıldığını düşünebilirdim, tabii bir anda bir vücudum olmadığını fark etmeseydim.

Bir kahkahanın etrafımda yankılandığını duydum. "Oh, hayır, küçük hayalet. Sana söylemiştim. Beni bir daha bu kadar kolay kandıramayacaksın. Seni sevmeyeceğin bir yere göndermeden önce evine, hanımının yanına git."

Duvarın ne olduğunu anladım; büyücünün korumalarını temsil ediyordu ve beklediğimden çok daha zorlulardı. Ama onun tavsiyesine uyamazdım. Billy Joe'nun yardımı olmadan nasıl geri döneceğimi bilmiyordum, bu yüzden ileri gitmeliydim. O koğuşları aşmak ölüm kalım meselesiydi, kelimenin tam anlamıyla.

Sizin için bir anlamı olduğu sürece her şeyle kalkan oluşturabilirsiniz: taş, metal, su, hatta hava. Bu sadece gücünüzü görselleştirmenin ve manipüle etmenin bir yoludur. Eugenie sisle kalkan oluşturmıştı, bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama onun için işe yarıyor gibiydi. Büyücünün kalkanları güçlüydü ama oldukça normal bir türdendi: benim gibi o da bir duvar hayal etmişti ama onunki ahşaptı, benimki ise her zaman ateş. Konsantre olduğumda, Kaliforniya kızılağaçları gibi, tepeleri gözden kaybolacak kadar yükseğe uzanan devasa ağaçlardan oluşan bir kale görebiliyordum. Gerçekte, elbette, "tepleri" yoktu; onun koğuş hattı boyunca nereye gidersem gideyim, aynı aşılmaz duvarı göreceğimi biliyordum.

"İndiğim" yere baktım ve vücudumun bir izinin kütüklere kazındığını, çarpmanın etkisiyle etrafındaki tahtaların parçalandığını gördüm. Beni böyle hissetmiş olmalıydı ve bu bana bir fikir verdi. Daha önce bunu yapan birini hiç duymamıştım ama bugün başıma gelen çoğu şey için bu geçerliydi. Onun korumalarına değil, benimkilere odaklandım.

Genelde koğuşlarımı hissetmem. Bu teknik o kadar yerleşmiş ki, dik yürümek gibi bir şey: Dokuz aylıkken zor ama Bir yetişkinseniz, karşıdan karşıya geçmek için düşünmek zorunda değilsiniz. Ama şimdi

Birkaç saniye konsantre oldum ve tanıdık alev perdesi etrafımda yükseldi, yakıcı bir sıcaklık yerine rahatlatıcı bir sıcaklık. Odaklandım ve yavaşça, bir çocuğun eli gibi şekillenen küçük bir ateş filizi, en yakın kütüğe dokunmak için koğuşumdan uzandı. Yaz şimşeklerinin dokunduğu kuru çıra gibi tutuştu ve çok geçmeden duvarın bir bölümü alevler içinde kaldı. Büyücünün bana küfrettiğini, tehditler savurduğunu ve beni sonsuza dek cehennemin en alt katına kapatmaya yemin ettiğini hayal meyal duydum. Onu görmezden geldim. Duvarı tutabilmek için her şeyimi harcıyordum.

ve yeni odunun eskisinin etrafına örülmesine izin vermeyi reddediyordum. Akıllıca geri dönüşler yapacak gücüm yoktu.

Sonunda, bir hafta gibi gelen bir süreden sonra, tahtada küçük bir delik belirdi. Daha da büyümesini beklemedim, sıkarak geçtim. Sıkı bir geçişti ve sanki yanlarım kıymıklar tarafından kanlı çizgiler halinde kazınıyormuş gibi hissediyordum, hatta

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Birdenbire, duman ve ateş yanan orman eridi ve görebildim. Karanlık otopark etrafıma yayıldı ve yüzümde bir esinti esti. Pritkin, Tomas ve Louis-César otoparkın karşısındaydı ve bedenim kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Billy Joe'ya bağırdım. "Sorun yok! Kontrol bende!"

"O zaman bırak şu lanet saldırıyı! Pritkin felç geçirmek üzere!"

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, sonra içeriye göz attım. "Ben yapmıyorum her şey!" Söyleyebildiğim kadarıyla doğrudu. Görevi devralmanın büyücünün konsantrasyonunu bozacağını ve sorunu çözeceğini düşünmüştüm. Ama ben

Pritkin'in kalkanlarının üç adamı zar zor koruyacak kadar küçüldüğünü ve muhtemelen her an çökebileceğini gördü. "Şimdi ne olacak?"

Bedenimin eğildiğini ve Pritkin'e fısıldadığını gördüm. Bana baktı ve ben de el salladım. Gözleri büyüdü. Bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. "Ne dedi?"

"Bilezik!" Billy Joe avazı çıktığı kadar bağırırken sesim otoparkta yankılandı. "Onu yok etmemi söyledi!"

Arsanın karşısından karanlık bir şekil bana doğru koşmaya başladı. Büyücüden aldığım aynı derin sağlıksız hissi veriyordu, bu yüzden tanıtıma ihtiyacım yoktu. Her nasılsa, diğer kara şövalye neler olduğunu anlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Aşağı baktım ve büyücünün sol bileğinde bir bilezik buldum. Gümüş rengindeydi ve birbirine kenetlenmiş küçük hançerlere benziyordu. Tokasını bulamadım; koluna lehimlenmiş gibi görünüyordu. Pritkin'e baktım ve yüzündeki çaresizliği gördüm. Kahretsin, bu şey artık gitmeliydi. Çekiştirmek işe yaramayınca ısırdım, dişlerimle kopardım, iki hançerin birleştiği yere odaklandım. Sonunda, parmakları kan içinde kaldıktan sonra gevşedi.

Doğru anlayıp anlamadığımı sormama gerek kalmadı çünkü Pritkin rahatlamış bir şekilde nefes nefese yere yığıldı ve etrafındaki vampirler harekete geçti. Louis-César yanımdaki vampire uçan bir bıçak gönderdi, taktığı büyük boy çelik gerdanlığa çarpmasaydı kafasını koparacaktı. Yine de bu ona fazla zaman kazandırmadı. Tomas elini uzattı ve sonunda depoda neler olduğunu görebildim. Vampir dizlerinin üzerine çöktü ve boğuk bir ses çıkardı.

Kalbi tam anlamıyla göğsünden fırladı. Top Tomas'a doğru yelken açtı, Tomas da onu biraz büyükçe bir beyzbol topuymuş gibi yakaladı.

Diğer kara şövalye benden iki araba mesafesinden daha az uzaktaydı. Durdu ve bir elini kaldırdı ve aniden hareket edemedim. Ama ben paniğe kapılmadan önce, kumarhaneden kurtulmalarına yardım ettiğim üç cadı park halindeki bir minibüsün arkasından çıkıp onun etrafında bir çember oluşturdular. Onlara kaçmaları için bağırmak üzereydim ki büyücü aniden çığlık atarak yere yığıldı ve üzerimdeki baskı azaldı.

Bu bir rahatlamaydı ama uzun süre kendimi daha iyi hissetmedim. Buz gibi bir su akışı ayaklarımı yalamaya başladı. Hiçbir şey göremiyordum ama koşuşlarımın dipleri cızırdamaya başlamıştı. Konsantre olursam, bir derenin yerden yükselerek etrafımda aktığını görebiliyordum. Akıllı büyücü; birden fazla elementle kalkan oluşturabiliyor. Ve benim ateşim onun suyuna karşı pek de iyi görünmüyordu. Alevler sönerken, bazıları yapraklı dallar taşıyan küçük odun dalları metafiziksel bedenimi sarmaya başladı.

Bacaklar. Harika. Karanlık büyücü göreve geri döndüğünde ciddi şekilde sinirlenecekti, ki bu hızla giderse iki dakika kadar sürecekti.

"Neyin var senin?" Bir vampir koşarak yanıma geldi. Onu Tony'nin sarayından hayal meyal tanıyordum; her zaman bronzlaşmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm iri yarı, tüylü bir sarışındı - sörfçü görünümü ölü beyaz teniyle pek iyi gitmiyordu. "Onu etkisiz hale getirebileceğini söylemiştin! Bizi silip süpürecek!" El hareketini takip ederek kavganın yeniden başladığı yere gittim. Adamın hangi "o"yu kastettiğini merak ettim, çünkü üçü de bana oldukça ölümcül göründü.

Pritkin düşmanca davranan bir orospu çocuğu olabilirdi ama bir dövüşte sahip olunması gereken çok iyi bir adamdı. Yerdeydi ama havada asılı duran inanılmaz bıçakları geri dönmüştü. Aslında, tüm cephaneliği harekete geçmiş gibi görünüyordu. Ben izlerken, bir vampiri pompalı tüfek patlamasıyla havaya uçururken, beş bıçak bir diğerine savruldu, biri neredeyse kafasını koparıyordu. Vampir bir usta olmalıydı, çünkü yere düşmedi, ama hareketli bıçaklar onu takip etti, özellikle ölümcül bir arı sürüsü gibi sokup çıkardılar. Birkaç düzine derin kesikten kan akmaya başladığında onlara vurdu ama onlar geri gelmeye devam etti. Öfkeyle kükredi ama kaçmak yerine dilim dilim doğranmayı tercih etti. Ama el bombaları tarafından takip edilen diğer birkaç vampir onun örneğini izlememeyi tercih etti. Eğer Pritkin yarı ölüyken böyle dövüşüyorsa, onu tam gücünde görmek istemediğime karar verdim.

Tomas da iyi gidiyordu, iki vampiri o kadar hızlı ve öfkeli bir bıçaklı kavgaya tutuşturmuştu ki, otoparkın ışıklarında arada bir yanıp sönen bıçak dışında hiçbir şey göremiyordum. Etrafında birkaç kişi daha yatıyordu. Artık göğüslerinde tanıdık delikler açılmıştı. Bu arada Louis-César saldırıyı tek başına üstlenmeye karar vermişti. Pritkin ve Tomas saldırganları oyalarken, o da etrafımdaki vampir kümesine saldırdı. Plaj serserisi Fransız'ın ününü duymamış olmalıydı, çünkü onun üzerine atladı ve sadece bir saniye dayanabildi. O kötü görünümlü mızrak tekrar iş başındaydı ve onu şişlemek Louis-César'ın adımlarını bozmasına bile neden olmadı. İkinci kara büyücüye bir bıçak fırlattı ama bıçak sanki bir zırh giymiş gibi ondan sekti. Ama üç cadı ne olursa olsun

daha fazla etki yaratıyordu. Büyücü yerdeydi, baş aşağı dönmüş bir böcek kadar etkisiz bir şekilde tutunmaya çabalıyordu, çünkü onlar hep bir ağızdan bir şeyler söyleyerek yaklaşmaya başlamışlardı.

Başlangıçta Fransız'ı gördüğüme sevinmiştim, çünkü etrafımda kalan vampirlerin kaçması için ona bir kez bakmam yetmişti, ama fikrimi hemen değiştirdim. Gözümü kırptım ve Louis-César'ın kanlı bıçağı bir şekilde çenemin altındaydı. Gözlerindeki bakış, kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Daireniz bize meydan okumakla hata etti," dedi bana sakince, sanki bir partide sohbet ediyormuşuz gibi. "Neyse *ki mösyö*, savaş ilanı göndermek için sizin hayatta olmanıza ihtiyacım yok. Bu benim için yeterli olmalı.

cesedini insanların sık sık gittiği bir yere bırak."

"Louis-César, hayır!" Mızrağını boğazıma daha fazla saplamasından korktuğum için konuşamıyordum ama arkasından gelen ses yine de bana aitti, kılıcının kolunu kavrayan el de öyle. Görünüşe göre Billy Joe ekmeğini kazanmaya karar vermişti.

"*Matmazel*, lütfen Tomas'ın yanına dönün. Bu hiç hoş olmayacak."

"Tomas şu anda biraz meşgul," diye cevap verdi Billy, "hem zaten ben Cassie. O içeride." Beni işaret etti. "Ve o içindeyken cesedi öldürürsen ne olacağını bilmiyorum. Belki buraya geri döner, ama belki de dönmez."

Louis-César'ın sesi hafifçe yumuşadı. "Hayal görüyorsunuz *matmazel*. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsiniz ve kendinizi zorlamamalısınız. Bana bir dakika verin, sizi buradan kendim götüreceğim."

Yutkundum. Billy Joe kolundan sarkarken bile gücüyle mızrağını bana saplayabileceğini biliyordum. Büyücünün paniklediğini hissedebiliyordum,

Onun korkusu da yaşadığımız irade savaşını körüklüyordu. Soğuk su gibi hissettiren akıntı dizlerime kadar geliyordu.

"Billy! Buradan nasıl çıkabilirim?" Ağzımın hareketi mızrağın kenarını büyücünün derisine itti ve sıcak bir akıntı hissettim. boynundan aşağı kan damlamaya başladı. Kafamın içinde biri çığlık attı ama duymazdan geldim.

"Bilmiyorum." Billy Joe iki eliyle Louis-César'ın kolunu kavıyordu. Ellerimle tutuyor ve neredeyse sarkıtıyordum. Yüzümden ter boşanıyordu ama hiç de fark yaratıyor gibi görünmüyordu. "Sen dönene kadar burada sıkışıp kaldım. Bedenin ruhsuz öleceğini biliyor, bu yüzden bana ölümüne sarılmış durumda. Sana yardım etmemin hiçbir yolu yok."

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum!"

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Sonunda bir kadının içinde olmak istemiyorum!" Durakladı. "En azından bu şekilde değil."

Louis-César sabrını kaybediyordu. Hızlı bir hareketle Billy Joe'yu kendine doğru çekti. "Gözlerinizi kapatmak isteyebilirsiniz *matmazel*. Sizi daha fazla üzmem istemem. sıkıntı."

Billy Joe, "Sanırım onu öldürmenin üzüntü verici olduğunu söylemek yanlış olmaz," diye mırıldandı ama Louis-César ona aldırmış etmiyordu. Beni histerik bir kadın olarak silmişti, o kadar. Eğer bu işten kurtulabilirsem ona histerik olduğunu gösterirdim.

Tek bir fikrim vardı, o da çok zor bir ihtimaldi. "Beni öldürmeyin! Françoise'ı biliyorum!" Aklıma gelen tek şey buydu, Louis-César hakkında bildiğim ve büyücünün muhtemelen bilmediği tek gerçek buydu, ama pek bir etki yaratacak gibi görünmüyordu.

"Zayıf yalanlarla kendini kurtaramazsın Jonathan. Senin hilelerini eskiden beri bilirim."

"Peki ya Carcassonne? Ha? Peki ya şu lanet işkence odası? I - Sen - onun yandığını gördün! Birkaç saat önce bunun hakkında konuşuyorduk!" "Yeter! Sen ölürsün." Billy Joe son saniyede yukarı doğru tekme attı ve

Bıçağı büyücünün kalbi yerine omzuna sapladım ama canım çok acıdı. Bağırđım ve geri çekildim ama bıçak o kadar uzundu ki, iğneye takılmış bir kelebek gibi hala üzerinde sıkışıp kalmıştım.

Sonunda elime küçük bir şişe uçtuğunda biraz yardım aldım. Görünüşe göre Bay Mage ortak bir amacımız olduğuna karar vermişti. Görünüşe göre

Pritkin'in kemerine bağladığı küçük kaplardan bir dizi vardı, ama bu bir iç cepten fırlamıştı. Soğuk su belime kadar geliyordu ve beni boğarsa ne olacağını bilmiyordum ama şu anda daha çok Louis-César'la ilgileniyordum. Beynimden geçen dürtülere karşı koymaya çalışmadım, şişeyi ona doğru ittim.

"Sen daha büyüüyü söyleyemeden ben senin bağırsaklarını değerim," diye söz verdi ama küçük şişeye belli bir saygıyla baktığını fark ettim.

"Bu mesafeden büyüye ihtiyacım yok. Beni öldürürsen sen de ölürsün. O da öyle." Kelimeler beynimde belirdi ama bana ait değillerdi. Yine de söyledim. Louis-César tereddüt ettiği için etkili olmuş gibi görünüyordardı.

Büyücü bu tepkiyi bekliyor olmalıydı çünkü bu fırsatı değerlendirerek iç savaşını hızlandırdı. Bir anda boğazıma kadar buzlu suya batmıştım. "Billy! O kazanıyor, ben ne yapacağım?"

"Düşünüyorum da... izin verir misin?" Billy Joe'nun sesi kendinden pek emin gelmiyordu ama bu işi benden çok daha fazla yapmıştı.

"Ne?"

Cevap verdiyse de duymadım, çünkü su başımın üzerine kapandı. Ama beklediğim gibi boğulmak yerine aniden tekrar uçmaya başladım. Sertçe yere indim ve Tomas'la birlikte geri döndüğümüzde hissettiğim şaşkınlık, bir saniye sonra beni vuran şeyin yanında hiçbir şeydi. Sanki benden iki tane vardı, her biri farklı bir yöne gidiyor ve bu süreçte beni parçalara ayırıyordu. Çığlık attım ve biri belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Kanım damarlarımda sanki başımın tepesinden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve acı korkunçtu. Şimdiye kadar geçirdiğim tüm migren ağrıları bir araya toplanmış gibiydi. Kendimden geçmek istedim ama olmadı. Dünya çıldırmış bir karnaval gezintisi gibi etrafımda çılgınca sallanırken, asfalta kusana kadar bilincim yerinde kaldı.

"Cassie, Cassie!" Billy Joe karşımda belirdi, gözleri o kadar iriydi ki gözbebeğinin etrafında beyaz bir şerit görebiliyordum. Gözlerinin onun gözleri olduğunu ve benim benim yerine her zamanki kumarbaz-kovboy-hanımfendi kıyafetini giydiğini anlamam bir saniye sürdü. Fırfırlı gömleği parlak kırmızıydı, ela gözleri sanki bir buçuk asırdır ölmemiş gibi net ve keskindi. O anda gerçekten uzanıp ona dokunabileceğime ve onun da bana dokunacağına inandım. Sonra aklıma geldi ki, gözlerini böyle parlatan ve yanaklarını kızartan benim enerjimdi. Piç kurusu. İhtiyacım olduğu anda beni neredeyse kuruttuğu için onu azarlayabilirdim ama çok hastaydım. Bu

sanki biri içime uzanıp midemi ters yüz etmiş gibi hissettim. Tekrar kusmak istedim ama enerjim yoktu.

Louis-César beni sanki bir bez bebek ağırlığındaymışım gibi kucağına aldı ve ben şaşkın şaşkın etrafıma bakındım. Beni tek koluyla nasıl kaldırabilirdi? Diğerine büyücünün mızrağını tutmak için ihtiyacı yok muydu? Ama ortada ne büyücü ne de ceset vardı. Sadece ben, usta bir vampir ve çok güçlü bir hayalet vardı; endişelenecek bir şey yoktu.

Pritkin ve Tomas'a tekrar katıldık.

yürümek için. Düzenli olarak değişiyor gibi görüldüğü için hangi yolun yukarı olduğunu bulmakta zorlanıyordum. Tomas'ın, tüm bu kargaşanın nedenini görmek için gelen birkaç polis memuru da dahil olmak üzere oldukça kalabalık bir grubu kuşatmakla meşgul olduğunu fark ettim. Aynı anda birden fazla normu kandırabildiğini bilmiyordum. Düşündüm de, kimsenin bunu yapabileceğini bilmiyordum. Sıradan bir vampirle karşı karşıya olmadığımı dair bir ipucu daha. Hayır, bu tipler arazinin her tarafına dağılmıştı, ölü kurtların arasına serpiştirilmişlerdi. Kalpler ve kafalar cesetlerden birkaç metre uzaktaydı ama en azından hepsi orada gibi görünüyordu.

Pritkin, önünde itaatkâr küçük bir sıra halinde duran cephaneliğini istifliyordu, her silah sırasını bekliyordu. Kanlı bıçaklarını silip kaldırırken bana kısık gözlerle baktı. "Kara Çember'in bir üyesine sahipsin," dedi, sanki bu yeni bir şeymiş gibi, "ve hizmetinde güçlü cadılar var. Kimdi onlar?"

Kadınların olduğu yere baktım ama sadece ikinci kara şövalye oradaydı, doğal olmayan bir açıyla yatıyordu, kemik beyazı yüzü güneşin ilk ışınlarına dönüktü. Gözleri açıktı ama bir şey gördüğünden şüpheliydim. Onu öldürmüş olmaları gerektiğini fark ettim ama şu anda bunun benim için pek bir önemi yoktu.

"Bilmiyorum." Sesim kısık çıkmıştı, son zamanlarda ses tellerimin ne kadar hırpalandığını düşünürsek bu sürpriz olmamalıydı. Ama oldu.

"Sen insan değilsin." Bu bir soru değildi ve Pritkin her an bir kafa daha çıkarmamı bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben bir iblis değilim," dedim ona. Son zamanlarda bunu çok sık söylemek zorunda kalıyormuşum gibi görünüyordu. Muhtemelen iyiye işaret değildi.

"O zaman nesen sen?"

Billy Joe süzölerek yanımdan geçti ve bana bir başparmak işareti yapıp arsızca sırtıttı. "Ben bir şeylere bakacağım. Sonra görüşürüz."

İçimi çektim. Daha gün doğmamıştı, Vegas'ta bile başını belaya sokmak için en uygun zaman değildi. Öyleyse neden Billy Joe'nun bunu başaracağından kesinlikle emindim? "Ben sizin dost canlısı mahalle kahininizim," dedim Pritkin'e bıkkınlıkla. "Avucumun içini gümüşle doldurun bayım, ben de size falınıza bakayım. Yalnız" - kocaman bir esnemeyle sözüm kesildi - "muhtemelen hoşuna gitmeyecek." Arkamdaki sıcak pamuktan duvara daha da sokuldum ve uykuya daldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Uyandım çünkü gözlerime küçük güneş ışığı parmakları giriyordu. Onlar Birinin beni yatırdığı orta boy yatağın üzerindeki büyük pencereden geliyordu. Esnedim ve yüzümü buruşturdum. Ağzım pamuk gibiydi ve tadı berbattı; gözlerim o kadar yapış yapıştı ki görebilmek için onları ayırmam gerekti. Görebildiğimde ise şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Louis-César'ın odası değilse, burayı vampirler döşemiş gibi görünmüyordu. Boyalı sıva duvarlardan kırkyama yorgan ve şallara kadar her yer sarıydı. Sadece birkaç tane solmuş Örgülü kilimdeki pasteller ve Kızılderili esintili birkaç baskı sarı dalgayla savaştı, ancak kaybediyor gibi görünüyorlardı.

Doğrudum ve hemen bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Midem bir şeyler kaldırmaya çalıştı ama orada hiçbir şey yoktu. Kendimi bir haftadır grip olmuş gibi halsiz hissediyordum ve umutsuzca dişlerimi fırçalamak istiyordum. Odanın dönmesi durduktan sonra sendeleyerek ayağa kalktım ve keşfe çıktım. Kafamı yatak odasının kapısından çıkardığımda iki şey öğrendim: MAGIC'teki odama geri dönmüştüm ve misafirlerim vardı. Odamın dışındaki kısa koridor, Dante'ye yaptığım yan geziden önce götürüldüğüm oturma alanında son buluyordu. Çok tanıdık birkaç kafa bana doğru döndü ve birkaç metre ötedeki mavi kiremitli bir mabedin girişini görene kadar onlara kaşlarımı çattım.

Birisi, ki bunun Rafe olmasını gerçekten umuyordum, hırpalanmış giysilerini soymuş ve beni havlu kumaştan bir bornoza sarmıştı. Üç beden büyük olması ve tuhaf anlarda ayağıma dolanması dışında iyiydi. Ama düşmeden banyoya ulaştım ve kapıyı Tomas'ın suratına kapattım.

Cehennem için pencereyi kontrol ettim. Bu sefer beni kızgın küçük bir yüz karşılamadı. Marley yerine, koğuşlar o kadar güçlendirilmişti ki, tek çıkış yolumu kapatan ısıtılı gümüş ağı görmek için konsantre olmama bile gerek kalmamıştı. Bu biraz fazlaydı, çünkü bir

Silahlı insan muhafız da hemen dışarıdaydı. Sanırsınız ki burada tüm akşamdan kalmaların anası gibi hissettiren bitkin bir kâhin yerine gerçekten korkunç bir şey var. Perdeleri kapattım ve omuz silktim. Bundan iki kez kurtulmayı beklemiyordum.

Uzun bir banyo yapmama rağmen kimse rahatsız etmedi. Bunun pek faydası olmadı. Yaralarımın listesi uzamıştı ve tahminen altı saat uyumuş olmama rağmen bitkin düşmüştüm. Ayrıca bir de hediye almıştım. Birisi karanlık büyücünün bileziğini bileğime sıkıca takmıştı. Birisi onu tamir de etmişti, çünkü parmaklarımın altında tespih taneleri gibi küçük hançerlerden oluşan mükemmel bir daire uzanıyordu. Harika; tam da ihtiyacım olan şey: başka bir yapışkan mücevher parçası. Çıkarmaya çalıştım ama elime sığmıyordu ve onu ısırmaya çalışmak da içimden gelmiyordu. Geçen sefer büyücünün dişleriyle olmuştu; bu sefer benimkilerle olacaktı.

Kendimi yüz yaşında gibi hissederek banyodan çıktım ve aynaya baktım. Hiçbir zaman kibirli biri olmamıştım ama kendimi bu kadar bitkin görmek beni şok etmişti. Saçlarım küçük öbekler halinde havaya kalkmış ve neredeyse altın sürgünün dışına çıkmıştı. Ellerimle düzeltebildiğim kadar düzelttim ama ölü beyaz tenim ya da profesyonel bir futbolcununki gibi gözlerimi çevreleyen koyu halkalar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sanırım neredeyse bir düzine kez öldürülmek insanı bitiriyor.

Aynadan uzaklaştım ve kıyafetlerime dair bir iz aradım. Sadece temizlenmiş, cilalanmış ve kapının arkasına sıkıştırılmış botları buldum. Havlu kumaşla gitmediklerini ve onları oldukları yerde bıraktıklarını düşündüm. En azından temiz çizmelerim olması için çok şey verirdim. ama iç çamaşırı bulamadım. Sonunda omuz silkerek bornozun içine girdim ve bir zamanlar güzel bir iç çamaşırı olan yırtık pırtık, kan lekeli kalıntıları tekrar giymek yerine çıplak kalmaya karar verdim. En azından her şey örtülü olduğu için bornozun hacmine minnettardım. Bu Beni on iki yaşlarında gösteriyordu ama belki de Senato'ya sorsam başka bir şey isteyebilirlerdi. Daha önce iyi bir ruh hali içindeydiler. Tabii bu, ben kaçıp neredeyse üç kişinin ölümüne neden olmadan önceydi, beni de sayarsanız dört. Derin bir nefes aldım ve müzikle yüzleşmeye gittim.

Köşedeki golemi de sayarsak dış odada altı kişi vardı. Onu fark etmem bir saniye sürdü çünkü karartma perdeleri pencerelerin üzerine çekilmişti ve güneş ışığını engelliyordu. Elektrik lambaları yanıyordu ve koğuşlar yüzünden biraz tekliyordu ama oda loştu.

Louis-César hâlâ dar kot pantolonunun içinde, şömineye yaslanmış, ilk kez stresli görünüyordu. Tomas ateşin yanındaki kırmızı deri sandalyedeydi. O ve Rafe neredeyse birbirinin aynısı olan siyah elbise pantolonları ve uzun kollu ipek

Tomas'ınkinin saçları kadar siyah, Rafe'ninkinin ise donuk bir kızıl olması dışında. Rafe kanepede Mircea'yla birlikteydi ve grup içinde tek başına bir önceki geceden farklı görünmüyordu. Ona bakarken, rahat ve zarif, neredeyse banyoda yanlışıyla uyuyakaldığıma ve Dante'lerde yaşananların hiçbirinin yaşanmadığına inanabilirdim. Bu mutlu düşünce, büyük bir avcı gibi her şeyi haki olan Pritkin'in kapının yanında durduğunu görünce yıkıldı. Gözlerini benden ayırmıyordu, sanki kafamı duvara asılmış ve üzerinde PROBLEM ÇÖZÜLDÜ yazan bir tabelada görmek istiyormuş gibiydi. Evet, bu çok eğlenceli olacaktı.

Rafe beni görür görmez hareketlendi. "*Mia Stella!* Kendini daha iyi hissediyorsun,

Evet mi? Çok endişelendik!" Bana sıkıca sarıldı. "Lord Mircea ve ben Antonio'nun şehirdeki karargâhına gittik ama siz orada değildiniz. Eğer Louis-César ve Tomas sizi bulmasaydı - "

"Ama yaptılar, yani her şey yolunda Rafe." Başını salladı ve beni kanepeye doğru yönlendirmeye çalıştı ama orada sıkışıp kalmak istemiyordum. Nereye otursam oturayım kaçabilecek gibi değildim ama kapalı kalma fikrinden de hoşlanmıyordum. Ayrıca, odada güvenilebileceğim tek kişi Rafe ve belki Mircea, yüzlerini görebileceğim bir yerde olmayı tercih ettim. Tomas'ın ayaklarının yanındaki sedirin üzerine oturdum ve bornozumu bir arada tutmaya odaklandım. Rafe özür dileyerek, "Üzgünüm ama giysileriniz kurtarılamaz durumdaydı," dedi. "Diğerleri sizin için ayarlanıyor."

"Tamam." Havadan sudan konuşmaya çalışmadım. Senato'nun ne istediğini öğrenmek üzereydim ve bundan hoşlanmayacağımdan kesinlikle emin olduğum için işlerin ilerlemesine yardımcı olmak istemedim.

"*Mia Stella.*" Rafe Mircea'ya baktı, Mircea da ona yardımcı olmayan bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Zavallı Rafe; berbat işleri hep o alırdı. "Bize Françoise'in kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Ona baktım. Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu en alt sıralarda yer alırdı. Aslında listede bile yoktu. "Ne?"

"Bana ondan söz etmiştin," dedi Louis-César, önümde çömelmek için hareket ederek. Beni otoparkta dolaştırmış ve hiçbir şey olmamış olmasına rağmen geri çekildim. Şansımı denemek istemedim. "Şu anda kumarhane."

"Tony hakkında konuşmak istemiyor musun? Fey'e köle satıyor."

"Biliyoruz," diye yanıtladı Mircea. "Yardım ettiğiniz cadılardan biri esaretini anlatmak için Çember'e geldi. Onunla konuşmama izin verildi."

Antonio benim sorumluluğumda olduğu için sorguluyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi büyücüler oldukça endişeli."

Kafam karışmıştı. "Belki biraz ağırdan alıyorum ama neden cadılar? İnsanlar daha kolay hedef olmaz mıydı?" Ölü bir büyücünün de kanıtladığı gibi, serbest bıraktığım kadınlar kesinlikle ağır sıklet değildi.

"Yüzyıllar boyunca, kendi soyları tükenmeye başladıktan sonra, stratejileri bu oldu. İnsan bebeklerin Feyler tarafından kaçırıldığına dair hikâyeleri duymadınız mı?" Mircea sordu. Başımı salladım - bunlar standart peri masallarıydı. "Böyle çocuklar Faerie'de yetiştirilir ve büyük evlerinden bazılarıyla evlendirilirdi. Bu onların doğurganlığını artırıyordu ama kısa süre sonra fark ettiler ki

Bu tür birlikteliklerin çocuklarındaki büyü yeteneği, kendilerininkinden önemli ölçüde daha azdı."

"Böylece cadıları çalmaya başladılar."

"Evet, ama 1624 yılında Fey ve Gümüş Çember arasında bir anlaşma yapıldı ve artık kaçırma olaylarının yaşanmayacağı belirtildi."

"Sanırım artık bir tür boşluk."

Mircea gülümsedi. "Tam tersine. Aydınlık elfler bu uygulamadan haberdar olmadıklarına ve işin içinde sadece karanlıkların olduğuna yemin ediyorlar." Kaşlarımı çattım. Billy'nin söylediklerine bakılırsa tam tersi doğruymuş gibi görünüyordu. Mircea yüz ifademi fark ederek, "Karanlık elbette bunun tersini iddia ediyor," dedi, "ama her halükarda bu bizi ilgilendirmiyor. Bir kişinin açgözlülüğü yüzünden Fey politikasının içine çekilmeyeceğiz. birkaç saat önce. Antonio'nun icabına bakılacak, ancak bu bizim müdahalemizi sona erdiriyor."

Hiç şaşırmadım. MAGIC'teki varlıklarına rağmen, vampirler hiçbir zaman diğer türlerin meseleleriyle o kadar da ilgilenmemişlerdi. Sadece kendi çıkarlarını korumak için işbirliği yaparlardı. "Sadece bir cadı mı öne çıktı? Diğer ikisine ne oldu?"

"Karanlıkta kalmış olmalılar," dedi Pritkin, beni dikkatle izleyerek, "işledikleri suçlar nedeniyle Çember tarafından göz hapsine alınmışlardı. Aksi takdirde kaçmak için bu kadar acele etmezlerdi. Cadımız onlar hakkında çok az şey öğrendi çünkü çoğu zaman ağızları kapalıydı. Ama içlerinden birinin seni tanıdığını ve karanlık büyücüye karşı sana yardım etmeleri için ısrar ettiğini söyledi. Yine de onları tanımadığınızı söylemişsiniz."

"Bilmiyorum." Ona Françoise'dan bahsedemezdim - kulağa çılgınca gelirdi ve ben de anlamıyordum. Büyü kullanıcıları çoğu kişiden daha uzun yaşama eğilimindedir.

İnsanlar, ama cadı olsun ya da olmasın, eğer o Fransız şatosundaki gerçekten oysa, yaşlılıktan çoktan ölmüş olmalıydı. Yüzlerce yıl önce birkaç dakikalığına görülen bir insanın yüzünü hemen hatırlamanın biraz hafıza gerektirdiğinden bahsetmiyorum bile. Onu tanımıştım çünkü benim için karşılaşmamız daha yeni gerçekleşmişti. Ama onun beni nasıl tanıdığı açık bir soruydu.

"Ve sanırım hizmetkârlarınızı serbest bırakmanızda size yardım eden periyi de tanımıyorsunuz? Kendisi Karanlık Fey'in iyi bilinen bir ajanıdır."

Pritkin sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Hayır, bilmiyorum. Ve onlar benim hizmetçilerim değildi."

"Bana Françoise'ın yanarak ölmesini izlediğini söylemiştin." Louis-César görünüşe göre tek başına hareket eden bir adamdı.

Pritkin zaten söylediğim hiçbir şeye inanmadığı için onun yorumuyla devam etmeye karar verdim. "Büyücüye ne oldu? Onu öldürdün mü?"

"Görüyorsunuz; inkar etmeye bile çalışmıyor!" Pritkin odaya doğru adım attı. Onu göremeseydim bile sinirli olduğunu anlardım, çünkü yeni oyncağım bileğime neredeyse elektrik gıdıklaması. Bağırılmayı başardım ama bileziğim görünmesin diye elimi bornozun cebine daha fazla soktum. İçimden bir ses Pritkin'in bunu gördüğüne sevinmeyeceğini söylüyordu.

Tomas aramızda durmak için hareket etmişti. Bunu yaparken onu görmemiş olmam beni rahatsız etmişti ama büyücüyle aramda bir bariyer olduğu için minnettardım.

Tony's'teki adamlar her zaman savaş büyücülerinin tehlikeli, kana susamış ve deli olduklarına inanmışlardı. Bunu söyleyen insanların Öldürmeye meyilli bir vampir için çalışan birden fazla katilin fikirlerini ciddiye alma eğilimindeydim.

"Neden inkâr edeyim ki? Ona sahip olmak senin hayatını kurtardı." Bir teşekkür beklemiyordum ama bana dik dik bakmayı kesseydi iyi olurdu.

"Karanlık sanatlar tarafından kurtarılmaktansa ölmeyi tercih ederim!"

"Bir dahaki sefere bunu aklımızda tutarız," dedi Tomas. Kıkırdadım. Kimseyi kışkırtmaya çalışmıyordum ama açlıktan başım dönüyordu ve bitkin düşmüştüm. Şu anda gerçekten komikti. Sadece Pritkin öyle düşünmüyor gibiydi.

Biri kapıya vurduğunda Mircea ayağa kalktı. "Ah, kahvaltı. Yemek yedikten sonra sinirlerimiz şüphesiz daha iyi olacaktır." Genç bir adam, sadece kokusundan bile ağzımın sulandığı bir arabayı getirdi.

Birkaç dakika sonra bir tepsi dolusu krep, sosis, patates kızartması ve taze meyvenin yarısına gelmişim. Gerçek porselen tabaklar, keten peçeteler ve hakiki akça ağaç şurubuyla güzel bir gümüş tabakta servis edilmişti ve Senato'ya karşı ruh halimi oldukça yumuşatmıştı. Pritkin tiksinti dolu bir ses çıkardığında kendime biraz daha çay koymuştum. Derdinin ne olduğunu anlayamamıştım; onun da tepsisi vardı.

"Bu seni hiç rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordu. Sadece yemek yemediğini değil, aynı zamanda bana muhtemelen kumarhanedeki kurtadamlara baktığım gibi baktığını fark ettim. Sanki tam olarak çözemediği ama hoşlanmadığını bildiği bir şeydim. Ağzım doluydu, bu yüzden kaşlarını kaldırdı. Eliyle çılgınca bir işaret yaptı. "Şunlara bakın!"

Biraz sosis çatalladım ve etrafa bakındım. Vampirler besleniyordu ama krep yemiyorlardı. Tony'nin de sık sık kanıtladığı gibi katı yiyecekler yiyebiliyorlar ama onlardan beslenemiyorlar. Onlara bunu sağlayacak tek bir şey vardı ve onlar da bundan sonuna kadar faydalanıyorlardı. Louis-César görünüşe göre çoktan yemişti, ya da belki de Senato hakkında söyledikleri doğrudu, üyeleri o kadar güçlüydü ki haftada sadece bir kez yemek yemeleri gerekiyordu. Rafe, Mircea ve Tomas da kahvaltıda bana katılmışlardı ve elbette satirle yemek yiyorlardı.

Dante'nin melezleri.

Büyürken benzer sahneleri o kadar sık görmüştüm ki, pek fark etmemiştim. Canlı ele geçirilen esirler her zaman yemek için kullanılırdı. Vampir çevrelerinde gerçekten ahlaksızca kabul edilen birkaç şeyden biri, şekil değiştirenlerin bile kanını israf etmektir. Kan değerlidir; kan hayattır. Ben bu mantra ile büyümüştüm; anlaşılan Pritkin öyle düşünmemişti.

Beni şaşırtan tek şey, Tomas'ın belli belirsiz tanıdık gelen yakışıklı bir gencin boynundan beslendiğini görmek oldu. Adamın Çikolata kahvesi gözleri, kalçalarının yarısından başlayıp ağır cinsel organını çevreleyen koyu kürküyle uyumluydu. Soyulmuş ve kalın gümüş zincirlerle elleri ve ayakları bağlanmıştı. Aşağılama cezanın bir parçası olduğu için bu standart bir prosedürdü ama bu durumda pek etkili olmayabileceğini düşündüm. Zincirler hakkında ne hissettiğini bilmiyordum - wereler gümüşten hoşlanmazlar - ama satirler aslında çıplak olmayı tercih ederler. Kıyafet giymenin saklayacak bir şeyleri olduğunu, vücutlarının bir kısmının mükemmel olmadığını gösterdiğine inanırlar. Bunun utanacak bir şeyi yoktu ve vücudu beslenmeye her zamanki gibi tepki vererek onu

daha da etkileyiciydi. Yine de istemsiz bir tepki olmalıydı; yüzü korkudan o kadar çarpılmıştı ki, onu satır barda beni karşılayan garson olarak tanımlamam bir dakikamı aldı.

Bu sahne beni rahatsız etti ve bu rahatsızlığımın nedeni o kişilerle tanışmış olmam ya da

Çünkü çok korktuğu belliydi. Dersini şimdi alması ve gelecekte Senato'nun sabrını denemekten kaçınması daha iyiydi; üçüncü bir şans vermeleriyle bilinmiyorlardı. Sonunda beynimin Tomas'ın dudaklarından uzanan dişleri görmeye ve satirin kanını en sevdiği bağbozumuymuş gibi yutmasına itiraz ettiğine karar verdim. Görünüşe göre "Tomas" ve "vampir" i aynı kategoriye koymakta hâlâ zorlanıyordum.

Tedirginliğime rağmen başımı çevirmedi. Bir cezaya tanıklık ederken duygu göstermek zayıflık belirtisi olarak kabul edilirdi ve Bunu görmezden geldim, çünkü bunu halka açık bir yerde yapmanın tek amacı görülmesini sağlamaktı. Yine de dikkatimi yeniden Mircea'ya yönelttim. Onun yemeğinin tadını çıkarmasını izlemek beni Tomas'ı izlemekten daha az rahatsız ediyordu ve zaten görüş alanımdaydı.

"Kandan hoşlanmadığını sanıyordum," dedim, mahkemelerde normal bir konuşma olarak geçen şeyi yapmaya çalışarak. Tony alfayı idam ettirdiğinde Mircea da oradaydı ama onun kanını akıtma onurunu reddetmişti. "Bir keresinde bana onların acı olduğunu söylemiştin."

Mircea, dizlerinin üzerindeki siyah örtünün yere düşmesine izin vererek, "Bu sonradan edinilmiş bir zevk," diye karşılık verdi. "Ama seçici olamam. Bu gece gücüme ihtiyacım olacak."

Biraz daha çay doldurdum ve Pritkin'in dokunulmamış tabağına şehvetle baktım. "Bunu yiyecek misin?" Elimde değildi; muhtemelen Billy Joe sayesinde bir sebepten dolayı açlıktan ölüyordum. Büyücü beni görmezden geldi, gözlerini

bilinçsizler dehşet içindeydi. Mircea büyücünün tabağını bana doğru kaydırды ve ben de minnettarlıkla tabağa yumuldum.

"Liderleri öldürüldükten sonra Antonio o sürüyle başka sorun yaşadı mı?" diye sordu, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Büyücünün el değmemiş sıcak keklerinin üzerine şurup döktüm ve biraz tereyağı. "Ben öyle düşünmüyorum. En azından ben başka bir sorun duymadım. Gerçi Tony bana her zaman her şeyi anlatmazdı."

Mircea bana alaycı bir bakış attı. "Bu ikimiz demek oluyor, *dulceață*. *Bogăția strică pe om.*"

"Romence anlamadığımı biliyorsun, Mircea."

"Refah, yoksulluk gibi, birçok kişiyi mahveder."

Başımı salladım. Tony'nin sadece kâr için Senato'yu ve Çember'i kızdırma riskine girmesine imkân yoktu. "Tony'nin daha fazla güç istediğini düşünüyorum. Onun parası var."

"Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipsin. Hayaletleriniz size böyle şeyler mi öğretiyor?"

Neredeyse Tomas'ın üzerine sıcak çay üfleyecektim. "Ha! Hiç sanmıyorum." Billy'nin bana öğrettiği tek şey bazı yasadışı kart numaraları ve birkaç kirli şiirdi.

"Kendini duyuyor musun?" Pritkin bana tiksintiyle bakıyordu. "O şey az önce cinayet işledi ve sen gözünü bile kırpmadın! Hayalet hizmetkârına ve karanlık cadılara yaptığın gibi ölülerin ruhlarını da mı köleleştiriyorsun? Bu yüzden mi orada oturup hiçbir şey söylemiyorsun?"

Neredeyse bu zahmete değmeyeceğine karar verecektim. Ama krepleri bitirdiğimden beri kendimi çok daha iyi hissediyordum ve Pritkin'in gerçekten bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı. "Öncelikle, o ölmedi; sadece bayıldı. İkincisi, ben ruhları 'köleleştirmem'; bildiğim kadarıyla bu mümkün bile değil. Üçüncüsü, wereler hayalet bırakmaz. Vampirler de öyle. Nedenini bilmiyorum ama bırakmazlar."

"Ruhları çoktan cehenneme gittiği için mi?" diye sordu, Mircea ve Rafe'nin ona gönderdiği bakışları umursamadığı belliydi. Diğerleri tepki vermedi; Tomas yemek yediği için, Louis-César da şiddetli bir migrenden muzdarip olduğu için.

"Senato'da nasıl davrandığınızı gördüğümde, ölmek isteyip istemediğinizi merak ettim. Gerçekten de öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"O halde beni öldürmek yerine öldüreceklerini kabul ediyorsunuz."

Tatlı yemeyi düşünüyormuş gibi görünen Mircea'ya baktım. "Bu hızla gidersen daha erken." Açıklasam iyi olur diye düşündüm. büyüücü sinir krizi geçirmeden önce. "Bu adam birkaç saat önce bizi öldürmeye çalışan grubun bir parçasıydı. Ama vampirler onu öldürmeyecek, en azından bu seferlik. İlk suç için bir uyarı verilir ve akılda kalıcı olması için bir ders verilir. Eğer ders yeterince etkileyiciyse, çoğu insanlara iki kez söylenmesine gerek yoktur."

Pritkin iğrenmiş görünüyordu. "Yani onlar canavar ve cani yaratıklar değiller, sadece yanlış anlaşılmışlar; öyle mi?"

Mircea gülmemeye çalışıyordu. Çok da zorlamıyordu. Onunla göz göze geldiğimde kendi dudaklarımın titrediğini hissettim. "Sen katil bir canavar mısın, Mircea?"

"Kesinlikle, *dulceață*," diye neşeyle cevap verdi.

Mircea korkmuş kurbanını yeni getirilmiş bir başkasıyla değiştirmeden önce bana göz kırptı. Bu bir insandı, Tony'nin gündüz kas gücünün bir parçası olduğunu varsaydım. Beyin yerine kas gücü için işe alınanlardan biri olmalıydı, çünkü ela gözleri saklamaya zahmet etmediği bir öfkeyle parlıyordu. Görünüşe göre çoktan birine ağzının payını vermişti, çünkü bileklerine ve ayak bileklerine taktığı zincirlere ek olarak ağzına da bir tıkaç tıkılmıştı. Pritkin'e baktım ve çenesinin gerildiğini gördüm. Eğer kurtadamlara karşı geldikleri için olağan cezaların verilmesine itiraz ediyorsa, bir insanın buna maruz kalması hakkında ne düşünecekti?

Belki de genç adam çok asi görüldüğü için Mircea, her zamanki beslenme noktası olan boynu, düşünceli bir bakıştan başka bir şey yapmadan geçti. Adam fiziksel olarak mükemmele yakındı; bukleli bakır saçları, klasik yüz hatları ve iyi tanımlanmış kasları vardı. Ama sadece küçük bir yara izi vardı Mircea'nın dikkatini sol meme ucunun altı çekti. Vampirin uzun, Beyaz parmakları sanki ezberliyormuş gibi hafif lekenin üzerinde gezindi - ya da Mircea'yı tanıyorsam diğer tarafa da bir tane eklemeyi düşünüyordu. Göğüs bir başka popüler beslenme noktasıdır ve adam sanki bunu biliyormuş gibi kaskatı kesildi. Üst dudağında terin çiçek açtığını gördüm ve endişeyle yutkundum. Mircea'nın dokunuşuyla adamın kalın kıvrıl vücut kıllarının arasına gizlenmiş meme ucu baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı kalktı ve adamın siniri bozuldu. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde irkildi ama Mircea'nın başını sallamasıyla Rafe onu kanepeye geri götürmeden önce bir adım kadar uzaklaşabildi.

Esirleri, Rafe'in vücudunun arkasına doğru bastırıldığını ve bir kolunun belini mengene gibi sardığını hissedince gerildi. Mircea'nın bir menüdeki favori ürünler arasında karar vermeye çalışır gibi nabız noktalarına bakmasından çok onun için endişeleniyor gibiydi. Adam başını kaldırıp gözlerime baktı ve sanki ilk kez fark ediyormuş gibi şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

Odada başka insanlar da vardı. Zaten yanaklarını renklendiren kızarıklık hızla göğsünün yarısına kadar indi. Tony'nin kıyafetiyle ne kadar zamandır birlikte olduğunu merak ettim; çoğu hayattayken bile kızarmazdı. Ama Mircea'nın aldatıcı incelikteki elleri onu aniden dizlerinin üzerine çökmeye zorlayınca beni unuttu. Çırpınmanın vampirler için sadece daha eğlenceli olduğunu fark etmemişti ve baldırları ile üst kasları

Direnirken bacakları şişti. Mircea'nın bakışlarının yönünü gördüm ve ne olacağını biliyordum.

Adam kanepeye sürüklendi ve dizleri birbirinden ayrıldı. Yaklaşan tehlikeden çok bir grup yabancınn önünde teşhir edilmekten endişe duyuyor gibiydi ama Mircea'nın yakışıklı yüzünde bir dizi mükemmel, parıldayan diş belirdiğinde utanmayı unuttu. Kanepeden yuvarlanmaya çalıştı ama zincirlenmiş ayak bilekleri ve kolları çok az hareket etmesine izin veriyordu. Mircea daha iyi bir açı yakalamak için onu dizlerinin üzerine çekti ama hemen yakalamadı. Bir vampirin ne kadar güçlü olabileceğini keşfeden adamın paniklemesine izin vererek onu uzattı. Mircea'nın tutuşuna karşı işe yaramaz bir şekilde debeleniyor, tıkaçın arkasından küçük iniltiiler kaçıyordu. Ben bile uyluk atardamarını görebiliyordum, zorlanan kalçasında belirgin bir şekilde şişiyordu.

Adamın çırpınışları yorgunluktan ya da başka bir şey olmadığından nihayet azaldığında Mircea saldırdı ve dişlerini adamın kalçasının birleştiğı yerdeki ipeksi deriye geçirdi. Arkasından boğuk bir çığlık geldi. Atardamar delindiğinde ağzı tıkanı ve Mircea'nın dudakları ısırığın üzerine kapanıp emmeye başladığında gözleri büyüdü. Boğuşmalar yeniden başladı ama Rafe, efendisinin yemeğini zapt etmekle uğraşmadan beslenebilmesini sağlamak için harekete geçti.

Rafe aniden zorlanan şahdamarını ısırığında Pritkin belirgin bir şekilde irkildi ama müdahale etmeyecek kadar akıllıydı. Beslenmeleri ölümden kısa sürdüğü sürece vampirlerin hakları vardı. Tutsaklarının yüz ifadesine bakınca, bunu ona kimsenin söyleyip söylemediğini merak ettim. Nedense bundan şüpheliydim. Ama güzel bir sahne olmamasına rağmen büyücünün yüzündeki tiksinti. Adam katil olmaya teşebbüs etmişti ve bu işten oldukça ucuz kurtulmuştu. Ve Pritkin'in kesinlikle konuşacak yeri yoktu. "Bu gece kaç kişiyi öldürdün, Pritkin? Yarım düzine mi? Daha fazla mı? Saymadım."

Büyücü öfkelen di. "Bu nefsi müdafaaydı ve seni aptallığının sonuçlarından korumak içindi." Bir bebek gibi ağlamaya başlayan adama giderek artan bir öfkeyle baktı. Esir, dudaklarının her çekilişinin neden olduğu yakıcı acıdan kurtulmak için vücudunu çılgınca bükerken, yüzü kızardı ve elleri iki yanında kenetlendi. "Bu çok acayip."

Adam Tony'den ödöl alabil sin diye acı içinde kıvranan ben olsaydım, bunu çok daha grotesk bulurdum. Ama sonra, ben böyle pratik biriyim. "Beslenmek zorundalar. Eski kötü günlerdeki gibi toplu halde avlanmalarını mı tercih ederdin?"

"Kendini savunamayan herkesten beslendiklerini herkes biliyor! Çember insanlara bu tür şeylere karşı savaşıma şansı vermek için yaratıldı ve sen, sözde bir insan, orada oturup onları savunuyorsun! Beni onlardan daha çok iğrendiriyorsun." Pritkin dövüşmek istiyordu. Çenesinin yapısından ve geniş bacaklı duruşundan belli oluyordu bu. Birine vurmak istiyordu ama cesaret edemiyordu, bu yüzden sözlü saldırı olacaktı. Ne yazık ki kendimi pek diplomatik hissetmiyordum.

"Ben de senin kadar insanım ve bu gece seni gördüm Pritkin. Kara Çember işin içine girene kadar iyi vakit geçiriyordunuz ve bunu biliyorsunuz. Yapma. Bana şu nefsi müdafaa saçmalığını bırak. Sen bir yırtıcısın. Bunu bilecek kadar büyüdüm."

Sözümü kestim çünkü kanepede oturan adam o anı seçerek Göster. Vampirler bunun olacağını hissetmiş olmalıydılar çünkü kurbanlarının bir depremin sarsıntıları gibi boylu boyunca yayılan ince bir ürperti tarafından kavranmasını izlemek için arkalarına yaslandılar. Birkaç saniye sonra, imkansız gibi görünen bir açıyla sırtını eğdi, böylece sadece bağlı elleri ve kalçalarının arkası hala kanepelye temas halindeydi. Sonra doruğa ulaştı

Güçlü bir Çekilde, çaresizce tekrar tekrar kasıldı. Adamın bağı geriye düğmüştü ve gözleri kapanmak istiyordu ama Rafe onun bakışlarını yakaladı ve mahkûmuna olanlardan uzaklaşmak için en ufak bir şans tanımayarak öylece tuttu. Adam, kendi bronz tenine ve zeminin cilalı ahşabına dökülürken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve titreyerek ona bakıyordu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, sanki vücudu kendini sakinleştiremiyordu ve kalbi pes edene kadar patlamaya devam edecekti. Ama sonunda bitirdi, saçları kızarmış yüzünü örtecek şekilde kemiksiz bir şekilde öne doğru yığıldı. Vampirler hafifçe itti ve vücudu ağır bir şekilde kanepelye ile sehpanın arasındaki zemine düştü. Durmadan önce beslenmenin cinsel yan etkisinin onu etkilemesini beklediklerini fark ettim.

Aşağılanma, acı ve korku üçlüsü, onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmamalarını sağlamaya yetecekti. Orada titreyerek yatarken yüzündeki paramparça ifadeye bakılırsa, başarılı olduklarına bahse girebilirdim.

Büyücü kararlı bir şekilde yerdeki acınası yığına bakmıyordu. Adam için daha fazla üzülmeyişim için kendimi biraz suçlu hissettim. Üzülmem gerektiğinden emin değildim ama Pritkin'in sert yüzüne bakmak beni meraklandırdı. Ona söylediklerim doğru olmasına rağmen bu beni savunmaya da itti. "Vampirler

önce onları öldürmeye çalışmadıkları sürece insanları öldürmezler. Senato

bundan hoşlanmıyor - birilerinin görüp tehlikeli söylentiler çıkarması ya da yeni bir vampirin bir cesetten kurtulmayı başaramayıp soruşturma açılmasına neden olması ihtimali çok fazla. Avrupa Senatosu'nun Çemberinizle anlaşma yaptığı 1583 yılından beri sınırsız avlanma yasal değil. Tony'nin adamları bile bunu yapmıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Mircea, ağzını silmek için monogramlı bir mendil çıkararak. Dudakları dışında üzerinde tek bir leke bile yoktu - pratik yapmıştı sanırım. Fazla kanı emmeye zahmet etmediğine göre, oldukça doymuş olduğunu düşündüm. Adam beklediğinden daha uzun süre dayanmış olmalıydı.

"Yasalarının ne dediğini biliyorum." Pritkin alaycı bir ifadeyle odaya baktı: Başka bir ifadesi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. "Ama dünyanın dört bir yanına yayılmış binlerce vampir var. Çoğu en azından iki günde bir besleniyor. Bu çok fazla düşman demek. Yoksa bana hayvanların kanıyla beslendiklerini mi söyleyeceksin? Bunun yalan olduğunu biliyorum!"

"Kelimeleri ağızma tıkma." Vampirlerden hiçbirinin kendini savunma zahmetine girmediğini fark ettim. Belki de bıkmışlardı ya da Pritkin'in bu zahmete değmeyeceğini düşünüyorlardı. Ya da belki de söylediklerine inanacağından şüphe ediyorlardı. Muhtemelen haklıydılar ama ona bir şey söylemek istemedim.

son söz. "Vampirler asla kan kaybetmez, bu yüzden yaşayan düşmanlar bu şekilde ele alınır. Ama onlara ikinci bir şans veriliyor, duyduğuma göre bu da sizin Çember'in haydut büyü kullanıcılarına verdiğiinden daha fazla. Sadece vampirler karşı geldikleri için otomatik ölüm cezası alırlar."

Pritkin çaresizce insanın bağlı uzuvları üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalışmasını izledi, gözleri hâlâ şoktan iriydi ama yorgunluğu ve sıkı bağları yüzünden topallıyordu. Kan eksikliği onu beceriksizleştirdi ve ayağı kaydı. yapışkan zeminde iki kez. Sonunda dalgalı bir hareketle kapıya ulaşmayı başardı ama mandalı açamadığı için bu pek işe yaramadı. Ağızını kullanmayı denedi ama başaramadı ve bağlı ellerinin kapıya erişebilmesi için tekrar dönüp odaya bakmak zorunda kaldı. Sonunda bir şey hissettim Muhtemelen daha önce hiç düşünmeden beynime bir kurşun sıkılmış olmasına rağmen ona acımdan kendimi alamıyordum. Sarkık seksi yapışkan kalçalarının arasında sarkarken, boynundan ve kasıklarından silemediği ince kan çizgileri sızarken onu soğukkanlı bir katil olarak düşünmek zordu. Bu sefer kimsenin gözleriyle karşılaşmadığı için çok mutluydum.

Bana döndüğünde Pritkin'in yüzü öfkeliydi. "Bana kendi insanlarını yabancılardan daha fazla cezalandırdıklarını mı söylüyorsun? Yalan söylüyorsun. Canavarlar merhametten anlamaz!"

Omuz silktim. "İstediğinize inanın ama bu doğru. Hiç görmüyorsun Vampirler burada, değil mi? Esir alındıysa bile şimdiye kadar kazığa oturtulmuşlardır." Sorgulamaya iyi yanıt verdiklerini varsayarsak. Eğer cevap vermezlerse, Jack muhtemelen bir gün geçirecekti.

"Sizi temin ederim ki bu bir merhamet meselesi değil, Büyücü Pritkin," diye söze girdi Rafe, gözleri şu anda bağlı elleriyle kapıyı tırmalamakta olan adamın üzerindeydi. "Halkınızın büyük bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyoruz." Pritkin tiksinti dolu bir ses çıkardı ve kapıyı açmak için yürüdü. Adam sırtüstü koridora düştü ve birkaç hizmetçi şaşkınlıkla ona baktı, sonra da onu ders vermesi için götürdüler. Buna ihtiyacı olduğundan şüpheliydim.

"Peki genellikle nasıl besleniyorlar? Tanık yokken başladıkları işi daha sonra bitirmeyeceklerine inanmamı mı bekliyorsun?" Pritkin belli ki bu işin peşini bırakmayacaktı. Bilmediğine inanamıyordum. Bir büyücünün Tony'nin evinde beslenme sırasında şaşkınlık gösterdiğini hiç görmemiştim. Belki de sadece yüzlerini eğitmeyi öğrenmişlerdi ama benim izlenimim bunun büyük bir sır olmadığı yönündeydi. Yine de Pritkin'in kafası gerçekten karışmış gibiydi. Savaş büyücülerine ne öğretiyorlar ki zaten?

Mircea'ya baktım. "Ona göstermek ister misin?"

Mircea sevinçle güldü. "Çok isterdim, *Dulceață*, ama kendime güvenmiyorum. Bizi onun sinir bozucu varlığından kurtarmanın cazibesi çok büyük olur ve Konsolos, bir neden göstermediği sürece ona zarar verilmemesini özellikle söyledi." Gözlerini Pritkin'e doğru kaydırды. "Ve ne yazık ki şu ana kadar uslu durdu."

"Benimle demek istedim."

"Hayır." Tomas konuştu ve şaşkınlıkla hafifçe sıçramama neden oldu. O kadar sessizdi ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum. "O bir kadın değil. zarar görmüştür."

Mircea, "Sanırım Tomas, sevgili Cassandra'mızın anlatmak istediği de bu," diye cevap verdi. "Doğru yapıldığında zararlı değildir." Bana baktı. "Sarayda sık sık donörlük yapmış olmalısın, değil mi? Prosedürü anladınız mı?"

Başımı salladım. "Evet, ara sıra aç bir hayaleti beslemekten bahsetmiyorum bile." Her ikisini de yaptığım için, vampirlerin yaptıklarının aşağıdakilerden biraz farklı olduğunu biliyordum

Billy Joe'nun beslenmesi, yaşam enerjisini doğrudan emebilmesi ve kan yoluyla almak zorunda olmaları dışında. Billy bu adımı atlayabiliyordu, vücudu Mississippi'nin dibinde bir yerde olduğu için bu iyi bir şeydi. Sıvı bir diyeti bile metabolize etmekte zorlanırdı.

Mircea o kendine özgü zarafetiyle süzüldü. Bütün ölümsüzlerde vardır ama o çoğu vampiri bile sakar gösterirdi. Bu işte ustaydı; ben Bana zarar vermeyeceğini biliyordu ve fazla dayanamayacak kadar doluydu. Boğmak istediğim Billy Joe'ydu - eğer o korkak bir yerlere kaçmasaydı. Billy'nin beslenmesi normalde beni rahatsız etmezdi, çünkü Yemek ve dinlenmeyle aldığı enerjiyi yenilerdi. Ama tek seferde ne kadar bağış yapabileceğimle ilgili kuralları biliyordu ve bu gece hepsini çiğnedi.

"Ne yapacaksın?" Pritkin ilerlemeye başladı ama Tomas onun geçmesine izin vermedi. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Mircea düşünceli bir ifadeyle bana bakarak, "İyi gördüğünden emin ol Tomas," dedi. "Bunu sadece bir kez yapacağım. Cassandra zaten yorgun ve konuşacak çok şeyimiz var. Onu uyutmak istemiyorum." Gülümsedi ve çenemi avucunun içine aldı. Kendini sıcak hissediyordu ama her zaman öyleydi. Eskiler yakın zamanda yemek yiyip yemediklerine bağlı olarak sıcaklık dalgalanmaları yaşamazlar. "Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi.

Mircea'yı neden her zaman sevdiğimi hatırlıyordum. Derin kahverengi gözleri ve zarif fiziki, ergenlik hormonlarının da etkisiyle, kesinlikle bunda rol oynamıştı ama görünüşü benim için dürüstlüğünden daha az önemliydi. Onu bir kez bile yalan söylerken yakalamamıştım. Onun bir dürüst olduğundan emindim.

İsteddiği zaman yeterince yetenekli bir yalancı olabilirdi.

Başka türlü sarayda görev yapmak imkânsızdı ama bana karşı her zaman açık sözlü olmuştu. Bu küçük bir şey gibi gelebilirdi ama aldatma ve kaçamaklarla işleyen bir sistemde samimiyet paha biçilemezdi. Pritkin'in hatırı için ona gülümsedim. "Biliyorum."

Pritkin bana ulaşamıyordu ama yine de bağırabiliyordu. "Bu delilik! Senden beslenmesine izin mi vereceksin? İsteyerek mi? Sonun onlardan biri gibi olacak!"

Mircea benim yerime cevap verdi, koyu renk gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. Gerçek bir kahverengi olmadıklarını, birçok rengin birleşimi olduklarını fark ettim: kapuçino, tarçın, altın ve birkaç koyu yeşil benek. Çok güzellerdi. "Düşündüğünüz gibi nüfusun genelinden beslenseydik, binlerce, hatta milyonlarca yeni vampir yaratmaktan nasıl kaçınabilirdik, Büyücü Pritkin? Bu sadece

yedinci seviye veya daha yüksek bir ustadan art arda üç gün boyunca üç ısırık alır. Hiçbir kısıtlama olmadan bunun tekrar tekrar olmayacağına inanabiliyor musunuz? Ya kazara ya da kasıtlı olarak? Yakında, artık sadece bir efsane olmaktan çıkacak ve yeniden avlanmaya başlayacağız."

Durdu ama devam etmesine gerek yoktu. Pritkin'in bile Drakula'nın başına gelenlerden habersiz olduğuna inanamıyordum ve Mircea'nın kendisi de ilk yıllarda birçok kez neredeyse yakalanıp öldürülüyordu. Küçük kardeşi Radu o kadar şanslı değildi. Bir çete tarafından

Paris'e götürüldü ve Engizisyon'a teslim edildi. Mircea nihayet onu bulup serbest bıraktığında, tehlikeli bir şekilde delirmiş olana kadar, bir yüzyıldan fazla bir süre ona işkence etmişlerdi. Radu o zamandan beri kilit altındaydı.

"Bir zamanlar sürekli savaş vardı," diye devam etti Mircea, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Biz ve insanlar arasında, vampir aileleri arasında, biz ve büyücüler arasında ve bu böyle devam etti. Ta ki senatolar ayağa kalkana, yeter diyene kadar, yoksa sonunda kendimizi yok edeceğiz. Kimse o günlere dönmek istemiyor, özellikle de insanlarla olan çatışmaya. Bize karşı çıkacak milyarlar karşı kazansak bile kaybederiz, çünkü onlar giderse bizi kim besleyecek?" Pritkin'e baktı. "Çok sayıda insanımızın denetimsiz ve gizlilikten yoksun bir şekilde başıboş dolaşmasını biz de en az sizin kadar istemiyoruz. Bir infazda denekleri kurutmak ya da bugünkü tutsaklarda olduğu gibi korkutmak için ısıırırız. Ama normal bir beslenme için," dedi, dikkatini bana geri vererek, "daha nazik bir yöntemi tercih ediyoruz." Gülümsedi ve sanki günlerce süren yağmurun ardından bulutların arasından güneş doğmuş gibiydi. Nefes kesiciydi.

"Ona ne yapıyorsun?" Pritkin Tomas'ın omuzlarına baktı. "Hiçbir şey yapmıyorsun." Sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tomas uzandı ve Mircea'nın elini yüzünden çekti. "Onu rahat bırak."

Mircea ona eğlenerek baktı. "Teklif etti, Tomas; onu duydun. Sorun nedir? Nazik olacağıma söz verdim." Tomas'ın gözleri parladı ve çenesi sıkıştı. Yatışmış gibi görünmüyordu. Mircea'nın gözleri hafifçe büyüdü, sonra hınzırca parladı. "Bağışlayın beni; anlamadım. Ama eminim ki bana küçük bir tadı çok göremezsin?" Yüzümü okşadı, tembel bir okşayıştı ama gözleri Tomas'taydı. "Göründüğü kadar tatlı mı?"

Tomas aslında ona hırladı ve bu kez Mircea'nın elini savurdu.

Mircea'nın işine devam etmesini diledim. Pritkin'i sorgulamak istiyordum ama o vampir saplantısı içindeyken bunu yapamazdım. "Şunu yapabilir miyiz?"

"Yapılması gerekiyorsa ben yaparım," dedi Tomas ve başını bana doğru eğdi.

Hemen geri çekildim. "Uh-uh. Bunu asla kabul etmedim." Tomas'a birkaç şey borçluydum ama beslenme bunlardan biri değildi.

Mircea yine güldü, zengin, yumuşak bir ses. "Tomas! Ona söylemedin mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Ruh halim iyiye gitmiyordu.

Mircea'nın gözlerindeki parıltı saf bir yaramazlıktı. "Sadece aylardır senden besleniyor, *dulceață*, ve bu gibi durumlarda sık sık olduğu gibi, ... bölgeci oldu."

Şok içinde Tomas'a baktım. "Bana şaka yaptığını söyle."

Konuşmadan önce cevabı yüzüneydi ve dünyanın eğildiğini hissettim. Vampir çevrelerinde beslenmenin katı kuralları vardır. Aynı normdan bile düzenli olarak beslenilemez, çünkü bu vampirde sahiplenme hissi yaratır ve kıskançlık nedeniyle her türlü soruna yol açabilir. Ama bizim dünyamızla bağlantılı birinden izinsiz kan almak daha çok bir ihlaldir. Bunun nedeni sadece beslenme sürecinin genellikle cinsel yan ürünü olması değil, aynı zamanda doğaüstü topluluğun bir parçası olarak tanınan herkesin özel haklara sahip olmasıdır. Tomas bir grup yasayı çiğnemişti, bana bir kez daha ihanet etmesinden bahsetmiyorum bile. Yani görünüşünden hissettiklerime kadar onunla ilgili her şey bir vampir numarasıydı. Eninde sonunda onu aldattığı için affedebilirdim ama bunu affedemezdim. Bunu yaptığına inanamıyordum ama ona baktığımda, yaptığını biliyordum.

Tomas dudaklarını yaladı. "Sık sık değildi Cassie. Her zaman nerede olduğunu bilmem gerekiyordu ve düzenli beslenmeler bir bağ oluştuyordu. Seni güvende tutmama yardımcı oldular."

"Ne kadar cömertsiniz." Kelimeleri zar zor çıkarabildim; sanki biri bana vurmuş gibiydi.

Ayağa kalkmaya başlamıştım ki -nedenini bilmiyorum- Mircea beni dizginleyen elini omzuma koydu. Yüz ifadesi birden ciddileşti, sanki haberin beni ne kadar etkilediğini fark etmiş gibiydi. "Tomas'a kızmakta haklısın *dulceață*, ama şimdi zamanı değil. Bu benim hatam; onunla alay etmemeliydim. Lütfen şimdilik bu işin peşini bırakırsanız, ben de kaçınacağım. Aksi takdirde günü tartışmalarla heba edeceğiz."

"Tartışmak istemiyorum," dedim ve bu doğrudu. Tomas'ın kafasına bir şey fırlatmak istiyordum, tercihen ağır bir şey. Ama bu bana cevap getirmeyecekti ve şu anda intikamdan çok bilgiye ihtiyacım vardı. "Peki. Sadece onu benden uzak tut."

"Tamamdır. Tomas, lütfen?" Tomas tartışacakmış gibi görünüyordu, ama belirgin bir duraksamadan sonra iki adım kadar uzaklaştı. Sonra durdu, huysuz görünüyordu. Konuyu zorlayacaktım ama o sadece Pritkin'i izlemek için yakın olması gerektiğini söyleyecekti. Ben de aynı fikirde olduğum için sessiz kaldım.

Mircea iç çekti ve yüzümü tekrar kavradı. Bu sefer uzatmadı. Parmakları nazıkçe çenemden boynuma doğru indi ve gücünün beni çağırdığını hissedebiliyordum. Okşaması narindi, neredeyse hiç dokunmuyordu ama vücudumda dans eden sıcak bir zevk dalgasıyla ürperdim ve Tomas'ın eylemleri karşısında hissettiğim şokun bir kısmını uzaklaştırdım. Tenim karıncalandı ve aramızda ışıltılı, lezzetli bir enerji sisi yükseldi. Birdenbire kimin

Billy Joe'nun daha önce kırdığı ve Dante'deki saldırıyı savuşturmak için gücünü ödünç aldığımız koşuşlar. Bu, kumarhanede hissettiğim baş döndürücü, fokurdayan, buz üzerinde şampanya hissinin aynısıydı; arzu, kahkaha ve sıcaklığın baş döndürücü bir karışımıydı ve neredeyse anında bağımlılık yapıyordu. Gücüme koyduğu korumalar yüzünden kızgın olmam gerektiğini biliyordum ama hiç kimse bu duygunun içinde yikanamaz ve kızgın kalamazdı. Bu imkansızdı. Güneş ışığına şekil verilmiş gibi üzerime döküldü ve şaşkınlıkla güldüm.

Enerjilerimiz birbirine karıştığında Mircea başladı, sonra hareketsiz kaldı. Zar zor fark ettim. Görkemli, altın bir ışıltının içinde mutlu bir şekilde boğuluyordum. Sanki boynumdan çok daha mahrem bir şeye dokunuyormuş gibi hissettim ve bir an için cüppemin kaybolduğunu ve sıcak bir elin vücudumun her yerini okşadığını sandım. Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kurumuştı ve nabzım hassas yerlerimde ısrarla atmaya başladı. Uzun zaman önceki bir akşam gözümün önüne geldi; Mircea'yla birlikte Tony'nin çalışma odasındaki divana kıvrılmıştık, bana bir hikâye anlatırken saçlarımı okşuyordu. Ben daha çok

O ziyarette Tony ile geçirdiğim zamanın yarısı onun kucağında geçmişti ama ben hiç böyle tepki vermemiştim. Tabii ki, on bir yaşındaydım. Kucağında otururken

şimdi tamamen yeni bir anlam kazandı.

Mircea'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi şaşkıındı. Bir an yüzümü inceledi, sonra elimi tuttu ve üzerine eğildi. Kısa bir dudak teması hissettim, sonra beni bıraktı ve bir adım attı.

geri döndüm. Her şey belki on saniye sürmüştü ama beni nefessiz bırakmış, kızartmış ve hayatımdaki en değerli şey elimden alınmış gibi bir an için kalbimi kırmıştı. Neredeyse ona uzanacaktım ama kendimi küçük düşürmeden önce durmayı başardım. Orada oturdum, nabzımı normale yaklaştırmaya çalıştım ve ona baktım.

Vampir beslemenin Billy'nin yaptığından ne kadar daha kişisel olduğunu unutmuşum. Mircea'nın bu yönünü hiç düşünmemiştim, şimdi beni hayrete düşüren bir gerçek bu. Ailesinin ünlü olduğu karizmaya sahipti, gücü bir Senato koltuğunu kazanmasına ve elinde tutmasına yetecek kadar büyüktü ve erkeksi güzelliğini inkar etmek mümkün değildi. Elbette ben doğmadan çok önce ölen Drakula'yla ya da talihsiz Radu'yla hiç tanışmamıştım ama Mircea'ya bakınca ailenin neden efsaneleştiğini anlayabiliyordum. Onlardan biriyle tanıştıysanız, hafızayı bulandırmak için ne tür hileler kullanılırsa kullanılsın, bunu unutmanız mümkün değildi.

Kafamı kaldırdığımda Tomas'ın kaşlarını çatmış, gözleri Mircea ve benim aramda gidip gelirken gördüm. Onun derdi neydi şimdi? Her şey bitmişti. Sonra yansıma baktım ve gözlerimin odağını kaybettiğini, pembeleştiğimi ve dudaklarımın yarıya kadar ayrıldığını gördüm. Az önce gerçekten iyi bir seks yapmış gibi görünüyordum, ki bu gerçekten çok uzak değildi. Yüzümü çabucak yeniden düzenleyerek daha az sarhoş gibi görünmeye çalıştım.

Pritkin sanki zevk değil de acı veren bir şey görmek istermiş gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Beslendiğine inanmıyorum. Kan almadınız; derisini bile yüzmediniz."

"Tam tersine," dedi Mircea neredeyse gergin bir hareketle yakasını düzelterek. "Bu çok hafif de olsa bir beslenmeydi." Bir şey söyleyecekmiş gibi Tomas'a baktı, sonra vazgeçti. Birdenbire Pritkin'e kurtça bir gülümsemeyle baktı. "Raphael sana bunu gösterecek, eğer gibi."

Ben daha gözümü kırpamadan Rafe odayı geçmiş ve parmaklarını Pritkin'in bileğine dolamıştı. Büyücüden panikle güç fııskırdı ve bilekliğimin bileğimde titrediğini hissettim. "Sana zarar vermeyeceğim,"

Rafe küçümseyerek ona şöyle dedi. "Cassie'ye yapılandan başka bir şey yapmayacağım. Sen ondan daha mı az cesursun?"

Pritkin onu duymuyordu. Yüzündeki ifade beni kaçıp saklanmaya itebilirdi ama Rafe kendini tuttu. Başka türlü yapamazdı.

efendisinin efendisi tarafından doğrudan bir emir verildi. "Bırak vampir, yoksa Çember'e kadar pişman olacaksın!"

Birdenbire Pritkin'in elementleri etrafımı sardı. Hem toprak hem de suyla korunuyordu ve aynı anda ondan dışarı akıyorlardı, böylece aynı anda hem gömüldüğümü hem de boğulduğumu hissettim. Bileziğim, umutsuzca kaçmak isteyen küçük bir vahşi hayvanı yakalamışım gibi sıçradı. Nefes almak için mücadele ettim ama alamadım. Bornozun boynunu yırttım ama yardımcı olmadı; beni boğmakla tehdit eden malzeme değildi. Nefes almak için soluklandım ama ciğerlerim sanki göğsümde nefes almayı unutmuş katı, ağır topaklar gibiydi. Sandalyede yavaşça kaydım, görüşüm karardı. Tek düşüncem, vampirlerle dolu bir odada, diğer tek insan tarafından öldürülmenin benim şansım olacağıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Sıcak bir el yakamın altından kayarak köprücük kemiğimin derisinde hafifçe durdu ve kısa bir karıncalanma koluma doğru ilerledi. Birden boğucu his biraz olsun hafifledi. Hava ağırdı ve nefes almak zordu ama bunu başarabiliyordum.

"Bırak onu, Raphael," diye bağırdı Mircea ve başımı kaldırıp baktım ki Büyücünün gücünü kıran onun dokunuşuydu. Rafe, sanki Pritkin'e dokunmaktan hiç hoşlanmamış gibi elini kalçasına silerek hemen itaat etti. Büyücü gücünü dizginleme çabasıyla titredi. Dalgalanmaya devam etti ama daha az şiddetliydi, kıyıya çarpmak yerine bir gölün kenarına vuran dalgalar gibiydi.

Mircea, kapıya gidip hizmetkârlardan birine bir emir veren Rafe'ye başıyla işaret etti. Birkaç saniye sonra, satir-yaratıklardan bir diğeri getirildi. O da diğerleri gibi daha tehditkâr olmayan formuna geri dönmüş genç ve sarışın bir erkekti. Kürkü, saçlarını ve gözlerinin soluk kot rengini tamamlayan altın sarısı bir renkteydi. Kolaylıkla iki metre boyundaydı ve çoğu genç satir gibi yapılıydı. Eğer bu şekilde doğmamışlarsa, bunun için çalışanlar - onların gözünde hiçbir şey çirkin görülmekten daha kötü değildir, tabii iktidarsızlık değilse. Her iki durumda da herhangi bir sorunu yoktu. Nezarethanenin belirsizliği onu solgunlaştırmıştı ama beni görünce hemen canlandı. Onu affettim; gerçekten de kendilerine engel olamıyorlardı.

"İzle ve öğren, büyücü." Raphael bir bıçak çıkardı ve hiçbir uyarıda bulunmadan satirin göğsüne derin olmayan bir kesik attı. Yaratık inlemedi ve ben de şaşırmadım. Genelde cesur değillerdi ama asla kendi istekleriyle yarı giyinik bir kadının önünde korku göstermek.

Rafe elini satirin gövdesinden bir adım kadar uzakta tuttu ve sanki görünmez ipler tarafından çekiliyormuş gibi yavaşça, kan damlaları aralarındaki havada sıçrayarak avucuna çarpmaya başladı. Yere düştükleri anda emildiler.

Mircea yumuşak bir sesle, "Bunu kesik olmadan, hiç yara almadan da yapabiliriz," dedi. "Her zaman, herkese, her yerde. Metroda bir fırça darbesi,

bir el sıkışma" - bakışları bana doğru kaydı - "ya da daha zevkli şeyler; hepsi yeterli olacaktır."

Mircea'nın karanlık gözlerini tuttum ve bir saniyeliğine tekrar nefes alamadım, ancak bu sefer savaştığım başka birinin gücü yerine kendi bedenimdi. Hiç kimsenin gözleri böyle bakamamalıydı, sanki gördüğün her rüyanın, her dileğin olağanüstü bir şekilde gerçekleşmesinin sırrını taşıyorlarmış gibi. Çıplak bedenimde tuttuğu eli birdenbire rahatlatıcı olmaktan çok uyarıcı oldu. İfadesi değişti.

Adını siz koyun ama bedenim bunu erotik olarak yorumladı. Kendimi onun kollarına atmamak için sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kaldım. Kahretsin, bu beklenmedik bir şeydi.

Mircea bir süre sonra uzaklaştı ve içimden akan sıcaklık nehrinin bir kısmı dağıldı ama özlem devam etti. Sorun, Konsolos'un emriyle beni öldürmek zorunda kalabileceği gerçeğinden başka, hissettiklerimin ne kadarının gerçek, ne kadarının Mircea'nın hissetmemi istediği şey olduğundan emin olamamamdı. Tomas'la geçirdiğim o ilk geceyi ve onun baştan çıkarma girişimini düşündüm. Beni büyük, karikatür kaplı havlumla görünce şehvete o kadar yenik düştüğüne ve kendini tutamadığına inanmakta güçlük çekiyordum. Tomas Senato'nun emriyle mi hareket etmişti? Mircea da şimdi aynı şeyi mi yapıyordu?

Tomas'ın beslenmek için bana dokunmasına gerek olmadığını biliyordum. Mircea Pritkin'e söylememişti ama bir ustanın dokunsal temasa ihtiyacı yoktur. Herhangi biri odanın öbür ucundan beni emebilir, hayatımı görünmez bir şekilde benden çekip alabilirdi, mikroskobik parçacıklar başka kimse tarafından görülmez ya da fark edilmezdi. Ve eğer Mircea kadar iyi olsalardı, bir çürük ya da başka bir şey bile olmazdı.

Kanın çalındığını gösteren bir işaret. Pritkin'in bu bilgiye pek iyi tepki vereceğini sanmıyordum, özellikle de hâlâ takındığı avlanmış, yarı paniklemiş ifadeyle. Rüyadan uyandığında kendisini canavarlarla çevrili bulan bir adama benziyordu.

Söylediklerime inansaydı onu rahatlatabilirdim. Çoğu vampir ondan kolay kolay beslenemezdi. Koruyucuları neredeyse kesinlikle çok güçlüydü. Rafe gösteriyi tamamlamak için - ve eğitimi muhtemelen ona bir tür tehdit yapıldığını söyleyecekti. Ancak bir normal, belki hafif bir uyuşukluk hissi dışında hiçbir şey fark etmezdi. Vampirler sadece bir

ya da bir şey anlatmaya çalışıp çalışmadıklarını merak ediyordu. Tony'nin kısa süre içinde bir şeyler alacağına şüphe yoktu.

Louis-César, Mircea'nın bir gün için yeterince eğlendiğine karar vermek için o dakikayı kullandı. "Alışkanlıklarımızla bu kadar ilgileniyorsanız, Büyücü Pritkin, size çalışmanız için birkaç mükemmel inceleme önerebilirim. Ancak şu an bunun zamanı değil." Meslektaşına baktı. "Gün geçiyor ve gece dolu olacak. Devam edebilir miyiz?"

Mircea başını eğdi ve zarif bir şekilde kanepeye uzandı, takım elbise ceketini çıkarıp sehpanın üzerine atmak için durakladı. Sanki oda aniden çok ısınmış gibi yüksek yakalı gömleğinin üst bağını da gevşetti. Gömlek Çin desenli kalın yumurta kabuğu ipegiydi ve düğme yerine küçük mandallar onu bir arada tutuyordu.

Malzemenin parlak bir parlaklığı vardı, görüldüğü kadar tereyağı yumuşaklığında olup olmadığını görmek için ellerinizi üzerinde gezdirmek isteyeceğiniz türdendi, ancak tasarım yoktu. Takım elbisesi de sade, açık siyahtı ama bu abartısız görünüm onda işe yaramıştı. Güzel bir tablonun etrafındaki basit bir çerçeve gibiydi: tek gördüğünüz toplam etki ve çarpıcıydı. Kalın bornozumun içinde kıpırdandım. Onunla aynı fikirdeydim - oda çok sıcaktı.

Pritkin'in derisi eski mantarların rengine dönmüştü. Sanırım bazı çıkarımlar kafasına dank etmeye başlamıştı. Mircea'ya döndü. "Böyle yöntemlerle daha fazla vampir yaratabilir misin? Kurbanlarını çağırabilir misin?" Dudağımı ısırdım.

Vampir 101 oturumdayken Pritkin kesinlikle öğle yemeğine çıkmıştı. Cahilliği, Gümüş Çember'in onu Senato'ya irtibat görevlisi olarak göndermesini garip kılıyordu. Tony'nin evindeki büyücülerin söylediklerinden, savaş büyücülerinin farklı kolları olduğu ve her birinin insan olmayanların farklı bir ana kategorisine -vampirler, wereler, iblisler, Feyler ve ejderhalar gibi büyüleri yaratıklar- yoğunlaştığı fikrini edinmiştim. Bu beni onun uzmanlık alanının ne olduğunu merak ettirdi.

Louis-César kaşlarını çatarak ona baktı, belki de aynı şeyi düşünüyordu ve Mircea bana teatral bir şekilde elini uzattı. "Bana gel Cassandra," diye gürledi. "Sana emrediyorum!" Her zamanki hafif aksanı Bela Lugosi'ye benzeyecek kadar kalınlaşmıştı. Kendime rağmen gülümsedim. Mircea'nın mizah anlayışı korkunçtu ama gerginliği azaltmaya yardımcı oluyordu.

Aşırı doldurulmuş koltuğun yumuşaklığına daha da sokuldum. "Teklifiniz için teşekkürler ama ben olduğum yerde gayet rahatım." Aslında

Kanepe şu anda çok daha çekici görünüyordu, bu da olduğum yerde kalmanın çok iyi bir fikir olduğunu gösteriyordu. Çok iyi biliyordum ki sorunumun bir kısmı

ama Mircea kendi başına bir azizi baştan çıkarabilirdi. Daha fazla karmaşaya ihtiyaım yoktu, özellikle de bir Senato yesiyle. Beni gerçekten seviyor olabilirdi ama sonuçta Konsül ne isterse onu yapacaktı. Hepsi yle yapardı.

Mircea, Pritkin'le alay ediyordu. "Gördün mü dostum? Hiçbir şey. Beni reddediyor. Cazibem sandığım kadar güçlü değilmiş demek ki."

Tomas ona kısaca, "Sadece bir ısırik içinizden birini ağırmamıza izin verebilir," dedi. Bana baktı ve gözleri okuyamadığım bir duyguyla kararmıştı.

Bir tartışma başlatmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum. Ama gerçek şu ki, Mircea beni ısırmış olsa bile, muhtemelen bir fark yaratmazdı.

Vampirler çoğu normu ısıriklarıyla kontrol edebilirdi: bir tanesi genellikle yeterliydi, iki tanesi her zaman yeterliydi ve üç taneden sonra kurban efendisine bağlı bir vampir oluyordu, yani tartışmalı bir konuydu. Ama Tony sadakatimi sağlamak için beni iki kez ısırmıştı; biri çocukken, diğeri de ergenlik ağımında ona döndükten sonra. Yine de, eğer beni çağırmaya çalışıyorsa

- güvenli bir bahis - başarısız olmuştu.

Benim teorime göre hayaletlerle olan sürekli birlikteliğim sinyali kesmişti. Billy Joe neredeyse her zaman yanımdaydı ve ben de sürekli onun kolyesini takıyordum, bu da ayrı olduğumuz zamanlarda bile bizi birbirimize bağlıyordu. Ve vampirler hayaletleri okuyamazlar. Billy'nin anlaşmamız için kullandığı noktalardan biri de, şansım yaver giderse, bir tür ruhani parazit yapabileceğiydi. Belki işe yaramıştı, belki de ben çağrıya karşı doğal direnci olan birak kişiden biriydim. Bundan şüpheliydim, çünkü bu genellikle sadece çok güçlü büyü kullanıcıları için geçerliydi, ama daha garip şeyler de olmuştu. Kahretsin, daha garip

Bana hep böyle şeyler oldu.

Mircea bana abartılı bir özlemle bakıyordu ve ben gülümsedim. "Her zaman bana katılabilirsin." Bunu söylediğim anda geri almak istedim. Onun yanında zihnimin açık olması imkânsızdı ve sahip olduğum yeteneklerin keskin olmasını istiyordum. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Mircea bir an için bana baktı.

düşünür gibi yaptı, sonra gülümsedi ve başını salladı.

"Teklifiniz *ok nazikçe, dulcea*, ama ben de burada oldukça rahatım." Tomas'a baktı. "Belki daha sonra."

Tomas Pritkin'i kapının yanındaki yerine götürürken Louis-Csar önüme dikildi. Fransız biraz gergin görünüyordu.

Onun hakkında gözlemlediğim kadarıyla, bu muhtemelen başka herhangi birinin sinir krizi geçirmesine eşdeğerdi. "*Matmazel*, lütfen biraz dikkatinizi bana verin. Yorgun olduğunuzu ve bu deneyimin zor oldu ama lütfen konsantre olmaya çalışın." Konuyu saptıranın ben olmadığımı belirtmek istedim ama sonra vazgeçtim. "Françoise ismini hatırlıyor musunuz?"

Ona temkinli bir şekilde baktım. Demek yine o konuya dönmüştük. "Evet."

"Lütfen bu ismin sizi bağışlamam için beni neden ikna edeceğini düşündüğünüzü açıklayın."

Tomas'a baktım. Başıyla onayladı. "Onlara bildiklerimi anlattım ama yaptıklarımızdan pek bir şey anlamadım. Sadece şunu biliyorum -"

"Sessiz ol!" Louis-César ona sertçe emretti. "Söyleyeceğin hiçbir şeyin onu etkilemesine izin veremeyiz." Bana döndü, gözleri okyanusun üzerinde toplanan fırtına bulutları gibi koyu mavi-gri renkteydi. "Lütfen söyle bana."

"Peki, ama sonra birkaç soru sormak istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı, ben de her şeyi anlattım, bana nasıl dokunduğunu ve benim bir şekilde kendimi kalede buldum, tam olarak nerede olduğumu ve ilk geldiğimde ne yaptığımızı atladım. "Onu yakarak öldürdüler, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Orada durup olanları izlemek zorunda kaldık. Sonra geri döndüm ve keşke bunu görmek zorunda kalmasaydım diye bir şeyler söyledin ve ona Françoise dedin. Hatırlamıyor musun?"

Louis-César belli belirsiz yeşile döndü. "Hayır, *matmazel*, bu odada geçirdiğimiz kısa zamanı böyle hatırlamıyorum. Ne Mircea ne de Raphael hatırlıyor. Ben yanağınızla ilgilenirken bayılmıştınız ve uyandığınızda bir süre üzgün ve kafanız karıştı. Bunu yakın zamanda yaşadıklarına bağladık. Françoise adında bir kadından bahsetmemiştiniz. Bir keresinde bana Carcassonne zindanlarını gezdirmişlerdi, doğru, ama bildiğim kadarıyla o gece kimse ölmedi." Bir an için gözlerini kapattı. "Bu olmadan da yeterince korkunçtu."

"Ben rüya görmedim!" Her geçen dakika kafam daha da karışıyordu. "Bu isimde birini hiç tanımadığımı mı söylüyorsun?"

"Bir." Louis-César'ın sesi sessizdi ama gözleri bir kibriti tutuşturabilirdi. "Genç bir çingene, şatodaki muhafızlardan birinin kızı. Sanırım genç bir adamla evlenebilmek için para biriktirmek amacıyla hizmetçi olarak çalışıyordu."

"Ona ne oldu?"

Hasta görünüyordu. "Hiç bilmiyordum. Sanırım babası fazla yakınlaştığımızı düşündü ve onu gönderdi. O günlerde oldukça ünlüydim ve Françoise da bana düzenli olarak hizmet eden hizmetkârlardan biriydi. Ama ona hiç dokunmadım. Yatağında kendi isteğiyle olmayan bir kadın istemiyorum. Ve bir hizmetçinin ...bir seçim yapmalıydım. Onu böyle bir duruma sokmazdım."

"O zaman neden biri onu öldürmek istedi?"

Sanki ona yumruk atmışım gibi kanepenin kenarına oturdu. "Çünkü ona düşkündüm. Ona bir kolye verdim - sadece önemsiz bir şey - çünkü mücevher yok ve böyle bir güzellik süslenmeli. Ve iki kez ona para verdim. - Yine de, o günlerde kendi kaynaklarım çok büyük olmadığı için sadece önemsiz miktarlar. Sadece düğün masraflarına yardım etmeyi ve nezaketinin karşılığını ödemeyi düşündüm. Birine söylemiş olmalı, ya da onu kolye ve tahmin ..." Son cümleyi kendi kendine konuşur gibi söyledi.

Bu hiç yardımcı olmuyordu. "Sırf sen ondan hoşlanıyorsun diye neden biri onu öldürsün ki? Senden bu kadar nefret eden kim?"

Eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve saçları yüzünü gizledi. "Kardeşim." Sesi boğulacak kadar acıydı. "Yıllar boyunca beni korkutup boyun eğdirmek için daha kötülerini yaptı."

"Bize o imgelem hakkında başka bir şey söyleyebilir misin Cassie?" Mircea'nın yüzü çok ciddiye. "Herhangi bir ayrıntı hayati önem taşıyabilir."

"Sanmıyorum." Bunu düşündüm - o sırada gözlem yapmak için en iyi zihinsel durumda değildim - ama hemen hemen her şeyi anlatmıştım. "Gardiyanın benim için tuhaf bir isim kullanması dışında - yani bizim için. *M'sieur le Tour* ya da onun gibi bir şey."

Louis-César sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Bu önemli mi?" Mircea ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece - bu ismi uzun yıllardır duymamıştım. Bir zamanlar bana da böyle derlerdi, ama genellikle yüzüme karşı söylenmezdi. 'Kuledeki adam' anlamına geliyor; sık sık bir kuleye hapsedilirdim. Zaman zaman başka anlamları da vardı," diye ekledi usulca.

Mircea'ya baktım, ciddi görünüyordu ama yorum yapmadı. "Bize ikinci imgelemden bahset, *Dulceață*."

Başımı salladım, küçük tarot kartlarımın her zamankinden daha da iyi sonuç verdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Bundan bahsetmemeye karar verdim. Louis-César

İsmin önemli olmadığını ve elimden alınmasını istemediğimi söyledim. "İyi ama ben de anlamıyorum. Normalde bir zamanlar ne olduğunu ya da ne olmak üzere olduğunu görürüm ama bu televizyon izlemek gibi bir şey. Gözlemliyorum ve hepsi bu."

"Ama son zamanlarda değil."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Olanları henüz kendim sindirecek zamanım olmamıştı, o halde bir başkasına nasıl açıklayabilirdim? "Bir süredir . . son bir kaç gündür farklı. Nedenini bilmiyorum. Belki de ikinci kez yer değiştirdiğimde başka birinin bedeninde olduğum içindir. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bu gecedен önce hiç kimseyi ele geçirmedi mi?" Bu Pritkin'in sesiydi ve şüphecilikle doluydu. Onu görmezden gelmek istedim ama aynı zamanda neler olduğunu biliyordu.

"Hayır. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama Billy Joe bana çarptığında ..."

"Billy Joe tanıdığınızın adı mı?"

"Benim bir tanıdığım yok," diye tersledim. "İlk ve son kez söylüyorum, ben bir cadı değilim, tamam mı? Ben bir iblis değilim; ben lanet olası bir öcü değilim! Ben bir durugörürüm. Bunun ne olduğunu biliyor musun?!"

Belki kendimi kaybettiğim içindi, belki de bilezik onu hatırlamış ve kin tutmuştu. Ama hiçbir uyarı olmadan, çılgın bir gece geçirmiş Billy gibi gazlı ve cansız görünen ikiz bıçaklar önümde belirdi ve doğruca ona doğru uçtu. Gerçek gibi görünmüyorlardı - daha çok ışığın şekillere oyulmuş haliydi - ama yeterince işe yarıyorlardı. Onu incitmek istememiştim ama bilezik öyle düşünmemiş olacak ki hançerler göğsünün derinliklerine saplandı. Çılgılık attı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim. Hançerler benimle birlikte odanın öbür ucuna uçarak bileziğin içinde kayboldu.

"Özür dilerim!" Dehşete düşmüş bir halde izledim, iki parlak kırmızı yara açılmıştı.

göğsünü. "Bunu yapacağını bilmiyordum!" Bileğimdeki şeye şok içinde baktım. Bir büyücüye zarar vermemesi gerekirdi ama sanki orada yoklarmış gibi kalkanlarını delip geçmişti.

"Nereden aldın bunu?" Mircea bileziğime ilgiyle baktı. "Yakın zamanda buldum sayılır."

"Onun için kara büyücüyü terk etti!" Pritkin'in sesi acıyla sertleşmişti ve bana nefretle bakıyordu. Bu sefer onu gerçekten suçlayamazdım. "Karanlık silahlar vefasızdır; her zaman en büyük kaynağa giderler.

kendi güçlerini artırmak için." Yüzünü buruşturdu ve dizlerinin üzerine çöktü. "O tehlikeli, şeytani!"

Pritkin'in göğsü, gerçek bir silahla vurulmuş gibi darmadağın olmuş, kan fişkırıyordu. Ona dehşet içinde baktım, yaptığım şeye inanamıyordum. Ondan hoşlanmıyordum ama onu öldürmek kesinlikle planımın bir parçası değildi. Gömleğini yırtarak açtı ve bir ciğer dolusu hava çekti. Bir şeyler mırıldanarak yavaşça dışarı verdi. Birkaç saniye içinde göğsündeki yaralar kapanmaya başladı. İnsanlar için bu kadar yeterdi - bir vampir kadar hızlı iyileşiyordu.

Dudakları kıvrıldı. "Yani Sybil, insan olduğunu söylüyorsun. Yine de karanlık bir silah kullanıyorsun, rakiplerinin gücünü çalıp onlara karşı kullanan bir silah. Karanlık cadılar senin için savaşıyor ve bu gece senin bir karanlık büyücünün bile yapamayacağı bir şey yaptığını gördüm. Kara Çember'in kendisi birinin bedenini çalacak güce sahip değil, hele ki böyle şeylere karşı korunmuş bir büyücünün bedenini!" Kapının mandalını tuttu ve kendini ayağa kaldırdı.

"Ben çalmadım -"

Vahşi bir hareketle sözümü kesti. "Ama daha önce buna benzer bir şey gördüm, başkalarının hayatını alıp kendi hayatı için kullanan bir yaratık." Tomas'ı iterek geçmeye çalıştı ama bir yere varamadı. Bu onu kızdırmışa benziyordu ve Tomas'ın omzunun üzerinden bana bağırdı. "Bu büyü'nün en karanlığı, sadece iblislerin en kötüsü tarafından kullanılabilir! Çember beni sana göndermekte haklıydı. Senin gerçekte ne olduğunu anlayacağımı biliyorlardı. Kaç hayat çaldın, Sibyl?! Kaç cinayet işledin? sefil bir varoluş?"

Ayağa kalktım ve Louis-César beni durdurmaya çalışmadı. "Benim adım Cassie Palmer! Bunu kanıtlayacak bir doğum belgem var. Etrafta dolaşıp ceset çalmıyorum. Ben lanet bir iblis değilim!" Tüm bu sahneyi çoğu insanın özellikle eğlenceli bir filmi izlediği gibi izleyen Mircea'ya baktım. "Neden sürekli bunu söylemek zorundayım?"

Omuz silkti. "Bunu yıllardır söylüyorum, *dulceață*, ama kimse bana inanmıyor."

Pritkin bir anlık dikkat dağınıklığımın yararlanarak kriz geçirdi. Birdenbire bir sürü büyülü bıçağı üzerime doğru geldi. Bu saldırıyı beklemiyordum ve ağzım bir karış açık, aptal gibi öylece kalakaldım. Tomas şimşek gibi hareket etti ama silahlardan sadece ikisini yakalayabildi. İki

daha fazla savrulan kollarının arasından sıyrılıp bana doğru yaklaştı. Kendimi korumak için bir şey yapmak şöyle dursun, düşünecek zamanım bile yoktu. Gardımın parladığını hissettim ama büyümlü silahlarla baş edip edemeyeceğini bilmiyordum. Bir saniye sonra hâlâ bilmiyordum çünkü bıçaklar golemın gövdesinden dışarı çıkmış, çarpmanın etkisiyle titreşiyordu. Şaşkınlıkla ona baktım, ta ki Pritkin'in beni koruması için verdiği emri geri çekmeyi unutmuş olması gerektiği aklıma gelene kadar.

Yoldan çekilmesi için bağırdı ama o sırada Tomas onu yakalamıştı.

Tomas daha önce savaş büyücülerıyla uğraşmamış mıydı bilmiyorum ama bu seferkini hafife almıştı. Pritkin'in küçük şişelerinden biri Tomas'ın kafasına uçtu ve üzerine kana benzeyen ama asit gibi yakan kırmızı bir madde sıçradı. Tomas onu bırakmadı ama madde gözlerine kaçmıştı ve bir an için kör oldu. Pritkin garip bir hareket yaptı.

Görünmez ip ve golemden çıkan iki bıçak ona doğru uçarak geri geldi. Biri Tomas'ın bacağına isabet etti, diğeri ise neredeyse sol bileğini koparıyordu. Tek dizinin üzerine çöktü ve Pritkin kaçmayı başardı. Louis-César'ın fırlattığı bir bıçaktan kurtuldu, Tomas'ın çırpınan uzuvlarının önünden sıçradı ve iki silahını da bana doğrulttu.

Düşünmedim; tepki verdim, muhtemelen beni kurtaran da bu oldu. Elim havaya kalktı ve iki gazlı bıçak Pritkin'e doğru uçtu, ateş ederken silahları elinden düşürdü. Yine de birkaç mermi isabet ettirdi ama bunlar golemın çamurunda zararsız bir şekilde kayboldu. Şaşkınlıkla ona baktım. Çok beceriksiz görünüyordu; bu kadar hızlı hareket edebildiğine inanmak zordu. Öfkeli efendisinin bir sözüyle aniden ortadan kayboldu ve bir saniye sonra odanın öbür ucunda Louis-César'la dövüşüyordu. Fransız mızrağını tekrar tekrar sapladı ama hayvanın vurulacak hiçbir hayati organı yoktu. O kadar hızlı olmalarına rağmen Louis-César darbelerden kaçmayı başardı, ama darbeler onu yavaş yavaş uzak duvara doğru sürüklüyor ve dövüşten uzaklaştırıyordu.

Pritkin bir şeyler bağırdı ve avucunda bir el bombasıyla kendini bana doğru fırlattı.

Kendini top ateşine tutulmuş gibi ona doğru fırlatan Tomas havada dondu ve kıpırdamadan yere çakıldı. Bir saniye sonra nedenini anladım; dev, görünmez bir el beni kavradı, beni ve bileziğimi hareketsiz tuttu. Bileziğimi ve beni hareketsiz tutan

Karanlık büyücünün kullandığı numaraya bu kez karşı koyacak kimse yoktu. Pritkin Tomas'ın üzerinden atladı ve büyüye kapılmış olan Rafe'in etrafından dolandı. Bütün oda donmuş bir tabloya dönüşmüştü.

büyücünün yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve bu çılgın adamın beni gerçekten öldüreceğini biliyordum, bunun için ölse bile.

Ama Pritkin de ben de Mircea'yı unutmuştuk. Birdenbire ortaya çıktı, görüş alanımda karanlık bir bulanıklık, büyücüyü yakaladı, bileğini kırdı ve el bombasını pencereden dışarı attı. Ben hâlâ şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken Mircea Pritkin'i boğazından yakaladı ve yerden kaldırdı. Louis-César bir saniye sonra kanepenin üzerinden atladı, golem arkasında parçalara ayrılmıştı, ama ben çok geç kalmış olacağının farkına vardığını gördü.

Hâlâ hareket edemiyordum ama Raphael büyüden kurtulmayı başarmıştı ve Mircea'nın atılmış paltosunu kullanarak kendisine yönelen birkaç küçük şişeye vuruyordu, böylece onlara dokunmak zorunda kalmayacaktı. Sonra el bombasının patlaması odayı sarstı, tavandan aşağıya sıva yağdı ve cam parçaları ağır perdeyi aşarak yere saçıldı. Görünmez el sonunda beni bıraktı ve öksürerek sandalyeye geri düştüm, sıva tozuyla boğuldum ve kulaklarımdaki yüksek çınlamadan neredeyse sağır oldum.

Pritkin'e çılgınca bir bakış attım ama o tamamen hareketsiz kalmıştı. Cephaneliği başka bir şeydi ama Louis-César nefesinin altında uçan parçaları yavaşlatan bir şeyler söylemeye başlamıştı. Rafe yüzünün önünde havada asılı duran iki şişeyi aldı ve kuru bir çiçek aranjmanını fayansların üzerine attıktan sonra onları şöminenin sepetine doldurdu. Hasır kapağı kapattı ve sonra uçan cephaneliğin diğer parçalarını toplayıp koleksiyonuna ekledi. Tutsakları kurtulmak için mücadele ederken kapağın hafifçe aşağı yukarı sallandığını görebiliyordum. Kaçırdıklarından biri bana doğru sinsice yaklaşmaya çalıştı, diğer herkes tarafından fark edilmeden yerde yavaşça ilerliyordu. Ona baktım, nasıl bir savunma yaparsam camı kırıp içindekilerle beni ıslatmaz diye düşündüm ama bileziğim nasıl dövüşüleceğini benden daha iyi biliyordu. Kolumu yukarı çekti ve şişeye doğru parçalanması için bir bıçak gönderdi. Küçük kap bir patlamayla buharlaştı ve geride sadece tuhaf, küflü bir koku bıraktı.

Mircea'nın sesi sakın ama son derece ikna ediciydi. "Onları geri çağır büyücü, yoksa sana eski usul beslenmeyi memnuniyetle gösteririm."

Ona inanmıştım ama Pritkin daha inatçı ya da daha aptaldı. Tüfek kendi kendine yerden kalktı ve bana doğrultuldu. "Devam et, ama iblis fahişeni de yanımda götüreceğim!"

Louis-César silahı almak için sıçradı ve tam patladığı sırada silahı kaldırdı. Arkamdaki şöminede bir delik açtı. Bir santim sola dönseydim, golemden daha fazla parçaya ayrılmış olacaktım. Toz bulutuna bir tuğla ve harç yağmuru katıldı ve uçuşan birkaç parça derimi sıyırdı. Bir çığlık attım ve bir saniye sonra sanki odaya bir kasırga girmiş gibiydi. Etrafımızda dönen toz ve moloz fırtınasının arasından Mircea'nın neşeli maskesinin soyulduğunu ve yüzünde vahşi bir şeyin belirmediğini görebiliyordum. İnsan parlaklığı olmayan başka vampirler de görmüştüm ama böyle görünmüyorlardı.

Aynı anda hem korkunç hem de güzeldi; parlayan, kaymaktaşıdan derisi, santim uzunluğundaki dişleri ve alev alev yanan, erimiş lavdan gözleri vardı.

Rüzgâr Pritkin'i duvara doğru savurdu ve ona çarpan güç yüzünün çılgınca deforme olmasına neden oldu. Yine de görüşü engellenmemişti ve gözlerindeki ifade, altında ne olduğunu tahmin edemediğini açıkça ortaya koyuyordu

mükemmel bir cephe. Senato üyelerinin yerlerini hayır işleriyle kazandıklarını mı sanıyordu? Adamın bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırmıştım.

Mircea ona camı eritebilecek bir sesle, "Cassandra benim," dedi. "Ona bir daha dokunursan, Daire olsun ya da olmasın, seni buraya getirir ve sonsuzluğun geri kalanını ölüm için yalvararak geçirmeni sağlarım."

"Mircea!" Louis-César ona dokunmaya kalkışmadı, ama sesi fırtınayı kaynar suyun kar yığınına delip geçmesi gibi delip geçti. "Lütfen; durumu biliyorsun. Onunla başa çıkmanın başka yolları da var."

Rüzgâr yavaşça azaldı ve kendimi aşırı adrenalinden dolayı titrerken buldum. Titreyen bacaklarımı altına aldım ve Pritkin'in Mircea'nın gücüyle hâlâ duvara dayandığı yere doğru yürüdüm, ancak artık zorla duvardan geçirilme tehlikesiyle karşı karşıya görünmüyordu. Yüzümden cübbemin yakasına doğru birkaç damla kan aktı ama onları görmezden geldim. Tomas'la karşılaştırıldığında, inanılmaz derecede hafif atlatmıştım. Eski oda arkadaşımın çok hırpalanmış bir versiyonu Pritkin'de silah arıyordu. Tomas'ın bileği yeniden örülmeye başlamıştı bile, tendonlar ve bağlar yeniden oluşuyordu.

Ama yüzü haşlanmış bir et yığınıydı ve sadece bir gözü çalışıyor görünüyordu. Yüz ifadesinden ürperdim; bu ifadeye göre büyücünün çoktan ölmemiş olmasının tek nedeni Tomas'ın hangi infaz yönteminin daha çok can yakacağını bulamamış olmasıydı.

Mircea'ya baktım, yüzü artık rahatlatıcı değildi. O adam benim her zaman yumuşak huylu, neredeyse nazık bir varlık olduğunu biliyordu.

karmaşık hikayeler ve berbat şakalar anlatır, giyinip kuşanmayı sever ve on bir yaşındaki bir çocukla bitmek bilmeyen dama oyunları oynamaktan çekinmezdi. Pritkin kadar saf değildim - gerçeğin çok daha karmaşık olduğunu biliyordum. Mircea, suikast ve zulmün hüküm sürdüğü bir sarayda büyümüştü; öz babası iki oğlunu tutmaya hiç niyeti olmadığı bir anlaşma için takas etmişti ve çingene onu daha önce yakalamasaydı korkunç bir ölümle sonuçlanabilecek bir işkenceye maruz kalmıştı. Bu tür şeyler fazla merhamete izin vermiyordu. Yine de daha yumuşak bir tarafı vardı, değil mi? Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordum.

Çocukken ondan hiçbir zaman bir tehdit hissetmemiştim. Köşeleri hafifçe kırışan, gülen kahverengi gözleriyle sakın, nazık bir Mircea'ydı. O kişiyle şimdi gördüklerimi bağdaştırmak zordu. O korkunç yön hep orada, yüzeyin altında kaynıyor ve ben onu göremeyecek kadar kör müydüm? Şimdi gördüm ve bu bir sorun yarattı. Pritkin'den ne kadar hoşlanmasam da ölmesini istemiyordum. Deli olabilirdi - muhtemelen öyleydi - ama bana neler olduğunu açıklaması ya da bunu yapabilecek biriyle iletişime geçmesi için ona ihtiyacım vardı. Bildiğim gibi değildi.

soracak başka kimse yoktu. "Onu öldürme, Mircea."

"Onu öldürmek gibi bir niyetimiz yok *matmazel*," diye cevap verdi Louis-César, ama gözlerini meslektaşından ayırmıyordu. Tomas büyücünün silahlarını çıkarmayı bitirmişti, en azından görebildiklerimizi. Hâlâ pek çok silahı olduğunu hissediyordum ve bileziğim de aynı fikirdeydi. Bileğimde ılık ılık parlıyordu ve birkaç dakika öncesine göre daha ağırdı. Çıkarmak isterdim - beni ürkütmeye başlamıştı - ama şu an iyi bir zaman değildi. "Bu gece itibariyle zaten Karanlık Çember'le savaş halindeyiz; Işık'la da savaşmak gibi bir niyetimiz yok."

"Dikkatli ol," dedi Rafe yanımdan. "Tamamen silahsız olduğundan emin ol."

Mircea açıkça, "O bir savaş büyücüsü," dedi. "O asla silahsız değildir." Tomas, "Ölene kadar," diye ekledi ve ben onun hâlâ bir silah tuttuğunu fark ettim.

Sağlam elinde mücadele bıçağı vardı. Şimşek gibi hareket etti -sanırım Pritkin'i kendi silahıyla öldürmenin ironisini seviyordu- ama Louis-César biraz daha hızlıydı. Eli Tomas'ın bileğini Pritkin'in göğsünden kıl payı uzakta yakaladı.

"Tomas! Bir savaş başlatmana izin vermeyeceğim!"

"Eğer o şeyi barındırırsan" - Pritkin bana neredeyse tükürdü - "istesen de istemesen de bizimle savaşa girmiş olacaksın. Buraya onun ne olduğunu öğrenmek ve eğer bir tehdit oluşturuyorsa onunla başa çıkmak için gönderildim. Sadece bir Cassandra, düşmüş bir Sybil bulmayı umuyordum ama bu beklediğimden çok daha kötü. Ve benim bildiklerimi Çember de biliyor. Eğer onu öldürmeyi başaramazsam, yerime bir düzine, yüzlercesinin gelmesini bekleyin." Bana baktı ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Çember'i zahmetten kurtarmış olurdu. "Bu şeylerden biriyle daha önce savaştım. Neler yapabileceklerini biliyorum ve onu canlı bırakmayacağım."

Bana tekrar hamle yaptı ama Mircea'nın görünmez tutuşu çelik bir eldivenin tüm esnekliğine sahip olduğu için neredeyse onu boğacaktı. Garipti, çünkü Mircea'nın yüzü her zamanki sakın ifadesine geri dönmüştü. Gözleri yanakları normal rengindeydi ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Akkor halindeki öfke hiçbir yerde görülmüyordu. Ürperdim. Bu gibi oyunculuk becerileri beni endişelendiriyordu. Dikkatimi tekrar büyücüye çevirdim ve o anda karşımdaki tek kişinin büyücü olduğunu fark ettim. Beni kandırmadığından emin olduğum kişi az önce beni öldürmeye çalışan adamdı. Güzeldi. "Ben o değilim," dedim ona, ulaşamayacağı bir yerde durarak. "Ne olduğunu bilmiyorum. ama ben sizin için bir tehdit değilim."

Bu koşullar altında oldukça boğuk bir sesle güldü. "Tabii ki hayır. Bir Lamia'nın ilgilenmesi için çok yaşlıyım. İğrenç yaşamını sürdürmek için kullandığı yirmi çocuğun cesedi üzerinde öldürdüğüm lamianın izini sürdürüm. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Öfkemi bastırıp pencereye döndüm ve karartma perdesini aralayarak düz, kırmızımsı ten rengi bir manzara ve soluk mavi bir gökyüzü gördüm. El bombasının açtığı çukurun etrafında epey bir grup toplanmıştı ama kimse bizi rahatsız etmedi. Sanırım kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi düşündüler. O nefret dolu yüze geri döndüm. "Ya yanılıyorsan ve ben kötü bir şey değilsem?

Beni öldürmeden önce emin olmak istemez misin?"

"Ben zaten biliyorum. Hiçbir insan senin yaptığını yapamaz. Bu mümkün değil."

"Birkaç gün önce seninle aynı fikirdeydim. Şimdi farklı düşünüyorum." Gözlerine bakmakta zorlandım. Daha önce hiç kimse bana bu derece nefretle bakmamıştı. Tony beni öldürmek istiyordu ama beni yakaladığında gözlerinin böyle bakmayacağına bahse girmeye hazırdım. Beni kötülüğün vücut bulmuş hali olarak değil, baş belası ve pazarlık yapmanın bir yolu olarak görüyordu. Pritkin'in hatalı olduğunu bilsem de kendimi suçlu hissediyordum ve bu beni onun fiziksel saldırısının yapmadığı şekilde kızdırıyordu. Burada cinayete

meyilli bir deli değildim.

"Bu şeyleri daha önce avladığınızı söylemişsiniz. Haklı olduğunuzdan emin olmak için kullandığınız bir tür test yok mu? Yoksa şüphelendiğin herkesi öldürüyor musun? görüş?"

"Testler var," dedi Pritkin sıkılmış dişlerinin arasından, sanki benimle konuşmak bile işkenceymiş gibi. "Ama vampir müttefikleriniz onlardan hoşlanmayacaktır. Onlar kutsal su ve haçlar içerir."

Mircea'ya şaşkınlıkla baktım, o da gözlerini devirdi. Pritkin ne tür şeyler okuyordu? Bram Stoker mı? İblisler kutsal şeylerden korkabilirdi ama vampirler kesinlikle korkmazdı. Mircea'nın aile armasında cesaretin sembolü olan bir ejderha, ailenin Katolikliğinin işareti olan bir haç kucaklıyordu. Senato'daki koltuğunun arkasındaki duvarı süslüyordu ama sanırım Pritkin bana dik dik bakmakla meşgul olduğu için fark etmemişti. Ona vampirliğin likantropi gibi metafizik bir hastalık olduğu dersini vermeyi düşündüm. Ama her yeni vampirin içinde bir iblisin tünediğini iddia eden efsanelerin Orta Çağ histerisinden kaynaklandığına inanacağından şüpheliydim. Pritkin, orada olsun ya da olmasın, her yerde iblis görüyor gibiydi. Aslında Hollywood'un silah cephaneliğinden vampirler üzerinde gerçekten işe yarayanlar sadece güneş ışığı -en azından genç olanlar için- kazık ve sarımsaktı ve ikincisi de ancak bir koruma önleminin parçası olarak kullanıldığında işe yarıyordu. Sarımsağı kapının üzerine asmanın hiçbir etkisi olmazdı - Tony biraz zeytinyağıyla bruschetta'ya bayılırdı.

Mircea yardımcı olmadı; sadece bana sırtıttı. "Düşünüyorum da, her zaman en sevmediğim şeylerin kötü şarap ve kötü moda olduğuna inanmışımdır." Yüz ifadem karşısında hoşgörüle gülümsedi. "Pekâlâ, *Dulceață*. Sanırım bir yerlerde birkaç haç bulabiliriz. Ve eğer yanılmıyorsam, Rafe biz konuşurken birkaç şişe kutsal suyu hapsetmiş durumda."

Rafe kutusuyla öne çıktı. İçinde acilen dışarı çıkmaya çalışan bir avuç Meksika fasulyesi varmış gibi ses çıkarıyordu ve hepimiz şüpheyle baktık. Tomas, "Buna katılmıyorum," diye konuştu. "Ben bu iş için Cassie'yi güvende tutmak için Konsolos'a. Ya yalan söylüyorsa ve o şeyler asit ya da patlayıcı içeriyorsa? Ona güvenemeyeceğimizi biliyorsun."

"Bir büyücüye asla güvenme," diye onayladı Rafe, sanki bir şeyden alıntı yapıyormuş gibi.

"Onları test edeceğim," dedi Louis-César ve o kadar hızlı bir şekilde bir şişe çıkardı ki onu durdurma şansım olmadı. Korktuğum gibi ilacı kendi etinin üzerine dökmedi ama tıpalı şişeyi Pritkin'in burnunun altına tuttu. "Birazdan

Bunu kolunuzun üzerine dökün. Eğer bunu yapmak güvenli değilse, bana şimdi söylemeniz iyi olur."

Pritkin onu görmezden geldi, bakışları hâlâ üzerimdeydi, sanki bir oda dolusu usta vampirden çok benim ne yapabileceğimden endişeleniyordu. Belli ki onlarla nüansları anlayacak kadar uzun süre birlikte olmamıştı. Louis-César sadece onu öldürmeyeceklerini söylemişti - bu yine de pek çok olasılığı açık bırakıyordu. Endişelenirdim ama Pritkin bana ölüm bakışları atmakla o kadar meşguldü ki derisinin üzerine birkaç damla renksiz sıvı damlatıldığını fark etmedi bile. Hepimiz kolunun erimeye başlamasını bekler gibi izledik ama hiçbir şey olmadı. Louis-César bana doğru uzandı ama Tomas onun bileğini yakaladı.

Fransız'ın gözleri gümüş rengine parladı. "Dikkatli ol Tomas," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kez ele geçirilmiş değilsin."

Tomas uyarıyı duymazdan geldi. "Bu zehir olabilir - panzehiri almış ya da onunla birlikte ölmeye razı olmuş olabilir. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Bir şey olursa Konsolosun önünde sorumluluğu üstlenirim."

"Konsolos umurumda değil."

"O zaman benimle ilgilensen iyi olur."

Kollarımda tüylerimi diken diken etmeye ve bileziğimi tenimde dans ettirmeye yetecek kadar parıldayan iki enerji dalgası oluşmaya başladı. "Yeter!" Mircea bir el salladı ve odadaki güç önemli ölçüde azaldı. Şişeyi Fransız'ın elinden aldı ve özenle kokladı. "Su, Tomas - sadece su, başka bir şey değil." Şişeyi bana uzattı ve Tomas itiraz edemedi ben de aldım.

Mircea'ya güveniyordum ve ayrıca ne bilezik ne de koğuşum buna tepki vermedi. "Sorun yok."

"Hayır!" Tomas şişeye uzandı ama Louis-César elini geri çekti.

Beni merakla izleyen Pritkin'e baktım. "Fondip." Hepsini yuttum. Mircea'nın dediği gibi, biraz bayat da olsa sadece suydı. Pritkin sanki kulaklarımdan buhar falan çıkmasını bekliyormuş gibi bana baktı. "Tatmin oldun mu? Yoksa biraz daha asmak ister misin? boynumdaki haçlar?"

"Nesin sen?" diye fısıldadı.

Sandalyeme geri döndüm ama tuğla tozuyla kaplıydı, onun yerine kanepeyi tercih ettim. Mircea camı fırlattığında cam kırılmıştı.

Bu yüzden önce cam parçalarını yere fırçalamak zorunda kaldım. Pritkin'in bazı cevapları olsa iyi olurdu, çünkü gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ona dürüstçe, "Yorgunum, kaskatı kesildim ve senden bıktım," dedim.

Mircea güldü. "Hiç değişmemişsin, *dulceață*."

Pritkin bana baktı ve yüzündeki o korkunç öfkenin bir kısmı kayboldu. "Anlamıyorum. Eğer iblis türünden biriyseniz kutsal su içip hiçbir tepki göstermemiş olamazsınız. Ama insan olup da benim yaptığımı yapamazsın. seni gördüm."

Mircea mendiliyle dikkatlice tozunu aldıktan sonra kanepeye yerleşti. Çıplak ayaklarımdan birini aldı ve boş boş okşadı. Birden kendimi çok daha iyi hissettim. "Evrene asla asla dememeyi öğrendim, Büyücü Pritkin." Bana baktı ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "O, bizim kesinlikle olamayacağını söylediğimiz şeyleri bize vermekten zevk alır."

Louis-César beklentiyle bana baktı, ben de başımı salladım. "Evet, biliyorum. Eğer İnsanlar bir dakikalığına beni öldürmeye çalışmayı bırakacak, size Françoise'dan bahsedeceğim, en azından anlatabildiğim kadarıyla." On yedinci yüzyıldan kalma bir cadının Vegas'ta dolaştığından bahsetmeden hatırlayabildiğim kadarıyla ikinci yolculuğumu hızlıca anlattım. Eğer bir hücreye düşersem, duvarlarımdan yastıklı olmasını istemiyordum.

İşim bittiğinde Louis-César, "Tomas aşağı yukarı böyle söyledi," diye yorum yaptı. "Ama benim hatırladığım bu değil."

"Bu da bize üç olasılık bırakıyor." Mircea bunları parmaklarıyla işaretledi. "Tomas da Cassandra da ortada hiçbir neden yokken yalan söylüyorlar, aynı anda aynı şeyi halüsinasyon olarak görüyorlar ya da doğruyu söylüyorlar. İkisinden de yalan kokusu almıyorum." Louis-César'a baktı, o da başıyla onayladı. "Ve orada olmasalardı ikisinin de bilemeyeceği olaylar hakkında, bu derece ayrıntılı bir ikili halüsinasyonun saçmalığını belirtmem gerekir mi?"

"Bu da bizi gerçekte baş başa bırakıyor." Louis-César rahatlamış gibi bir iç geçirdi. "Ve bu da demek oluyor ki. . ."

Mircea onun yerine bitirdi. "Tarihi değiştirdiklerini."

Bölüm 11

"Bu mümkün değil." Oldukça sağlam bir zeminde olduğumu hissediyordum. "Geçmişî görüyorum; onu değıştirmiyorum."

Pritkin sanki beni duymamış gibi, "Pythia'nın gücü geçiyor," diye mırıldandı. "Ama hayır. Bu imkânsız." Birden kafası karışmış küçük bir çocuğa benzedi. "Pythia kimseyi ele geçiremez. Sana bu yeteneğı vermiş olamaz; onda yok."

Louis-César neredeyse soluk soluğa, "Bunu bir kenara bırak," dedi. Pritkin'e baktı, yüzü istekliydi. "Pythia'nın gücü Cassandra'nın metafiziksel olarak başka yerlere, başka zamanlara seyahat etmesini sağlayabilir mi?"

Pritkin daha da emin görünmüyordu. "Çemberime danışmam gerekiyor," dedi, sesi biraz kararsızdı. "Buna hazırlıklı değildim. Bana onun sadece şüpheli bir haydut olduğunu söylediler. Pythia'nın bir varisi var. Onun güçleri bu kişiye gelmemeli."

"Hangi güçler?" Artık insan statüsüne geri döndüğüm için avantajımı zorlamaya karar verdim, ancak geçici olarak. Başka bir tür iblis olduğuma karar vermeden önce ne bildiğini öğrenmek daha iyiydi.

"Hayır." Pritkin kararlılıkla başını salladı. "Çember adına konuşamam."

Tomas, "Bütün akşam onlar adına konuşmaya çalıştın," dedi. Mircea'nın gücü onu hâlâ tutmasaydı, büyücünün omzuna öyle sert vurdu ki tökezleyecekti. "Ama şimdi bunu yaparak bize yardım edebileceğın halde reddediyorsun?" Tomas'ın bileğı çirkin kırmızı bir yara izi dışında iyileşmişti; ama yüzü daha iyi değildi. Öfkesi de düzelmiş gibi görünmüyordu.

"Ben ... bunlar tehlikeli konular. Yetkim olmadan bunlardan bahsedemem."

"Senin bildiklerini bildiklerini söylemiştin," diye homurdandı Tomas. "Onlarla temasa geç; izin al."

Pritkin sanki yardım arıyormuş gibi çılgınca etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamadı. "Deneyeceğım ama bunu tartışmak için buluşmak isteyeceklerini biliyorum. Ve onun önlerine getirilmesini isteyeceklerdir. Hemen karar verilmeyecektir."

"Ne kadar sürecek?" Louis-César Tomas'a katılmıştı ve birlikte göz korkutmayı gerçekten iyi beceriyorlardı. Ayrı ayrı da gayet iyiydiler.

Pritkin gerginliğini kabalıkla örtmeye çalışarak hata yaptı. Bir senatörle muhatap olmak için fazla hazırlıksızdı. "Bilmiyorum. Belki birkaç gün."

Louis-César'ın mavi gözleri aniden cıva gibi parıldayan bir griye dönüştü ve göz bebekleri neredeyse tamamen kayboldu. Nefesimi tuttum ve yalnız değildim. Odadaki tek ses Pritkin'in sert nefes alış verişiydi ve sanki biri ona mikrofon takmış gibi yüksek sesle yankılanıyordu. Mircea onu aniden bıraktı ve Louis-César gömleğinden tutup duvara çarpmasaydı yere yığılacaktı.

Louis-César'ı kumarhanede iş başında görmek beni onun bir avcının avcısı olduğuna ikna etmemişti. İyi dövüşüyordu ama yıllar boyunca pek çok iyi dövüşçü görmüştüm ve ne kadar uzun ve keskin olursa olsun, bir rapierin iyi bir ateşli silahın yerini tutabileceği fikrine ikna olmamıştım. Daha çok Guns R Us olarak bilinen Tony's'de bunun için çok fazla zaman geçirmiştım. Neden korktuğunu anladım.

O benim çılgın hayaletler ve pis zindanlar diyarına açılan kapımdı - ama diğer insanların böyle bir sorunu yoktu, bu yüzden ondan neden bu kadar korktuklarını anlamamıştım. Çoğu zaman, büyük mavi gözleri ve gamzeleriyle neredeyse tatlı görünüyordu. Ama sonunda mesajı almıştım. Hâlâ yakışıklıydı ama bu, bir şehri yerle bir etmeden hemen önceki bir kasırganın ihtişamıydı. O anda, Dante'nin o çılgın planının işe yarayabileceğine, Tomas beni güvenli bir yere götürürken onun gerçekten yirmi vampiri uzak tutabileceğine inandım. "Günlerimiz yok," diye tısladı ve Pritkin'in yüzünde kalan kan da çekildi.

Mircea konuştu ve sesi odada akan, öfkeleri yatıştıran ve yanakları serinleten sakin bir su gibiydi. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim ve sonunda derin bir nefes alabildim. "Belki de Büyücü Pritkin Çemberiyle başka bir yerde iletişime geçmek ister? Sanırım bize bilmemiz gerekenleri ima yoluyla da olsa anlattı." Gülümsedi

Pritkin. "Onlara en iyi bilinen iblis avcısı olan seni neden Cassie'nin peşine gönderdiklerini sormayı düşünebilirsin. Sen bir şey için bir üne sahipsin - Nasıl söylesem? - son derece tek fikirli? Şüpheli bir tip olsaydım, onun ne olduğunu yanlış anlamanızı ve olası bir rakibi çekişmeden uzaklaştırmanızı istediklerine neredeyse inanabilirdim." Pritkin ona baktı ve yüzü yavaş yavaş kızgın bir kiremit kırmızısına dönüştü. Umarım kalbi de cildi kadar zorlanmıyordur. İçimde bir his vardı.

kalp krizi geçirdiğinde, Çember'den birinin yapması gereken bazı açıklamalar olacaktı.

"Gitmiyor!" Louis-César ve ben aynı anda konuştuk. Zarif bir hareketle beni geri çevirdi ve ben Pritkin'le yüzleşmek için çabalarken onu endişeyle izledim. Vampirin gözleri hâlâ gümüş rengindeydi ve kendini gerçekten kaybettiğinde ne olduğunu öğrenmek istemiyordum.

"Ben bazı cevaplar alana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Pythia kim, neden bana Sybil deyip duruyorsun ve hangi güçlerden bahsediyorsun?"

Pritkin tartışmaya bile gerek duymadan itaat etti. O an için mücadele gücü tükenmiş gibiydi ve sesi hafifçe boğuk çıkıyordu. "Bu Pythia, Apollo'nun en büyük tapınağı olan Delphi'nin eski kahininin adıydı. İki bin yıl boyunca, bu pozisyon için seçilen kadınlar dünyanın kahini olarak kabul edilmiş, krallar ve imparatorlar onların tavsiyelerine göre politika belirlemişlerdir. Bu pozisyon Yunanistan'ın çöküşüyle birlikte ortadan kalktı, ancak

bu terim hala saygıdan dolayı kullanılmaktadır. Bu, Çember'in güçlü bir müttefiki olan dünyanın baş kahininin unvanıdır. İnsan olmayanlar bu yeteneğe sahip olmadığı için o bizim en önemli varlıklarımızdan biridir."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ne zaman yeni bir Pythia seçilse, bir sybil - gerçek bir kâhin için kullandığımız isim - onun varisi olarak seçilir. Çocukluğundan itibaren yükü ve onu nasıl taşıyacağını anlaması için dikkatle eğitilir. Pythia yaşlıdır ve güç üzerindeki kontrolü zayıflamaktadır. Güç varisine geçmelidir, ama o Rasputin ve Karanlık Çember tarafından altı aydan daha uzun bir süre önce kaçırıldı." Gözleri perili görünüyordu. "Pythia'nın gücü binlerce yıldır kesintisiz bir gelenekle devam ediyor. Ama şimdi, varis için korkuyorum. Varis ölmüş olmalı. Yoksa neden güç kısmen de olsa size gelsin ki? A

eğitimsiz, pozisyonun gerektirdiklerini anlamayan bir haydut mu?" Bu

konuşmanın iki kelimesi beynimde yankılandı. Dehşet içinde ona baktım.

"Kısmen mi?! Bu da ne demek oluyor?" Sesim tizleşmişti ve biraz sakinleşmek için durakladım. "Asla olmaz. Dairene işi istemediğimi söyle."

"Bu bir iş değil. Bu bir çağrı. Ve varisin başka seçeneği yoktur."

"Sanki bilmiyorum! Bu Sybil denen kişiyi bulup onu geri getirmelisin." Tomas'a baktım ve bunu yapmak neredeyse acı vericiydi. "Peki yüzüne ne yaptın? İyileşmiyor."

Rafe cevapladı. "Bu ejderha kanıydı, *mia stella*. Merak etme, zamanla iyileşecektir." Tomas sanki ona ne olduğunu umursayacağını beklemiyormuş gibi bana şaşkın bir bakış fırlattı, ben de gözlerimi kaçırdım. Mircea'nın düşünceli bir şekilde bana baktığını fark ettim ve mümkün olduğunca tarafsız bir yüz ifadesi takındım. Bırakın ne isterlerse düşünsünler. Ben de en az onun kadar

Bana yardım etmeye çalışırken yaralanan herkesi.

Pritkin yorgun bir sesle konuştu. "Onu aradık. Son altı aydır başka pek bir şey yapmadık. Pythia çok yaşlı ve gücü olması gerekenden çok daha uzun süre taşımak zorunda kaldı. Sağlığı bozuluyor ve bununla birlikte kontrolü de zayıflıyor. Hız ihtiyacını sizden daha iyi anlıyoruz ama arayışımız boşuna."

Burada bir sorun göremedim. "O zaman başka birini varis olarak ata."

"Size söyledim; bu atanmış bir pozisyon değil. Eski metinler, gücün en layık olana, istediği yere gideceğini söyler. Yarışma olmamalıydı. Sen genç ve eğitimsizsin, oysa bizim Sybil'imiz

Bu pozisyon için yıllarını verdi. Geç seçildi ama iyi eğitildi. Sizin bir rakip olacağınızı düşünmemiştik. . ."

Durdu, çok geçti ve ben atıldım. "Beni biliyor muydun? Nasıl biliyordun?"

Kibir yüzüne tekrar yansımaya başladı. "Senin tüm soyun lekeli. Annen de aynıydı; hatta ona benziyorsun."

"Dur bir dakika. Annemi tanıyor muydun? Nasıl?" Otuz beş yaşlarında görünüyordu, belki daha genç. Yani normal hızda yaşlanmıyordu, tabii Çember üyelerini on beş yaşında kabul etmiyorsa.

"Varis oydu," dedi Pritkin bana, dudakları öfkeden incelmmişti. "Çok iyi bildiği gibi saf, el değmemiş olmalıydı. Ama bir vampirin hizmetkarı olan babanla ilişkisi vardı! Ve daha da kötüsü, bunu Çember'den sakladı. senden hamile kaldı ve onunla kaçtı. Kirli bir kaba dolmasına izin verseydik, kim bilir bu güce ne olurdu?"

"Kirli mi?" Tamam, şimdi sinirlenmiştim. "O benim annemdi!"

"Varis olmaya uygun değildi! Onu zamanında keşfettiğimiz için sadece minnettar olabilirim."

"Yani biri bakire değilse mirasçı olamaz mı?"

"Aynen öyle." Bana iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Diskalifiye edilmeniz için bir neden daha."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bahse girerim ki, benim cinsel Tecrübe, kar gibi saf Sybil'e parası için koşturdu,

Aynı sebeplerden olmasa da. Eugenie beni bir şahin gibi koruyordu ve onunla olmadığım zamanlarda hayatım için kaçıyordum. Kimseye bu kadar yaklaşıp kadar güvenmemiştim. Ayrıca buradaki vampirlerin çoğunun Tony'ninki görünüş açısından Alphonse'a rakipti ve zaten benden uzak durmaları konusunda uyarılmışlardı. Yaşadığım en baştan çıkarıcı şey, Senato'nun benden izinsiz beslenen casusu Tomas ve muhtemelen hain planlar yapan Mircea'ydı. Benim hiç Erkeklerde zevk.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Önce istemediğim ve anlamadığım bir güç yüzünden iblis olduğuma karar veriyorsunuz. Sonra, bu işe yaramayınca, beni düşmüş bir sybil ve bir fahişe olarak etiketliyorsun. Bir şey mi kaçırıyorum, yoksa benden hoşlanmıyor musun?"

Mircea güldü ve Louis-César'ın dudakları bile kıpırdadı. Tomas ya şakayı anlamamıştı ya da gülme modunda değildi. Pritkin elbette sinirlenmişti. "Söylediğin her şey benim ilk izlenimimi doğruluyor. Pythia olarak tam bir felaket olursun."

"Güç umursamıyor gibi görünüyor."

"Çember işte bu yüzden var, bu tür olaylara müdahale etmek için!" Bana öyle sert baktı ki kendimi durduramadan irkilerek geri çekildim. "Annenin sana neden Cassandra adını verdiğini hiç merak etmedin mi? Bu bizim düşmüş bir sybil için kullandığımız bir terim, gücünü iyilik yerine kötülük için kullanan biri. Kara Çember'le müttefik olan biri. Kendisi için savaşmaları için hayaletleri ve karanlık cadıları çağırabilecek, insanları bir iblis gibi ele geçirebilecek ve karanlık bir silaha kolayca hükmedebilecek biri. Bu gücün bir başkasına geçmesine izin verilmeyecek. Senin gibi!"

"Peki ya olursa?"

"Olmayacak." Yeterince kesin bir ifadeydi ki, zihnimde ölmemi isteyenlerin uzun listesine bir grup daha ekledim.

Louis-César bana, "Senato seni koruyacaktır," diye güvence verdi.

Yorgun gözlerimi ona çevirdim. "Elbette yapacak. İsteddiği her şeyi yaptığım sürece."

Mircea, Louis-César'ın yüz ifadesine sırtıttı. "O bizim mahkemelerimizden birinde büyüdü. Durumu kavrayamayacağını mı düşündün gerçekten? Şimdi büyücüyü uzaklaştır," diye emretti Raphael'e. "Cassandra'mızla özel olarak iş konuşacağız." Pritkin odadan zorla çıkarıldı ve ben de bu durumdan memnun oldum.

gittiğini görmek. Eğer hayatımda başka bir savaş büyücüsüyle karşılaşmasaydım, kendimi

Şanslıydım. Senato'nun devam eden yardımının bana neye mal olacağını görmek için bekledim.

"Sizi Çember'e teslim etmeyeceğiz, *matmazel*." Louis-César'ın yeniden maviye dönen gözleri samimiyetle parlıyordu. Ona bakakaldım. Gerçekten bu kadar saf mıydı, yoksa tüm bunlar onurlu küçük çocuk rutininin bir parçası mıydı?

"Ama müttefikleri düelloyu kazanırsa sizi koruyamayabiliriz. Bu gece," diye ekledi Mircea. "O zaman Rasputin karar verecek ve seni onun gücünde görmek istemem. Gümüş Çember'in eline düşersen seni öldürebilirler ama Siyahlar'ın ne yapacağı konusunda spekülasyon yapmak istemiyorum. Kazanmamız senin yararına, Cassandra."

Birbirimize baktık ve o mükemmel anlayış anlarından birini yaşadık. Ah, aydınlanmış kişisel çıkar: eski dünyanın madeni parası. Tanıdık bir zemine geri dönmek iyi hissettirdi. Mircea ile onur hakkında konuşmak yok; sadece iş. "Tony'yi sen mi eğittin?"

Mircea keyifle güldü. Louis-César ona mutsuz bir bakış fırlattı. Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce. "*Matmazel*, bu geceye kadar sizin yapabildiklerinizi kimsenin yapabileceğine gerçekten inanmıyordum. Ama şimdi biliyorum ki yeniden umut var. Pythia, büyü topluluğu içindeki anlaşmazlıkların son hakemi, isterseniz bizim Yüksek Mahkememizdir. Kararlarını uygulatacak güce sahip güçlü bir Pythia olmadan, bizim Siyahlarla olan sorunumuz gibi, Aydınlık Fey ile Gümüş Çember arasındaki sorun da savaşa dönüşebilir. Dünyamızın yapısı çatırıyor."

Kapıya baktı ve Mircea başını hafifçe eğdi. "Büyü aktif. Pritkin gelişmiş duyma yetisiyle bile kulak misafiri olamaz. Söyle ona."

Louis-César bana baktı ve ben yine o gücün tenimde kaydığı hissine kapıldım. Kontrolü elden gidiyordu. Delirmesin diye bileziğimi cebime soktum. Ona saldırırsa ne olacağını öğrenmek istemiyordum. "Konsül'e meydan okuyan Lord Rasputin'in kayıp şibili iktidar mücadelesinde kullandığına inanıyoruz. Aylardır, Senato üyeleri kendi hizmetkarları tarafından saldırıya uğradı. Bazı durumlarda, yüzyıllardır onlara hizmet eden ve tamamen sadık oldukları düşünülen kişiler, hiçbir uyarıda bulunmadan onlara sırtlarını döndüler. Senato salonunda size saldıran muhafızlar bunlardan bazılarıydı. Konsül'ün kendi gücüne yemin etmişlerdi ama yine de döndüler. Şimdi nedenini anlayabiliriz."

Belki bir şeyleri kaçıırıyordum. Tam olarak en iyi halimde değildim. "Tamam, neden?"

Rafe öne çıktı ve ayaklarımın dibinde diz çöktü. Dağınık buklelerini okşadım ve kendimi biraz daha iyi hissettim. Benim için hiçbir şey yapamazdı ama etrafımda olması güzeldi. "Görmüyor *musun, mia stella?*" "Sybil, bir gemi ile seyahat etmiş olmalı.

senin gibi zaman geçirdi ve bir şekilde aralarındaki bağa müdahale etti. hizmetkârlar ve efendiler. Pythia'nın bizim gibi sadece tek bir yönde seyahat etmek yerine tüm zamanları aynı anda deneyimlediği uzun zamandır düşünülmektedir. Kayıp Sybil de sizin son zamanlarda yaptığınız gibi güç kazanıyor olabilir. Sadece o bu gücü zarar vermek için kullanıyor."

"Bekle bir dakika." Başım ağrıyordu. "Bu ifadede o kadar çok sorun var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu kadar yakın bir bağa nasıl müdahale edersin? Peki ya benim varis olmadığım gerçeğine ne demeli? Pritkin bunu açıkça belirtti."

"Hayır," dedi Louis-César, "gücün sana gelmesini istemediğini açıkça belirtti. Ama belli ki en azından kısmen de olsa bundan korkuyor, yoksa seni öldürmeye çalışmazdı. Bunun için özür dilerim. Eğer onun bu kadar düşmanca davrandığına gerçekten inansaydık, kalmasına izin vermezdik. Ama şüphelerimizi doğrulayacağını umduk."

Mircea, "Bir şekilde bunu yaptı," diye yorumladı. "O kadarını söylememiş olabilir, ama tepkileri gücün bir kısmının Pythia'nın elindeki bilgiler Cassie'ye ve dolayısıyla büyük olasılıkla diğer varise de sızmıştır."

Başımı salladım. "Ama Pritkin Pythia'nın insanları ele geçiremediğini söyledi, yani varisi de ele geçiremez, değil mi? Ve eğer bu doğruysa, yapabilecekleri gerçekten sınırlanmış olur. Diğer zamanlarda enerji rezervleri çok hızlı tükenir. Özellikle de ayakta durmaktan başka bir şey yaparsanız. Ben Louis-César'dayken böyle bir sorunum yoktu ama eğer bir insan enerji kaynağına tutunamazsa çok fazla bir şey yapabilecek kadar uzun süre dayanamaz."

Mircea düşünceli bir ifadeyle, "Uzun süreye ihtiyacı olmayabilir," dedi. "Yeni bir vampir yaratma işlemi hassas bir süreçtir. Herhangi bir sapmanın çok talihsiz sonuçlar."

Birkaç korku hikayesi duymuştum. En iyi ihtimalle, yeni vampir hiç dirilmezdi. Üç gün sonra ölü olarak kalırdı ve bir sorun olduğunu anlardınız. En kötü senaryo ise, hiçbir yüksek beyin fonksiyonu olmadan dirilmeleri idi, hortlak denen korkunç bir karmaşa. Sadece avlanmak için yaşayan hayvanlar gibiydiler. Ve mantık yürütemedikleri için

onları yaratanın ustalığını kabul eder. Yapılacak tek şey, bir grup insan üzerinde çıldırmadan önce onları avlamaktır.

"Yeni bir hayaletten daha fazla gücü olmayan biri yaklaşık bir saat içinde ne yapabilir ki?" Tomas'a baktım. "Bu doğru mu? Ne kadar zamandır Orada mı?"

"Daha fazla kalamazdık ama kendimizi çok zorluyorduk. Aksi takdirde kalış süremizi uzatabilirdik."

"Evet, ama bir vampirin yeni bir hizmetçi yapmasına nasıl müdahale edeceğimi bilemem ve bir ruh olarak bile bunu denemek istemem. O bunu nasıl yapabilir?"

Louis-César, "Sybil'e ne yapması gerektiğini söyleyen Rasputin var," diye hatırlattı bana. "Ayrıntılı talimatlarla ve muhtemelen ona yardım edecek başkalarıyla birlikte gidecekti."

"Bu o kadar da zor olmaz," diye ekledi Mircea. "Söz konusu kişi saf olmalı, son birkaç yıl içinde başka bir vampir tarafından ısırılmamış olmalı. Yapıldıklarında istekli ve huzurlu olmalılar ve sağlıklı olmalılar ya da en azından ciddi şekilde hasta olmamalılar. Birisi bu koşullardan herhangi birini kurcaladıysa,

Yüzyıllar sonra, Rasputin gibi güçlü bir usta zayıflamış bağı geçersiz kılabilir." Bir an için bunu düşündü.

"İlk koşulda müdahale bana pek olası görünmüyor. Bu, deneklerin ayağa kalkamamasıyla sonuçlanırdı ki bu da Rasputin'in davasına yardımcı olmazdı; efendi sadece başka hizmetkârlar seçerdi. Ayrıca bir efendinin bir başkasının ısırtığını fark edip onu es geçmesi de muhtemeldir."

"Ne yapması gerekiyordu?"

Omuz silkti. "Pek çok olasılık var. Örneğin onları yavaş etkili bir toksinle zehirlemek gibi. Ciddi şekilde zayıfladıkları anlaşılmadan önce ölürler ve ayağa kalktıklarında zehir onlara zarar vermez. Yine de efendilerine olan bağılılıklarını ciddi şekilde azaltacaktır.

Ya da onlara yeterince güçlü bir uyarıcı verilebilir.

Geçiş sırasında huzurlu ve coşkulu olmak yerine farkında ve korkmuş oluyorsunuz." "Ama ruh formundayken yanınıza bir şeyler alamazsınız," diye belirttim. "Nerede zehri alır mıydı?"

"Muhtemelen kullandığı aracı müttefiklerinin yerleştirdiği yerden aldı. Siyah Çember neredeyse Gümüş Çember kadar uzun süredir var - M.Ö. üçüncü binyılın ortalarına dayanıyor - ve zehir her zaman üyelerinin favori silahı olmuştur. İhtiyaç duyulan şeyi kolayca sağlayabilirlerdi."

"Ama eski Kara ember neden Rasputin'e govensin ki?" Bu kadar cehennem yaratacak kadar glyse, adamın aslında on dokuzuncu yüzyılın sonlarında bir Rus köylüsü olarak doğduğundan şüpheliydim. Muhtemelen sahibini öldürdükten sonra ya da uydurduğu ve insanları hikâyesine inandırmak için zihinsel hileler kullanarak benimsediği bir isimdi. Ama ben oradayken Carcassonne'da bulunacak kadar uzun süredir buralarda olması pek mümkün görünmüyordu. Senato o kadar yaşlı bir vampiri bu kadar hafife almazdı.

Mircea, "Modern meslektaşlarıyla müttefik, ona ne söylemesi gerektiğini söyleyebilir," diye açıkladı. "Sybil, karanlık büyücülere yardım isteyen bir mesaj götürmüş olabilir. Gümüş ember bizimle müttefik ve bu eski bir ittifak. Bunu bozmak karanlık için bir darbe olur."

Başım dönüyordu. Siyahlar'ın bu kadar büyük bir Herhangi bir çağdaki çember, hiçbirinin göremeyeceği gelecekteki kazançlar için kendilerini zorlayabilirdi. Ama bu benim sorunum değildi. "Ne yapmamı bekliyorsun? Geri dönüp onunla bilek güreşi falan mı yapayım? Düello için daha fazla endişelenmen gerekmiyor mu?"

"yleyiz." Louis-Csar'ın yüzü asıktı. "On iki saatten kısa bir süre içinde Rasputin'le ölümüne düello yapacağım. Eğer hâlâ buradaysam onu yeneceğim."

"Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?"

Bunu bir şaka olarak söyledim ama komik bulmuş gibi görünmüyordu. "Muhtemelen. Rasputin düelloyu Mei Ling'le karşılaşacağına inanarak kabul etti. Onun yerine ben şampiyon seildiğimde geri çekileceğini düşünmüştü. Ama beni yenemeyeceğini bilmesine rağmen çekilmedi."

Bunun kulağa ne kadar kibirli geldiğini belirtmemeye karar verdim. "Ama sana müdahale edemez. Sen birinci seviye bir ustasın; o sana müdahale edecek kadar güçlü değil. seni etkileyebilir. Eski efendinle olan bağını zayıflatmış olsa bile, senin seviyende artık bunun bir önemi yok. Diğer vampirler üzerinde kullandėı taktikler işe yaramayacak."

"Hayır, ama benim yapılmamı engelleyebilir."

Bariz olanı gösterip göstermemeyi tartıştım. Risk almaya karar verdim. "Alınmayın - eminim nnz hak ediyorsunuzdur - ama başka Konsül'n seçebileceği şampiyonlar. İki bin yıldır buralarda; insanları tanımak zorunda."

"Doğru." Louis-Csar aşağılanmış gibi görünmüyordu, bu beni rahatlattı. "Reddetmiş olsaydım aklında başka isimler vardı."

"O zaman sorun nedir, sizin için başka?"

"Sorun řu ki, *Dulceařă*," dedi Mircea, "Rasputin de hiř düello kaybetmedi. Konsül'ün listesinde başka isimler de vardı, ama hişbirinin kendisine karşı kullanılan hileler ne olursa olsun zafer kazanabileceğinden emin değiliz. Louis-César, Konsül'ün seçtiklerinin toplamından daha fazla düello yaptı. Şampiyonumuz o olmalı, çünkü şampiyonumuz kazanmalı."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" İçimde çok kötü bir his vardı.

"Zamanı tekrar değıştirmemesini sağlamamız gerekiyor, *dulceařă* . Geri dönmeni ve onun doğumumuza müdahale etmesini engellemeni istiyoruz. şampiyonu."

"Bunu nasıl yapabilir ki?" Tomas benden önce sordu. "Onu bir lanetten nasıl koruyabilir?"

Louis-César Tomas'a aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Ne laneti?"

"Sen böyle yaratılmadın mı?"

"Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun!"

Billy Joe güvercin grisi bir bulut gibi pencereden içeri süzüldü. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Siz tamamen aklınızı kaçırmışsınız," diye onları bilgilendirdim. Planları için çok kötüydü ama Konsolos için ya da elimden gelse başka biri için ölmeyecektim. "Buradaki imaları anlıyor musunuz? Tomas'ı yanımda geri götürdüm. Tamam, yanlışlıkla oldu ama bunu söylediğın kadar uzun süredir yapıyorlarsa, nasıl yapacaklarını da neredeyse kesin olarak bulmuşlardır." Birisi çingeneyi bu yüzyıla getirmişti ve bu ben değildim. "Rasputin'in kendisiyle karşı karşıya olabilirdim ve ben bir düelloocu değilim!"

"Bir şey kaçırdım, değil mi?" Billy Joe etrafta dolanıyordu ama ben onu görmezden geldim.

"Tomas'ın bedeninde yaşarken onu da yanına aldın. Sybil bunu yapamaz; Pritkin bize bunu söyledi, *dulceařă*."

Mircea'ya, "Pritkin bir aptal," diye hatırlattım. "Tomas'ın neden otostop çekebildiğini bilmiyoruz. Belki de tek yapmam gereken birine dokunmaktır. Belki o da bunu yapabilir."

Billy gözümün önünden geçerek tüm odayı ışıltılı gri bir eşarbın arkasından görüyormuşum gibi gösterdi. "Konuşmamız gerek Cass. Sen Dante'de öğrendiklerime inanamayacaksın!" Ona kaşlarını kaldırdım ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Kimseyi onun varlığından haberdar etmek istemiyordum. İçimde ona çok geçmeden ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

Tomas bana bakıyordu. "Ben Konsolos'un ikinci tercihiyim. Rasputin'le başa çıkabilirim." Gözlerim parladı. Beni o korku evindeki deli keşişle yüzleşmekten kurtaracak her şey kulağa umut verici geliyordu.

Ne yazık ki Mircea ikna olmuş görünmüyordu. "Bağışla beni dostum; hünerinden şüphem yok ama ben Rasputin'i dövüşürken gördüm. Sen görmedin.

Ve hayatım söz konusu olduğunda, kesin bir şeyi tercih ederim."

Billy birkaç adım uzaklaştı ve ellerini kalçalarına koydu. "Pekâlâ. Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin. Yardım ettiğin o cadının kafasının içine bir göz attım.

Peri ile kaçmadan önce. Özetle, Tony ve Kara Çember Fey'e cadı satıyordu ve tahmin edin nerede

onları alıyorlar mıydı? Yani, bir grup sihir kullanıcısı aniden kaybolursa beyaz şövalyeler bunu fark ederdi, değil mi?" Ona ters ters baktım. Bu dışı koltuğunda geveze bir hijyenistle yakalanmak gibiydi. Sanki cevap verebilirmişim gibi.

"Onu yenebilirim." Tomas'ın sesi kesin gibiydi, ama Louis-César garip bir ses çıkardı, neredeyse bir kedinin hapsirmasına benziyordu. Sanırım Fransızcaydı.

"Beni bir asır önce yenemezdin. Şimdi de çok güçlü değilsin."

"Şanslıydın! Tekrar düello yapsaydık böyle olmazdı!"

Louis-César sinirlenmiş görünüyordu. "Seninle düello yapmak zorunda değilim. Sana sahibim."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Aynı anda iki konuşmayı takip etmeye çalışırken bir şey mi kaçırdım? Efendiler ve hizmetkârlar arasında genellikle daha fazla bağ olurdu.

bu ikisinin gösterdiğinden daha fazla. Tony, Mircea'yı öldürmeye çalışsa bile onunla bu şekilde konuşmazdı. "Alejandro adında birinin senin efendin olduğunu sanıyordum?" Tomas'a sordum.

"Öyleydi. Beni hizmetkârlarından biri yaptı ama Alejandro kısa bir süre sonra onu öldürdü ve beni kendine aldı. Yeni Dünya'daki İspanyol topraklarında bir imparatorluk kuruyordu ve ona yardım edecek bir savaşçıya ihtiyacı vardı. Başarılı olduk ve sonunda yeni bir Senato kurdu ama taktikleri hiç değişmedi. Bugüne kadar her sorusu bir meydan okuma, her hoşgörü ricası bir tehditmiş gibi davrandı. Yeterince güçlenir güçlenmez ona meydan okudum ve eğer dış güçler olmasaydı onun terör saltanatına son vermeyi başarabilirdim.

müdahale."

Şaşkınlıkla Louis-César'a baktım. "Onunla dövüştün mü?"

Fransız dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Tomas, Latin Amerika

Senatosu'nun liderliği için meydan okudu. Konsolosu benden onun savunucusu olmamı istedi.

ve ben de kabul ettim. Tomas kaybetti." İkincisini hafifçe omuz silkerek söyledi, sanki söylemeye gerek yokmuş gibi. Bana öyle geliyordu ki belki de Louis-César'ın arada bir kaybetmeye ihtiyacı vardı. Bu kadar büyük bir egoyu taşımak yorucu olmalıydı. Ama kaybederse muhtemelen ölecekti ve bu durumda biz de ölecektik. Her şey düşünüldüğünde, belki de biraz kibir o kadar da kötü değildi.

Ve en azından bir bağın olmaması açıklanabilirdi. Zorla kazanılan hizmetkârlar bu şekilde tutulmak zorundaydı; bu hiçbir zaman kan bağı kadar yakın bir ilişki değildi.

Aklıma bir şey geldi. "Meydan mı okudun? Ama senin bir Bunu yapmak için birinci seviye usta olmak gerekir." Tomas'ın güçlü olduğunu biliyordum ama bu beni şok etmişti. Louis-César'ın birinci seviye bir ustayı esir alabilmesi onun gücü hakkında müthiş bir ifadeydi. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Tomas beş yüz yaşından fazla, *matmazel*. Annesi Avrupalıların istilasından önce yüksek rütbeli bir İnka soylusuydu," dedi Louis-César umursamazca. "Pizarro'nun adamlarından biri tarafından zorlandı ve Tomas bunun sonucunda dünyaya geldi. Çiçek hastalığı salgınının pek çok İnka soylusunu öldürdüğü ve bir iktidar boşluğu bıraktığı bir dönemde büyüdü. Dağınık kabilelerden bazılarını İspanyol ilerleyişine direnecek bir güç olarak örgütledi ve böylece Alejandro'nun dikkatini çekti. Bir piç olmasına rağmen o - " Tomas hırladı ve Louis-César ona baktı. "Bu terimi teknik olarak kullanıyorum, Tomas. Hatırlarsan ben de bir piçim."

"Bunu unutmam mümkün değil."

Gücün parıldayan gelgitleri eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü ve bu sefer ben tam ortasında kalmıştım. Üzerime iki kez kaynar su dökülmüş gibi hissettim ve irkildim. "Kes şunu!"

"Özür dilerim, *matmazel*." Louis-César başını eğdi. "Çok haklısınız. Hizmetçimi daha sonra azarlayacağım."

Tomas ona ters ters baktı. "Deneyeceksin."

"Tomas!" Mircea ve ben aynı anda, aynı bıkkın ses tonuyla söyledik.

Louis-César ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Benimle konuşurken dikkatli ol, Tomas. Cezanı daha da ağırlaştırmamı istemezsin herhalde. eksiksiz."

"Sen benim yanımda bir çocuksun! Sen daha yaratılmadan önce ben zaten usta bir vampirdim!"

Louis-César hafifçe gülümsedi ve gözleri gümüş renginde parladı. "Yeterince değil."

Billy yüzümün önünde soluk bir el salladı. "Beni dinliyor musun? Son dakika haberleri burada!"

"Sonra" dedim ama gitmedi.

"Bu büyük bir şey Cass! Kara Çember, kaderinde genç yaşta, bir kazada ya da Engizisyon'da ölmek olan cadıları kaçırarak ticaretin sessiz kalmasını sağladı. Onları son dakikada yakalayıp Fey'lere satabiliyorlardı ve birilerinin onları fark edip ihbar etmesinden endişe etmiyorlardı. Kimse bir daha Engizisyon tarafından yakalanan birini görmeyi beklemiyordu - çok fazla kişiyi beraat ettirmiyorlardı, biliyor musunuz? Anlaşmanın etrafından dolaşmak için iyi bir numaraydı."

"Ama nereden biliyorlardı?" Birinin kaderinde ne zaman öleceği nasıl önceden bilinebilirdi? Tabii Mircea bana tuhaf bir bakış attı ve ben de ona masumca gülümsedim. Bu bir hataydı. O keskin kara gözler odada geziniyordu ama usta bir vampir bile Billy'yi göremezdi.

"Kurtardığın o cadı aynı gece bir grup karanlık büyücü tarafından kaçırıldı," diye detaylandırdı Billy. "Çingeneler her zaman her iki çemberin de dışında kaldılar, bu yüzden sanırım onu karanlık büyücülere haber vermeden alabileceklerini düşündüler.

beyaz şövalyeler." Kaşlarımı çattım. Bu hala onun bizim yüzyılımıza nasıl geldiğini açıklamıyordu, eğer onu kendi zamanından insanlar götürdüyse, ama bunu sormamın bir yolu yoktu.

Mircea, vampirler arasında işler daha fazla kızıışmadan araya girdi. "Siz tribünlere oynarken zamanın ve onunla birlikte şansımızın da akıp gittiğini hatırlatabilir miyim? Sizin kavganız bekleyecek; bizim işimiz beklemeyecek."

Louis-César bir elini saçlarında gezdirerek, "Ama *matmazel* bunu yapmak istemiyor," dedi. Sinirli bir alışkanlık gibi görünüyordu. Buklelerinin imgelemimden ya da her neyse ondan hatırladığımdan daha koyu olduğunu fark ettim. Bunun bir ışık oyunu mu olduğunu, yoksa güneşten uzak geçen yüzlerce yılın kumral saçları koyulaştırıp koyulaştırmadığını merak ettim. "Bundan korkuyordum. Ve onu zorlayamayız."

Mircea ve ben önce ona, sonra birbirimize baktık. "O gerçek mi?" Sormadan edemedim.

Mircea içini çekti. "O her zaman böyleydi; bu onun tek gerçek kusuru." Bana gülümsedi ve bu Tony'nin *gülümsemesiydi* - *saçmalamayı bırakıp işimize bakalım* gülümsemesiydi. Bu ifade bana Mircea'nın yaptığı işi hatırlattı.

Senato için yaptı. Konsolos'un baş müzakerecisiydi ve söylentilerin aksine, dünya çapındaki vampirler tarafından soyadına duyulan saygı nedeniyle bu pozisyonu almamıştı. Onunla tanışmaktan prestij açısından memnun olabilirlerdi, normal bir insanın en sevdiği film yıldızıyla oturup konuşması gibi bir şeydi bu, ama pazarlıkta onu rahat bırakmazdı

Masa. Hayır, Mircea Senato'nun şimdiye kadar sahip olduğu en iyi anlaşmaları yaparak koltuğu adil bir şekilde kazanmıştı. Ve bunu beni tanıdığı kadar iyi tanımadığı insanlarla yapmıştı. "Ne gerekiyor, *Dulceață*?"

Güvenlik, para . . . Antonio'nun kafası gümüş bir şarj cihazında mı?" "Sonuncusu kulağa cazip geliyor. Ama yeterli değil."

Mircea ve ben tüm bu reddetme olayını atlamış ve doğrudan pazarlığa girişmiştik. Hayır dersem Mircea'nın beni öldüreceğini söylemenin bir anlamı yoktu. Bunu yapacaktı çünkü başka seçeneği yoktu - eğer yapmazsa Konsolos işi başkasına verecekti - ve çünkü hızlı olacaktı. Jack'ten daha hızlı. Bana verdikleri görev hoşuma gitmemişti ama Konsolos'un parlak gözlü oğluyla geçireceğim bir akşamın yanında piknik gibi kalırdı. Ama başka seçeneğim olmaması, hizmetimin karşılığını mümkün olduğunca fazla almamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Ne de olsa bu bir satıcı pazarıydı. Başka kimi bulacaklardı ki?

Mircea, en eski hizmetkârlarından birinin hayatını talep ettiğim için öfkeli davranmanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyormuş gibi bakıyordu. Gözlerimi devirdim. "Hiç zahmet etme. Bana Tony'nin kellesini vermenin önemli bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Sana ihanet etti - onu öldürmek zorundasın."

Hafifçe gülümsedi. "Doğru. Ama bu sizin için de bir sorunu çözer, değil mi?"

"Ama bu sana hiçbir şeye mal olmayacak. Hayatın küçük bir şeye değmez mi?" "Başka ne istersin, benim güzel Cassandra'm?" Bir adım attı Gözlerinde bir parıltıyla öne çıktı ve ben de sandalyeyi aramıza koydum. "Sakin deneme."

Pişmanlık duymadan bana sırtıttı. "O zaman fiyatını söyle."

"Yardı mı istiyorsun? Bana babama ne olduğunu anlat."

Rafe irkilerek ciyakladı ve gözlerini kocaman açarak Mircea'ya baktı, o da içini çekip tiksintiyle başını salladı. Anlayışla karşıladım; Rafe her zaman berbat bir poker yüzüne sahipti - sekiz yaşında onu iskambilde yenmeye başlamıştım - ve belli ki hiç gelişmemişti. Mircea'nın hoşnutsuzluğu karşısında sakinleşti ama olan olmuştu. Mircea yine de cesaret etti elbette; ben olsam

aksi takdirde onun hakkında daha az düşünürdü. "Baban, *Dulceață*? Bombalı bir arabada öldü, değil mi? Bu bizim için üzülmeyin bir nedeni değil mi? Antonio?"

"O zaman Jimmy ne demek istedi? Bana onu öldürmememi söyledi, çünkü olanlarla ilgili gerçeği biliyordu."

Mircea omuz silkti. "O 'kiralık katil' olduğu için - bu bir deyim değil mi? - İşle ilgili ayrıntıları bildiğinden eminim, *dulceață*. Neden ona sormadınız?"

"Çünkü ben yapamadan Pritkin onda bir delik açtı. Ama sen biliyorsun, değil mi?"

Mircea gülümsedi ve bir kez daha Tony'nin bunu nereden aldığını gördüm. "Bu bilgi senin fiyatın mı?"

Rafe'ye baktım, o da bana baktı. Mircea'nın eli omzuna indiğinde konuşmak üzere olduğunu sanıyordum. "Hayır, hayır, Raphael. Cassandra'mıza henüz öğrenmediği bir bilgiyi vermek adil olmaz. ödendi." Gülümsedi ve gülümsemesinde şefkatten çok hesaplılık vardı. "Anlaştık mı?"

Yüzünde sabırsız bir ifadeyle tavana yakın bir yerde süzülen Billy'ye baktım. Yorum yapmadı, ben de onun haberinin benim seçimimle bir ilgisi olmadığını düşündüm. Ona sinirli bir bakış attım ve onun için her şeyi bırakmadığım için sinirlenerek ortadan kayboldu. Her zamanki gibi. Mircea'nın şartlarını kabul etmeden önce daha fazlasını öğrenmeyi tercih ederdim ama yapmadım.

çok fazla seçeneğiniz var. Kesin bir şey olduğunuzda ve alıcı bunu bildiğinde fiyatı çok yükseltmek zordur. Onlara yardım etmekten başka seçeneğim yoktu, bu yüzden teknik olarak Mircea herhangi bir şey teklif ederek cömert davranıyordu. Elbette, muhtemelen ayak işlerinde elimden gelenin en iyisini yapmamı istiyordu, bu yüzden beni iyi bir ruh halinde tutmak bir iki tavize değerdi. Ya da belki de bana düşküncüydü. Hayır, bu tür düşünceler tehlikeliydi.

"Tamam, anlaştık. Bir anlaşmamız var. Anlat bana."

"Birazdan, *dulceață*. Öncelikle Konsolosu bilgilendirmemiz gerektiğine inanıyorum.

Tomas, rica etsem? Son talimatları olabilir." Tomas'ın sert ifadesini fark etti. "Sana söz veriyorum, dönüşünde girişimini bekleyeceğiz. Ona eşlik edeceksin, değil mi?"

"Evet." Tomas bana meydan okurcasına baktı ama itiraz etmedim. Rasputin ortaya çıkarsa, yanında birinin, özellikle de acil bir durumda kendi başının çaresine bakabileceğini göstermiş birinin olması iyi olurdu. Öyle olsa bile

Sadece her şey cehenneme döndüğünde bana eşlik etsin diye. Tomas başka bir şey söylemeye başladı ama Mircea yanına gelip elini omzuma koyunca durdu.

"Şimdi, Tomas!" Louis-César sabırsız görünüyordu. Tomas ona ters ters baktı ama kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"Ve güvenli tarafta olmak için Gözyaşları'na ihtiyacımız var, değil mi?" Louis-César başını salladı ve Tomas'ın hemen arkasından ayrıldı.

"Gözyaşları mı? Bilmek istiyor muyum?"

"Endişelenecek bir şey yok, sizi temin ederim." Mircea güven verici bir şekilde gülümsedi. "Apollon'un Gözyaşları çok eski bir karışımıdır. Yüzyıllardır meditatif translara yardımcı olmak için kullanılıyorlar. Oldukça güvenlidirler."

"Ama neden onlara ihtiyacımız var? Daha önce yoktu."

"Ve daha önce enerji çabucak tükenmişti. Sana yardım edecekler, Cassandra. Unutma, bu işin iyi gitmesinde benim de çıkarım var. Sana yalan söylemem." Bu cevaba, benim iyiliğimi düşünen içten bir beyandan daha çok inandım ve başımı salladım. Lanet olası Gözyaşları'nı kullanacaktım, her ne iseler. Şansımı arttıracak her şeyi.

Mircea Raphael'e baktı. "Cassie için kıyafet ayarlanıp ayarlanmadığına bakma nezaketinde bulunur musunuz? Bu kadar hantal bir kıyafet giymekten sıkılmış olmalı.

cübbe." Garip bir şekilde gülümsedi. "Acele etmeyin."

Rafe kararsız görünüyordu - bir nedenden dolayı Mircea ve beni yalnız bırakmak istemediğini söyleyebilirdim - ama gitti. Mircea kapıyı arkasından kilitleti ve aniden ciddileşen gözlerle bana bakarak kapıya yaslandı. "Ve şimdi gerçek müzakereler için, Cassandra'm."

Bölüm 12

Mircea'ya ihtiyatla baktım. "Ben senin Cassandra'n değilim."

Gömleğinin kalan düğmelerini açmaya başladı. "Bana bir dakika ver, *dulceață*, ve göreceğiz." Gömleğini sıyırdı ve kanepenin ucuna fırlattı. Altına hiçbir şey giymemişti.

"Ne yapıyorsun?" Doğrudum, nabzım atmaya başlamıştı ama o henüz gerçekten endişe verici bir şey yaptı. Ama benimle kapı arasında duruyordu ve o baştan çıkarıcı yüzü birdenbire oldukça yoğunlaşmıştı.

Mircea son derece cilalı ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Daha fazla zamanımız olmasını tercih ederdim, *Dulceață*. Tanışıklığımızı tazelemeyi uzun zamandır bekliyordum ama böyle bir senaryoyu hayal etmemiştim. Ancak" - ayakkabılarını ve çoraplarını kanepenin yanına düzgünce yerleştirmek için durakladı - "seninle birlikte, beklenmeyi varsaymanın en iyisi olduğunu öğrenmeye başlıyorum."

Ben de onun için aynı şeyi söyleyebilirdim. "Kes şunu, Mircea. Bana sadece neler olduğunu anlat."

Pantolonunun ilmiklerindeki kemeri yavaşça çıkarırken beni dikkatle izledi. "Sanırım Çember'e teslim edilmek istemiyorsunuz?"

"Bunun senin soyunmanla ne ilgisi var? Bu da ne?"

Mircea odanın içinde sinsice ilerledi -hareket tarzını anlatacak başka bir kelime yoktu- ve ayaklarımın dibinde diz çöktü. Ruhani bir şekilde bana baktı. "Bunu bir kurtarma olarak düşün, *dulceață*. Ben seni, sana zarar vermek isteyenlerin elinden kurtarmaya gelen şövalyenim."

Bir kahkaha attım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en klişe cümle olmalı."

Mircea abartılı bir öfke ifadesi takındı.

yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Beni yaraladın! Sizi temin ederim, bir zamanlar, dedikleri gibi, ben de tam olarak böyleydim."

Bunu düşündüm ve teknik olarak haklıydı. Tabii ki gerçek parlak zırlı şövalyeler efsanedeki gibi değildi. Çoğu, güzel kadınları kurtarmaktan çok köylüleri vergi için taciz etmekle vakit geçiriyordu. "Pekâlâ. Peki şimdi nesin sen?"

Cevap vermedi ama gözlerinin parlayan tarçın sarısına döndüğünü fark ettim. Bunu daha önce gördüğüm tek seferde

Pritkin'in hayatını tehdit ediyordu ama řu anda kızgın görünmüyordu. Başının arkasına uzanarak platin tokayı uzun, siyah saçlarından çıkardı. "Çember geri dönmeni istiyor, *dulceață* ve onlarla yaptığımız anlaşmaya göre bunu reddetmeye hakkımız yok. Normal bir insan olsaydın, herhangi bir efendinin talebi seni tutmak için yeterli olurdu, ama güçlü bir kahin için değil. Pythia'nın mahkemesi tüm bu kişiler üzerinde kontrol sahibidir." Saçları yüzüne yayıldı

Omuzları ve sırtı koyu renkli bir pelerin gibiydi. Gece yarısı saçları ile teninin solgun mükemmelliği arasındaki tezat büyüleyiciydi.

Hayran hayran baktığımı gördü ve sesi fısıltının biraz üstüne çıktı. "Bir zamanlar saçımı beğenmiştin, *dulceață*, hatırlamıyor musun? Hoşuna gitmişti çocukken örüyordum. Antonio'nun sarayında bir oyuncak bebek kadar çok stil ve süsle dolaştım." Ellerimi kaldırdı ve saçlarının ağırlığı altında omuzlarına koydu. Ellerimin üzerine ipek bir çile gibi düşüyordu ve hangisinin daha dikkat dağıtıcı olduğundan emin değildim, saçın verdiği his mi yoksa omuzlarındaki sert kaslar mı? "Benimle *oynamana* aldırmadım, *dulceață*." Elimin arkasına bir öpücük kondurmak için başını hareket ettirdi. "Şimdi de umurumda değil."

Tomas'ı taklit edip beni etkilemeye çalışıp çalışmadığını görmek için kalkanlarımı hafifçe açtım ama güç uygulandığına dair hiçbir işaret yoktu. Daha önce hissettiğim o heyecan verici telaş artık yoktu. Ama o zaman, buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Yanağını usulca elime sürttü ve bileğimde çarpan kalbimin sesini duyabildiğini biliyordum. Yutkundum. "Ne demek istiyorsun Mircea?"

Ben dalgınken elleri hareket etmişti ve aniden bornozumun içine girip belimi sardıklarını hissetmek beni şok etmişti. Kemeri çıkardığını hissetmemiştim ama artık yoktu. Cübbe fazla açılmamıştı ama boynumdan göbeğime kadar uzanan bir et çizgisini ortaya çıkarmaya yetmişti. Kapatmak için hamle yaptım ama Mircea elimi kaldırdı ve avuç içini dudaklarına bastırdı. Bir şey hissettim.

Sanki tadını çıkarıyormuş gibi dilini yavaşça tenimde gezdirdi. Öpücüğünden tüm sinir uçlarıma yayılan bir arzu şimşegi, nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Mircea . . ."

"Tadının nasıl olduğunu biliyor musun, Cassandra'm?" diye sordu bana usulca. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım. Yıllanmış konyak gibi aklımı başımdan alıyor sun."

Nabzımın üstündeki deriden derin derin nefes aldı. "Kokunu ne kadar sarhoş edici bulduğumu hayal bile edemezsin." Başparmağı belimde hafifçe hareket etti, yukarı

ve göğüs kafesimin ortasından aşağıya. Aşırı cinsel bir dokunuş değildi ama nefesimi tuttum. "Ya da ne kadar iyi hissettiğini."

"Mircea, lütfen."

"Ne istersen," diye fısıldadı büyük müzakereci, ağzımın hemen üstünden konuşacak şekilde eğildi, nefesi dudaklarımda ılıktı. Ağzı benimkinin üzerinde gezindi, nazikçe, zar zor, ve ben ürperdim. Biz demişti pazarlık yapacaklardı ama o anlaşma yapmaya bile çalışmıyordu ki bu bile tek başına korkutucuydu. "Benim verebileceğim her şey senindir." Eli tekrar bornozumun ön tarafına gitti, bir parmağı boynumdan göbeğime kadar açıkta kalan ten çizgisinde gezindi. O yol boyunca tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi.

Sinirlenmeye çalıştım, omurgamı karıncalandıran zevk parıltısını engelleyebilecek herhangi bir duygu bulmaya çalıştım. "Kahretsin, Mircea! Oyunlardan nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Oyun yok," diye söz verdi, kendini bacaklarımdan arasına itti ve vücuduyla onları ayırdı. Bornoz kalçalarımdan yarısına kadar açıldı ama o diz çökmüşken kapatamadım. Onu itmeye çalıştım, düşünebilmek için aramızda biraz mesafe olmasını istiyordum ama bu graniti itmek gibiydi Heykel. "Sana yalvarmamı ister misin?" diye fısıldadı, parlayan gözleriyle bana bakarak.

"Hayır, ben ..." Etrafta Billy'yi aradım ama somurtarak uzaklaşmıştı. Lanet olsun!

"Yalvaracağım," diye mırıldandı, ben daha cümlemi toparlayamadan. Görüldüğü kadar güzel koktuğunu söyleyebileceğim kadar yakındı, beklediğim gibi pahalı bir kolonya gibi değil, yağmurdan sonraki hava gibi temiz ve taze. "Ve yalvar" -elleri baldırlarımı okşamak için bornozun içine kaydı-

"isteyerek" - dizlerime doğru ilerlediler, arkalarındaki hassas deriyi okşadılar

- "memnuniyetle" - uyluklarıma doğru bir yol çizdiler -

"hevesle" - elleri kalçalarımda durdu, başparmakları etimi nazikçe yoğurdu.

"Eğer seni memnun edecekse."

Yüzünü karnıma gömdü ve ellerim kendi başlarına hareket ederek o esmer saçları taradı. O vücudumu öperken ben de saçlarımı omuzlarına yaydım. Kafamı toparlamak için mücadele ettim ama sonra dudakları parmak uçlarıma kadar yanan yakıcı bir öpücükle dudaklarımı kavradı. Sonra başını eğdi ve yavaş, neredeyse taparcasına hareketlerle geldiği yoldan aşağı doğru öpmeye başladı. Bornozu tamamen açtığında göğüslerimde hissettiğim serin hava beni kendimden geçirdi.

hafifçe bulanıklaştı, ama içimde zevk akarken düşünceleri bir araya getirmek zordu.

"Çok güzelsin, *dulceață*," diye mırıldandı, elleri üzerimde saygıyla geziniyordu. "Çok yumuşak, çok mükemmel." Dokunuşu o kadar sıcaktı ki geride izler bırakmasını bekliyordum. Meme ucumun hassas derisine değen nefesi elektrik çarpmasına neden oldu; bir an sonra onu takip eden dili ise neredeyse

Ezici ve derinden çekerek emmeye başladığında, zevk içimde o kadar büyük patladı ki neredeyse acı veriyordu.

"Mircea, lütfen ... bana neler olduğunu anlat!"

Buna karşılık olarak beni aniden kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Bir el salladı ve pencerelerin üzerindeki perdeler kapandı. Beni yavaşça yatağa yatırdı ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "Gümüş Çember seni çok istiyor Cassie. Antonio onlara senin arabada ailenle birlikte öldüğünü söyledi ve onlar da bunu ancak birkaç yıl önce senin koğuşun ilk kez alevlendiğinde öğrendiler. Bu, annenin kendisinden sana aktardığı Çember'in kendi vesayetiydi ve bu çok açıktı. O zamandan beri seni avlıyorlar. Sadece haydut bir şibil olarak kaldığın sürece, tüm insan büyü kullanıcıları gibi senin üzerinde de hakları var. Bir savaş riskine girmeden onların iddialarına karşı çıkmanın bir yolu yok. Şey" - pantolonundan dışarı çıktı - "neredeyse hiç yok."

Mircea'nın sadece siyah ipek boxer giymesi, benden nefret eden dünyanın en güçlü büyüleri topluluğunun geleceğime karar verme hakkına sahip olduğunu öğrenmeden bile beynimi karıştırmaya yetmişti. "Ben anlıyorum."

Mircea yatağa süründü ve ben de yatak başlığına çarpana kadar geri çekildim. Gülümsedi ve üzerime koruyucu bir şekilde sardığım bornozun kenarından şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Her şeyin içinde çok güzelsin *dulceață*, ama bu giysiden vazgeçmeyi tercih ederim. Bu senaryonun gerçekleşeceğini bilseydim, daha uygun bir şey ayarlardım." Elbisesini kaydırды

Ellerini yavaşça baldırlarımdan yukarı kaldırdı, yukarı çıktıkça yoğurdu. "Bu hatayı ilk fırsatta düzelteceğimden emin olabilirsiniz."

"Mircea! Bir cevap istiyorum!" Ondan uzaklaştım ve ters ters baktım. Bir süre durakladıktan sonra, topuklarının üzerine oturdu, pişman görünüyordu.

"Seninle bu kadar kolay olmayacağını nereden bilebilirdim ki?" İçini çekti. "*Dulceață*, bizden biri olmalı. Bana en iyi sen cevap veriyor gibiydin ve ben

sizin seçiminiz olmaktan onur duyarım, ancak aşağıdakilerden birini tercih ederseniz

diğerleri . . . Hoşuma gitmezdi ama bu şartlar altında kabul ederdim." "Sen neden bahsediyorsun?" Görmezden gelmeye devam ettiği için sinirlenmeye başlamıştım.

Ben.

"Tomas sadece seni korumak için gönderilmedi, Cassie. Seni güvende tutmak onun birincil göreviydi, ama aynı zamanda Çember'in iddiasına başarıyla itiraz edilebilmesini sağlaması da söylendi." Mircea kaşlarını çatı. "Neden başarısız olduğunu anlamaya başlıyorum."

"I . . . Ne yapıyorsun?" Mircea bir elini saçlarının arasından geçirmişti ve şimdi o güzel şekilli ellerini göğsünden aşağı kaydırarak meme uçlarının üzerinde gezdiriyordu. Gövdesi kılsızdı ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti; sıkışmış kasları ve uzun bir beli vardı. Düz karnının çizgilerini takip ederek, kalan tek giysisinin düşük belli kenarına ulaştı. Parmakları orada oyalanıyor, o dayanıksız bariyer boyunca alaycı bir şekilde kayıyor, gözlerimi göbeğinin altından başlayıp siyah ipeğin altında kaybolan koyu renk saç çizgisine çekiyordu. Teninin soluk mükemmelliğine karşı ürkütücüydü ve meme uçlarının soluk pembesi dışında vücudunun üst kısmına tek rengi veriyordu.

"Ne yapıyorsun, *dulceață*?" diye sordu masumca. "Seni baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

Birden uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı ve başparmaklarıyla sırtlarını okşadı. "Size bir teklifte bulunacağım. Tekliflerinden birine cevap vereceğim. Kendinize izin verdiğiniz her zevk için sorular; anlaştık mı?" "Ne?" Ona bakakaldım. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

Mircea sırtıttı ve birden eski, alaycı hali geri geldi. "Sen Bana çok az seçenek bırakıyorsun, Cassie. Bakacaksın, hem de büyük bir özlemle, ama dokunmayacaksın. Ve ben senin dokunmanı istiyorum; bunu çok istiyorum." Ellerimi karnına, ipek kenarlığın hemen altına götürdü. Ağzım kuru ve şaşkın bir şekilde orada öylece oturduğumda iç çekti. "Ama cazibem yeterli görünmüyor, bu yüzden bir takas öneriyorum. Ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak, ilk ben gideceğim. Çember sana haydut bir şibil olarak hükmedebilir ama Pythia olursan bunu yapamaz. O zaman onların ulaşamayacağı bir yerde olursun Cassie; hatta tabiri caizse onlardan üstün olursun. Ve Pritkin tamamen dürüst değildi. Seçilmiş Sybil, Pythia'nın gücünün varisi, gençliği boyunca iffetli kalmalıdır.

Birisi onun üzerinde aşırı etki kazanıyor. Ama bu durumda Pythia'ya ilerleyemez. Antik kaynakların hepsi aynı fikirde: Delphi'de olgun bir,

İlk yıllardan sonra deneyimli bir kadın seçildi, çünkü gücün genç kızlardan uzak durduğu anlaşıldı." Bana tekrar sırtıttı ve ellerimi aşağıya indirdi, böylece dokunuşumun altında sertleşen dış hatlarını hissedebiliyordum. "Kimse nedeninden emin değil ama güç bir bakireye tam olarak geçmeyecek Cassie."

Gözlerimi ona diktim. "Şaka yapıyor olmalısın." Tabii bu, Rafe dışındaki herkesin neden *Playgirl* fotoğraf çekimine gidiyormuş gibi giyindiğini açıklıyordu.

Mircea cevap vermedi, sadece o yetenekli ellerini dizlerimin arkasında gezdirerek tenimi hafifçe okşadı. Bir şekilde bunun bana ne yaptığını çoktan anlamıştı. "Bunu senin için kolaylaştırmaya çalıştık. Tomas'ı gönderdik, ki kendisi genelde kadınları cazibesine kapılmaya ikna etmekte -nasıl desem- zorlanmaz. Ama senin sevgini kazanmak için yaptığı her şeye rağmen onu reddettin." Mircea kısaca güldü. "Sanırım onun gururunu kırdın, *dulceață*. Daha önce hiç geri çevrildiğinden emin değilim."

Yutkundum. "Beni zorlayabilirdi."

Mircea'nın yüzü neşesini kaybetmişti. "Evet," diye hafifçe onayladı, "ve gitmeden önce açıkça belirttiğim gibi onun kalbini alırdım." Dizlerimin üzerindeki eller uyluklarıma doğru kaydı ve Mircea beni sıkıca kavradı. "Sen benimsin Cassie. Aramızdaki çekimin bu kadar güçlü olacağını bilseydim sana kendim giderdim. Ama itiraf etmeliyim ki bugüne kadar seni gerçekten genç bir kadın olarak görmemiştim. 'Mircea Amca'nın birdenbire böyle bir ilgi duymaya başlamasından rahatsız olacağını düşünmem de cabası."

"Ben sana hiç öyle demedim." Ben de onu bu şekilde düşünmemiştim. On bir yaş genç bir yaştı ama aşık olmak için çok da genç sayılmazdı. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti, en azından benim için. Mircea'nın bir şey hissettiğine bir an bile inanmadım. Beni istiyormuş gibi yapma sırası ondaydı, böylece ben de kullanılacaktı. Tomas'ın baştan çıkarma girişimlerinin Konsolos'un emriyle olduğunu ve Mircea'nınkinin de muhtemelen öyle olduğunu kesin olarak bilmek acı veriyordu ama bu bir sürpriz değildi. Hayatım söz konusu olduğunda, herkesin beni bir şey için kullanmak istediğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Pritkin başka ne konuda yalan söyledi?"

Mircea hınzırca gülümsedi. "Bu bir soru mu, *dulceață*?" Elleri alt kalçalarıma masaj yapmaya başladığında endişeyle yutkundum. O benim dikkatimi çekti

Küçük bir iç çekişle birlikte şaşkın bir bakış. "Sana zarar vermeyeceğim Cassie. Yemin ederim dokunuşumdan zevkten başka bir şey hissetmeyeceksin."

"Soruyu tam olarak cevaplayacak mısınız?"

"Verdiğim sözleri her zaman tutmaz mıyım?" Başımı salladım; bu kadarı doğrudu. En azından şu ana kadar. Genişçe gülümsedi ve topuklarının üzerine oturdu. "Pekâlâ, Pritkin nasıl yalan söyledi?" Bir an düşündü. "Çoğunlukla, *dulceață*, yalan söylemedi; sadece kaçtı. Sybil karardığında ya da öldürüldüğünde gücün başkasına geçeceğini söylerken dürüst davranıyordu. Ancak - hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde - gücün başkasına geçeceğini reddettiğinde daha az dürüsttü. ...müsait olduğunuzda sizi seçecektir."

"Çember neden benim güç kazanma düşüncemden nefret ediyor?"

Mircea'nın zengin kahkahası odaya yayıldı. "Senden nefret ediyorlar çünkü senden korkuyorlar. Hiç kimse Pythia'ya hükmedemez. Çember onu korumakla, hatta bazı konularda ona itaat etmekle yükümlüdür ve sen yüzyıllardır potansiyel olarak gücü elinde tutan ve doğduğundan beri telkin etmedikleri ilk kişisin. Pek çok Pythia'nın olduğu gibi onların kuklası olmayacaksın.

Gücü uygun gördüğünüz gibi kullanırdınız ve bu bazen onların isteklerine karşı gelmek anlamına gelebilir." Boxerlarını çıkarmak için bir an durakladı ve utanmadan bir kenara fırlattı. Kalbim boğazıma düğümlenerek halının üzerine düşmelerini izledim ve ona bakmayı reddettim.

"Karanlık büyücünün sana ne söylediğini öğrendim Cassie. Sana doğruyu söylemiş ama yine de sadece bir kısmını. Efsanevi Kassandra kimsenin kontrolü altında olmayı kararlılıkla reddeden tek kahindi. Yeteneğinin nasıl kullanılacağını başkasının dikte etmesini önlemek için Apollo'nun kendisinden bile kaçtı. Çember senin ismine sadık kalmaktan korkuyor."

"Peşimde koca bir Pritkin ordusu olduğunu mu söylüyorsun?" Dehşete kapılmıştım. Etrafım dört usta vampir tarafından sarılmıştı, bunlardan biri düello şampiyonuydu ve yine de neredeyse beni öldürüyordu.

"Şart değil. Eğer kullanılabilecek kadar yumuşak başlıysanız, bunu yapmaya çalışacaklardır. Pritkin şu anki Pythia'nın ölmekte olduğunu ve yeteneğini daha fazla kontrol edemeyeceğini söylerken doğruyu söylüyordu. Sybil'lerini kaybettiler ve acilen onu bulmaları ya da başka birini bulmaları gerekiyor. Ancak bir ikilemin eşiğindeler: gücün size geçmesini istemiyorlar ama sizi ortadan kaldırırlarsa nereye gideceğini kim söyleyebilir? Muhtemelen diğer üstatlarından birine, ama aynı şekilde varlığını özledikleri başka bir hayduta. Kayıp şibillerini geri alırlarsa ya da siz zor durumda kalırsanız

Fırsatını bulup seni öldürecekler; bulamazlarsa, hiç şüphesiz seni yönetmeye kalkışacaklar. Her iki durumda da, *dulceață*, bizimle olman çok daha iyi."

Bunun tartışılabilir olduğunu düşündüm ama eğer Çember'in geri kalanı Pritkin gibiyse, kesinlikle onlarla tanışmak istemiyordum. "Ne demek istiyorsun? Sevişiyoruz ve bam, ben Pythia mı oluyorum? Bütün bunlar bunun için miydi?"

Mircea güldü, neşeli, belli belirsiz hınzır bir sesle. "Bu başka bir soru ve sen henüz sonuncusunun bedelini ödemedin."

Gözlerimi yüzüne kaldırdım ve kararlılıkla orada tuttum. "Ne istiyorsun?"

Gülümsedi ve bu sefer nazıktı. "Birçok şey var Cassandra, ama şimdilik sadece bana bakmanla yetineceğim."

"Sana bakıyorum." Tek cevabı sessizlik oldu. İçimi çektim. Normalde pek utangaç biri değildim. Raphael'in etrafında sık sık çıplak erkek modeller olurdu ve çıplaklığın cezanın bir parçası olarak kullanıldığını sayılamayacak kadar çok kez görmüştüm. Ama bu tanımadığım bir yabancı değildi; bu Mircea'ydı ve bir anda dokunulmaz bir fantezi olmaktan çıkıp, her şeyin ötesinde bir şey haline gelmişti.

mevcut gerçeklik. Muhtemelen düşündüğü gibi ona bakamayacak kadar utangaç değildim. En azından bazı cevaplar alana kadar üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum ve dokunamadığım halde o muhteşem vücuda bakmak işkenceye çok yakındı.

Dudaklarımı yaladım ve kaçınılmaz olanı kabul ettim. Gözlerim Yüzünün ince kemikleri ve dudaklarının mükemmel kıvrımı, omuzlarının ve göğsünün sert düzlemlerine, karnına ve daha önce çok ilgi çekici bulduğum belli belirsiz saç çizgisine kadar. Vücudu muhteşemdi, mermer bir heykelin canlanması gibiydi, eski bir Yunan dehasının ince başyapıtlarından biri. Cinsel organı vücudunun geri kalanıyla mükemmel bir şekilde orantılıydı, sünnetsizdi ve solgundu ama koyu pembe bir tonla kızarmıştı. Zaten yarı ereksiyon halindeydi, ama bakışlarım oyalandığında uzadı, neredeyse sihirli bir şekilde ağırlık ve genişlik kazandı. Bacakları bir erkekte gördüklerimin en iyisiydi ve ayakları da zarif elleri kadar ince şekilli idi. Enfesti.

Kesik kesik nefes aldığımı duydum. "Sadece bir bakışla beni nasıl böyle hissettirebilirsin? Dokun bana, *dulceață*, ya da sana dokunmama izin ver, yoksa delireceğim."

Tamam, belki de yanılmışımdır. Mircea bunu Konsolos'un emriyle yapıyor olabilirdi ama bu fikre pek de karşı değildi. Bu bana kendimi biraz

daha iyi. "Soruya cevap ver," dedim ve sesim bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmasına rağmen kararlıydı.

İnledi ve karnının üzerine yuvarlanarak bana sıkı kalçalarını ve gergin omuzlarını gösterdi. "Soruyu tekrarlamamız gerekecek. Konsantrasyonum bozuluyor."

"Bunu yaparsak ben Pythia mı olacağım?"

"Bunu ben de bilmiyorum, kimse de bilmiyor. Güç yakında ya size ya da kayıp Sybil'e geçecek. Tek yapmaya çalıştığımız seni yarışta tutmak, tabiri caizse. Eğer Pythia ölürse ve sen hala bakireysen, bu gücün rakibine geçmesine neden olabilir."

"Bu bana o kadar da kötü gelmiyor. Yaşadığım şey onun gücünün sadece bir kısmıysa, gerisini istediğimi sanmıyorum."

"Babana yardım etmek için bile mi?"

Gözlerimi kırpıttım. Bunu unuttuğuma inanamıyordum. Bu, kafamın ne kadar karışık olduğu hakkında bir şeyler söylüyordu. "Bana ondan bahsedeceğine söz vermiştin ve bu anlaşmanın bir parçası değil!"

Mircea koyu ipek bir perdenin altından bana baktı. "Hiç acıman yok, *dulceață*. Son sorunuz için de bana ödeme yapmadınız."

"Bana babamdan bahset, belki anlatırım."

Mircea yataktan yuvarlandı ve adım atmaya başladı, bu da nabız atışıma hiç yardımcı olmadı. Yürümekten ziyade büyük bir orman kedisi gibi sinsice yaklaşıyordu.

"Pekâlâ." Birden bana döndü, gözleri altın sarısı parlıyordu. "Madem ısrar ediyorsun, o zaman bunu konuşalım. Sana söylemek istememiştim ama beni buna zorladın. Sana söylendiği gibi Roger öldü. Öldü ama gitmedi."

"Yani o bir hayalet mi?" Başımı salladım. "Mümkün değil. Bilebilirdim."

Bana gelirdi - Tony'nin evinde, onun için oradaydım.

Yıllardır. Beni bulmak zor olmazdı."

Mircea yatağın yanında durdu, rahat etmek için biraz fazla yakındı ve ben sözünü kesmemiş gibi devam etti. "Roger Antonio'nun bir çalışanıydı, hatta onun en sevdiği insanlardan biriydi. Bu da ihanetini daha da acı hale getirdi. Antonio, emir verildiğinde seni teslim etmeyi reddetmesini bu şekilde değerlendirdi. Roger'ı sağ bırakıp yüzünü kurtaramazdı ama ölümünün onu babanızın yeteneğinden mahrum bırakmasını da istemiyordu. Ruhlar dünyasıyla olan bağlantınızı ondan almıştınız - onun da hayaletleri kendi ruhu yapabildiği söyleniyordu.

hizmetkarlar."

"Benim işim bu değil."

Onu bir kenara fırlattı. "Ne derseniz deyin. Antonio'nun bunu zaman zaman yararlı bulduğunu söylemek yeterli. Bunu ondan saklamakla akıllılık ettin, *dulceață*. Ona Görme yeteneğinin yanı sıra bu yeteneğe de sahip olup olmadığını sordum ve hayır dedi."

"Eugenie bana söylemememi söyledi." Nedenini ancak şimdi anlamıştım. Elbette hayaletler, özellikle diğer ailelerle ilişkilerde faydalı olabilir. O zamandan beri

Vampirler onları tespit edemez, mükemmel casus olurlardı. Hatta onları Senato'nun ne yaptığını kendisine bildirmeleri için bile gönderebilirdi. Bu oldukça büyük bir avantaj. "Ne oldu?"

"Ailen, yeteneklerinin sana miras kaldığını fark ettiklerinde Tony'nin seni alacağını bildikleri için kaçtılar. Onları bulmaları için en iyi ajanlarını gönderdi ve beklerken babana bir tuzak hazırlamaları için bazı karanlık büyücülere para verdi. Ölümünden sonra bedenini terk ederken ruhunu yakalamak için tasarlanmıştı ve mükemmel çalıştı. Roger'a yapılanları duyduğumda Antonio'ya onu serbest bırakmasını emrettim ama o buna karşı çıktı. Roger'ın artık hayaletlere hükmedemediğini keşfetmiş olmasına rağmen, onu sürekli bir ceza ve başkalarına bir uyarı olarak hapsetmeyi tercih etti. o biriydi."

"Ama onu senin emrinle serbest bıraktı, değil mi?" Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti.

"Bunun imkânsız olduğuna yemin etti ve beni seçtiğim bir büyücüye tuzağı inceletmeye davet etti. Ben de öyle yaptım." Bana acıyarak baktı. "En iyisini tuttum Cassie, çünkü babanı severdim. Ama bana iyilik borcu olan Çember'in bir üyesi olan büyücü, daha önce hiç böyle bir şey görmediğini ve tüm gücünün onu kırmaya yetmeyeceğini söyledi. Sonuç olarak, babanın hayaleti hâlâ Antonio'nun yanında yaşıyor."

Dudaklarım uyuşmuştu. Ona inanmamak istiyordum ama bu tam da Tony'nin yapacağı türden bir şeydi. "Büyüyü bozmanın bir yolu olmalı."

"Gümüş Çember bunu yönetmek için yeterli güce sahip olmalı. Ortağım o zaman bunu ima etmişti. Tuzağı kuran Kara Çember'in kendisi olsa bile, Gümüş Çember daha güçlüdür. Ama böyle bir görevi isteyerek üstlenmezler. Bizim için çalışan her insan gibi babanı da küçümsüyorlar ve anneni kendilerinden uzaklaştırdığı için onu suçluyorlar. Konsül'ün kendisi ricada bulunsa bile yardım etmezler, ama yeni Pythia rica etse ..."

"Reddedemediler mi?"

Mircea yanımdaki yatağa oturdu. Gözlerimi kararlılıkla onunkilerden ayırmadım. "Elbette yapabilirler ama yapacaklarından şüpheliyim. Eğer güç sana geçerse, Cassandra, gururlarını bir kenara bırakıp sana kur yapmaya çalışacaklardır. Eğer senin iyiliğini böyle bir görevle satın alabileceklerini düşünselerdi, muhtemelen bunu yapmak için."

Birdenbire sırtüstü yattım ve Mircea elleri ve dizleri üzerinde üzerime doğru geldi. "Ve şimdi, *dulceață*, sanırım bana borçlu olduğun küçük bir şey var."

Daha pek çok sorum vardı ama tutarlı cümleler kurma yeteneğimle birlikte onlar da geçici olarak uçup gitti. Mircea beni ayağa kaldırdı ve sanki onu rahatsız etmiş gibi duvara fırlattığı bornozu çıkardı. Elleri yavaşça kollarımdan aşağıya, omuzlarımdan bileklerime doğru kaymaya başladı. Beni dikkatlice arkaya yatırdı ve benim ona yaptığım gibi gözlerinin üzerimde gezinmesine izin verdi. Acele etmeyerek beni şaşırttı ve bakışlarının ağırlığı meme uçlarımdan kasılmasına ve tüm bedenimin gerilmesine yetti.

Elleri kısa süre sonra gözlerinin açtığı yolu takip etti. Ayak bileklerimden başladı, sonra yavaşça vücudumda gezdirdi, ilerledikçe etimi okşadı ve alay etti. Dizlerime kadar geldiğinde kıvranıyor, alt karnıma masaj yapmak için durakladığında inliyor ve göğüslerimi tekrar yakaladığında tamamen nefessiz kalıyordum. Yine de parmaklarını boynumda ve yüzümde gezdirmeye devam etti, dudaklarımda hafifçe oyalandı, sonra saçlarımdan arasından yukarı doğru ilerledi. Durduğunda vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum ve her zamanki sedef tenini lekeleyen kızarıklığa bakılırsa o da tamamen etkilenmemiş değildi. Sesini bulmadan önce birkaç kez yutkundum. "Eğer bir sorun varsa Cassie, hemen sormanı öneririm."

Aklıma bir şey geldiğinden emin değildim ama onun dikkatini dağıtacak bir şeye gerçekten ihtiyacım vardı, yoksa çok yakında Pythia'nın işi için uygun bir aday olacaktım. "Beni nasıl buldun?" Bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi. Kendimi korkunç derecede açıkta hissediyordum ve buna hiç hazır değildim. "Mircea!"

"Yemin ederim soruna cevap vereceğim Cassie," dedi gözleri kehribar renginde yanarken, "sonra."

"Hayır! Anlaşma bu değildi."

Boğuk bir inilti çıkardı ve bacaklarımdan üzerine yığıldı, saçları kasıklarımı örtecek şekilde öne düştü. Başını kaldırmadan önce bir dakika kadar öyle kaldı, nefes alış veriş sert ve dengesizdi. Yüzü pembeydi.

Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu ama ateşinin bir kısmı düşmüştü. Sesi her zamankinden daha alçaktı ve konuşmaya başladığında aksanı daha belirgindi, hızlı ve giriş yapmadan.

"Konsolos, Rasputin'in yaptıklarından hepimizden, hatta Marlowe'dan bile önce şüphelenmişti. Saldırıları, Çember'in kayıp sybil'lerini bulmak için MAGIC'ten yardım istemesinden kısa bir süre sonra başladı ve Konsül ondan birini ünlü yaptı, sezgisel sıçramalar. Ancak aramaya yardım etmek ve onu çabucak bulmalarını ummaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yok gibiydi. Gerçek sibiller nadirdir ve Rasputin'in eylemlerini kopyalayabilecek güçte başka bir sibil olmadığını düşündük. Ancak, ölmesi ve gücün geçmesi ihtimaline karşı, yeteneği kanıtlanmış olanların yakından izlendiğinden emin olduk. İsim var. Atlanta'daki çıkarlar, Cassie. Bir süredir nerede olduğunu biliyordum ve elbette adını izlenecekler listesine ekledim."

Gözleri bacaklarımın arasına yerleşti ve kızardığımı hissettim. Dokunuşundan kurtulmak için kıpırdanmaya çalıştım ama bu sadece eğilmesine ve uyluğumun iç kısmını nabız noktasının üzerinden öpmesine neden oldu. Dudakları nazikçe çalışıyordu ve dişlerini hissetmedim ama ağzının o hafif fırçası, içimde biriken sıvı sıcaklığın aniden bir sele dönüşmesine neden oldu. "Mircea, lütfen.

." Ne sorduğumdan bile emin değildim ama o sadece acımasızca gülümsedi.

"Hayır, soruya tam olarak cevap vereceğim." Derin bir nefes aldı. "Ve sonra ben seni tam anlamıyla memnun edecek." Ellerin altında kıvrandım ve o da gözlerini kapattı. "Cassie, lütfen hareket etme. Titreşimler rahatsız edici ve konsantrasyonum zaten bozuk."

"Soruya cevap verirsen seks yapmayı asla kabul etmedim! Bu hiç adil değil!"

Mircea durakladı ve bir kaşını kaldırdı. "Bağışla beni *Dulceață*, ama şu anda tam olarak ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Derin bir nefes aldım ve bedenimin yalvarışlarını duymazdan gelmeye çalıştım. "Cinsel ilişki yok."

Mircea dilini dizimin kıvrımında ve bacağımın üzerinde gezdirdi, aniden, umutsuzca olmasını istediğim yerin hemen yakınında durdu. Gözlerimle buluşmak için başını hafifçe kaldırdı ama nefesi hâlâ en mahrem yerlerimin üzerinde geziniyordu. Bedenim titredi ve parmakları kalçalarımın daha sıkı gömüldü. "Sen de beni benim seni istediğim kadar çok istiyorsun, *dulceață*. Neden ikimizi de reddediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. Bu sadece zevkle ilgili değil - yapabileceğimden emin olmadığım bir şey için kendimi hazırlıyorum." Bunu söyler söylemez, sana bir şey söylediğimi fark ettim.

gerçeği. Mircea'ya saldırmamamın tek nedeni onunla birlikte gelen bağlardı. Seks yapmak bağımsızlığıma havlu atmak anlamına geliyordu, muhtemelen sonsuza dek. Her iki şekilde de kaybettim. Senato, Çember'e göre daha nazik, daha kibar bir alternatif olabilirdi ve Mircea bir gardiyan olarak Pritkin'in canına okurdu ama yine de bir hapislane olurdu. Ama Pythia olmasaydım, nerede olduğum ve ne yaptığımla daha az ilgilenilirdi.

"Ve eğer çağrınızı kabul etmezseniz, babanıza yardım etmeleri için Çember'i nasıl ikna etmeyi planlıyorsunuz?"

İç çektim. Shakespeare'in de dediği gibi, sorun buradaydı. Pythia olmak istemiyordum. Ofis annemin öldürölmesine yardım etmiş ve bana sadece yaldızlı bir kafeste yaşam vaat etmişti - Çember'in beni öldürmediğini varsayarsak. Ayrıca, Pritkin haklıydı: Ben eğitilmemiştim. Seeing ile daha fazla başa çıkabilir miyim bilmiyordum. Bu yeni durumdan hiç hoşlanmamıştım.

Elde ettiğim güçler ve her ne olursa olsun diğerlerinden daha fazla zevk alacağımdan şüpheliydim. Ama görevi reddedersem, babama yardım etmek için bir şey yapabileceğimden emin değildim. Tony'yi ne kadar kindar olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Babamın hapsedilmesinin hem ona hem de bana işkence etmek gibi çiftte bir amaca hizmet ettiğini düşüncecek ve onu asla gönüllü olarak bırakmayacaktı.

"Hayır demiyorum," dedim Mircea'ya dürüstçe. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Henüz cinsel ilişki yok; başka bir şey seç."

Karnımın alt kısmına bir öpücük kondurdu. "Bu zor olmayacak Cassie. Duyular için bir ziyafetsiniz."

"Sadece soruya cevap ver."

Şaşırmış görünüyordu, sonra güldü. "Biliyor musun, aslında bu işlemlerden benim sorumlu olacağımı düşünmüştüm. Bir dahaki sefere daha iyi bilirim." Bana sırtıttı ve karnımda yavaş, durgun daireler çizerek o lezzetli sıcaklığın daha da artmasına neden oldu. Bu hafif vuruşun altında kıvrandım ve belli ki bu onu memnun etti. "Benim güzel, ateşli *dulceață*'m."

"Ben senin değilim."

Mircea sırtıttı. "Tam tersine, sen her zaman benim oldun. Sizi temin ederim ki Antonio'nun sarayında neredeyse bir yıl boyunca onun arkadaşlığından zevk almak için kalmadım."

Şaşkın bakışlarım karşısında tekrar güldü; alçak, dokunulabilir bir kıkırdama her şeyi daha da gerginleştirdi. "Yeteneklerini duymuştum ve seninle tanışmak için

Sen. Senin gibi güçlü bir durugörürün ekibime faydalı bir katkı sağlayacağını biliyordum ama Antonio ile pazarlık yapmadan önce ne kazandığımdan emin olmak istedim. Seninle tanıştığımda, bir sonraki Pythia'ya bakıyor olabileceğimden şüphelendim, ama sen büyüyene kadar kesin olarak bilemezdim."

Uzaklara baktı ve iç geçirdi. "Seni hemen ev halkıma katmamakla hata ettim ama bunun çok belirgin olmasından ve Çember'in dikkatini çekmeni engelleyemeyeceğimden korktum. Seni Antonio'nun yanına bıraktım ve ona

Kimliğini gizlemek için. Olgunlaştığında seni geri almayı planlamıştım ama o zamana kadar işleri oldukça karıştırmıştın, değil mi?"

"Dur bir dakika. Ailemin öldürüldüğünü biliyor muydun?"

"Olaydan sonra öğrendim ve o zamanlar önemsiz bir mesele gibi görünüyordu." Kaşlarını çatmıştı gördü ve iç çekti. "Sana yalan söylememi mi tercih ederdin? O zamanlar senden haberim yoktu Cassie ve Antonio'yu hizmetçisiyle dilediği gibi ilgilendiği için azarlayamazdım. Her ne kadar bunun bir israf olduğunu düşünsem de, bu onun hakkıydı. Bana arabada onunla birlikte bir kadın olduğu söylendi, ama kadın babanın adını almıştı ve ben onu kaçak varisle ilişkilendirmedim.

Bağışlayın ama babanız Antonio'nun en güvendiği insan olmasına rağmen, açıkçası bu pek bir şey ifade etmiyor. Karısını Pythia'nın sarayıyla ilişkilendirmek için hiçbir neden yoktu."

"Peki ya ben? Bir çocukları olduğunu ne zaman öğrendin?" Eğer Mircea çaresiz bir bebeği Tony'nin şişko ellerine bırakmış olsaydı, onun hakkındaki düşüncelerim oldukça azalırdı.

"Yıllar sonrasına kadar değil," dedi ciddi bir ifadeyle, sanki bu sorunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmiş gibi. "Ziyaretimden birkaç ay önce Raphael ile konuştum.

Antonio onu bir ayak işi için saraya göndermişti ve o da bu fırsattan yararlanarak bana gerçeği bildirdi. Tabii ki hemen sizinle buluşmayı ayarladım."

Ona inandım, sadece doğru olmasını istediğim için değil. Mircea, yardım için ona koşsalardı ailemi korurdu. Annemden haberdar olsaydı, onun gibi değerli bir varlığın öldürülmesine izin vermezdi. Başka bir sebep olmasa bile, Mircea'yı kızdırmak kötü bir iş olurdu.

Pythia'yı ve büyücüleri, onu geri vererek kolayca kendisine borçlandırabilecekken. "Tony beni nasıl buldu?"

Mircea sırtıttı. "Hem de nasıl Cassie. Burada senin güvenliğinin için endişeleniyordum, oysa ne tür alçakça planlar yaptığın konusunda endişelenmem gerekirdi.

savunmasız hizmetkarım için. Antonio'ya yaptığın şey insan basınında bile oldukça iyi haber oldu. Adamlarım hemen seni aramaya başladı ve sana rastlayıp da bundan bahsetmeyecek kadar aptal olma ihtimaline karşı hizmetkârlarına bir gözcü koydurdum. Bu durumda onun dikkatini dağıtıp benimle temasa geçeceklerdi ama şans araya girdi. Onunla müttefik olan bir ailenin üyesi, bir havayolu rötarı nedeniyle gece Atlanta'da mahsur kalmış ve sizi bir gece kulübünde görmüş. Fal bakıyormuşsunuz ve bu onun hafızasında sarayda gördüğü genç kız. Efendisine haber vermiş, o da bilgiyi Antonio'ya satmış. Neyse ki Senato'nun istihbarat ağının yardımıyla seni çoktan bulmuştum."

"Marlowe."

"Gerçekten de öyle." Mircea güldü. "Adam bir harika, gerçi senin izini sürmek onun için bile şeytani derecede zordu. Bu arada seninle tanışmak istiyor. Senin de en az onun kadar sinsi bir zekâyâ sahip olduğunu söyledi - nadir bir iltifat, *dulceață*. Bir yıldan daha kısa bir süre önce yerinizi tespit ettik, ancak sizi olduğunuz yerde bırakıp korumak daha güvenli göründü. Çember bizim elimizde olduğunuzu keşfetti ve şimdi yapmaya çalıştıkları gibi anlaşılmaya başvurdu." Tekrar ayık görünüyordu. "Konsül oyalıyor ama bu uzun sürmeyecek. Hem Siyah hem de Beyaz Çemberlerle aynı anda savaşılamayız Cassie. Anlıyor musun?"

"Evet." Yıllar boyunca orada burada bir vampir hissettiğimi düşünerek neredeyse geçirdiğim kalp krizlerinin sayısını düşündüm ve bunlar hep Mircea'nın adamlarıydı. "Bana neler olduğunu anlatsaydın beni bir sürü dertten kurtarabilirdin." Mircea sadece bana baktı. İkimizin de bildiği bir şeyi söyleme zahmetine girmede: Hiçbir usta vampir, hele hele bir Senato üyesi, sıradan bir hizmetkârla bir şey tartışmazdı. Hayatı onun için planlanmıştı ve doğru zaman geldiğinde bu konuda bilgilendirilecekti. "Tony'nin beni bulduğunu böyle mi biliyordun? Adamların mı söyledi?"

Mircea alaycı bir gülümseme verdi. "Hayır, orada şanslıydın. Antonio bir tetikçiye gece yarısına kadar beynine iki kurşun sıkmasını emretti ama Raphael bunu duydu ve beni aradı. Ona korumamı verdim ve buraya gelmesini söyledim. Bir süredir Antonio'yla ilgili endişelerim vardı ama hizmetkârı bile olsa üçüncü seviye bir efendiyi ortadan kaldırmak incelik gerektirir. Ancak doğrudan emirlerime karşı gelip senin hayatına kastetmiş olsaydı, itaatsizlikten dolayı onu yasal olarak öldürebilirdim. Seninle ilgili bilgileri Senato'ya ilettim.

ortadan kayboldu. Ona ulaşmakta güçlük çekerlerse diye Atlanta'daki bazı dostlarımla da temasa geçtim ama onlar da sizi bulmakta güçlük çektiler. Bu arada

ofisinize geldiklerinde siz gitmiştiniz."

"Lanet olası bir telefon açabilirdin, Mircea!"

"Seni aramaya çalıştım, *Dulceață*, evinden ve iş yerinden. Ama cevap vermediniz. Her halükarda, bizi oldukça korkuttunuz. Ortaklarım Rasputin'in peşinizden gönderdiği dört vampirle bir kavgaya karıştı. Onları bertaraf ettiklerinde, sen ve Tomas Antonio'nun gönderdiği suikastçılarla karşılaşmıştınız bile.

Neyse ki, onlarla kendi başınıza oldukça kolay bir şekilde başa çıktınız."

Kafam yine karışmıştı. "Yani o gece dokuz vampir peşimde miydi?!" Hayatta kaldığıma inanamıyordum. Usta vampirler daha azıyla alt edilmişti. "Ama eğer Tony ve Rasputin müttefikse, neden iki kişi gönderdiler? ekipler?"

Mircea gülümsedi. "Şimdi sadece oyalanıyorsun. Kısacası Antonio nerede olduğunu öğrenir öğrenmez seni öldürmeleri için beş tane dokuzuncu ya da onuncu seviye vampir gönderdi. Rasputin onun ne yaptığını duyduğunda, onlara destek olmaları için dört usta gönderdi. Bence o Antonio'dan daha bilge. Senatonun üzerinize muhafızlar koyacağını biliyordu ve hayatta kalmadığınızdan emin olmak istedi. Onun eylemlerine başarıyla karşı koyabilecek tek güç sensin, *dulceață*. O bunu biliyor."

Başım dönüyordu. "Yani Tony'nin suikast timi kulübe gitti, seninki ve Rasputin'inki de ben gittikten sonra ofise mi gitti? O zaman bilgisayarıma mesajı kim bıraktı?"

"Ne mesajı?"

Başımı salladım. Bu iş benim için fazla karmaşık bir hal almaya başlamıştı. "Boş ver. Kısaca herkesin benim peşimde olduğunu mu söylüyorsun?"

Mircea cevap vermedi çünkü o karanlık kafa işine geri dönmüş, iç uyluğumda bir yol yalıyordu. Dili tenime karşı sıcaktı ve dudakları kadife gibiydi. "Herkesi bilmem, *Dulceață*, ama ben Kesinlikle öyle. Ve şimdi, bu kadar konuşma yeter." Bana hınzırca gülümsedi. "Ödemenin tamamını yapmanın vakti geldi."

Bölüm 13

Hızlıca başka bir soru düşünmeye çalıştım ama zordu, özellikle de elleri kalçalarımı kavrayıp beni yukarı doğru kaldırdığında. Dili sonunda hedefine ulaştı ve nefesim kesildi. Yavaşça üzerimde gezdirdi, şeklimi keşfetti, tadımı ezberledi, sonra aniden gidebildiği kadar içeri daldı. Çığlık attım ve başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz bir şekilde ona doğru eğildim ve o da beni içine çekti. İçimde bir şeylerin oluşmaya başladığını hissettim, devasa bir şey, ama duyularımı tamamen koparmadan önce, Mircea kendini kaldırdı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim ama dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve unuttum. Ellerimi o ipeksi teninde gezdirdim, omurgasından aşağıya, kaburgalarını geçip o güzel kalçalarının arasındaki yarığa kadar iz sürdüm. Üzerimde ürperdi ve karnıma karşı sert ve sıcak hissi neredeyse baskın geldi. Onu içimde daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum, neredeyse dayanılmaz bir ihtiyaçla. Ama bacaklarımın arasına sert, sıcak bir ağırlığın yerleştiğini hissettiğimde göğsünü ittim. "Hayır, Mircea - söz vermiştin."

Boğazının altından güldü ve boynumu öptü. "İyi olacağım, *dulceață*." Beni endişelendiren şeyin bu olduğunu söyleyemedim, o ağır yükü seksimin tüm uzunluğu boyunca sürükledi, nüfuz etmedi, ama alaycı bir şekilde yaklaştı. Onun için ıslanmış ve ağrıyordum ve bunun komik olduğunu düşünmüyordum. Küçük bir geri ödemenin uygun olduğuna karar verdim.

Bir elimi bedenlerimizin arasına soktum ve onu kavradım. Kavrayışımı kapatamayacak kadar kalındı ama kesinlikle dikkatini çekmişti. Sıktım, teninin ne kadar inanılmaz derecede yumuşak olduğuna hayret ettim ve gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlandı. Onu tutmak garip hissettirdi, çok sıcaktı ve dokunulduğunda kadifemsiydi ve bu bana kendimi güçlü hissettirdi. İmgelemimdeki kadının Louis-César'ın bedenine ne yaptığını hatırladım ve onu taklit etmek için elimden geleni yaptım. Birkaç ve kudretli Mircea küçük, yarı boğuk bir çığlık attı ve bana karşı titredi. Bir an için onu incittiğimi düşündüm ama elimde daha da büyüdü. Şaşkın yüzüne sıırttım ve Fransız'ın vücuduna ne yaptığını hatırlayarak bir parmağımı

başındaki küçük yarıktan geçirdim. Bu sefer gerçekten çığlık attı ve kocaman gözlerle bana baktı.

"Cassie, nerede" - durdu ve dudaklarını yaladı - "bunu yapmayı nerede öğrendin?"

Güldüm. Bunun olasılıkları vardı. "Sana söylesem bile bana inanmazsın." Omzunu ittim. "Uzan."

Sorgusuz sualsiz yuvarlandı ve ben de onu takip ettim, tutuşumu korudum ama onu incitmemeye dikkat ettim, bu etin ne kadar hassas olduğunu hatırladım. Dilinin bana yaptığı gibi elimin onu keşfetmesine izin verdim ve vücudunu büyüleyici buldum. Birçok erkeği çıplak görmüştüm ama birine bu kadar yakından dokunmak için ilk fırsatımdı ve bunun Mircea olması kan basıncımın fırlamasına neden oluyordu.

Taşaklarındaki derinin şimdiye kadarki en yumuşak deri olduğunu fark ettim ve altımda inleyip çırpınana kadar parmaklarımı nazikçe üzerinde gezdirdim. Bunu ona yapmaktan, onu bu kadar savunmasız görmekten hoşlanıyordum, genellikle mükemmel olan saçları terden kafasına dolanmaya başlamıştı. Saçlarını açmasını sağlamak heyecan vericiydi.

Bacaklarını daha da açarak onu yapmaya karar verebileceğim her şeye maruz bıraktım. Onun çaresizliği sarhoş ediciydi ve beni cüretkâr kılıyordu. Repertuarım pek geniş sayılmazdı ama iyi bir hafızam vardı ve Fransız kadın Louis-César'la kulağa ilginç gelen bir şey denemek üzereydi. Mircea'nın bacaklarının arasına girdim ve ellerimi gergin kaslarında gezdirdim. Bana uzandı ama ellerini ittim. "Kes şunu."

Sakinleşti ama gözlerindeki şaşkınlık bana emir almaya alışık olmadığını söylüyordu. Önümde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanırken onu tekrar kavradım. Dokunuşumla bir kez daha gözlerini kapattı, yüzüne çiğ ve savunmasız bir ifade yayıldı. Onu yavaşça okşadım, canını yakmadığımı bildiğim için yüzündeki acı ifadesini anlamıyordum. "Cassie . . ."
." Sesi kesildi ve ben onu susturdum. Yaklaştım ve yavaşça, dikkatlice, gerilen şaftı yaladım. Tadı güzeldi, hafif tuzlu ve altta yatan dumanlı bir tadı vardı. Burada daha güçlü olan ve hafifçe misk kokan kokusunu da sevdim. Aşırı duyusal yüklenme baş döndürücüydü. Elimde hiç Ama uçtan başlayıp aşağıya doğru inmeye karar verdim. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu, ama Mircea sertçe kıpırdandığında dilim ona zar zor dokunmuştu, bu da tutuşumu kaybetmeme neden oldu.

"Cassie, yapma! Kendimi kontrol edemem eğer sen - "

"Sessiz ol dedim," dedim ona hışımla. Odaklanmam gerekiyordu ve hareketsiz kalıp çenesini kapatması işime yarayacaktı. Ona bunu söyledim ve yüzünün şaşkınlıkla dolmasını izledim.

"Bunu daha önce yapmadığınızdan emindim," diye başladı dirseklerinin üzerinde debelenerek.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Yapmadım. O yüzden kıpırdamadan durmazsan, canın yanarsa beni suçlama."

Yatağa yığıldı ve bir kolunu yüzüne kapadı. Romence bir şeyler mırıldandı ve ben onu duymazdan geldim. O dili konuşmadığımı biliyordu ve sadece zorluk çıkarıyordu. Eğer vücudundan bu kadar zevk almasaydım, şikâyet edebilirdim. Hal böyle olunca, onu inleyen şeyin ne olduğuna dair büyüleyici çalışmama geri döndüm. Bu kez dudaklarımı ve dilimi onun üzerinde kaydırduğımda, çok daha sessiz kaldı, hafif bir titreme dışında yardım edemezdi. Tadı biraz acı olsa da en çok ucunu yalamayı sevdiğimi fark ettim. Ama dokunuşum altında kıpırdamamak ya da haykırmamak için çırpınışını, ellerinin iki yanında yumruk haline gelişini görmeye değerdi. Büyük Mircea'nın kontrolünü tamamen kaybetmesi için ne gerektiğini görmeye karar verdim.

Daha fazlasını ağızıma aldığımda yanlışıyla dişlerimle derisini sıyırdım ve bu his ondan ürkek bir çığlık kopardı. Bunun bir onay sesi olduğunu anladıktan sonra, yalamaların arasına düzenli ısırıklar serpiştirmeye başladım ve kısa süre sonra sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi hafifçe inlemeye başladı. Birkaç dakika sonra, taşaklarının üzerindeki tüylü deriyi yalamak için aşağı indiğimde onun gerçek zayıflığını buldum. Öyle olmalıydı. Orası daha da hassastı ya da belki de bir süredir basınç artıyordu. Ne olduğunu anlayamadan kalçalarımı kavradı ve beni üzerinde konumlandırdı, böylece bir kez daha benimkine bastırdı.

Giriş. O kadar iyi, o kadar doğru hissettirdi ki, neredeyse bedenlerimizin birleşmesine izin verecektim. Ama beynimin bir kısmı bana bedelini hatırlatarak konuştu ve geri çekildim.

Çok hızlı hareket ettim ve beceriksizce yataktan düştüm. Bir saniye sonra Mircea'nın kızarmış yüzü şiltenin kenarından bana baktı, halının üzerine yayıldığımda bana şaşkınlıkla bakıyordu. Bornozumu tuttum ve gözleri karardı. "O iğrenç giysiyi bizzat ben parçalayacağım, böylece bir daha asla güzelliğini gizleyemeyecek."

Sesi kısıktı ve gözlerindeki bakış vahşiydi. Bornozu giymek için gereken zamanı harcamadım ama onu bir battaniye gibi üzerime sardım. Bu onun teninin sıcaklığının yerini tutamazdı ama üzerimde giysiler varken düşünmek çok daha kolaydı. Nefesim çok düzenli değildi ve ona duyduğum ihtiyaçtan neredeyse başım dönecekti ama pencere beni durdurana kadar geri çekildim. "Bir anlaşma yapmıştık Mircea," dedim ona titreyerek.

Ayağa kalktı, ki bu uyarılmışlığının en ufak bir şekilde azalmadığı düşünüldüğünde ciddi bir dikkat dağınıklığıydı. Yüzünü buruşturdu ama yanan gözlerini benimkilerden ayırmadı. Artık kehribardan çok tarçın rengindeydiler, alev alev yanan, güzel kırmızımsı bir ışık. Neredeyse Pritkin'i bayıltan renk kadar koyuydu; içimde geri koşup kendimi ona atma isteği uyandırdı. Destek için arkamdaki pencere pervazına tutundum ve pervazın cızırdadığını hissettim. O anki tenimin sıcaklığına kıyasla serindiler.

Mircea elini yüzünde gezdirdi ve eli titriyordu. Çaresiz gözlerle bana baktı. "Cassie, lütfen bunu yapma. Durumu açıkladım - neyin tehlikede olduğunu biliyorsun. Bunu senin için zevkli hale getirmek istiyorum, bu yüzden benden nefret etmeni değil. Ama bu yapılmalı. Sen bizden hiçbir şey anlamayan o gülünç büyücü gibi değilsin. Lütfen bunu karmaşık hale getirme. Çok güzel olabilir."

"Peki ya hayır dersem?" Mircea birdenbire hareketsiz kaldı. Oda, ısı dalgalarının çöl kumu üzerinde yaptığı gibi, zar zor kontrol edilen bir güçle parıldıyordu. "Beni zorlamayacak mısın?"

Mircea yutkundu ve tam bir dakika boyunca çok yoğun bir şekilde halıya baktı. Sonunda başını kaldırdığında gözleri her zamanki zengin kahverengisine dönmüştü. "Aramızda tam bir dürüstlük olsun, *dulceață*. Zihnini ele geçirebilir, mantığının üstesinden gelmek için hileler kullanabilir ve yapmak istediğini bildiğim gibi kendini bana vermen için seni zorlayabilirim. Ama bunu yaparsam, bana bir daha asla güvenmezsin. Seni çok iyi tanıyorum; sadakatsizliğe nasıl baktığını biliyorum. Affedemeyeceğin tek şey bu ve beni bir düşman olarak görmeni istemiyorum."

"O zaman gidebilir miyim?" Cevabı biliyordum ama seçeneklerimi açıklamasına ihtiyacım vardı.

"Bundan daha iyisini biliyorsun." Mircea içini çekti ve yüzü aniden yorgun göründü. "Eğer bunu yapmazsak Konsolos başka birini atayacaktır. Tomas'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama ona karşı ne kadar üzgün olduğunu da biliyorum. Güveninize ihanet etti ve bunu itaatsizlik edemeyeceği emirler altında yapmış olmasına rağmen, bu yüzden onu affettiğinizi sanmıyorum."

Kendime sarıldım. "Hayır." Bir zamanlar Tomas'a, en azından herhangi birine güvendiğim kadar güvenmiş, onu arzulamış, hatta belki biraz da sevmiştim. Ama bu hayalimdeki adamdı, gerçek olan değil. Şimdi ona baktığımda bir yabancı gördüğümü hissediyordum. O ellerin üzerimde olmasını istemiyordum. Ayrıca, bir keresinde Senato'nun emriyle zihnimi işgal etmişti. Eğer emir verilirse, bunu tekrar yapacağından hiç şüphem yoktu.

"O zaman Louis-César, belki? Yakışıklı biri. Onu tercih eder misin?" Mircea'nın sesi biraz boğuk çıkmıştı ve sanırım bu fikir nedense benim Tomas'la birlikte olmamdan daha az hoşuna gitmişti. Belki de Fransız eşit statüye sahip tam bir Senato üyesi olduğu için. Seviştiğim ilk adama sırılsıklam aşık olup Avrupa'ya kaçacağımı mı düşünmüştü? Eğer öyleyse, beni sandığı kadar iyi tanı mıyordu.

"Hayır." Çok az tanıdığım, dokunuşu beni iki kez kâbusa sürüklemiş bir adamın yakınımda olmasını istemiyordum.

"O zaman belki Raphael? Bildiğin gibi o seni kızı olarak görüyor ama istersen bunu senin için de yapabilir." Başımı iki yana salladım. Ne Raphael'i ne de kendimi bu duruma sokmak istemezdim. Her şeyi katlanılması gereken bir angarya olarak görecekti biriyle birlikte olmak istemezdim. Mircea ellerini iki yana açtı. "Benim varsayımım da buydu. Yani ne durumda olduğumuzu görüyorsunuz. Eğer hepimizi reddedersen, Konsül bu konuyla ilgilenmesi için hizmetkârlarından birini görevlendirecek ve bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Başka alternatif yok. Yetenekleriniz çok önemli. Sırf sizi doğru dürüst ikna edecek zamanım olmadı diye bu gücün başkasına geçmesine izin veremem."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Peki senin bundan çıkarın ne Mircea? Sadece güvenlik mi? Yoksa işler yolunda giderse Konsolos senin talebini yerine getirmeyi kabul mü etti? Beni de kullanmak mı istiyorsun?"

Mircea uzun bir iç geçirdi. "Pythia'yı kimse kontrol edemez Cassie. Eğer güç sana gelirse, seni tutamayacağım. Bunu hep biliyordum."

"O zaman neden bunca yıl beni korudun? Neden şimdi yapıyorsun?" Mircea haklıydı; vampir politikasının nasıl işlediğini biliyordum. Beni korumak için çok fazla zaman ve enerji harcamıştı ve bunun sadece sarayına bir durugörü kazandırmak için olduğundan şüpheliydim. Özellikle de Pythia olduğumda yeteneğimin kontrolünü kaybedecekse. Burada bana anlattığından daha fazlası vardı.

Mutlu görünmüyordu ama cevap verdi. Her zamanki gülen maskesi gitmiş, yerine sert, acı dolu bir ifade gelmişti. "Aileni kaybetmenin ne demek olduğunu bilirsin, *dulceață*. Bu yüzden belki de tüm akrabalarımın sadece Radu'nun kalmasının benim için ne anlama geldiğini anlayabilirsin ve o Ona ne yapıldığını sana söyledim."

"Evet."

"Sana söylemediğim şey, çünkü bundan nadiren bahsederim ve sen sadece bir çocuktun, onun hala acı çektiğidir. Her gece uyandığında, sanki her şey yeniden yapılmış gibi hissediyor. Onu kırdılar, *dulceață*, zihnen, bedenen ve ruhen. Şimdi bile, işkencecileri öldükten yüzlerce yıl sonra, onların kırbaçları ve damgaları karşısında acı içinde haykırıyor. Her gece binlerce işkence ona tekrar tekrar uygulanıyor." Mircea'nın gözleri aniden yaşlı ve son derece hüznüydü; bana acı çekenin sadece Radu olmadığını söylüyorlardı. "Onu kurtarmak için birçok kez öldürmeyi düşündüm ama yapamam. Sahip olduğum tek şey o. Ama artık bir gece uykusundan uyanacağına inanmıyorum. kabus."

"Özür dilerim Mircea." Yanına gidip dağınık saçlarını okşamak ve onu rahatlatmak için içimden gelen dürtüye direndim. Bunun için çok erkendi. Yılların tecrübesi bana sempati göstermeden önce tüm hikâyeyi öğrenmem gerektiğini öğretmişti. "Ama bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

"Carcassonne'a gidiyorsun."

Bağlantıyı kurmam biraz zaman aldı ve o zaman bile bir anlam ifade etmedi. "Radu'yu Bastille'den kurtardın."

"1769'da, evet. Ama bir asır önce orada değildi. Carcassonne'da yıllarca tutuldu ve işkence gördü." Bu ismi sanki bir küfürmüş gibi söyledi, ki ona göre muhtemelen öyleydi. "Pythia'nın alternatif başlık, Cassie?" Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Ona Zamanın Koruyucusu deniyor. Sen benim en iyi şanslısın, tek şanslısın. Ama eğer

Pythia ölür ve sen ödünç aldığın gücü kaybedersen, çünkü henüz onu taşıyacak uygun bir beden değilsen, şimdiye kadar bulduğum tek zaman penceresini kaybederim."

Her şey açıklığa kavuştu. "Konsolos size Radu'ya yardım etme şansı vaat etti. Bu, onların küçük sorununu çözmemi sağlamanın karşılığı."

Başını öne eğdi. "Grubumuzun üçte birini oluşturmama izin verdi. Bir sonraki vardiyanda ben de seninle geleceğim. Sen ve Tomas Louis-César'a yönelik girişimi durdururken, ben de kardeşimi kurtaracağım." Mircea'nın gözleri kasvetli ama son derece ciddiydi. O anda anladım ki, her ne kadar

Beni kendisi zorlamayacak, kenara çekilip başkasının yapmasını izleyecekti. Bundan hoşlanmayabilirdi ama Radu'yu kaderine terk etmekten daha da az hoşlanacaktı. Bunun için ondan nefret etmek istedim ama yapamadım. Bu kısmen acımaydı - yapamadım

Yüzlerce yıl boyunca tehlikeli bir şekilde delirmiş birine bakmanın, her gün kendine eziyet etmesini izlemenin ve bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Ama daha fazlası vardı: Mircea bunu yapmak için her türlü nedene sahip olmasına rağmen yalan söylememişti. Haklıydı; bunun dışında neredeyse her şeyi affedebilirdim.

"Oraya tekrar gideceğimizi nereden biliyorsun?" Eğer bana karşı dürüst olacaksa, en azından ben de bu iyiliğe karşılık verebilirdim. "Bilmiyorum. Louis-César'ın yanında artık aynı endişeyi, korkuyu ya da her neyse onu yaşamıyordum. Beni Dante'nin yanından götürdüğünde de hiçbir şey olmadı. Tek bildiğim gücün çoktan geçtiği ya da beni başka bir yere götürmeyi seçebileceği."

"Rasputin'in o gece, senin iki kez ziyaret ettiğin gece onun için uğraşacağına inanıyoruz, çünkü Louis-César o zaman değişmişti. Onu kardeşimin yaptığını bilmiyordunuz, değil mi?"

"Tomas'ın lanetli olduğunu söylediğini sanıyordum."

Mircea başını salladı. "Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum Cassie. Belki de Louis-César bir ustaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmediği için buna inanıyor. Benim gibi o da çok az rehberlikle kendi yolunu çizmek zorundaydı.

Kardeşim hapsedildiği için Louis-César'ın doğumu çok sonraya kadar kayıtlara geçmedi. Başka bir efendi onun varlığından haberdar olduğunda ve onu sahiplenmeye çalıştığında, o çok güçlüydü. Radu onu İlk kez sizin orada olduğunuz gece, gardiyanlar Fransız'ı korkutmak için onları yalnız bıraktıktan sonra. Radu, değişene kadar iki gece sonra onu geri çağırdı. Belki de onu serbest bırakabilecek bir hizmetçi bulmaya çalışıyordu."

"Peki neden yapmadı?"

Mircea bana biraz şaşkınlıkla baktı. "Louis-César'ın kim olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı salladım ve o da hafifçe gülümsedi. "Hikâyeyi anlatması için onu yalnız bırakacağım. Şunu söylemek yeterli, uzun süre hareket etmekte özgür değildi ve hareket ettiğinde Radu hareket etmişti ve onu bulamadı. Her durumda, Rasputin'in Louis-César'ımızı ortadan kaldırmak için yapması gereken tek şey

Üçüncü ısırdıktan önce onu öldür; henüz insan ve çaresizken onu öldür ve onunla asla savaşmak zorunda kalmasın."

"Onu beşiğinde ya da çocukken daha kolay öldürebilir. O zaman ne olacağını bilemezsin."

Mircea başını sertçe salladı. "Yeteneğinizin size sorunun nerede olduğunu, birilerinin zaman çizgisini değiştirmeye çalıştığını gösterdiğine inanıyoruz. Yoksa neden oraya geri dönüp durasınız ki? Her halükarda, Louis-César'ın erken yaşamına dair kayıtlar yetersiz. Rasputin'in onu nerede bulacağından emin olabileceği ilk zaman, değiştiği zamandır. Bu, efendisizliğinin tuhaf koşullarıyla birlikte kayıtlarda var. Bu kadar önemli bir şeyi şansa bırakmayacaktır. Onun nerede olacağını bildiği için deneyecektir. I Radu'yu nerede tuttuklarını biliyorum Cassie. Onu kurtarmak birkaç dakika sürecek."

"Peki bana aklını yitirdiği tarihi tam olarak söyleyebilir misin? O kalenin etrafında bir şehir var Mircea. Çılgın bir katili onların üzerine salmana yardım etmeyeceğim."

Mircea hızlıca konuştu. "Louis-César ile konuştum. Radu onu değiştirdiğinde oldukça akıllı başındaymış. Onu kurtarmama yardım edebilirsin, *dulceață*. Diğerleri için işkence kısa sürede ölümle ya da nadiren aklanmayla sonuçlanırdı. Ama onun için değil. İşkencecileri onu asla serbest bırakmayacaklardı, çünkü onun kurtarılabileceğine inanmıyorlardı, ama onu öldürmeyeceklerdi, çünkü çektiği acı korkutmak istedikleri kişiler için çok iyi bir ders oldu." Gözlerindeki duyguya tanık olmak zordu; çaresizlik bunu tanımlamak için çok hafif kalıyordu. "Onun için hiçbir çıkış yolu yok! O yeri gördün. Kaderinin ne olacağını bile bile onu orada bırakabilir misin? Onun hayatını kendi hayatınla takas edebilir misin? erdem?"

Endişelendiğim şey erdemim değildi; özgürlüğümdü. Ama bunun için pazarlık yapmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum. Konsül'ün en azından beni elinde tutmaya çalışmaması mümkün değildi. Eğer Pythia olursam, belki de

Onun ve iki çevrenin manipülasyonundan kaçınabilirdim; belki babama bile yardım edebilirdim. Çok uzun bir ihtimaldi ama elimdeki en iyi ihtimaldi. Derin bir nefes aldım ve pencereden uzaklaştım.

Bunu yaparken cübbe ellerimden kaydı.

Mircea ona doğru yürümemi izledi, gözlerinde umut parlıyordu. Bir elimi omzuna koydum, saçlarının çökmekte olan, ham ipeğinin ortasına ve koştum diğerini hafifçe yüzünün kıvrımlarından aşağı indirdi. "Soruma cevap verdin. Ödülünü istemiyor musun?"

Beni kendine çekti ve dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı, teşekkür ve tutku sözcükleri birbirine karışmıştı. Üst bedenimi öperken, yalarken ve kemirirken gözyaşları boynuma ve göğüslerime düştü. Beni dikkatlice yatağa yatırdı ve intikam duygusuyla geri dönen baskının merkezine doğru öpücükler gönderdi. Kısa bir süre sonra ağrımı hafifletmek için dilinden daha büyük bir şey için neredeyse ağlamamı sağladı. Mircea sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir parmağını zonklayan merkezime doğru kaydırıp ve içeri soktu. Harika bir histi ama neredeyse yeterli değildi.

"Mircea!" Cevap vermedi ama iki parmağı içime kaydırıp ve ben de daha fazlası için çaresizce parmaklarını sıktım. Neredeyse acıyı hafiflettiler ve yüksek, iniltili bir ses çıkarana ve vücudunu sürmeyi çok istediğim gibi elini sürene kadar zevki artırdılar. İçimdeki baskı, lezzetli, yakıcı ağrısından bayılacağımı düşünene kadar arttı. Sonra kırıldı ve konsantre olabildiğim tek şey içimden tekrar tekrar geçen o harika, nefes kesici histi. Adını haykırdığımı duydum, sonra dünya bir renk cümbüşü içinde patladı ve şiddetli bir rüzgâra benzer bir ses kafamı doldurdu.

Bir saniye sonra bunun rüzgâr olmadığını fark ettim. "Cassie? Bak, ben Bunun gerçekten iyi bir zaman olmadığını biliyorum..." O kadar sarhoş olmuştum ki Billy Joe'nun sesini tanımam bir dakika sürdü.

"Billy. *Çıkmak* için tam bir saniyen var." Mircea ben orgazmımı tamamlarken bana sarıldı ve Romence konuşmaya başladı. Gerçekten orgazm olacaktım.

onu bundan vazgeçirmek zorundayım.

"İsterdim, gerçekten, ama konuşmamız gerek. Bir şeyler oluyor. Kötü bir şey." İnledim ve onu kafamdan uzaklaştırdım. Ortaya çıktı, Mircea'nın çıplak omzunun üzerinde geziniyordu.

Mircea kollarıyla kendini destekleyerek üstüme yuvarlandı ve dikkatlice pozisyon aldı. "Seni elimden geldiğince iyi hazırladım Cassie," dedi sert, hafif nefessiz bir sesle, "ama bu biraz acıtabilir. Normalden biraz daha büyük sayılırım ama dikkatli olacağım." Ona devam etmesi için bağırarak istedim - vücudum onu içinde istiyordu ve acıması umurumda değildi.

Billy, Mircea'nın terden sıırılsıklam olmuş yüzüne baktı ve gözlerini devirdi. "Lütfen. Beni en iyi zamanlarımda görmeliydin. Kontes en büyük ... bende olduğunu söylemişti."

"Billy!"

". . . şimdiye kadar gördüğü yetenek. Her neyse, bana o kadar da etkileyici görünmüyor," dedi hışımla.

"Kapa çenenin ve *defol!*"

Billy beni görmezden geldi ve ben onu durduramadan Mircea'nın üzerine dondurucu bir rüzgâr estirdi. "Özellikle de şimdi."

Ben Billy'ye ters ters bakarken Mircea irkildi ve telaşla etrafına bakındı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Cevap olarak Billy, Mircea'yı tekrar patlattı. Soğuk bana o kadar da kötü gelmedi ama ben hayaletleri asla herkes gibi hissetmem. Mircea kar fırtınasına tutulmuş gibi görünüyordu; tüyleri diken diken olmuştu, Nemli saçlarında gerçekten buz kristalleri vardı ve faaliyetlerimizdeki sonuç soğuk bir duşla aynıydı.

Billy'ye tam olarak ne kadar büyük bir belanın içinde olduğunu açıklayamadan, Rafe'nin heyecanlı sesleri kapı aralığından geldi. "Efendim! Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Rasputin geliyor! Neredeyse geldi!" Rafe kapıda durmuş, gözlerini yere dikmiş, telaşla titriyordu. Tomas hemen arkasından içeri girdi. Yorganı hızla yukarı çektim ama bana bakmadı bile.

Mircea'nın gözleri bir an için boş ve anlamsızdı, sonra başını salladı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum." Rafe çılgına dönmüş görünüyordu. Daha önce hiç kimsenin gerçekten ellerini ovuşturduğunu görmemiştim ama o bunu yapıyordu. "Louis-César onunla buluşmaya gitti, ama o Rus *testa di merda*'nın yanında bir weres ve karanlık büyücüler ordusu var! Ve bizi gün ışığında ele geçirmeye çalışabilecek kadar ustası var!"

Tomas başıyla onayladı. "Senato bir savunma hazırlıyor ama sayımız çok az. Bu geceki düellodan sonra kimse bir saldırı beklemiyordu. Cassie'yi aşağıya götürebilirim. Kasa bir süreliğine dayanacaktır."

Mircea, Tomas'ın uzattığı kolları görmezden geldi. Yorganı ve her şeyiyle beni yakaladı ve çıplak bir şekilde süitinin oturma alanına doğru yürüdü.

"Mircea." Başımı kaldırdığımda onu asık suratlı ve kararlı buldum ve dikkatini çekmek için buz gibi saçlarını çekiştirdim. "Neler oluyor?"

Senato salonuna çıkan merdivenlere doğru ilerlerken Mircea bana baktı. Etrafımızdaki demir duvar aplikleri dışa doğru dönmüş, alt kenarlarındaki keskin, bıçağa benzer süslemeler artık zemini göstermiyordu. Belki de hiç dekorasyon olmadıklarını düşünmeye başlamıştım ve arkadaşlarının kim olduğunu bildiklerini umuyordum. "Merak etme, *Dulceață*," dedi Mircea

şöyle diyordu. "İç koğuşlara asla giremeyecekler. Ve bu çok az şeyi değiştirir. Rasputin, Konsül'ün şampiyonunu yönetimi ele geçirmeye çalışmadan önce yenemezse, diğer senatolar onu kanun kaçağı ilan edecek. Bunların hiçbiri ona fayda sağlamayacak."

"Diğer senatolar onu yakalayamadan hepimizin ölmüş olacağını düşünürsek, bu beni pek de iyi hissettirmiyor."

"Acele edin!" Tomas merdivenlere açılan ağır kapıyı hızla açarken dışarıdan belli belirsiz bir patlama sesi geldi. "Dış savunmayı aştılar." Birkaç adam ve bir kadın patlama sesine doğru koşarak yanımızdan geçtiler. Üzerlerinde Pritkin'i yetersiz gösterecek kadar donanım vardı. Onlar geçerken güçlerini hissettim - savaş büyücüleri. Bu biraz zaman kazandırır.

"Seni temin ederim ki böyle bir şey olmayacak Cassie. Seni koruyacağım."

Cevap vermedim. Mircea deneyecekti - bundan şüphem yoktu - ama Rasputin'in böyle bir şeye kalkışması için deli olması gerekirdi. Ve deli bir adam kargaşa yaratma konusunda her zaman ciddi bir avantaja sahiptir.

Pritkin köşeyi döndü ve inişe başladığımızda bizi takip etti. Ona ters ters baktım ve o da bana karşılık verdi. "Neler oluyor? Bu nasıl bir hile?"

Herkes onu görmezden geldi. Merdivenler ayaklarımızın altında titriyor ve tepedeki ışıklar tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "*Vaffanculo!* Sekonderler düştü!" Rafe çığlık attı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Mircea'nın yüzüne baktığımda bunun iyi bir şey olmadığını anladım.

"Bu imkansız. Bu kadar çabuk geçememeleri gerekirdi!" Mircea başımı göğsüne bastırdı ve bir saniye sonra merdivenlerin dibindeydik. Sanırım uçmuştuk ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki emin olamadım. Neredeyse aynı anda yukarıdan bir patlama daha geldi ve merdivenin yanan parçaları arkamızdan yağdı. Alevli bir kıymık yüzümü milimetre farkla ıskaladı; sonra Mircea bir hareket yaptı ve odanın ağır metal kapısı gümbürdeyerek kapandı.

Rafe korkuyla etrafına bakındı. "Bu gerçekleşiyor olamaz!"

Tomas Mircea'ya acilen, "Savunmayı güçlendirmek için sana ihtiyaç var," dedi. "Cassie'yi bana ver!" Beni almaya çalıştı ama Mircea sarsılarak uzaklaştı ve başka bir yıldırım hareketiyle odayı geçti. Daha önce sadece düz, çıplak taşın var olduğu kayada bir kapı açıldı. Bu beni şaşırtmamalıydı: bu

büyü kullanıcıları tarafından inşa edilmiş bir tesisti, bu yüzden muhtemelen daha fazla gizli

Görünenlerden çok kapı girişleri vardı. Ama yine de gördüğüm en iyi çevre koruma örneği idi, sadece birkaç metre öteden bile hiçbir kusuru yoktu.

Demek Jack bu şekilde birdenbire ortaya çıkmıştı.

Arkamızda kulakları sağır eden bir patlama oldu ve Mircea'nın omzunun üzerinden, az önce emniyete aldığı ağır kapının kâğıt gibi içeriye doğru havaya uçtuğunu gördüm. Bir büyücü açıklıktan içeri sıçradı, ancak bir anda ortaya çıkan iki demir parçası tarafından mızraklandı. Avizelerin de üst kattaki aplikler gibi bir dönüşüm geçirdiğini görmek için yukarı baktım. Yüzlerce jilet gibi keskin uç şimdi titreyiyor, bir futbol maçında binlerce ayağın hep bir ağızdan çıkardığı sese benzeyen donuk, metal bir zonklama odanın içinde yankılanıyordu. Heyecanla başka birinin kafasını odaya sokmasını bekliyorlardı.

Mircea sonunda koğuştakileri geçmemize izin vermeleri için ikna ettikten sonra uzun bir koridordan geçtik. Sağda solda meşaleler yanıyordu. Elektrik bazı koğuştakilerle etkileşime girme eğilimindeydi ve koridor onlarla oldukça çatırdıyordu. Üç büyük metal kapıdan geçtik, bunlar o kadar ağır korumalıydı ki geçerken derimin şekilden şekle girdiğini hissettim, sanki küçük eller üzerimde geziniyordu. Sonuncusu en kötüsüydü. Direnç o kadar güçlüydü ki, bir an için hiçbirimizin geçmesine izin vermeyeceğini düşündüm. Ama Mircea bir komut verdi ve sonunda neredeyse fiziksel olan bariyer geçebileceğimiz kadar zayıfladı.

İçeride, farklı açılarla ayrılan dört koridorun bulunduğu küçük bir oda vardı. Mircea öyle aniden durdu ki Tomas neredeyse ona çarpacaktı. "Mircea! Ne tarafa?"

"Nasıl bu kadar çabuk geçebildiler?" Mircea tekrar sordu ve bir an için benimle konuştuğunu sandım. Sonra başımı kaldırdım ve Tomas'ın yüzünü gördüm. Yüzünde tanıdığım adamdan hiçbir şey yoktu. Mağrur, vahşi, güzel bir çehreydi, eski bir madeni paradan fırlamış gibi görünen bir şeydi. Yüz hatlarında İnka soylusunu görebiliyordum; ama tanıdığım nazik adamdan hiçbir iz göremiyordum.

"Sonra konuşuruz! Bana yolu söyle, Mircea!"

Mircea gülümsedi, dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Görünüşe göre aptallık etmişim Cassandra."

Şaşkınlıkla ikisi arasında gidip geldim. Odada beni endişelendiren bir güç akımı vardı. Koğuşlar bundan hoşlanmamıştı.

Hava da yakındı ve her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu. "Söyle bana, Mircea!" Tomas talep etti. "Bugün kimse ölmek zorunda değil."

"Sizi temin ederim ki," diye cevap verdi Mircea, neredeyse nazikçe, "birileri yapacak." "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama Mircea'nın kavrama gevşemedi.

Rafe arkamdan cevap verdi, sesi acıydı. "Görünüşe göre Tomas taraf değiştirmiş, *mia stella*. İhanetinin bedeli neydi, *piç* kurusu?"

Tomas ona dudak büktü ve bu ifade her zamanki soğukkanlı yüzünde tuhaf duruyordu. "Gerçekten kendimi zincire vurmak için çalışacağımı mı düşündün? Konsül olmalıydım! O yaratığın müdahalesi olmasaydı bugün Latin Amerika Senatosu'nu yönetiyor olacaktım. Beni bir çocuğun kaprislerine tabi tutmanıza izin vermeyeceğim!"

"Oh, tamam." Billy Joe Tomas'ın kafasının etrafında süzüldü. "Karanlık büyücülerin koğuşları bu kadar çabuk çözebilmelerinin nedeni buydu. Tomas onlara ne beklemeleri gerektiğini söyledi. Sanırım o Fransız herifin hizmetkârı olma fikri onu pek heyecanlandırmadı." Omzunun üzerinden geldiğimiz yöne doğru baktı. "Bir dakika içinde döneceğim."

Tomas Mircea'ya, "Yakında burada olurlar," dedi. "Aptal olma. Bize yardım edersen ödüllendirilirsin. Sana söz veriyorum!"

"Neden biri bir hainin sözüne inanır ki?" Rafe sordu, ses tonu aşağılayıcıydı. Bir işe yarayacağını düşünseydim ona sessiz olmasını söylerdim. Tomas'ın yüzündeki ifade bana Tony'nin ruh halini hatırlatıyordu ve o zaman onu kızdırmak hiç akıllıca olmamıştı.

"Cassandra için ne planlıyorsun?" Mircea talep etti.

Tomas'ın gözleri bana kaydı. "Ödülümün bir parçası olarak bana söz verildi. Ona zarar verilmeyecek."

Mircea küçümseyerek güldü. "Cassandra Pythia olabilir. Büyük bir ödül, Tomas. Efendinin onu elinde tutmana izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Benim efendim yok!" Tomas bağırdı ve başımın hemen üzerinde Mircea'nın kalkanlarına bir güç şimşeginin çarptığını hissettim. Savunması dayanıyordu ama nasıl olduğunu göremedim. Ben kıl payı kurtulduğum için sersemlemiştim ve Rafe yerde çığlık atıyordu.

"Rafe! Mircea, beni yere bırak." Beni görmezden geldi. Tomas'la birlikte odada başka birinin olduğunu unuttukları izlenimine kapıldım.

"Eğer Rasputin Louis-César'ı adil bir dövüş dışında herhangi bir şekilde öldürürse, senin tarafın hiçbir şey kazanamaz. Bunu biliyorsun Tomas. Ne planlıyorsun?"

"Rasputin Mei Ling ile savaşacak, Louis-César ile değil. Kolayca kazanacak ve diğer senatolar onun kontrolünü kabul etmek zorunda kalacak. Cassie ve ben kızı kurtardığımızda Fransız ilk girişimimizi atlattı ama yakında bunun bir önemi kalmayacak."

"Ne?" Bir şeyi kaçırdığım izlenimine kapılmıştım.

Mircea yine de anlamış görünüyordu. "Daha önce onun lanetlendiğini söylerken dilin sürçtü. Ama değildi ve bunu bilmen gerekirdi - bir asırdır onun hizmetkârısın. O zaman fark etmeliydim. Sen ve Cassie araya girmeden önce Louis-César yaratılmamıştı; lanetlenmişti, değil mi? Kızları onun yüzünden ölen çingene ailesi tarafından. Her şey aslında böyle oldu, değil mi?"

Sözlerini anlamam bir saniye sürdü. "Şaka yapıyor olmalısın," dedim ona. Bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de sustum.

Tomas belli ki fark etmemiş. "O onların tek kızıydı. Kral, üvey kardeşi üzerinde kalıcı bir etki bırakmak için onun ölümünü emretti ama ailesi bunu bilmiyordu. Onu baştan çıkardığını düşündükleri adamı suçladılar ve sonra da eğlenceli olmaktan çıkınca onu öldürttüler. Büyükannesi çok güçlü bir kadındı ve üzüntüsünden onu vampirlikle lanetledi."

Rafe ayağa kalkmayı başarmıştı ama pek iyi görünmüyordu. Konuşmaya başladı ama ben telaşla başımı ona doğru salladım. İstedğim son şey Tomas'a odada olduğunu hatırlatmaktı.

Tomas hikâyesine kendini o kadar kaptırmıştı ki umursamadı bile. "Cassie'nin bizi Louis-César'ın hâlâ insan olduğu bir zamana getirdiğini fark ettiğimde, bunun kendimi kurtarmak için mükemmel bir fırsat olduğunu anladım. Kız kurtarılırsa lanetin kalkacağını ve normal bir insan ömründen sonra öleceğini düşünmüştüm. I

Müdahalesiyle çok fazla acıya neden olduğu için onu suçluyorum, ancak bu büyük ölçüde istemeden oldu. Her insan gibi onun da belirlenen zamanda ölmesinin bir trajedi olmayacağını düşünmüştüm ama daha katı olmalıydım. Neyin yanlış gittiğini, nasıl vampir olduğunu bilmiyorum ama bunun bir önemi yok." Bana baktı. "Beni geri alacaksın Cassie ve bu sefer daha açık sözlü olacağım. Bir bedene sahip olmama yardım etmelisin ki, onu öldürecek güce sahip olayım. onu."

Ona bakakaldım. Ne dememi bekliyordu ki: *Elbette, sorun değil mi?* Rasputin kadar deli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ne diyeceğimi bilemeden Billy Joe önümde belirdi. "Cassie! Senato odasındalar. Eğer bir şey yapacaksan, şimdi yap-san iyi olur."

"Ne yapacağım? Değişmek için Louis-César'a dokunmam gerek. Ve o burada değil!"

"Bir şeyler bulsanız iyi olur. Senato'nun koğuşları, birinci sınıf bir koğuş ustasının yaptığı gibi yıkılıyor ve dış odadaki cazibe, nerede olduğunu zaten biliyorlarsa kimseyi kandıramaz.

Her an burada olabilirler."

"Cassandra sana neden yardım etsin ki?" Mircea, Tomas'la çay içerken kibarca sohbet ediyormuş gibi sakın bir ses tonuyla sordu. "Ona bizim sunamayacağımız ne sunabilirsiniz?"

Tomas Rafe'ye baktı. "Eski arkadaşının hayatı mesela." Gözleri tekrar bana döndü. "Bize yardım edersen Raphael'in güvenliğini garanti ederim Cassie. Aksi takdirde Tony, Mircea'nın muhbiri olarak hareket ettiği için onunla şahsen ilgilenme hakkını talep etti. Bunun ne anlama geleceğinin farkında mısınız?"

"Anlamıyorum," dedim ona dürüstçe. "Aylarca birlikte yaşadık. Madem bana ihanet edecektin, neden o zaman yapmadın? Neden şimdi?"

"Ben sana ihanet etmedim," dedi Tomas dikkatle. "Bunu bir düşün. Mircea neredeyse ölmene izin veriyordu; ona neden güveniyorsun? Seni güvende tuttu mu? Saldırıya uğradığında orada mıydı? Seni ben kurtardım; o değil! Ve Rasputin'in ikimiz için de bir çözüm olabileceğini fark eden bendim." Bana yalvarırcasına baktı. "Anlamıyor musun? Louis-César öldüğünde Alejandro'ya tekrar meydan okuyacağım ve bu sefer onu yeneceğim! Şu haliyle, gücümün çoğunu efendimin iradesine direnmeye harcamak zorundayım; bu beni yapılması gerekeni yapamayacak kadar zayıflatıyor. Ama bu yük Fransız'ın ölümüyle kalkacak ve o zaman halkımı kurtarabilirim. Ve sonrasında, bir daha kimsenin size zarar vermesinden endişe etmenize gerek kalmayacak. Konsolos olarak, koruma sözü vermekten daha fazlasını yapabilirim. Teslim edebilirim!"

"Rasputin'le temasa mı geçtin? Ne zaman?"

"İlk imgelemenden sonra, ne yapabileceğinden emin olduğumda. Tony'yi aradım ve seni teslim etmeyi teklif ettim ama sadece Rasputin'e. Yardımım karşılığında hayatını garanti edeceğine söz verdi. Onun planları benimkilerle örtüştüğü için kabul ettim."

"Rafe sana Jimmy'nin peşinden gideceğimi söyledi, sen de Tony'ye söyledin." Söyledim ama inanmadım.

Tomas yüz ifademdeki acıyı görünce yumuşadı. "Ona Dante'ye gideceğini söylemek zorundaydım Cassie. Eğer anlaşma olmasaydı ve seni önce onlar bulsaydı, ölebilirdin."

"Neredeyse ölüyordum çünkü nerede olacağımı biliyorlardı Tomas! Bizi pusuya düşürdüler."

Başını iki yana salladı. "Güvenliğinizi sağlamak için oradaydım. Tehlikede değildiniz - istedikleri Louis-César'dı. O gittiğinde Mei Ling sorun olmaktan çıkacak."

"Tomas!" Onun aptallığına bağırarak istedim. Bir insan yarım bin yıl yaşayıp da nasıl bu kadar aptal olabilirdi? "Rasputin'in bana ihtiyacı yok! Anlamıyor musun? Onun zaten her istediğini yapan bir Sybil'i var. Benden istediği tek şey ölmem!"

"Çok anlayışlısınız Bayan Palmer." Pritkin silahlarını çekmiş halde odaya girdi. Onu unutmuştum. Sanırım diğer herkes de öyle. O tuttu Gözleri Tomas'ın üzerindeydi ama benimle konuştu. "Görünüşe göre müttefikiz - şimdilik. Onu burada tutacağım ama acele etmenizi öneririm. Dışarıda on kara şövalye var. Onlarda olmayan birkaç sürpriz hazırladım. ama uzun süre dayanamayacaklar. Birkaç dakika içinde burada olacaklar."

"Koşuşlarımız dayanacak!" Rafe gururla söyledi. "Hain onlara iç koşuşların sırlarını veremezdi; onları bilmiyordu."

Pritkin her zamanki alaycı tavrını takındı. "Neye istersen inan, vampir, ama biz

sözde savunmalarınızdan daha zor eğitim çalışmaları var! Eğer harekete geçmezse, sybil ölecek ve Senato'nun yerini karanlıkla müttefik birinin almasını engelleyecek hiçbir şey kalmayacak." Gözlerini ve silahlarını Tomas'ın üzerinde sabit tuttu ama yine benimle konuştu. "Yapabileceğin bir şey varsa, şimdi yap."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, hayal kırıklığıyla bir kısmını koparmak isterken sert bir şeyle karşılaştım. Parmaklarım Louis-César'ın yanağımla ilgilenirken bana verdiği saç tokasının etrafında kıvrıldı. Bir şekilde bunca zaman orada kalmayı başarmıştı. Konsantre oldum ve hafif bir karıncalanma hissettim, bir imgelemden önceki şaşkınlığın uzak bir yankısı, ama bu yeterli değildi. Ona aitti, onun bedeniyle temas halindeydi, bu yüzden onun yaptığı gibi bir odak noktası olarak çalışmalıydı. Ama ya ben sadece bir nesneyle bu sıçramayı yapacak kadar güçlü değildim ya da o nesneye çok uzun süredir sahip değildi ve bağlantı zayıftı. Her iki durumda da yardıma ihtiyacım vardı.

"Billy! Apollo'nun Gözyaşları adında bir şeye ihtiyacım var." "Tamam, peki bu nerede olacak?"

Mircea'ya baktım. "Gözyaşları! Neye benziyorlar ve neredeler?"

"İç mabette, küçük bir şişenin içinde, mavi tıpalı kristal. Ama odaya girersek, Tomas yolu bilir. Bu dört koridor son engel. Üçü yanlıştır ve sadece ölüme götürür. Sadece bir tanesi Konsül'e götürür. O öldüğünde, davamızı kaybetmiş oluruz."

Biz konuşurken Billy de yanımıza gelmişti. "Sadece bir tane gerçek geçit var Cass. Diğerleri sadece iyi birer cazibe merkezi. Hemen döneceğim."

"Cassie, yapma bunu!" Tomas hançer gibi Mircea'ya baktı. "Gitmene asla izin vermeyecek! Eğer gerçekten özgürlük istiyorsan, bana yardım et." Başımı salladım ve onun

Yüzü çaresizleşti. "Lütfen Cassie, reddedemezsin! Anlamıyorsun - Alejandro bir canavar! Louis-César'a beni serbest bırakması için yalvardım. Ona Alejandro'nun ne gaddarlıklar yaptığını, neler yapacağını anlattım.

Biri onu durdurana kadar bunu yapmaya devam edecek ama o bunu reddediyor." "Sana yardım etmeyeceğine inanamıyorum. Deneyebilirim - "

"Cassie! Yüzyıllık yalvarışlarımla onu ikna edemediysem, seni neden dinleyeceğini sanıyorsun? Alejandro'nun onun üzerinde bir etkisi var. Elinde Louis-César'ın istediği bir şey var ve beni kontrol altında tutarsa bunu ona vereceğine söz verdi. Bunu yıllarca düşündüm ve başka bir yolu yok. Alejandro ölmeli, dolayısıyla şampiyonu da ölmeli."

Tomas'ın gözlerindeki hararetli ışığa baktım ve söylediği her kelimede ciddi olduğunu gördüm. Konsolos olmak istiyor olabilirdi ama Alejandro'nun ölmesini de gerçekten istiyordu. Tek bildiğim, belki de adam Tomas'ın açıkça vermek istediği cezayı hak ediyordu. Ama buna karar vermek bana düşmezdi. "Bir insanın hayatını bir başkasınıninkiyle takas etmeyeceğim Tomas. Louis-César'ı öldürmene izin veremem. Ben Tanrı değilim, sen de değilsin."

Tomas şiddetle Mircea'yı işaret etti. "Neden sadece seni kullanmak istediğini göremiyorsun? Eğer güçlerin olmasaydı, onun için hiçbir şey ifade etmezdin!"

"Konsolosluğu kazanmanıza yardım edemezsem, sizin için ne ifade etmiş olurum?"

Tomas gülümsedi ve bu onun yüzünü değiştirerek yeniden çocuksu ve sevimli görünmesini sağladı. Benim Tomas'ım gibi. "Senin için ne hissettiğimi biliyorsun Cassie. Sana güvenlik ve huzur vereceğim. O ne verebilir ki?"

Soruyu yanıtlamadığını belirtmek üzereydim ki Billy bir elinde küçük bir şişeyle geri geldi. "I

Umarım başka bir şeye ihtiyacın yoktur Cass, çünkü meyve suyum bitti." Gözyaşlarını avucuma bıraktı ve küçük şişe şaşırtıcı derecede ağırdı.

Tomas bana değil de Rafe'e doğru hamle yaptığı sırada tıpayı kaydırarak çıkardım. Pritkin ateş etti ama pompalı tüfeğin patlaması ağır ve ona geri döndü. Kalkanları tuttu ama silahı bükülmüş bir metal yığınınına dönüştü ve sert bir şekilde duvara çarptı.

"Gözyaşlarını bana ver, Cassie." Tomas bir elini uzattı; diğerinde Rafe'in boğazını sıktı. "Mircea hepinizi aynı anda koruyamaz ama kimsenin zarar görmesine gerek yok. Bana yardım ederseniz onu bırakırım."

Bir cevap bulma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Tomas bir kez daha büyücüyü hafife almıştı. Sanırım büyü silahları ve ateşli silahları işe yaramaz hale getiren korumalar yüzünden Pritkin'in fazla bir tehdit oluşturamayacağını düşünmüştü. Büyücü ayağa fırlayıp cebinden bir ip çıkararak Tomas'ın boğazına geçirdiğinde farklı olduğunu anladı. Garrote kaba olabilirdi ama işe yarıyordu.

Tomas Rafe'yi bıraktı ve Mircea onu itmek için hiç zaman kaybetmedi. Billy'nin çıktığı kapıya doğru ilerledi. Rafe kapıyı zar zor açabilmişti ki odanın koruyucuları devre dışı kaldı ve içeriye bir insan kalabalığı doluştu. Pritkin bir şeyler bağırdı ve Tomas'ı onlara doğru iterek bıraktı. Mircea beni sıkıca kavradı ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede başka bir koridora girip koşmaya başladık. Geçidin koğuşlarının arkamızdan kapandığını hissettim ve Mircea'nın omzunun üzerinden dış odadaki sahneye bir göz attım. Tomas yere yığılmış, bir elini boğazına götürmüş, öğürüyordu. Arkasında, savaş büyücüsü olduklarını alınlarına dövme yaptırmışlar gibi net bir şekilde söyleyebilecek kadar silah taşıyan bazı insanlar vardı. Pritkin'i bir an için gördüm, onlarla yüzleşirken yüzü hırıltıyla çarpılmıştı; sonra bir köşeyi döndük ve kutsal alanın içindeydik.

Bölüm 14

Küçük bir odaydı, belki ona on ikiye, çıplak taş duvarları, zemini ve tavanı vardı. Tek ışık, oldukça sıradan görünümlü metal bir dolabın iki yanında duran bir çift meşaleden geliyordu. Büyülü bir kalenin mahzeninde değil de modern bir ofis binasında olması gereken bir şey gibi gerçekten yersiz görünüyordu. Konsolos, canlı kostümü dışında bir heykel gibi hareketsiz, elinde küçük gümüş bir top tutarak önünde duruyordu. Dolabın kapısı açıktı ve siyah kutularla dolu sıra sıra raflar görünüyordu.

Merhaba demekle vakit kaybetmeden şişenin içindekileri Mircea'nın ve benim üzerime sıçrattım. Sıvı tenime temas eder etmez sanki bir perde kalkmış gibiydi. Her şeyi, o diğer zamandan gelen her görüntüyü ve hissi, bir kitabın sayfalarını karıştırıyormuşum gibi net bir şekilde görebiliyordum. Mircea beni yere bıraktı ve ayaklarım yere değerken ona sarıldım. Kafamın içinde yer değiştiren görüntüler çift görmeme neden oluyordu ve düşeceğimden korkuyordum.

"Beş dakikamız var," dedi Konsolos, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum." Mircea bana baktı. "Yapabilir misin?"

Başımı salladım. İstedğim sahneyi yakalamıştım. Mükemmeldi - aniden garip davranmaya başladıklarında kimsenin göremeyeceği, yalnız iki insan. İçlerinden birinin Louis-César olması da bonus oldu. Mircea varken onu öldürmenin çok daha zor olacağını düşündüm. "Bize daha fazla zaman kazandıracağı için bizi birkaç cesedin içine atmaya çalışacağım. Billy'nin bana yaptığı gibi onlardan beslenebiliriz. Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Bunu daha önce hiç kasten yapmadım." Endişeyle etrafta dolaşan Billy Joe'ya baktım. "İçeri gel."

"Cassie, dinle, ben ..."

"Zaman yok, Billy." Bedenimi muhtemelen kalıcı olarak emanet ettiğim ruha baktım ve bir an için, yaşasaydı olabileceği adamı gördüm. "Eğer geri dönemezsem, Tony'yi öldürmek için elinden geleni yap ve babamı serbest bırak. Söz veriyorum." Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordum ama Billy istediği zaman inanılmaz derecede becerikli olabiliyordu.

Bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. Işıltılı bir enerji bulutuna dönüştü ve eski, tanıdık bir battaniye gibi tenimin üzerinden akıp gitti. Onu memnuniyetle içime aldım, kaybetmek için oynaması gereken son kart oyununun parıltısını görmezden geldim ve onun yerleştiğini hissettim. Bırakmaktan başka bir şey kalmamıştı. Seçtiğim sahneye odaklandım, o loş, mum ışığıyla aydınlatılmış odayı tekrar gördüm, pencereden gelen serin esintiyi hissettim ve odun, gül ve seks kokularını kokladım. Sonra yer yarıldı ve düşmeye başladık.

Çarpmanın sarsıntısı, ikinci kat penceresinden atladıktan sonra yere çakılmışım gibi hissettirdi. Ama ödünç aldığım bedenimden taşan diğer hisleri düşününce bunun farkına bile varmadım. Louis-César'ın içime dalmadan hemen önce bir anlığına mum ışığında halelendiğini görmek için başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla haykırdım ama acı çekmedim. Mircea'nın uyardığı gibi acımamıştı; harika hissettirmişti. Geri çekilmesini izledim ve bir şey söylemeye çalıştım, ama sonra bana tekrar çarptı ve tek istediğim daha hızlı, daha sert gitmesiydi.

Tırnaklarım sırtını çiziyordu ama aldırıyor gibiydi. Gözlerinin içine baktım ve Louis-César'ın hayatında ya da ölümünde hiç sahip olmadığı güzel bir sıvı kehribar rengine dönüştüğünü gördüm.

Düşünmek zordu, çünkü düşüncelerim bedenini ödünç aldığım kadınlıkla karışmıştı. Odaklanmaya çalıştım ama kadının tüm dikkati adamın yüzünden ve göğsünden aşağı süzülen ince ter damlalarındaydı ve beni bastırdı. Elimi uzatıp nemli kumral buklelerinden boynuna doğru geçirdim ve onu kendime doğru çektim. Ritmi bozulmadı ama açığı biraz değişti ve ikimiz de tepki olarak inledik. Ben benim koştum Dilimi onun üzerinde gezdirdim, tadına baktım ve yüzü ihtiyaçtan gevşedi. Bacaklarımı beline doladım ve çekerek onu daha da sert bir şekilde içime çektim. Alt bölgelerimdeki kaslar gerildi ve ondan boğuk bir soluk koptu. Saçlarından tutup ağzını kendime doğru çektim ve onu neredeyse iki kat büküm. Haykırdı ve sonunda ritmini kaybetti.

Sanki doyamıyormuş, ezici bir ihtiyacı karşılamak için yeterince hızlı ya da sert olamıyormuş gibi, düzensiz patlamalarla içime girerken ağzına doğru güldüm. Bunu anlıyordum, çünkü ben de iki şeyin yükseldiğini hissediyordum Benim ve vücudunu işgal ettiğim kadının arzu gelgitleri. Umursuyor gibi görünmüyordu; o anda tek istediği tatmin olmaktı ve bu konuda ikimiz de hemfikirдик.

Altından kayarak çıktım, bedenlerimizi bir arada tutmak için beni sarsıcı bir şekilde kavramasına neden oldum ve onu ters çevirdim. Aşağıya doğru gülümsedim.

Memnuniyet. Yumuşak, soluk çarşafın arasına yayılmış, muhteşemdi, Saçları mum ışığında parıltıyordu. Louis-César'ın bedenini Mircea'nın bilen gözleriyle görmek yanlış gelmeliydi ama gelmedi.

"Zirvede olmak istiyorum."

Karşı çıkmadı. Elleri vücudumda yukarı doğru hareket ederek göğüslerimi kavradı ve ben yavaşça onun üzerine yerleşirken ikimiz de iç geçirdik. Bu acıyı daha çok sevmiştim: Onu altımda görmek hoşuma gidiyordu, yine de o garip, çift görüşe sahip olmamak için savaşmam gerekiyordu. Louis-César'ın yüzü benimkine bakıyordu, özlemle doluydu ama tekrar hareket etmeye başladığında Mircea'nın muzaffer gülümsemesiydi.

"Sana daha önce de söyledim Cassie," diye mırıldandı, "ne istersen." Sonra zevk dalgaları ikimizi de yakaladı, konuşmamızı engelledi ve ben umursamadım.

Bir dakika sonra dünya mükemmel, sıvı bir zevke dönüştü ve ben onun adını haykırdım ama bu benim sesim değildi ve altımdaki beden ad da değildi.

Dünya tekrar birleştiğinde, sıcak kollar ve yumuşak battaniyelerle sarılmıştım, başım hala hafif titremelerle yükselip alçalan bir göğse yaslanmıştı. Bir el saçlarımda geziniyor, beni yatıştırıyordu ve ağladığımı fark ettim. Sözleri Fransızca ve Romence'nin garip bir karışımıydı, ikisini de anlamıyordum ama yine de bir şekilde içimi ısıtıyordu.

"Cassie." Kulağıma gelen bir mırıltı beni yolun geri kalanına geri getirdi ve kadını o sıcak, harika sisin tadını kendi başına çıkarması için bıraktım. "Bunu gerçekten yapabilirsin." Etrafına şaşkınlıkla baktı. "Bizi ne zaman geri göndereceğinizi de seçebilir misiniz? Bunu saldırıdan önce yapabilir misin, bize zaman kazandırmak için?"

Hazır mısınız?"

Onun sözleri sonunda, cinsel tatminin altın ışıltısının tadını çıkaran kadınla aramdaki bariyeri yıkmama yardımcı oldu. Panik içinde kapıya baktım ama kapı kapalıydı, ne yaşlı kadından, ne korumalardan ne de çılgın Rus psikopattan bir iz vardı. Şu an için güvende gibiydik ama muhtemelen biz iyileşmeye çalışırken bile onu öldürmek için yola çıkmış insanlar vardı.

"Mircea, buradan gitmeliyiz! Önce buraya gelecekler!" "Cassie, sakın ol. Acelemiz yok. Sybil ve yardımcıları

Bu Fransız'ın nerede olacağını biliyorum. Dediğiniz gibi, birazdan gelecekler, onun hoş bir şekilde meşgul ve dikkatsiz olmasını bekliyorlar. Ama onun yerine biz onları bekliyor olacağız." Yataktan kalktı ve şu odaya doğru yürüdü

aynaya baktı. Louis-César'ın yanağına usulca dokundu. "Bu bir mucize!" Ödünç aldığı bedenini şaşkınlıkla inceledi. Arkasını kontrol etmek için omzunun üzerinden bakarken bana doğru döndü ve ağzım kurudu. Louis-César tek kelimeyle büyüleyiciydi; bunun için başka bir kelime yoktu. Ateşe karşı arkadan aydınlatılmış, saçları yüzünün etrafında kırmızımsı bir hale oluşturmuş, canlanmış bir Rönesans meleği olabilirdi.

"Bu o meşhur maske, değil mi?" Mircea aynanın üzerine atılmış bir kadife parçasını aldı ve gözlerine tuttu. "Gerçekten de tarihin bir parçası."

"Şimdi bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum sabırsızlıkla, "yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Mircea güldü ve maskeyi bir kenara fırlattı. "Hiç de değil," dedi aynanın yanındaki alçak çekmeceli sandığın kenarına tüneyerek. Keşke üzerine bir şeyler giyseydi. Mevcut durum zihinsel yeteneklerim için hiçbir şey yapmıyordu.

"Eğer sizi eğlendirecekse, hikayeyi size anlatmaktan mutluluk duyarım. Babası George Villiers, siz onu daha çok İngiliz Buckingham Dükü olarak tanıyorsunuz. Louis'nin kraliçesi Avusturyalı Anne'i Fransa'ya yaptığı bir devlet ziyareti sırasında baştan çıkardı. Louis erkekleri tercih ediyordu. Kraliçesi hüsrana uğramış ve çocuksuz." Bir an için düşünceli görünüyordu. "Belki de Buckingham'ı bir varis umuduyla baştan çıkaran oydu. Her halükârda başarılı oldu. Ancak görünen o ki Louis tahtta bir piç olması fikrinden hoşnut değildi, özellikle de yarı İngiliz bir piç. Anne oğluna kralın adını vermişti bile, sanırım gayrimeşru bir varisin hiç varis olmamasından daha iyi olduğunu ima etmek için, özellikle de kimse onun yerine geçtiğini bilmiyorsa. Tartışma başarısız oldu ve ilk çocuğu saklanmaya gönderildi."

Benim için bir şeyler bir araya gelmeye başlıyordu, belki de uzun zamandır unutulmuş bir tarih dersi, ama tam olarak parmağımı koyamıyordum. Mircea bunu anlamamı beklemedi. "Sonunda kraliçenin bir oğlu daha oldu ve çoğu kişi bu çocuğun, danışmanı Kardinal Mazarin'den olduğunu söyledi. Belki de bu kez aldatmacaya sessiz kaldı ya da belki de kral varis bırakmayacağından korkmaya başlamıştı, çünkü çocuk Louis olarak tahta çıktı.

XIV. Kendisine çok benzeyen bir üvey kardeşi olduğu için mutlu değildi. Buckingham Dükü. Bu, annesinin erdemini sorgulatabilir ve kendi soyu ve dolayısıyla yönetme hakkı hakkında şüphelere neden olabilir."

"*Demir Maskeli Adam!*" Sonunda bağlantıyı kurdum. "O kitabı çocukken okumuştum. Ama öyle olmadı."

Mircea omuz silkti. "Dumas bir kurgu yazarıydı. İstedikini söyleyebilirdi ve o dönemde ortalıkta dolaşan pek çok söylenti arasından seçim yapabiliirdi. Ancak uzun lafın kisası, Kral Louis, Louis-César'ı hayatının geri kalanında hapiste tuttu ve onu uysal tutmak için arkadaşlarına zarar verme tehdidini başının üzerinde tuttu. Meseleyi daha da netleştirmek için, onu Fransa'nın en kötü şöhretli dehşet evini gezmeye gönderdi.

Ortaçağ cadı avlarındaki kale, Carcassonne. Kral Louis burayı Ancak işkenceciler ve onları destekleyen askerler 1661'de bir sabah ölü bulundu ve Orta Çağ'ın en büyük kalesi terk edildi. Harabeye döndü ve iki yüz yıl boyunca restore edilmedi."

"Ama Louis-César o yıl, 1661'de burada olduğunu söylememiş miydi?" Endişeyle etrafıma bakındım. İhtiyacım olan tek şey, katil bir manyak ya da herkesi katletmeye hazır bir grup bıkkın kasaba halkının ellerinde yabalarla içeri dalmasıydı.

Mircea fazla endişeli görünmüyordu. "Evet, yıllar boyunca birçok hapishaneye taşındı, kardeşi ölmeden kısa bir süre öncesine kadar esaret altında kaldı, koruduğu son arkadaşları da vefat edince.

Sonra, Avrupa'nın her yerine portrelerini bırakan narsist bir İngiliz dükkane olan güçlü benzerliğini kimse fark etmesin diye ona taktırdıkları kadife maskeyi sonsuza dek çıkardı. Bir keresinde bana onun

Hapishane görevlileri onu ancak dönüştürüldükten sonra demir maskeyi takmaya zorladılar ve o zaman bile sadece bir hapishaneden diğerine nakledilirken." Bana sıırttı. "Yolda kimseyi yememesi için bir önlemdi bu."

Ona pis bir bakış attım -şimdi mizah yapmanın sırası değildi- ve bir önceki ziyaretimde kullandığım bornozu ona fırlattım. "Giyin. Buradan çıkmamız gerek."

Cübbeyi havada yakaladı. Ele geçirilmeyle ilgili hiçbir şey reflekslerini rahatsız etmiyor gibiydi ama bunu zaten anlamıştım. "Sana söyledim Cassie; boş yere panik yapıyorsun. Bize gelecekler ve Şibil'den kurtulduktan sonra kardeşimi kurtaracağız."

Gözlerimi kırptım. Umarım doğru duymamışımdır. "Ne demek ondan kurtulmak? O kaçırıldı, Mircea! Bunun bir parçası olduğu için benden daha mutlu olmayabilir."

Omuz silkti ve bu sıradan kayıtsızlık beni üşüttü. "Düşmanlarımıza yardım etti ve en az dört Senato üyesinin ölümünden dolayı olarak sorumlu." Yüz ifademi gördü ve yüzü yumuşadı. "Bizden biri olarak büyüdün ama sık sık unutuyorum, sen vampir değilsin." Romence telaffuzuyla söyledi. Bu şekilde kulağa daha hoş geliyordu ama sözlerinin arkasındaki ima bana bir balyoz gibi çarptı. "Tüm bunların anahtarı o.

O gittiğinde, kimsenin zamanda kaymasının başka bir yolu kalmayacak ve dolayısıyla artık tehdit de olmayacak."

Kadının etrafa saçılmış kıyafetlerinin içinde debelenmeye başladım ve Mircea'ya mantıklı gelecek bir yanıt bulmaya çalıştım. Öldürülen dört Senato muhafızını düşündüm. Görünüşlerine bakılırsa, yüzlerce yıldır Konsül'ün yanındaydılar ve

Ona sadakatle hizmet etmiş olsalardı, Senato odasını koruma görevi onlara verilmezdi. Ona ihanet etmeye karar vermemiş olabilirler: Sybil geçişlerine müdahale etmişti ve Rasputin itaat etmeye zorlayabilecek güçlü bir efendi. Senato'ya girerek intihar etmeyi seçmeleri pek olası görünmüyordu.

beni böyle bir seyircinin önüne çıkarma şansları olsaydı. Ama bu gerçek onları kurtarmadı.

Vampir hukuku biraz ortaçağdan kalma olsa da çok basitti ve niyet insan mahkemelerindeki kadar önemli değildi. Bir şeyi neden yaptığınız kimsenin umurunda değildi. Eğer bir soruna neden olduysanız, suçluydunuz ve suçlu bedelini ödemek zorundaydı. Başka bir efendiyle kavga ettiyseniz, efendiniz sizi kurtarmak için müdahale edebilirdi, eğer buna değecek kadar yararlıysanız, ya bir düelloyla ya da tazminat teklif ederek, ama Senato'ya yönelik bir tehdit konusunda kimse bir şey yapamazdı. Başvurulacak daha yüksek bir güç yoktu.

Sadece bir dakika sonra, inanılmaz derecede karmaşık elbisenin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve onun yerine hafif bir slip giydim. Çok inceydi ama en azından üzerim örtülüydü. Yatağın altına sürünerek girdim ve

kadının ayakkabılarına baktı, sonra da oturup sıkıntıyla onlara baktı. Demek ki yüksek topuklar modern bir icat değildi. Kadınların yüzyıllardır bu işkence aletlerine katlandıklarına inanamıyordum.

"Yardım etmemi ister misin, *Dulceață*?" Mircea, kadının daha önceki bir zamanda giydiğini tahmin ettiğim tavus kuşu renginde bir elbise uzatıyordu. "Hizmetçilik yapmayalı uzun zaman oldu ama sanırım nasıl yapıldığını hatırlıyorum."

Gözlerimi ona diktim. Eminim öyledir. Beş yüz yıl sonra Mircea muhtemelen girdiği bütün yatak odalarını hatırlayamıyordu. "Unutuyorsun," dedim ona, ağır elbiseyi giymeme yardım ederken, "Sybil ölse bile zamana girmenin bir yolu olacak."

Elbiseyi yerine çekerken elleri omuzlarımda sıcacıktı. Düşük yakayı ayarladı ve eli açıkta kalan tenimde oyalandı.

"Pythia yaşlı ve hasta, Cassie. Daha fazla dayanamaz." Yüzüne baktım, orada şefkat vardı ama aynı zamanda acımasızlık da vardı.

Mircea beni kendi bakış açısına ikna etmeye istekliydi ama benimkini gerçekten dinlemedi. Bununla nasıl başa çıkacağına çoktan karar vermişti: Sybil'i bulacak, onu öldürecek ve evine dönecekti. Kesinlikle soğukkanlı olsa da son derece pratikti.

"Ama yapacağım," diye hatırlattım ona. "Yoksa Radu kurtulduktan sonra beni de öldürmeyi mi planlıyordun?"

Mircea o ödünç mavi gözlerini araladı ama Louis-César'ın masumiyetinden eser yoktu. Elleriyle beni çevirdi, böylece elbisenin arkasındaki bağcıklara ulaşabilecekti. "Sana söyledim, *dulceață*; sen Benim. On bir yaşından beri böyleydin. Sonsuza kadar da öyle olacaksın. Ve kimse benim olana zarar veremez. Sana söz veriyorum."

Korkutucu bir şekilde Tomas'ın konuşmasına benziyordu. Elbette beni böyle gördüğünü biliyordum. Her efendi bir insan hizmetçiyi böyle görürdü, bir mülk olarak. Benim durumumda ben yararlı ve bu nedenle de çok değerli bir eşyaydım, ama hepsi bu. Ama yine de bunun bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğini duymak zordu. "Peki ya sahiplenilmek istemiyorsam? Ya ne yapacağıma kendim karar vermek istersem?"

Mircea hoşgörüyü başımın tepesini öptü. "Nerede olduğunu bilmezsem seni güvende tutamam." Beni çevirdi, bağlama işlemi tamamlandı ve elimi dudaklarına götürdü. Gözleri odanın mumlarından daha parlak yanıyordu. "Bunu görüyorsun, değil mi?"

Gördüm, tamam. Çemberlerden birinin kölesi olarak yaşanmış bir hayat gördüm.

Senato'ya ya da bizzat Mircea'ya. Gücümün getireceği saygı ve nüfuz hakkında ne söylerse söylesin, gerçek şu ki, kullanılacak bir piyondan başka bir şey olarak görülmeyecektim. Eğer Pythia olursam, asla özgür olamayacaktım. Lanet olsun. Umarım metafiziksel seks sayılmaz.

"Evet, tabii ki." Ayağımı ellerinin arasına alıp kadının uzun, beyaz çoraplarından birini çekerken ben yatağa oturdum. Ona izin verdim. Beni giydirmeyi bitirdi ve Sybil'i kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, çünkü

Belli ki tartışmak işe yaramayacaktı. Onu bulana ve bu işe gönüllü olup olmadığını anlayana kadar onu yoldan uzak bir yere götürmeliydim. Aksi takdirde, birlikte olduğum çok pratik vampir onu kolayca öldürebilirdi. Bu sorunu çözecek olsa da, birlikte yaşayabileceğim bir çözüm olduğunu sanmıyordum.

Son jartiyeri de yerine yerleştirdiğinde aklıma bir şey geldi. "Mircea, bana Louis-César'ı kardeşinin yarattığını söylemiştin. Bu yüzden Tomas ve benim yaptıklarımız hiçbir şeyi değıştirmedi. Françoise'ın ailesi tarafından vampirlikle lanetlenmek yerine, Radu tarafından her zamanki gibi getirildi, değil mi?"

"Evet, görünüşe göre Fransız'ımızın inkâr edilemeyecek bir kaderi varmış."

"O zaman Rasputin'in doğrudan Louis-César'ın peşine düşmesine gerek yok, değil mi? Radu'yu yok ederse, kimse Louis-César'ı ısırmaz ve bir usta olmak için yaşamak yerine normal bir hayatın sonunda ölür. Radu dizginlenmeli.

Yoksa onu burada tutamazlardı. Ve bir ruh için bağı ve çaresiz birini öldürmek, güçlü ve özgür bir adama saldırmaktan çok daha kolay olurdu, değil mi?"

Mircea'nın beti benzi atmıştı. "Ben yüz kere aptalım, Cassie! Gel, çabuk! Çoktan orada olabilirler!"

Beni ayağa kaldırmaya çalışırken direndim. "Sen önden git. Yanılıyorsam, gelirlerse onları yakalamak için burada kalmalıyım."

"Rasputin usta bir vampir! Ona karşı ne yapabilirsin ki?" "O bizim zamanımızda bir usta, ama burada sadece bir ruh. Benim bir bedenim var, yani

Güçlü olan ben olacağım. Ayrıca, Radu'nun çok daha olası bir hedef olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Mircea tartışmak istedi ama kardeşi için duyduğu endişe her zamanki temkinliliğinin önüne geçti ve sonunda gitti. Otuz saniye bekledikten sonra arkasından sıvıştım. Hayalet sürüsüyle karşılaştığım koridora doğru ilerledim ve çaba sarf ederek onları ödünç alınmış bedenimin içinde bile hissetmeyi başardım. Onları ruh formundayken olduğu gibi göremiyordum, bu can sıkıcıydı ama orada olduğumu kesinlikle biliyorlardı. O soğuk taş koridorun ortasında durdum ve onların soğuk bir sis gibi etrafımda toplandığını hissettim. Bir saniye sonra, koridorun kapısı işkence odası açılmaya başladı ve ben duvarları kaplayan gölgelerin içine girdim. "Sakla beni," diye fısıldadım, "sana yardım edeceğim."

Gölgeler görünmez bir pelerin gibi etrafımı sarmış, beni kapı aralığında asılı duran parçalanmış kadının sersemlemiş gözlerinden korumuştı. Yerden üç metre yukarıda asılı duruyordu ama onları göremesem de onu kimin taşıdığını biliyordum. Tomas'ın görünmez kollarında taşınan bedeni merdivenlerden aşağı süzülene kadar bekledim, sonra şaşkın bir ses kulağıma bir soru fısıldarken başladım.

"İngilizce lütfen," dedim sabırsızlıkla. Bu kadın bedeninde, konsantre olursam Fransızca anlayabilirdim ama bu çaba gerektiriyordu ve başka şeyler için gücüm ihtiyacım vardı. Pierre yavaşça önümde belirdi. Eskisi kadar net değildi ama şikâyet edecek halim yoktu.

"Bizi nasıl hissedebiliyorsunuz, *madam*?"

Kendimi değil, sahip olduğum kadını gördüğünü fark ettim. "Bu uzun bir hikâye ve bunun için zamanımız yok. Sonuç olarak, ikimiz de intikam almak istiyoruz ve sanırım bunu gerçekleştirmenin bir yolunu biliyorum."

Birkaç dakika sonra, hayalet ordum ve ben alt zindanlara indik. Carcassonne'un sunabileceği en kötü şeyleri gördüğümü sanıyordum ama yanılmışım. Bu odalar üst katları neredeyse En azından benim için. Muhtemelen çoğu insana terk edilmiş, sadece eski, nemli taş odalar olarak görünürlerdi. Su seviyesinin altında depo olarak bile kullanılamazdı. Ama bana göre yosunlu duvarlar ve kaygan zeminler hayalet izleri taşıyordu; bir zamanlar burada sayamayacağım kadar çok yüzyıl boyunca dolaşmış güçlü ruhların kalıntıları.

Kalkanlarımı güçlendirmeye çalıştım ama onları sonuna kadar kaldıramazdım yoksa müttefiklerimle iletişim kuramazdım. Sonuç olarak, izlenimler beni her taraftan kuşattı, çoktan gitmiş hayatların ve katlanılmış işkencelerin ince parçaları. Romalı askerlerin, çoktan ölmüş olmasına rağmen genç bir çocuğu cezasının tamamı kadar kırbaçladığını gördüm. Hemen arkalarında bir ortaçağ cadı avcısı, ağır hamile olan ve doğmamış çocuğunun hayatı için yalvaran genç bir kadını tehdit ediyordu. Kendimi sıktım Soluk dehşetlerin en kötüsünü dışarıda tutmak için biraz daha fazla savunma yapıyor, ama arada sırada bir tane yakaladım. Ve baktığım her yerde, uzun, çapraz, parlayan çizgiler halinde hayalet izleri vardı. Yerleri ve duvarları kaplamışlardı ve havada öyle kalın desenler çiziyorlardı ki, sanki hastalıklı yeşilimsi bir sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Alt zindanları o kadar aydınlatıyorlardı ki üst kattaki bir aplikten aldığım feneri bıraktım. Ona ihtiyacım yoktu.

En kötüsü sona saklanmıştı. Rehberlerimi küçük, iç bir odaya kadar takip ettim.

Kapıyı açmadan önce hıçkırıkları duyabiliyordum. Yaklaştığımda aniden kesildiler ve ağır mandal elimden çekilip alındı. Kapı hızla açıldı ve Louis-César bana baktı. Bir an için bir şeylerin fena halde ters gittiğini düşündüm. Cüppesi göbeğine kadar açılmıştı ve ağır, kiraz kırmızısı brokarın yanında daha koyu bir renk parlıyordu. Boynundaki ve göğsündeki ısırıklardan dolayı ağır kanaması vardı ve yüzü kül rengiydi. Beni fark ettiğinde sallanmaya başladı ve yere düşmeden önce onu zorlukla yakaladım.

Arkasına baktığımda karanlık bir su birikintisinin içinde diz çökmüş, bir süre sonra kukuletalı bir pelerin olduğunu teşhis ettiğim bir figür gördüm. Yavaşça başını kaldırdı ve sakallı bir iskelete benzeyen bir şey gördüm. Küflü İsviçre renginde bir deri

Peynir yüzünün ince kemiklerini örtüyordu ve sadece yanan kehribar rengi gözleri onu gerçek gibi gösteriyordu. Bir tahminde bulundum. "Radu mu?"

Kemikli bir el kaputu geriye itti. Bir zamanlar "Yakışıklı" lakabına sahip olan şeye baktım ve hasta olmak istedim. Onu kontrol altında tutmuşlardı, tamam, ama kelepçe kullanmamışlardı. Onu neredeyse ölene kadar aç bıraktıktan sonra buna gerek kalmamıştı. Kan yoksunluğunun bir vampiri öldürebileceğini duymamıştım ama karşımda büzüşmüş duran şey canlı görünmüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Yardım etmek için buradayız. Mircea sana söyledi mi?" Köşede büzüşmüş yaratık cevap vermedi. Mircea'nın akıl sağlığı konusunda haklı olduğunu umuyordum ama bundan şüphe etmeye başlamıştım. "Biz, uh, muhtemelen gitmeliyiz. Yürüyebilir misin?"

Mircea donuk, ifadesiz bir sesle, "Yürüyemiyor, dulceată," dedi.

Kapının yanında yere oturdu ve sanki artık onu tutacak gücü kalmamış gibi başını duvara yasladı. "Bu bedenin hayatını riske atmadan ona verebileceğim tüm kanı verdim ama yeterli değil. Yıllardır aç bırakıldı, sadece ara sıra fare yakalayarak bilincini korudu. Haftalarca kimse onu ziyaret etmiyor ve ziyaret ettiklerinde de bu sadece eziyet etmek için oluyor."

Kendimi boşa harcanmış figüre dikkatlice bakmaya zorladım. Pelerin yerindeyken bunu söylemek zordu ama iş başa düşerse muhtemelen onu taşıyabilirdim. İçinde yaşadığım beden hafifti ama o bir deri bir kemik kalmıştı. Ama ona dokunmamı gerektirmeyen bir alternatifi gerçekten tercih ederdim. O sopa gibi ellerin ödünç aldığı bedenimin üzerinde olması düşüncesi bile

Tatlı olma fikrinden hoşlanmadığımdan bahsetmiyorum bile, tüylerimin diken diken olmasına yetecek kadar. Radu şu anki haliyle uzaktan beslenemeyebilirdi ama yeterince yaklaşırsa bu bir sorun olmazdı. Yüzünün o kadar zayıflamış olmasından mı, yoksa derisinin Dişlerini geri mi çekmişti, yoksa hâlâ aç mıydı bilinmez ama dişleri tamamen açılmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Şimdi ne olacak?"

Mircea başını öne eğdi, sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi derin nefesler alıyordu. "Kendime gelmem için bana birkaç dakika izin ver, *Dulceață*, sonra birlikte onu buradan götüreceğiz."

Tam aynı fikirdeydim ki birkaç dakikamız olmadığı ortaya çıktı. Arkamızdaki koridora bir düzine insan ve sayılamayacak kadar çok ruhtan oluşan bir rüzgâr döküldü. Bir araya gelmeden önce bile kim olduklarını biliyordum. Ne kadar yeni ölmüş olursa olsun, hiçbir hayalet bu kadar güce sahip olamaz. İlk olarak genç bir kadın, belki de onlu yaşlarının sonlarında, ortaya çıktı ve kalabalığın önüne geçti. Elinde benim bileziğimden çıkanlara benzeyen hayalet bir hançer vardı. Gözleri bir an için bana odaklandı ve ifadelerinden hoşlanmadım ama sonra neredeyse aç bir bakışla Radu'ya sabitlendiler. Arkasındaki bir gölge onu ileri doğru itti.

"Şu! Pelerinin içindeki! Çabuk öldürün onu!"

Orada öylece durdum ve bir saniye boyunca ağzım açık onlara baktım. Şaşırtmacamın tam isabet olduğunu fark etmek rahatsız ediciydi. Kendimi Radu ile kızın arasına soktum ama kız sadece içimden geçti. Bir hayaletin benim iznim olmadan bunu yapabilmesine alışık değildim. Onu uzaklaştırmak için bilinçsizce bir elimi kaldırmıştım ki bileziğim gösteri zamanının geldiğine karar verdi. Etrafımda döndüm ve bir saniye sonra vücudunun puslu hatlarında iki açık delik belirirken çığlık atıyordu. Tabii ki kanamadı ama Belli ki acı çekiyordu. Harika. Yardım etmeye çalıştığım kişiyi incitmiştim.

Arkasındaki karanlık varlık, tek bir varlık olarak bana doğru ilerleyen insanlardan oluşan bir duvarın arkasına çekildi. Hançerlerim tekrar çalışmaya başladı ama

Çok fazlalardı. Üçü yanıp sönen bıçaklar tarafından düşürüldü ama çoğu kurtuldu. Bana ilk ulaşan omzumu tuttu ve gardım alevlenerek onu odanın diğer ucuna fırlatıp sert taşa çarpmasına neden oldu. Şaşkınlık içinde ona baktım. Bedenimde değildim, o halde nasıl olmuştu da

Peşine takılmış mıydı? Büyücü bana söyleyemezdi, çünkü yere kaymış ve hareketsiz yatıyordu.

Başka bir büyücü, Pritkin'in Dante'nin evinde kullandığı kelimeye benzeyen bir şey söyledi ve etrafımda bir alev perdesi yükseldi. Bana dokunmadığını fark edene kadar irkilerek geri çekildim; ateş yaklaşık bir adım ötede, yerdeki bir pentagramın altın izinin arkasında durdu.

Koşuşum bir güç kelimesini durdurmak için çok büyük miktarda enerji kullanıyor olmalıydı, ama ben hiçbir boşalma hissetmedim. Ona güç veren her neyse, o ben değildim.

Alevlerin arasından uzun boylu, karanlık bir şeklin duvarın etrafından dolaşmaya başladığını gördüm. Arkama geçmeye çalışıyordu ve bu hiç iyi olmazdı. Mircea şu anda bırakın usta bir vampirin ruhunu, iki yaşındaki bir çocukla bile savaşıyor durumda değildi. Arkamdaki orduya baktım ve ona başımı salladım. "Tamamen senindir."

Gölgelerden oluşan bir fırtına bir arı sürüsü gibi hayaletin üzerine çöktü ve hayalet boğuk bir çığlıkla gözden kayboldu. İnsanlara bir şey yapamayabilirlerdi ama ruhlar adil bir avdı. Birkaç saniye sonra arkamda yeniden bir araya geldiler ve düşman hayalet ortalıkta görünmüyordu. "Onu yediler," diye açıkladım büyücülerin arkasında duran, etrafı ruh arkadaşlarıyla çevrili uzun boylu figüre. Rasputin için kahramanlık yok. Çok cesur olmasa da zekiydi. "Gidin yoksa onlara başka bir ders veririm."

"İnsanlarla beslenemezler, Sybil," dedi, düşüncelerimi yankılayarak. Hafifçe kımıldadı ve yağlı siyah saçlarla çerçevelenmiş soluk bir yüz izlenimi edindim. Yakışıklı bir yanı yoktu ama tuhaf bir yanı vardı, hipnotik bir niteliğe sahipti. "Kara Çember'in bir düzine büyücüsüne karşı sen bile kazanamazsın. Vampiri bize bırak. Sana zarar vermek istemiyoruz." Derin ses ağır aksanlıydı ama garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Artık bedeninde olmadığına vampir güçleri zayıflamıştı ama belli ki yok olmamışlardı. Beni etkilemeye çalışıyordu ve işe yarıyordu. Birden ne demek istediğini anladım. Neden burada, tanıdık her şeyden yüzlerce yıl ve binlerce mil uzakta öleyim? Neden hiç tanımadığımı ve her halükarda yüzyıllar sürecektir bir azapla yüzleşmektense çabucak ölmesi daha iyi olacak biri için hayatımı vereyim? Geçip gitmelerine izin vermek, Radu'nun ölmesine izin vermek neredeyse bir iyilik gibi görünüyordu. Rasputin bunu çabucak yapacaktı ve sonra ben de - kelimenin tam anlamıyla kendimi tokatladım. Acıdı ama acı kafamı boşalttı. Lanet olsun! Ruh halindeyken bile neredeyse beni ele geçiriyordu.

"On iki büyücü mü?" Duvarın yanındaki büyücünün bedenine baktım, kılını bile kıpırdatmamıştı; boynu, muhtemelen bir daha asla kıpırdamayacağını söyleyen bir açıyla sallanıyordu. Diğer üçü de bıçaklarım tarafından etkisiz hale getirilmişti; bıçaklarım başımın iki yanında havada asılı duruyordu.

Yerdeki üç kişiden hiçbiri ölü görünmüyordu ve arkadaşları da aynı fikirde olmalıydı çünkü onları düştükleri yerde bırakmak yerine merdivenlere doğru geri çekiyorlardı. Ama dövüşe geri dönecek gibi de görünmüyorlardı. "Hâlâ aktif olan sadece sekiz kişi saydım Rasputin. Arkadaşlarına sor bakalım, sıradaki kim ölmek istiyor."

Zahmet etmedi. Belki ihtimalleri beğenmedi, belki de arkadaşları onun için hayatlarını feda etme konusunda o kadar da dost canlısı değillerdi. Her neyse, ruh birliği parlayan bir bulut halinde bana doğru aktı ve grubum saldırdığında koğuşumun kenarına kadar geldi. "Kıza zarar vermeyin!" Binlerce ruh titrek bir renk ve gölge dalgası halinde yanımdan geçerken bağırdım.

Carcassonne'un ruhları düşmanlarını yamyamlaştırmaya ve her türlü yaşam kıvılcımını emmeye başladığında her yere yeşilimsi beyaz kıvılcımlar yağıyordu. İçimden bir ses bu geceden sonra ayağa kalkamayacak bir sürü vampir bedeni olduğunu söylüyordu.

Piroteknikler başımızın üzerinde patlarken, kayıp Sybil'in sersemlemiş figürüne yardım etmek için eğildim. Solgun ve korkmuş görünüyordu ama en azından hayattaydı. İri gri gözler, gevşek sarı saçların çerçevelediği küçük, oval bir yüzden bana bakıyordu. "Merak etme," dedim ona, kulağa oldukça hoş gelse de

Bu şartlar altında garip. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.

- "

Cümlemi tamamlayamadım çünkü aniden her şey dondu. Korkuyla etrafıma bakındım, hangi yeni tehditle uğraşmak zorunda olduğumu merak ediyordum ve bıçağın hala Sybil'in elinde olduğunu fark ettim. Ayrıca göğsümden sadece bir milimetre uzaktaydı. Şaşkınlık içinde ona baktım. Kaltak beni bıçaklamak üzereydi! Ve açısına bakılırsa, bu bir kalp darbesi olabilirdi. Kuşkusuz, bu benim bedenim değildi, ama üzerinde büyük delikler olmadan iade etmenin kibarlık olacağını düşündüm. Ayrıca, kadın ölürse bana ne olacağını bilmiyordum. Billy bile bilmiyordu. Belki hayatta kalırdım, belki kalmazdım ama Radu ya da Louis-César'a pek yardımcı olamayacağım kesindi. Vicdanıma bir ölüm daha yüklememden bahsetmiyorum bile.

"Görüyorum ki mesajımı almışsınız." Odanın içinde çan sesleri gibi gümüşü bir berraklıkta bir ses süzülüyordu.

Başımı kaldırıp baktığımda, uzun siyah saçları sırtından neredeyse dizlerine kadar inen ince, kısa boylu bir kız gördüm. Havada süzülen hayaletlerin yanından geçip gidiyordu,

Bazıları donmuş, çeneleri genişlemiş, diğer hayaletleri yutmakla meşguldü. Kimse hareket etmiyor, kimse nefes almıyordu. Sanki bir fotoğrafın içine girmiş gibiydim, sadece ikimiz aktif olmaya devam ediyorduk.

"Ne?" Sybil'den ve bıçağından uzaklaştım, bu da yeni gelen her kimse ondan uzaklaşmamı sağladı.

"Bilgisayarınızdaki," diye devam etti kadın. "Ofisinizdeki. Bu zekiceydi, öyle değil mi?" Louis-César'a baktı ama ona doğru hiçbir hareket yapmadı. İri mavi gözleri tekrar bana döndü ve küçük tatlı yüzü biraz huysuz bir havaya büründü. "Eee? Hayatını kurtardığım için en azından bir teşekkürü hak etmiyor muyum? Ölüm ilanı gerçektir, biliyorsun. Eğer ofisten çıkmamış olsaydın, Rasputin'in adamları seni bulurdu. Onlardan kaçmayı başarabilirdin, ama birkaç sokak ötede

Antonio tarafından gönderilen vampirlerle karşılaşmış ve vurulmuş olabilir. Sizi uyarmak için ölüm ilanını getirdim. Zekice, değil mi?"

"Kimsin sen?" Soruyu sorduğum anda gerçeğin farkına varmıştım ama bunu ondan duymak istiyordum.

Gülümsedi ve gamzeleri neredeyse Louis-César'ınki kadar büyüktü. "Adım Agnes, ama artık kimse bu adı kullanmıyor. Bazen hatırladıklarını bile sanmıyorum."

"Sen Pythia'sın."

"Tam bir tane."

"Ama sen benden daha genç görünüyorsun. Bana ölüm döşeğinde olduğunuzu, gerçekten yaşlı olduğunuzu söylediler."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Bu onun ne giydiğini fark etmeme neden oldu - Eugenie'nin benim için diktirdiklerine çok benzeyen uzun, yüksek yakalı bir elbise. Sanki 1880 yıllarındaki bir çay partisinden çıkmış gibiydi. "Korkarım yine haklısın. Aslında, bu küçük yolculuğun beni mahvetmesi oldukça olası. Gücüm bir süredir azalıyor ve dört yüz yıl yönetmek için çok fazla." Yaklaşan ölümü hakkında pek de üzgün görünmüyordu. "Her neyse, bir süre sonra ruhunu istediğin gibi yönlendirmeyi öğreneceksin. Kendimi olduğum gibi hatırlamayı tercih ediyorum. Aslında, son yıllarda daha çok

o buruşuk yaşlı hulkten daha çok zaman geçirdim." Parmaklarını büktü. "Artrit, bilirsin."

Ona baktım. Nedense Pythia'nın daha asil olmasını beklerdim. "Burada ne yapıyorsun?"

Agnes güldü. "Bir sorunu çözmek, başka ne olabilir ki?" Bana bir hançer saplamak üzere olan kadının çarpık yüzüne bakmak için eğildi. Ben kıpırdamıştım ama sybil kıpırdamamıştı; yüzü hâlâ çatıktı ve bıçak yarı yolda kalmıştı. "Bunu eğitmek için yirmi yılımı harcadım. Ona bakınca bunu düşünmezsin, değil mi? Yirmi yıl ve bakın karşılığında ne aldım." Başını iki yana salladı. "Buradayım çünkü bu

Dağınıklık kısmen benim hatam. Anneni çırağım olarak seçtim. Onu neredeyse on yıl boyunca eğittim. Onu kızım gibi sevdim. Ve babanla birlikte olmaya başladığında, kendime ona iyilik yaptığımı söyleyerek bunu yasakladım. Vampir mafyasının bir üyesiydi, Tanrı aşkına! Benim güzel eserim için uygun bir eş değildi."

"Anlamıyorum."

"Onu bulabilirdim!" Agnes'in iri mavi gözlerinde kristal gözyaşları parlıyordu. "Kendi kendime dedim ki, eğer mesleğini umursamıyorsa, her şeyi bu kadar kolay bir kenara atabiliyorsa, ona ihtiyacım yoktu. Yeniden başlayabilirdim, başka bir çırak seçebilirdim, başka bir parlayan yıldız yaratabilirdim ... ama tabii ki yapamazdım. Lizzy'yi bu hale getirenin benim vesayetim değil, kendi doğuştan gelen yeteneği olduğunu kabul edemeyecek kadar gururluydum. Onun peşinden gitmedim ve babanın o vampir patronu sana ulaşmak için onu öldürttü." Yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Orada öylece durdum. Benden gerçekten anlayış mı bekliyordu? Düşüğü anda onu tekmelemek istemedim, özellikle de gerçekten ölüm döşeğindeyse, ama aynı zamanda çok rahatlatıcı da hissetmedim. Kollarımı kavuşturup beklemeye karar verdim.

Bir dakika sonra parmaklarının arasından bana bakarak, "Merhametli bir tip değilsin, değil mi?" diye sordu. Ellerini indirdi ve merakla bana baktı. Omuz silktim; büyüdüğüm yeri düşünürsek, ne halt edebilirdim ki? ne bekliyordu? İç çekti ve rol yapmaktan vazgeçti. "Tamam, yanılmışım. Benim hatam. Ama şimdi bazı şeyleri düzeltmemiz gerekiyor. Seni düzgün bir şekilde eğitemem çünkü zamanım yok ama gücün Myra'ya gitmesine izin verilemeyeceği çok açık.

Ya gönüllü olarak bu işin içinde, ya da zorlanarak. Eğer birincisiyse, kötü biri; ikincisiyse, zayıf biri. Her iki durumda da yarış dışı kalır."

Sybil'in elindeki uzun, keskin bıçağa ve gözlerindeki ifadeye baktım. Gönüllü olduğuna bahse girmiştim. Bir tür zihin kontrolü altında olmak için biraz kızgın görünüyordu. Mircea'nın bakış açısına belli bir sempati duymaya başlamıştım.

"Peki, tamam. O kötü bir sybil. Onu yanına alıp isyan yasasını mı okumak istiyorsun? Buyur."

"Program bu değil."

Yirmi soru oynayacak havada değildim. "Bir fikrin var mı? Çünkü burada biraz meşgulüm."

Ellerini havaya kaldırdı. "Elbette; gevezelik ettiğim için lütfen beni bağışlayın. Ama bu bir fırsat, biliyorsunuz. Ben sadece biraz tören havası vermeye çalışıyorum."

Birden içimde kötü bir his belirdi. "Ne olayı?"

Bana önceki şakacılığından eser kalmamış bir bakış fırlattı. "Güç seni seçti. Sen osun; sen Pythia'sın." Yüzünü buruşturdu. "Tebrikler falan."

Kadının birkaç vidasının gevşek olduğuna karar verdim. "Bunu bana öylece bırakamazsın! Ya istemezsem?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona bakakaldım. Küstahlığı inanılmazdı. "Boş verin hanımefendi. Başka bir kahin seçin."

Agnes küçük yumruklarını dar kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. "Seninle konuştukça, ya hepimizin en iyisi ya da en kötüsü olacağına daha çok ikna oluyorum. Başka bir seçeneğim olsaydı, inan bana onu seçerdim. Ama yok. Güç sana gelmek istiyor. Biraz tavsiye alın ve kolay bir geçiş yapın. Onunla ne kadar çok savaşırsan, sana o kadar çok sorun çıkaracaktır."

"Cehennem gibi." Tanrıya şükür elimde bir koz vardı. "Senin gücün bir bakireye geçemez. Ve teknik olarak ben hâlâ saf ve dokunulmamışım."

Bir saniye boyunca bana baktı, görünüşe göre nutku tutulmuştu. Sonra kıkırdayarak yere yığıldı. Sonunda nefesini topladı ve soluk soluğa, "Kim demiş? Sakın bana büyücüleri dinlediğini söyleme! Lütfen!"

"Dur bir dakika. Vampirler de buna inanıyor. Herkes inanıyor."

Agnes başını salladı ve sırtmasını engellemeye çalıştı. İşe yaramadı ve sonunda pes etti. "Tanrım, çok safsın. Bunu onlara kim söyledi sanıyorsun? Kadim Pythias'lardan biri, bir rahibenin kadın olması gerektiğini söyleyen kurallardan sıkıldı.

Sizin deyiminizle 'saf ve el değmemiş'. Delphi'deki rahiplere

bir imgelem gördüğünü söyledi. Güç, deneyimli bir kadına gelirse çok daha güçlü olacaktı. Onu satın aldılar ve o da sevgilisini aldı. Ama bu bir fark yaratmıyor. En azından gücü elde etmek konusunda."

"Bu ne anlama geliyor?"

Tekrar güldü ve odanın etrafında küçük bir dönüş yaptı, yolda birkaç büyücünün yanından geçti. Hafifçe ürperdiler ama uyanmadılar. "Bunun anlamı, hediye kontrol etmek yerine tam tersini yapmayı düşünüyorsanız ritüeli mümkün olan en kısa sürede tamamlamanızı öneririm." Sırıttı. "Ve ben bu konuda sana yardım edebilecek donanıma sahip değilim." Kollarını kavuşturup yüzündeki inatçı ifadeye baktı ve durakladı. Alnında beliren küçük kaşlardan sorgulanmaya alışık olmadığı izlenimini edindim. "Peki, nasıl istersen öyle yap ama ayini yarım bırakırsan sadece kontrolün eksik olmakla kalmayacak, büyücüler seni sadece varis olarak görecekler. Pythia görevden alınamaz ama varis kesinlikle alınabilir. Senin pozisyonun Bunu bitirene kadar savunmasızsın." Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra narin bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapmamız gerektiğine inanmakta güçlük çekiyorum. konuşma."

Özellikle de tekrar dans etmeye başladığında oldukça sinirlenmiştim. "Bak, bunu kaç şekilde söylemem gerekiyor? Hayır, teşekkür ederim, işi istemiyorum."

"Mükemmel. O zaman en azından senin deli olmadığını bilerek yoluma devam ederim." Küçük balerin taklidini öyle aniden bıraktı ki, etekleri bacaklarının etrafında dönmeye başladı. "Bunu ben de istemedim, biliyorsun. Benim kuşağımın sybilleri arasında bir tek ben seçilmediğim için çok mutlu olurdum. Bu büyük bir onur ama aynı zamanda ağır bir yük. Ayrıca, Gümüş Çember'e katlanmak zorundasınız ve inanın bana, bu kimsenin eğlence anlayışı değil."

Yüz ifadesi birden kasvetli bir hal aldı. "Ne olursa olsun, Cassie, üzgünüm. İlk Pythia'dan beri bu işi tamamen eğitimsiz olarak üstlenmek zorunda kalan bir Pythia olmadı. Ama zaten senin yeteneklerinle kural kitabını yeniden yazman muhtemel. Örneğin, şu anda aynı zamanda iki kez yaşadığınızı biliyor muydunuz? Sen burada benimle konuşurken, ruhun kurtardığın kızla birlikte dışarıdaki sokaklarda mücadele ediyor. Ben bunu yapamam. Ayrıca, üstatlarımızın çoğunun senin sadece birkaç günde öğrendiğin şeyleri öğrenmesi yıllar alır. Gerçekten, yanında başka bir ruh götürüyorsun! Bu çok etkileyici."

Bağırmak istedim. "Konuşmayı bırakıp beni dinler misin? Ben. Değilim. The. Pythia!"

Hızla yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Artık öylesin," dedi ve gözden kayboldu. Aynı saniye, sanki bir Mack kamyonu beni biçmiş gibi hissettiren bir şeyle çarpıldım. Bunu yeterince tarif etmenin bir yolu yok, o yüzden denemeyeceğim bile. Şimdiye kadar hissettiğim en yakın şey Tomas'ın bedeninde olduğum ve onun yüksek duyularının dikkatimi dağıttığı zamandı. Sadece

Bu sefer keskinleşen duyular koku ya da görme değildi.

Hayaletlerle konuştuğumda her zaman az da olsa sahip olduğum, farklı ama bizimkiyle iç içe geçen başka dünyaların farkındalığı. Şimdi çok fazla vardı ve etrafımdaki görüntüler ve sesler o kadar dikkat dağıtıcıydı ki zamanın yeniden başladığını bile fark etmedim. Ta ki biri beni ayağımdan bıçaklayana kadar.

Yere baktım ve haydut Sybil'in beni planladığı şekilde olmasa da sonunda yakaladığını gördüm. Canım hâlâ çok acıyordu ve yüksek topuklu terliğimin sateninden kan sızmaya başlamış, terlik koyu mora dönmüştü. Başımın üzerindeki savaşı güçlere baktım.

"Tamam, fikrimi değiştirdim. Ye onu."

Bir grup hayalet ana buluttan ayrılıp onun üzerine atladı ama Rasputin vampir çevikliğiyle hareket edip oraya ilk ulaşan oldu. Onu belinden yakaladı ve hayalet saldırısından kaçan birkaç vampiriyle birlikte ortadan kayboldular. Büyücüler müttefiklerinin kaçtığını gördüler ve hemen onu takip ettiler. Küçük bıçaklarım aşırı heyecanlandı ve onları kapıdan dışarı ve merdivenlerden yukarı kovaladı ve ben de gitmelerine izin verdim. Birkaç karanlık büyücüyü daha öldürmek zaman çizgisini değiştirebilirdi ama o anda bunu umursamayacak kadar yorgun ve bıkkındım.

Oturdum ve terliğimi çıkardım. Lanet olsun! Çılgın sürtük neredeyse ayak parmağımı koparıyordu. Mircea cübbesinin cebinden bana bir mendil uzattı ve ben de elimden geldiğince yarayı sardım. Enfeksiyon kapmadığı sürece kaybedeceğini sanmıyordum. Ama zindanın durumu düşünüldüğünde, bu en azından mümkün görünüyordu. Harika.

Başımı kaldırdığımda hayalet ordumun gözlerinde dile getirilmemiş bir taleple orada gezindiğini gördüm. Ne istediklerini biliyordum ve onları bundan vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Rasputin'in vampirlerinden çaldıkları enerji onları yıllarca idare edebilirdi ama kim böyle bir yerde var olmak isterdi ki? Tek bir istekleri vardı ve ben de söz vermişim ama birkaç şartım olacaktı.

"Kasaba halkı ve masumlar yok," dedim ve karşılığında ürpertici, toplu bir baş sallaması aldım. İçimi çektim. "Tamam o zaman, gerisi senin."

Anında, başımın etrafında çok renkli bir kar fırtınası gibi dönen bir ruhlar girdabı yükseldi. O kadar yoğundu ki odayı bir anlığına kararttı ve o kadar bastırılmış öfkeyle doluydu ki toplu feryatları bir yük treni gibi geliyordu.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar gittiler. Ben denemedim

Onları duyularımla takip ettim; bu, görmemeyi tercih ettiğim bir taraftı.

Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde Mircea'nın beni izlediğini gördüm.

Gözlerindeki temkinli bakış. İçimi çektim. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum, hatta Rasputin'le tekrar yüzleşmekten daha az istiyordum.

Ama bir çıkış yolu yoktu. "Sanırım başardık," dedim ona. "Radu'ya her şeyi açıkladın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Louis-César'ı getirmeyi ve daha önce olduğu gibi onu tek başına gelişmeye bırakmayı kabul etti. Radu kaçacak ama bir yüzyıl boyunca kimseyle temas kurmayacak, ta ki ben onu Bastille'den kurtarana kadar. Ondan sonra da sizin deyiminizle dikkat çekmeyecek. Bu olur mu?"

Bir dakika düşündüm. Mükemmel değildi ama onu üç buçuk asır boyunca bir odaya kilitlemek dışında bir alternatif göremedim. Ve ben Mircea'nın bunu kabul edeceğinden nedense şüpheliydi. "Evet, öyle olmalı, tabii bizim zamanımıza kadar vampir yapmadığı sürece. Rasputin bir şekilde zaten kayıtsız vampirler yapıyor ve bunu iki kişinin yapmasına gerek yok. Radu'ya Françoise'dan bahset. İçimden bir ses bazı büyücülerin bu gece onunla kayıplarının bir kısmını telafi etmeye çalışabileceğini söylüyor."

Ne demek istediğimi sorgulamaması, Mircea'nın ne kadar sınıra yakın olduğunun bir ölçüsüydü. "Nasıl istersen."

Etrafı işaret ettim. "Bunun ne kadarını görebiliyorsun?"

"Çok az, ama hayatta olmamızdan kazandığımız izlenimini edindim."

"Tam olarak değil." Terfim de dahil olmak üzere durumu kısaca anlattım. Geri döndüğünde Agnes'in öldüğünü öğrenince, nasıl olsa bir yolunu bulacaktı. "Senato'ya Rasputin'in kaçtığını ve Sybil'in de onunla birlikte gittiğini söylemeniz gerekecek. Ödünç aldığı gücü elinde tutup tutamayacağını bilmiyorum.

ama olabilir." Myra'nın Pythia ile konuşmamdan hemen sonra parladığını düşünürsek, bu iyi bir bahis gibi görünüyordu. Belki bu zamanla kaybolurdu ama bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Bu da beni büyük bir sorunla karşı karşıya bıraktı. Benim küçük bıçak saldırımdan sonra iyileştiğinde

Louis-César'a yapmaya çalıştığı şeyi bana da yapmak istiyordu. Olasılıklar sonsuzdu; beni çocukken öldürmek ya da ben daha ana rahmine düşmeden aileme saldırıp hiç doğmamamı sağlamak da buna dahildi. Benim için tek iyi şey, hayatımın büyük bir bölümünde ya Tony'nin Fort Knox'un vampir eşdeğeri gibi korunan kale gibi evinde ya da saklanıyor olmamdı. Bu yüzden kolay bir hedef olacağını düşündüm. Ama içimden bir ses Rasputin'in meydan okumayı sevdiğini söylüyordu.

Mircea uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyordu. "Onlara kendin söyleyebilirsin."

Gülümsedim. "Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum." Bir şeyler söylemeye başladı ama parmağımı dudaklarının üzerine koydum. En azından bir konuda emindim. "O günlere geri dönmeyeceğim Mircea. Önceden yeterince kötüydü, ama şimdi herkes benim için kavga edecek - Senato, iki daire, belki Tomas ... hayır. Bu nasıl bir hayat olurdu?"

Elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımı dikkatle öptü. Gözleri yorgundu ama benimkilerle buluştuğunda hâlâ güzeldi. Parlayan, tarçın rengi kehribar Louis-César'ın mavisini tamamen gölgede bırakıyordu. Bu kadar çarpıcı ya da bu kadar hüznü bir çift daha göremeyeceğime dair bir his vardı içimde.

"Sonsuza kadar kaçamazsın, Cassie."

"Daha önce saklandım. Yine yapabilirim."

"Daha önce de bulunmuştun." Elim olabildiğince sıkıca kavradı ve ben de o an için ona izin verdim. Bırakın değer verdiğim birini, başka birinin dokunuşunu hissetmem için bile uzun bir süre geçmesi gerekebilirdi.

"Sadece sen ve Marlowe tarafından," dedim ona nazikçe. "Ona tatile çıkmasını söyle. Saldırıdan sonra toparlanmak için bir tatile ihtiyacı olacak. Sen de bir tane al."

Mircea, yapacağını bildiğim gibi başını salladı. Şimdi bile bana yalan söylemezdi. Bir vampire göre çok iyi bir avdı. Uzanıp bir elimi saçlarında gezdirdim, keşke saçlarımın altında onun koyu renkli, düz telleri olsaydı diye düşündüm.

Fransız'ın bronz bukleleri yerine parmakları. Bir şekilde Ona bir daha asla dokunamayacağımı, onu asla tutamayacağımı hayal ettim. Ama bedeli çok yüksekti. Çok fazla bağ vardı.

"Seni bulacağım Cassie. Tek dileğim bunun çemberlerden önce olması. Her ikisi de peşinizden gelecektir, bundan emin olabilirsiniz. Sakın küçümseme onları."

"Yapmayacağım." Ayağa kalkmaya başladım ama o elimi tuttu. "Cassie, benimle kal! Seni güvende tutacağım; yemin ederim!"

Tomas'a sorduğum sorunun aynısını ona da sordum. Bu sefer bir cevap

aldım. "Pythia olmasaydım bile beni ister miydin?"

Elimi ağızına götürdü. Dudakları soğuktu. "Bunu tercih edeceğimi düşünmeye başladım."

Etrafıma, ölen büyücünün cesedine, sümüksü duvarlara ve umutsuzluk dolu odaya baktım. Tutuşumu sıkılaştırdım. "Biliyorum," dedim ona ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

KAREN CHANCE Fransa, Birleşik Krallık ve Hong Kong'da yaşadı, ancak her zaman Amerika'ya geri döndü. Şu anda Orlando, Florida'da yaşıyor, bu da birçok şeyi açıklayabilir. Onu internette www.karenchance.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.